

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IF YOU *Claim* ME

Made a deal with
hockey's devil.
Sealed it with
a kiss.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EĞER BENİ İSTİYORSAN

KİTAP ALT BAŞLIĞI

HELENA HUNTING

İÇİNDEKİLER

Karakterler

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Grace Hotels'in varisi nişanlandığını duyurdu. Bölüm

7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54 Epilog](#)

[If You Keep Me'den Bir Ön İzleme](#)

[Sonra Ne Okumalı](#)

[Yazar Hakkında Helena Hunting](#)

[Helena ile Bağlantı Kurun](#)

Okuyucuya Not

Helena Hunting'in Diğer Kitapları

Karakterler

Mildred Reformer

- Flip'in komşusu
- Flip'in platonik arkadaşı
- Lexi'nin en iyi arkadaşı

Takma adı: Dred, Dredful Menace, Darling

Ebeveynleri: vefat etmiş, hayatta olan akrabası yok

Connor Grace

- Flip'in baş düşmanı Madden, Dred'in en iyi arkadaşı
- Terör uygulayıcısı
- Milyarder mirasçı
- Daha önce Dallas, Tristan ve Flip ile birlikte Hokey Akademisi'ne

devam etti

Ebeveynler: Courtney ve Duncan Grace

Kardeşler: Portia ve Isabelle

Büyükanne: (Meems) Lucy Grace (kızlık soyadı

Drake) Victor ve Everly - İkizler, kütüphane müdavimleri.

TERÖR TAKIM ARKADAŞLARI

Quinn Romero

- Terör Takım Arkadaşı
- Daha önce birlikte Hokey Akademisi'ne devam etmişlerdi

Kellan Ryker

- Terör Takım Arkadaşı
- Yeni kaleci, Quinn ile yakın arkadaş

Ashish Palaniappa

- Terör Takım Arkadaşı
- Shilpa'nın (takım avukatı) kocası
- Dallas'ın en iyi arkadaşı

Flip Madden

- Terör Takım Arkadaşı
- Rix'in kardeşı
- Tristan ve Dred'in en iyi arkadaşı

Dallas Bright

- Terör Forvet
- Ash'in en iyi arkadaşı
- Hemi'nin nişanlısı

Tristan Stiles

- Terör Takım Arkadaşı
- Rix'in kocası
- Flip'in en iyi arkadaşı

Kardeşler: Nate (Essie ile çıkıyor) Brody (Tilton

Üniversitesi'nde okuyor) Hollis Hendrix

- Roman Hammerstein'in en iyi arkadaşı - Eski Terror kalecisi
- Hokey Akademisi'ndeki antrenörler: Toronto Kampüsü
- Peggy "Aurora" Hammer Hammerstein'in erkek arkadaşı

Roman Hammerstein

- Eski Terror Kalecisi
- Hokey Akademisi'nde antrenör: Toronto Kampüsü
- Aurora/Peggy/Hammer'ın babası
- Hollis'in en iyi arkadaşı
- Lexi'nin kocası

KÖTÜ KIZLAR BRİGADESİ: DRED'İN KIZ TAKIMI

Alexandria Forrester

- Terör yardımcı koçu

- Roman'ın eşı
 - Koruyucu koruyucusu kız iki genç kız
Ophelia (Fee) ve Calliope (Callie)
- Takma adlar: Lexi, melek

Wilhelmina Reddi-Grinst

- Terör için Halkla İlişkiler
 - Shilpa'nın en iyi arkadaşı
 - Dallas Bright ile nişanlı
- Takma adları: Hemi, Willy/Wills

Shilpa Palaniappa

- Hemi'nin en iyi arkadaşı
 - Terör avukatı
 - Ashish Palainappa ile evli
- Takma adı: Shilps

Peggy Aurora "Hammer" Hammerstein

- Roman Hammerstein'ın kızı
 - Hollis Hendrix'in kız arkadaşı
- Takma adları: Peggy, Aurora, Hammer, Prenses

Beatrice Madden

- Hammer'ın oda arkadaşı
 - Flip Madden'ın kız kardeşı
 - Tristan Stiles ile evli
- Takma adları: Rix, Beat,
Bea

Tallulah Vander Zee

- Terör Koçunun kızı
 - Fee ile birlikte Tilton Üniversitesi'ne devam ediyor
- Takma adları:
Tally/Talls

Essie Lovelock

- Rix'in en iyi arkadaşı
 - Toronto'da yaşıyor
 - Tristan'ın kardeşı Nate Stiles ile çıkıyor
- Kardeş: Cammie (Tally ve Fee ile birlikte Tilton Üniversitesi'nde okuyor)

Telif hakkı © 2025 Helena Hunting
Tüm hakları saklıdır
Yayınlayan: Helena Hunting
Kapak Tasarımı: [Hang Le](#)
Kapak illüstrasyonu: [@rosiesfables](#)
Gelişimsel Düzenleme: Becca Mysoor [Peri Plotmother](#)
Düzenleme: [Jessica Royer Ocken](#)
Ve
Erica [Edits](#)'ten [Erica Russikoff](#)
Düzeltilme: [Julia Griffis](#)
All Encompassing Books'tan Sarah
[Drafthouse Editorial Services'tan](#) Amanda

If You Claim Me bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın çarpık hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde, herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

TEŞEKKÜRLER

Kocam ve çocuğum, sizi çok seviyorum. Her gün bana ilham veriyorsunuz ve sevginiz için çok minnettarım.

Deb, nasıl bu kadar uzun süre birlikte kaldık? Her zaman benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.

Becca, bu yolculuğu bu kadar keyifli hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Kimberly, Dreamscape'te ses kayıtları için harika bir yer bulduğun için teşekkür ederim.

Sarah, senin organizasyon becerilerin efsanedir efsane ve size sana çok minnettarım.

Victoria, yaratıcı enerjini benimle paylaştığın ve her zaman hatırlatma mesajları gönderdiğin için teşekkür ederim.

Alpha-Betas, geri bildirimleriniz için çok teşekkür ederim, ekibimde olduğunuz için teşekkür ederim.

BBB, yaratıcılığını benimle paylaştığın için teşekkür ederim!

Catherine, Natasha ve Tricia, nezaketiniz ve harika enerjiniz bana ilham kaynağı oluyor, dostluğunuz için teşekkür ederim.

Jessica, Erica, Amanda, Julia ve Sarah, bu projede benimle birlikte çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Kate ve Rae, grafik ustaları olduğunuz için teşekkür ederim. İnanılmaz yeteneğiniz beni her zaman hayran bırakıyor.

Beavers, bana güvenli bir liman sağladığınız ve her zaman gelecek için heyecanlandığınız için teşekkür ederim.

Kat ve Krystin, dostluğunuz benim için çok değerli. Beni klavyenin başından çekip hayatı yaşamamı sağladığınız için teşekkür ederim.

Okuyucular, blogcular, bookstagramcılar ve booktokerlar, romantizm ve mutlu sonlara olan sevginizi paylaştığınız için teşekkür ederim.

En sert kabuklu ve en yumuşak kalpli olanlar için.

BÖLÜM 1

DRED

FRAUD.

Ben bir

sahtekarım.

Dolandırıcılık yaptım.

Bu kelime beni sürekli kesip biçiyor, kırılgan ekosistemimi parçalıyor, zehirliyor.

Zamanım olmayan bir panik sarmalı üzerime geliyor. Evde olsaydım, kendimi bırakıp endişenin beni ele geçirmesine ve aşağı çekmesine izin verebilirdim. Ama işteyim ve kütüphanedeki vardiyam birkaç saat daha bitmeyecek. Parmağımı bileğimdeki saç bandının altına sokup derimden çekiyorum ve yerine geri oturmasını sağlıyorum.

Bu hareketi bir düzine kez tekrarlıyorum, panik hissi dikenli bir ot gibi büyüyüp beni acımasız, dikenli kucaklamasıyla sarmalamadan önce onu kontrol altına almak için mücadele ediyorum.

Elimdeki kağıt, kelimelerin ve rakamların değişmesini istediğim halde aynı kaldığı için beni alay ediyor. Yeni apartman yöneticisine 105.300,27 dolarlık kira borcum var (faiz dahil). Ödediğim kiranın, yaşadığım bina için çok ucuz olduğunu fark etmeliydim, ama bunu sorgulamadım ve şimdi buradayım — çünkü adım rahmetli büyükannemle aynı ve yönetim şirketi değişene kadar, bana onun ödediği kirayı ödemeye devam ettiler. Şimdi mevcut piyasa değerine geçtim ve yarattığım beş yıllık açığı kapatmam gerekiyor.

Cildimi kesmeden önce saç bandını kesmeyi bırakıyorum, mektubu katlayıp çantama geri koyuyorum. Başımı kaldırıp lavabonun kenarını tutuyorum ve yansıyamda kendimin üzgün bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çökmek için vaktin yok," diyorum yüksek sesle. "Bunu bir kenara bırak.

ama burada yapamazsın. Bir çıkış yolu bulacaksın. Her zaman bulursun."
Umarım haklıyım.

Derin bir nefes alıp, duygularımı kilitleyip, koridora çıkıyorum. Molamın beş dakikası kaldı, çay yapmak için yeterli bir süre. Sonra okuldan sonra gelen kalabalık var, bu da en sevdiğim ikizler Victor ve Everly'nin bana canlı enerjileriyle şeref verecekleri anlamına geliyor — ki şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Birkaç blok ötedeki grup evinde yaşıyorlar ve ben onları çok seviyorum.

Ancak personel odasına doğru dönerken, çok sağlam bir göğse çarptım. Sıcak eller omuzlarımı sararak beni dengeledi ve vücudumda beklenmedik bir sarsıntı yarattı. Kolonyayı hemen tanıdım. Kaşlarımı çatarak yukarı baktığımda, Connor Grace'in çok belirgin çenesini yakından gördüm.

O sinir bozucu derecede çekici ve varlığı tamamen etkileyici.

Ayrıca, fiziksel temas kuruyoruz ve bunun sonucunda vücudum çılgına dönüyor, sanki zaten yeterince sıkıntılı değilmişim gibi.

Connor'ın delici, çelik grisi gözleri bana kilitlenir ve dolgun dudakları, sanki dünya onun katlanmak zorunda olduğu bir rahatsızlıkmiş gibi, köşelerinden aşağı doğru çekilir.

Karşımda duran adamın iki versiyonunu biliyorum.

İlki, en iyi arkadaşım Flip Madden'in baş düşmanı olan Connor, buz üzerinde kötü bir üne sahip bir Terror oyuncusu ve profesyonel hokeyin en sevilen kötü adamı.

İkincisi ise, koçunun küçük kız kardeşinin antrenmanlarına ve maçlarına katılan profesyonel hokey oyuncusu Connor, çünkü kız onun bir numaralı hayranı, o da kızın bir numaralı hayranı.

Bunlar aynı adamın çok farklı iki yüzü. İkincisi, cebime bir hazine gibi saklamak istediğim, parıldayan bir iyilik yakutudur.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca, Connor neredeyse her hafta Callie'nin maçlarında benim yanımdaki koltuğa oturdu. İkimiz de o küçük kıızı çok seviyoruz.

Yeni bir panik başlıyor. *Callie*. "Burada ne yapıyorsun? Callie iyi mi? Lexi iyi mi?"

Lexi Forrest-Hammer, Connor'ın hamile koçu ve benim en iyi arkadaşım.

"Lexi iyi iyi. O de Callie de öyle." O düşüyo ellerini ellerini omuzlarımdan omuzlarımdan. "Seni arıyordum."

Ses tonu, beni bulamamış olmasının benim suçummuş gibi geliyor. Sanki değerli vaktini boşa harcamış ve bunun için kendimi kötü hissetmem gerekiyormuş gibi.

Görünüşe göre berbat ruh hallerimiz birbirine uyuyor.

"İşte buradayım. Ne istiyorsun? Moladayım." *Üç dakika daha.*

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Meems'in kitaplarına ihtiyacım var." "Kim?"

"Meems. Büyükannem. Onun kitaplarına ihtiyacım var."

Bu sert, son derece şık adamın büyükannesi için kullandığı sevimli takma adın göğsümde uyandırdığı yumuşak duyguyu görmezden geliyorum.

Aklımda pek çok yeni soru var. Mesela, neden beni aradı? Ayrıca, o ve ailesi milyarder. Büyükannesi muhtemelen şehirdeki tüm kitapçıları satın alabilecek durumda iken, neden kütüphaneden kitap istesin ki?

Kollarımı arkamda birleştirip saç bağımı birkaç kez çıtlattıyorum. Hâlâ panik döngüsüyle mücadele ediyorum. "Dünya senin ve ihtiyaçların etrafında dönmüyor, Connor."

"Oh, bunun çok iyi farkındayım." Çelik gibi gözleri, sırlarla ve hüznle dolu olarak bana sabitlenmiş durumda. "İhtiyaçlarım genellikle herkesin listesinin en altında yer alır. Ama benim dünyam Meems'in etrafında dönüyor ve şu anda onun senin sahip olduklarına ihtiyacı var."

Bu duygusal manipölasyon mu? Connor, Lexi'nin kız kardeşlerine karşı ne kadar yumuşak olduğumu biliyor. Belki de bunu Meems için kullanıyor. Doğal tepkim direnmek. "Yani benim dünyam da artık onun etrafında dönmeli mi?"

Benim sert sözlerime rağmen, kaşlarının sert eğimi biraz yumuşadı. "Meems'in bir saat içinde randevusu var. Seni yirmi dakikadır arıyorum ve onunla doktorun muayenehanesinde buluşmam gerekiyor. Sadece kitaplarına ihtiyacım var."

Onun güzel yüzü ve hak iddia edişinden bıkmış bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Zaman yönetimi eksikliğin neden benim sorunum olsun ki

? Benim de kendi sorunlarım var, ama sorunları çözme dürtüm bu savaşı kazanmak istiyor. Bu da çok sinir bozucu.

Dorothea, dünyanın varlığından daha uzun süredir burada çalışan, yaşlı ve ne yazık ki dostça olmayan baş kütüphaneci, köşeyi dönüyor. Yüzündeki çizgiler derinleşiyor. "Mildred! Çalışan olmayan misafirleri personel odasına getiremezsin! Erkek arkadaşına, mesai saatleri dışında seni ziyaret edebileceğini söyle."

"O benim erkek arkadaşım değil ve onu buraya ben davet etmedim." Connor'ı dirseğinden tutup, temasın koluma yaydığı sıcaklığı görmezden geliyorum. "Onu dışarı çıkaracağım."

"Mola bir dakika sonra bitiyor!" diye arkamdan seslendi.

"Eğlenceli birine benziyor," diye mırıldandı Connor.

"Hiç bilmiyorsun." Onu kapıdan geçirip tezgahın arkasından dışarı çıkararak aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum. "Oraya nasıl girdin ki?"

"O kapıdan geçtim." Uzun, mükemmel manikürlü parmağıyla üzerinde açıkça "*Sadece Çalışanlar*" yazan kapıyı işaret ediyor.

Cebinden bir liste çıkarır ve önüme tutar. Onu elinden kaparım. El yazısı tanıdıktır. "Lütfen açıklayın." Çünkü bu gizemi kendi başıma çözmek için zihinsel veya duygusal kapasitem yok.

"Bu Meems'in, yani büyükannemin listesi. Her çarşamba buraya gelip kitaplarını iade ediyor ve yenilerini alıyor. Ben de onları almaya geldim." Kalın kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturur ve bana beklenti ve sinirle bakar. "Onları hazırlayacağını söylemişti."

Connor hakkında az da olsa bildiklerimden, büyükannesi onun kariyerini destekleyen tek aile üyesi. "Onu aramam gerekecek. Meems gerçek adı mı?"

"Hayır, Lucy Drake. Kitaplar sende mi, değil mi?"

Noktalar birleşiyor. *Oooohhhhh*. Bu ismi iyi biliyorum. Callie'nin maçlarında yanımda oturduğu onca ay boyunca, Connor bir kez bile ailesinden bahsetmedi. Callie'nin hokey maçlarına gittiğimizde, Connor Callie'yi desteklemeye odaklanıyor ve en az düzeyde sohbet ediyor. Ama her zaman yanımda oturuyor. Her

. Bana karşı sert ve garip davranırken, Callie'ye karşı ise yapışkan bir marshmallow kadar tatlı.

Tabii ki bu, onu sonsuz derecede büyüleyici bulduğum anlamına geliyor.

Ve bu yeni bilgi, bu ilgiyi daha da artırıyor. "Lucy Drake senin büyükannen mi?"

"Az önce öyle demedim mi?" sesi sabırsızlıkla doludur.

"Neden Grace adını kullanmıyor?"

"Çünkü daha az tanınır."

"Doğru." Bir başka panik dalgası geliyor ve refleks olarak saç bağımı yarım düzine kez çekiyorum. "Lucy neden burada değil? Ne tür bir randevusu var?"

Çenesi seğiriyor ve gözleri parlıyor. "Kendisi iyi değil. Dediğim gibi, doktor randevusu var. Ben onun ayakçısıyım, bu yüzden kitaplarını istiyorum."

"Ne kadar hasta? İyi mi?" Lucy, en sevdiğim kütüphane müşterilerinden biridir. Her hafta gelmesini iple çekiyorum. Her zaman Pazar ayinine hazırmış gibi giyinir, ki şimdi onun Tanrı'dan daha zengin olduğunu bildiğim için bu mantıklı geliyor. Her zaman onun gelmesi için molalarımından birini ayırıyorum.

Connor, kişisel bilgi vermek acı vericiymiş gibi dudaklarını büzüyor. "Daha iyi hissediyordu. Lütfen şu lanet kitapları alabilir miyim?"

"Henüz hazır değiller. Genelde öğleden sonra geç saatlerde gelir ve birinin iade edilmesini bekliyorum. Vardiyam bitmeden gelmiş olmalı."

Connor elini saçlarında gezdirir, hoşnutsuzluğu değişir. "Kitaplara ihtiyacı var. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Onun artan endişesi benim endişemin kenarlarını yumuşatıyor, sanki vücudum onu nötralize etmeye çalışıyor gibi. Lucy'nin sabahları ve akşam yatmadan önce kitap okuduğunu biliyorum. Bu onun rutininin bir parçası ve bunu kaybetmenin ne kadar zor olabileceğini anlıyorum. "Onları bu akşam ona götürebilirim. Saat altı civarında işim bitiyor."

Zeki bakışları yüzümden ayrılmıyor, dili ise hoş, dolgun alt dudağını yalıyor. Dürüstlüğümlü ölçüyor gibi görünüyor.

Connor'ı buz pistinin dışında veya arenanın dışında görmeye alışkın değilim. Bu haliyle sıkıntılı ve kendi ortamının dışında. Kafesinden kaçmış bir

kafesinden kaçmış bir çita gibi, egzotik, güzel ve potansiyel olarak ölümcül. Flip'in onu ne kadar hor gördüğünü bilmeme rağmen, kız tarafım Connor'ın çekiciliğini takdir ediyor, bu da en iyi arkadaşıma ihanet etmek gibi geliyor.

Connor elini uzatıyor. "Listeyi ver."

Nereye varacağımızı bilmeden listeyi ona geri veriyorum.

Cebinden bir kalem çıkarır ve arkasına bir şeyler karalar. "Bu onun adresi, bu da benim telefon numaram. Yola çıktığında mesaj at. Kitapları getirecek misin?"

"Söz veriyorum." Sanki bu yakışıklı, kendini beğenmiş pisliğin, iki gün üst üste kaşlarını çatıp beklentileriyle yumurtalıklarımı mahvetmesine ihtiyacım varmış gibi. Ama merakım galip geldi. Ayrıca, Lucy'nin gerçekten iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Kağıdı bana geri verdi. "Ciddi olsan iyi olur." "Lucy'yi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

BÖLÜM 2

DRED

Evimi kaybetme ihtimalini tamamen inkar ediyorum. Bu, hayatım paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya iken neden Grace malikanesinin önünde durduğumu açıklıyor. Ayrıca, çok meraklıyım ve kütüphanede karşılaştığımız Lucy'nin kim olduğunu bilmek istiyorum. Buna ek olarak, Connor'ın başka bir yönünü keşfetmek için mantıksız bir şekilde hevesliyim. Ve son olarak, burada olmak, hayatımın boktan durumuyla yüzleşmeyi ertelemek anlamına geliyor, tabii bunu kabul etmeye karar verdiğimde.

Dikkatimi çevremdeki mülke veriyorum. *Bu bir üst seviye.* Bunu kesin olarak biliyorum, ancak mükemmel bir şekilde bakımlı bahçeler görüşümü engellediği için evin sivri çatısını ve kulelerini zar zor görebiliyorum — bu yerde kuleler var. Victor ve Everly çok etkilenirlerdi. Belki birkaç fotoğraf çekebilirim.

Arazinin çevresi üç metrelik ferforje bir çitle korunuyor. Kraliçenin gözüne girmek isteyen bir köylü gibi süslü kapının önünde duruyorum. Bu çok da yanlış bir benzetme değil. Lucy önemli biri, en azından Connor için. Ve benim için.

İnterkom düğmesine basıyorum. Connor olmayan bir adam cevap veriyor. "Grace Manor, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Dred... Mildred Reformer." Tercih ettiğim takma ad yerine gerçek adımı kullanmak daha uygun görünüyor. "Toronto Merkez Kütüphanesi'nden geliyorum. Lucy'nin kitaplarını getirdim." Kulağa tamamen saçma geliyor.

"Harika!" Sesi neşelenir. "Seni bekliyor. Ön kapıda buluşalım."

Bana çevrilmiş kameraya bakıyorum. "Tabii ki."

Kapılar açıldı. Yeterli alan oluşur oluşmaz, içeri girdim. Dolambaçlı, kilitli araba yolunda beş dakika daha yürüdüm.

Her iki tarafta uzanan bahçelerin fotoğraflarını çekerim. Ev, yani malikane, görünür hale geldiğinde, sanki bir masaldan çıkmış gibidir.

Başka bir fotoğraf çekme fırsatım olmadı, çünkü ben merdivenleri tırmanırken, açık kapıda takım elbise giymiş bir adam beni bekliyordu. Gri kaşları çatıldı ve arkamda duran Rolls-Royce ve başka bir pahalı arabaya baktı.

"Bırakıldınız mı, Bayan Reformer?" "Hayır, otobüsle geldim."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Sizi almaya gelirdim."

"Hava güzel, bahçeler de çok güzel." Ayaklarımı işaret ettim. "Ayrıca, bunlar gayet iyi iş görüyor."

Bir ses çıkarır ve geri çekilir, beni içeri davet eder. "Girin. Bay Grace'i çağırayım."

"Tabii." Sanki, "*getir*" gibi kelimeler kullanan bir uşakla birlikte, bir tür dönem romanının sayfalarının içine girmişim gibi hissediyorum.

O aceleyle çıkar. Ben ise devasa fuayede durup, bu muhteşem zenginlikiyi içime çekiyorum. Burası bir insanın yaşaması gereken bir yerden çok, bir müze gibi geliyor bana. Tavanlar en az dört metre yüksekliğinde olmalı ve süslemeler başlı başına birer sanat eseri. Aslında tüm oda öyle. Zeminler karmaşık mozaik desenli fayanslarla döşenmiş. Her bir girintili duvar paneli, özel duvar kağıtlarıyla bir hikaye anlatıyor. Odanın ortasında, kenarlarına sahneler oyulmuş bir masa var. Ortada büyük bir vazo içinde taze çiçekler duruyor.

Connor'ın ailesinin zengin olduğunu biliyordum, ama şimdiye kadar *bu kadar* zengin olduklarını gerçekten anlamamıştım. Bunu sindirmek zor. Ve gençliklerinde Connor ile aynı hokey kampına katılan en iyi arkadaşım Flip'in, bunca yıldır ona neden bu kadar derin bir nefret beslediğini biraz daha iyi anlıyorum. Flip, finansal merdiveni tırmanmak için her adımda mücadele etmişken, Connor her zaman en tepede oturmuş gibi görünüyor.

Bu, Connor'ın hokey dünyasındaki yeri hakkındaki duygularımı da yeniden şekillendiriyor. O, maaşa ihtiyacı olduğu için değil, sporu sevdiği için oynuyor. Ve dünya onu hor gören ve onaylamayan biri haline getirmiş.

Ama Callie öyle görmüyor. O başka bir şey görüyor. İyi bir şey. Lexi'nin de gördüğünden eminim.

Ayak sesleri bakışlarımı kemerli kapıya çekiyor ve midem düğümleniyor. Öfkeli, temkinli, sanatla kaplı Connor Grace'in geniş omuzları geriye doğru çekilmiş, kaşları koyu bir çizgi, güzel yüzü çarpıcı bir kibir maskesi. Ve bugün erken saatlerdeki etkileşimimize dayanarak, o da bizim kadar kırılğan.

"Cedrick, buraya toplu taşıma ile geldiğini söyledi," diye selamladı Connor.

"Evet, işten direkt buraya geldim." Bu en mantıklı seçenektir. Önce eve gidip, bazen çalışmayan eski arabam Betty'yi sürmek zaman kaybı olurdu.

"Seni arabayla almayı düşünürdüm." Kaşları çatıldı, bu onun standart ifadesi gibi görünüyordu.

"Otobüs zaten bu caddeden geçiyordu." Kitapları alıp beni yolcu etmesini bekliyorum.

Başını eğdi. "En yakın arkadaşın burada olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır." Flip beni arabayla götürmek ve korumam olmak için ısrar ederdi.

Connor'ın burun delikleri genişledi. Dönerek, koridorda ilerlerken onu takip etmem için işaret etti. "Meems seni bekliyor ve görünüşe göre çok heyecanlı."

"Sen de öyle," diye mırıldanıyorum.

Connor, Callie'nin hokey maçlarında pek konuşkan değildir, ama genelde bu kadar kaba da değildir. Bunun nedeninin mekan değişikliği mi yoksa ilgili kişiler mi olduğunu karar veremiyorum.

Connor'ı geniş malikanede takip ederken ahşap işçiliğindeki detayları incelemeye çalışıyorum, ama adamın bacakları uzun ve Meems'e ulaşmak için oldukça acele ediyor. *Ya da benden uzaklaşmak* için. Gergin, vücudu kasılmış, her adımda ellerini sıkıp gevşetiyor. Sanki benim varlığımdan rahatsız gibi, ama bu ona verilen talimatlar. Genellikle takım oyuncusu *olmadığı* söylenen biri için, önemli olduğunda başkalarının iyiliği için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakabilen biri gibi görünüyor.

Onu devasa bir spiral merdivenden takip ediyorum, kışına bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Savunmam gerekirse, gerçekten muhteşem. Sağa dönüyor ve ilk kapıda duruyor.

Gözleri benimkilere takılıyor, kapıyı tek parmağıyla hafifçe vururken rahatsızlık duyduğunu gösteren bir anlık bir ifade beliriyor yüzünde. "Meems? Girebilir miyim?"

"Tabii ki!" diye bağılıyor.

Kapıyı açıyor. "Sana kütüphanecini getirdim." Connor kenara çekiliyor ve önünden geçmemi işaret ediyor.

"Ve kitaplarınızı getirdim," diye ekliyorum onun yanından geçerken. Connor, tepkilerimi kataloglar gibi beni izliyor.

Oda, katedral tavanları, süslü ahşap işçiliği, yemyeşil halılar ve yüksek sırtlı sandalyelerle başka bir döneme aitmiş gibi hissettiriyor. Ama derin yeşil kadife koltukta asil bir şekilde oturan minik, ateşli kadın, içimde şok edici bir rahatlama dalgası uyandırıyor ve yüzüme bir gülümseme konduruyor.

Lucy sandalyenin iki kolunu da kavrar ve ayağa kalkmak için kendini iter.

Connor odanın diğer ucuna koşarak ona yardım eder. "Dinlenmen gerekiyor."

O, yardım teklifini reddeder. "Geçen hafta boyunca tek yaptığım dinlenmektir." Bana parlak bir gülümsemeyle bakar. "Dred, burada olduğun için çok mutluyum."

"Seni görmeye gelebildiğim için çok mutluyum." Ve onun çok hasta olduğu için ziyaretime gelemeyeceği endişesini bir kenara bıraktım. "Evin çok güzel."

"Rahmetli kocam görkemli şeyleri severdi, huzur içinde yatsın." Haç işareti yaptıktan sonra bana uzandı.

Elini nazikçe kavradım, torununun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Connor bana hasta olduğunuzu söyledi. Daha iyi misiniz?" Yüzünü inceledim; yorgun görünüyordu ve hatırladığımdan daha küçük, ama bunun bu mekanın çok büyük olmasından mı, yoksa onu son gördüğümünden beri küçülmüş olmasından mı kaynaklandığını anlayamadım.

"İyiym. Sadece yaşlandım ve benim yaşıma geldiğinde küçük şeyler daha büyük görünür." Elini sıkıyor. "Gel otur." Karşısındaki sandalyeye başını sallıyor. "Connor, canım, Cedrick'e bize çay getirmesini söyler misin?"

Connor elini cebine soktu. "Zaten geliyor."

"Elbette." Ona açıkça hayranlıkla gülümser.

Sanki bu küçük övgü onun için çok değerli bir hediyeymiş gibi, ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor. Birisi Connor Grace'i seviyor ve bugünkü davranışlarına bakılırsa, o da onu aynı şekilde deli gibi seviyor. Connor'ın yumuşak davrandığı diğer kişi bu. Sert, öfkeli, kötü niyetli Connor, Callie ve Meems'e karşı çok tatlıdır. Bu ikilem tehlikeli derecede çekicidir.

Uzun kollu gömleğinin altında gizli dövmelelerinin, agresif buz oyunlarının ve "hiç umursamıyorum" tavrının ötesinde, çok ama çok önemseyen bir adam var. Öyle ki, mahremiyetinden daha önemli olan kişi için beni kendi dünyasına davet etti.

Meems yaramazca gülümser. "Artık kütüphanede Dred'i ziyaret ettiğine göre, ona çıkma teklif edebilirsin."

Çay henüz gelmediği için mutluyum, çünkü gelseydi Lucy'nin üzerine dökerdim. Olduğu gibi, neredeyse tükürüğümle boğuluyordum.

Connor, ben bir cevap veremedenden araya girer, boynunun arkasını ovuştururken yanakları pembeye döner. "Meems, karışma."

"Ona senin hakkında her şeyi anlattım." Meems göz kırpmıyor.

"Çöpçatanlık yapmıyorsun," diye Connor homurdanır.

Lucy tıkırdayan bir ses çıkarır. "Ben öbür tarafa geçmeden önce bir eşe ihtiyacın var."

"O zaman sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacaksın, çünkü bunun olması pek olası değil," diye homurdanır Connor, tırnaklarını incelerken. Bu, meydan okumadan çok yalvarış gibi geliyor.

Lucy kütüphaneye her geldiğinde torununun ne kadar harika bir çocuk olduğunu anlatır. Şimdiye kadar onun adını veya ne iş yaptığını hiç söylemediğini fark etmemiştim. Ama bir gün onu da getirip bize tanıtacağına dair hep söz verirdi. Ne ironik ki o, en yakın arkadaşımın en nefret ettiği takım arkadaşıydı.

Bir kadın gümüş çay seti taşıyan bir tepsi ile gelir, ardından bir adam da yemek tepsisi ile gelir. Çayları doldururlar ve selam vererek ayrılırlar.

Bu durum bana *The Twilight Zone* dizisini hatırlatıyor.

Yeni kitapları çıkarıp Lucy'ye veriyorum.

Gözleri parlıyor. "Bu, zamanda geriye yolculuk yapan dağ savaşçılarının olduğu kitap mı?"

"Öyle. Bu öğleden sonra geldi. Çok heyecanlı." Göz kırptım. "Bence çok seveceksin."

"Eminim seveceğim."

"Ben sevmeyeceğimden eminim," diye mırıldanır Connor. "Bu eğitici bir şey, canım," diye espri yapar Lucy.

"Yani utanç verici demek istiyorsun," diye karşılık verir.

"Connor bazen geceleri bana kitap okur," diye açıklıyor Meems.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. Connor'ın şık büyükannesine ateşli bir aşk romanı okuduğunu görmek için iyi para verirdim. "Bazıları sesli kitap olarak da var," diyorum.

"Meems benim rahatsızlığımdan zevk alıyor," diye cevaplar Connor kuru bir şekilde.

"Connor kitaplardan nefret ediyormuş gibi davranıyor, ama okumayı asla reddetmiyor," diye Lucy sahne fısıltısıyla söyler.

İkisinin yüzünü yumuşatan sevgi dolu gülümsemeleri kalbimi sıkıştırıyor. Bu, benim hiç yaşamadığım türden bir aile sevgisi ve ben şaşırtıcı ve acı verici bir şekilde kıskanıyorum. Terör'ün kötü adamı bile birileri tarafından seviliyor.

Lucy'nin gözleri parlar. "Bana kütüphanedeki tüm dedikoduları anlat. O yaramaz ikizler nasıl? Victor İngilizce kompozisyonunda umduğu A'yı aldı mı? Everly beladan uzak duruyor mu?"

"Victor ve Everly kim?" Connor, sanki kendini bu sohbete dahil etmekten kendini alamıyormuş gibi sorar. Bu, muhtemelen onun bir seferde en çok konuştuğunu duyduğum andır.

"Kütüphaneden birkaç blok ötede, grup evinde yaşayan gençler. Onlar benim favorilerim," diye açıklıyorum ve sonra Lucy'ye dönüyorum. "Victor A aldı, ki bu sürpriz değil, Everly ise geçen haftayı hiçbir ayrıcalığını kaybetmeden atlattı."

Bu, haftalık rutininizin bir parçası. Lucy geldiğinde her zaman mola veririm ve kahve dükkanında oturup, kitaplar hakkında konuşmadan önce ona kütüphane dedikodularını anlatırken hafif kahve içeriz. O, geliştirdiğim topluluk programlarına sonsuz bir ilgi duyuyor.

Connor boş sandalyelerden birine oturur. Hiçbir şey söylemez, sadece dinler ve gözlemler.

Geçen haftaki maceralarımı anlatıyorum ve çayımızı bitirirken, ona getirdiğim yeni kitaplardan bahsetmeden önce geçen haftaki kitapları tartışıyoruz.

Boş fincanımı masanın üzerine koydum. "Akşamınızı geçirebilmeniz için eve gitmeliyim."

"Gitmeden önce bana bir bölüm okur musun? Connor baharatlı kısımları atlamaya meyillidir," diye fısıldadı.

"Kalbin çok önemli, aşırı baharatla yormamalısın, Meems," diye cevapladı Connor.

Ona bir bakış attım ve yanaklarını kızartan kızarıklığa gülümsedim. "Tabii, sana okuyabilirim. Yüksek dağ savaşçılarıyla başlamamı ister misin?"

"Oh lütfen. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Çok eğlenceli." Yerleşip, okurken Connor'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmemeye çalışıyorum. Lucy ilk bölümün sonunda uykuya dalmış.

Kitabının şeridini sayfaların arasına sıkıştırırım. "Uzun süre uyuyacak mı?"

"Bu akşam uyanmayabilir. Uyanmazsa onu yatağına taşıyacağım." Connor ayak dayama yerini dikkatlice ayarlar ve sandalyeyi yatırır, boynunun tutulmaması için yanağına bir yastık koyar. Onun şakağına bir öpücük kondurur ve beni odadan çıkarır.

Gitmeden önce ona son bir kez bakıyorum. Lucy'yi çok seviyorum. Birbirimize çok yakınlaştık, belki de fark ettiğimden daha fazla. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar her zaman özel geliyor ve annelik bağına olan bencil ihtiyacımı karşılıyor.

Sohbetlerimiz çoğunlukla kitaplar, kütüphane programları ve bazen de rahmetli kocası etrafında dönüyor. Ara sıra hayatımızın kişisel yönlerine de değiniyoruz, ama ikimiz de Terörle olan bağlantımızdan hiç bahsetmedik. Flip'in torununu koruduğu gibi, ben de onunla olan dostluğumu son derece koruyorum.

Connor ve ben koridorun yarısına gelene kadar bekledim ve sonra içimi kemiren soruyu sordum. "Lucy'nin randevusu bugün nasıl geçti?"

Merdivenlere ulaşmadan hemen önce durur ve bana döner. "Ameliyat olması gerekiyor."

"Ne tür?"

"Onu burada on yıl daha tutabilecek türden." Manikürlü parmaklarıyla alt dudağını ovuşturur. "Ama şu anda ameliyattan sağ çıkacak kadar güçlü değil ve doktor onun asla o kadar güçlü olamayacağından endişeli."

Kalbim acıdan sızladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Çenesi seğiriyor, ama gözleri benimkilerde kalıyor. "Kalp kapakçığı değişimi gerekiyor. Ameliyat olamazsa, bir yıl içinde onu kaybedebilirim."

Gerçek, çıplak teni zımparayla ovmak gibidir. Onun sorununa bir çözüm var, Lucy'yi burada tutmanın bir yolu var, ama bu ulaşılamaz bir şey. Bu, benim dayanabileceğimden çok daha fazla. Belki de benim dünyam parçalanıyor ve dairemle ilgili ne yapacağımı bulamazsam zaten çok şey kaybedeceğim için. Belki de Connor'ın bu ihtimalden ne kadar yıkıldığını hissettiğim içindir. Belki de Lucy'yi hiç sahip olmadığım büyükannem gibi görmeye başladığım içindir.

Elimi uzatıp onun geniş avucunu avucumla kapattım, parmakları kasıldı ama çekmedi. "Çok üzgünüm." Duygularım üzerime yağmur gibi yağdı ve gözyaşlarım aktı — duygularımı onun üstesinden gelmesi gereken bir yük haline getirdiğim için, onun acısı için, kendi acım için.

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Sen onun kalbini zayıflatmadın."

Elimi çekip çantamda mendil arıyorum, hala ağlamak üzereyim. Bu onun kaybı, benim değil. *Öyleyse neden bu kadar acıtıyor?*

"Gitmeliyim." Sonunda aradığım mendili buluyorum, ama onunla birlikte bir kağıt parçası da çıkıyor.

Kağıt yere düşerken açılıyor ve Connor ben almadan önce onu alıyor. Ev sahibimden gelen belgeyi incelerken kaşlarını çatıyor.

"Başın belada." Bu bir soru değil, bir ifade.

Mektubu alıp çantama geri koyuyorum. "Bu bir yanlış anlaşılma. Halledeceğim." Sarmal merdivenden aşağı koşuyorum, bir peri anne ortaya çıkıp sihirli değneğini sallayarak sorunumu çözmesini diliyorum.

Görünüşe göre tüm hediyelerin bir bedeli var.

BÖLÜM 3

CONNOR

Bir süre önce, Meems'in en sevdiği kütüphaneci kadının Callie'nin maçlarında yanımda oturan kadın olduğunu anladım. Ama bunu yakın zamana kadar kendime sakladım, çünkü bu, büyükannemin gözünden Mildred'i savunmasız ve filtrelenmemiş bir şekilde gördüğüm anlamına geliyordu.

Arenaya girerken avuçlarım terledi. Mildred'i, *Callie'nin maçlarında yanımda oturan düşmanımın en iyi arkadaşı* olarak etiketlediğim küçük kutunun içine geri sokmaya çalışıyorum, ama dün o kutudan çıktı ve şimdi onu kapatamıyorum.

Çünkü Callie'ye karşı ne kadar tatlı davrandığının yanı sıra, Meems'e karşı nasıl davrandığını da gördüm. Birbirlerini önemsiyorlar ve Mildred'in Meems'i kaybedebileceğini, onu kaybedebileceğimizi öğrenince ne kadar üzüldüğünü gördüm.

Bugün antrenmanda Flip'te stres belirtileri olup olmadığını gözlemledim. Mildred onun en iyi arkadaşı, belki de daha fazlası, ama bunu kanıtlayacak bir şey görmedim. Antrenmanda her zamanki gibiydi, odaklanmıştı, endişeli görünmüyordu, soyunma odasında sürekli telefonunu kontrol etmiyordu. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Mildred'in başının dertte olduğunu biliyor mu? Bilmiyorsa, neden?

Çocuklar çoktan buz pistine çıkmış, Callie kalede. Koltukları taradım ve Mildred'i gördüm, ona doğru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ön sırada oturuyor, takımın bere takmış, kışlık ceketine sarılmış. Gözlüklerini düzeltirken güzel yüzünde bir gülümseme var. Beni henüz fark etmedi. Birkaç sıra arkadaki takım anneleri de öyle.

"Genelde bu saatte burada olur," diyor annelerden biri, sesimin duyulabileceği mesafeye geldiğimde.

"Belki gelmeyecektir."

"Umarım öyle olur. Bu çocuklara çok kötü örnek oluyor."

"Değil mi? Ne zaman buz üzerinde ağzını açmıyor ki?"

"Ya da kavga etmiyor mu? Son makaleyi gördün mü? Görünüşe göre baş antrenör Hammerstein'sız sezon için endişeli."

"Grace'i kontrol altında tutabilen tek kişinin o olduğunu duydum," diye başka bir anne de aynı fikirde.

Bu tür dedikodulara alışkınım. Her zaman kötü adamım, her zaman takımın sorunuyum. Ve ben de buna katkıda bulunuyorum. Neden olmasın ki? Hokey dünyası her zaman bir kötü adama ihtiyaç duyar ve ben bunun için mükemmel bir adayım. Zengin bir ailem var, ayrıcalıklı biriyim, medyaya göre profesyonel ligde yerimi satın aldım ve buz pistinde bir pisliğim. Ve pistin dışında da. İnsanlara istediklerini verip, itibarıma layık olsam da olur.

Mildred ise, en iyi arkadaşı, takım arkadaşlarımdan biri benden nefret etse bile, bana asla kötü adam gibi davranmaz. Onu büyüleyici bulmamın birçok nedeninden biri de budur.

Ön sıraya ulaştığımda, açıkça benim hakkımda kötü konuşan anneler seslerini fısıltıya indiriyorlar. Mildred'in yanındaki koltuğa otururken heyecanımdan tüylerim diken diken oluyor. Kitap, çilek ve vanilya kokuyor.

Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları şapkası altında, gözlükleri temizlenmesi gerekiyor, burnu ve yanakları pembe. Tam bir kütüphaneci gibi görünüyor.

Mildred bana ve sonra omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra tekrar buza odaklandı. "Seni Meems'inle görseler muhtemelen çenelerini kapatırlardı."

"Bu, buz üzerinde bir pislik olduğumu değiştirmez." Ona gizlice bakıyorum, ağzının köşesindeki hafif gülümsemeyi hayranlıkla izliyorum, sonra gözlerimi pistten ayırıyorum.

"Hayır, ama göz açıcı." Bileğindeki saç lastiğini çeker. "Lucy nasıl?"

"Sana aşık."

O hafif gülümseme büyüyor. "Ona bunun karşılıklı olduğunu söyle."

"Seni akşam yemeğine davet etmemi istiyor." Meems, Mildred'dan ve onun ne kadar harika olduğundan bahsetmekten kendini alamıyordu. Ve ne kadar güzel olduğundan. Katılıyorum, ama onu takip etmek benim kötü adam statümü yeni, içler acısı boyutlara taşıyabilir.

Mildred'in gözleri benimkilere takılır. Çikolata kahverengi, sırlarla ve sorularla dolu. "Daha iyi mi hissediyor?"

Başımı sallıyorum. "Gücünü geri kazanıyor." Bu da demek oluyor ki, Mildred'i kütüphanede ziyaret etmek ya da Meems'e kitap getirmesi için onu tekrar çağırmak için bir nedenim kalmayacak. Ama akşam yemeği davetini kabul ederse...

Bana dönüp bakar. "Onun kütüphanecisi olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süredir. Ona Terör ile olan bağlantını hiç anlatmadın." Meems'in gözünden Mildred'i dinlemek, yanımda oturan kadının başka bir yönünü görmemi sağladı. Bunu mahvetmek istemedim. Ya da Meems ve Mildred'in birleştiremediği noktaları birleştirmek istemedim.

"O da öyle," diyor Mildred. "Alakalı görünmüyordu. Daha çok bir tavır meselesi, değil mi? Ünlü olduğumu düşündüğümüz birine bağlılığımızdan bahsederek kendimizi önemli göstermeye çalışmak. Buradayım çünkü Lexi en yakın arkadaşlarımdan biri ve Callie ile benim de seninle olduğu gibi özel bir bağımız var." Çenesini kaldırıyor. "Callie'yi ve onun düşüncelerini umursamıyor olsaydın, o annelere seni kötülemek için daha fazla neden vermiş olurdun." Dikkatini tekrar buza çeviriyor.

Haksız değil. Callie'nin beni diğerleri gibi görmesini istemiyorum.

Callie kaleye gelen şutu kurtarır. Mildred ve ben aynı anda ayağa kalkıp ıslık çalar ve tezahürat yaparız.

"Ne kadar bir süre?" diye sorar

Mildred. "Anlamadım?"

"Bir süredir Lucy'nin kütüphanecisi olduğumu bildiğini söyledin, ama oldukça belirsizdin."

"Ne önemi var ki?" Ellerimi uyluklarımdan üzerinde gezdiriyorum. Her hafta Mildred Meems ile buluştuğumu fark ettiğimde, onu daha iyi tanımak için kütüphane gezileri hakkında sorular sormaya başladım. Toplum programları geliştiriyor, romantik kitapları yalayıp yutuyor, ekşi mayalı ekmek ve çilekli kek seviyor. Onu tanıyormuşum gibi hissettim, aynı insanları önemseydiğimiz için ortak bir bağımız varmış gibi.

Mildred mırıldanarak yerine geri döndü.

Sessizce oturup maçı izliyor, Callie her şutu durdurduğunda tezahürat yapıyoruz.

Son dakikalar geri sayılırken, dün gecedan beri kafamda dolaşan soruyu soruyorum. "Dairen ne durumda?"

Duruşu sertleşir ve sözlerimi bana geri söyler. "Ne önemi var ki?"

"Eğer bir sorunun varsa..."

"Lütfen, bu konuyu kapatalım." Gözleri aynı anda hem sert hem de yumuşaktı, acıyla öfke karışmıştı.

"Ama sen..."

"Şu anda bu konu hakkında konuşamam." Buzdaki Callie'yi işaret etti. "O küçük kız benim ailem, Lexi, Flip ve diğerleri de öyle. Onlar benim her şeyim, Connor. Dairemi kaybetmek, her şeyi kaybetmek anlamına geliyor. Yine. Her zamanki gibi. Lütfen, bu konuyu kapatalım. Zaten yeterince acı çekiyorum. Yaraya tuz basmaya gerek yok."

Son düdük çalar ve çocuklar buz pistinden çıkar.

Callie, hantal kaleci ekipmanlarıyla koşarak gelir ve bana sarılır.

"Benim shutout'umu gördün mü?"

"Tabii ki! Bu gece buzda harikaydın. Kaleyi çok iyi korudun. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler!" Bana gülümseyerek bakıyor. "Sen buradayken daha iyi oynadığımı hissediyorum. Sen benim uğurumsun."

"Sen benim maçlarıma geldiğinde ben de aynı şeyi hissediyorum." Göz kırparak, Mildred'in anının tadını çıkarması için geri çekilirim.

Gözlerinin bana baktığını, dudaklarının güzel bir gülümsemeye kıvrıldığını görüyorum.

Callie'nin maçlarına önem verdiğim için geliyorum, ama Meems dışında başka biri için de önemli olduğumu hissetmek güzel.

Ve Mildred'in yanında oturmayı seviyorum.

Dünden sonra, bu durum katlanarak arttı.

Callie soyunma odasına gider ve koç Mildred ile konuşmak için durur. Beklemek, onu dışarıya kadar geçirmek, ona sorular sormak istiyorum, ama zorlamayacağım. Ben geçerken gülümser ve el sallar.

Bir an için, kötü adam değil de iyi adam olmak isterdim. Ya da belki Mildred ile birlikteyken seçim yapmak zorunda kalmam.

Belki ikisi de olabilirim.

BÖLÜM 4

DRED

"Burada ne yapıyorsun?"

Dairemin dışındaki koridorda Connor Grace duruyor. Koyu renkli saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, çelik gibi gözleri bana dikilmiş. Sıcak havaya rağmen siyah botlar, koyu renkli kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giyiyor. O gömleğin altında, güzel sanat eserleriyle kaplı bir tuval var. Bunu biliyorum çünkü bu yaz, takım arkadaşı Tristan'ın düğünü için Aruba'dayken gördüm, gerçi çoğunlukla uzaktan.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyor, ama çevresiyle uyumsuz. Onu arenanın dışında her gördüğümde, sanki oraya ait değilmiş gibi geliyor. Lucy'nin evinde, zenginlik ve ihtişamın ortasında, en azından biraz daha uyumlu görünüyor.

Omzunun üzerinden, Flip'in yaşadığı koridorun karşısındaki kapalı kapıya bakıyorum.

"Seninle konuşmam lazım," diyor Connor düz bir sesle, ama yine de cümlesine kesin ve ısrarcı bir ton katmayı başarıyor. Bakışları, kolumun kıvrımına sokulmuş Dewey'e düşüyor. "O da ne öyle?"

"Dewey, benim evcil kirpi." Connor'ı daireme çekip kapıyı hızla kapatıyorum.

Onun ve Flip'in koridorda birbirlerine yumruk atmaları olmadan da hayatımda yeterince sorun var zaten. Ayrıca, dün gece Callie'nin hokey maçından bu yana bir şeylerin olmuş olmasından ve Lucy'nin zamansız bir sonla karşılaşmış olmasından çok korkuyorum. Ama Connor yıkılmış görünmüyor ve onu kaybetmenin onu mahvedeceğini hissediyorum. Daha da kötüsü, kalbimin göğsümde çarpışından anladığım kadarıyla, bu beni de mahvedecek.

Yine de, emin olmak için soruyorum. "Lucy iyi mi?"

"Şimdilik." Bu acı bir gerçek.

Ellerini ceplerine sokuyor, ama sadece bir saniye orada kalıyor, sonra parmaklarını ensesinde birleştiriyor. Connor dairemde etrafa bakınıyor. Yargılayıcı bir bakışla değil, ilgiyle, belki de — sanki beni çevreleyen eşyalarda beni görmeye çalışır gibi. Dürüst olmak gerekirse, bunlar çoğunlukla eski kitaplar ve masa oyunları.

Daire, büyükannemin geride bıraktığı hayatın bir anıt mezarı gibidir. O vefat ettikten sonra kira sözleşmesini devraldığım da, ortak soyadımızdan başka bir şekilde geçmişimle bir bağ kurmak için onun sahip olduğu her şeyi sakladım. Bu, bana verdiği tek hediyeydi, hayatımdan neden uzak durduğunu açıklayan bir mektupla birlikte.

"Dewey'i yerine koyayım." Onun kirpi evine doğru yürüdüm ve onu nazikçe içine koyduktan sonra Connor'a döndüm. "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum, sonra yanlara indiriyorum, sonra tekrar kavuşturuyorum. İkimiz de tedirgin görünüyoruz. "Sana bir şey ikram edeyim mi?" Üç adım uzaklıktaki mutfığa gidip kafamı buzdolabına sokuyorum. Ellerimi ovuşturmadan başka bir şey yapmam lazım.

Suyum, markasız limonlu-misket limonlu soda, çilekli şurup ve iki ultra hafif bira var.

Birayı alıyorum. Sebebi ne olursa olsun, Connor'ın burada olması iyiye işaret olamaz.

İkisini de açıp birini ona veriyorum, sonra kendimkinin yarısını içip yüzümü buruşturuyorum çünkü bira tadını hiç sevmiyorum. Flip oyun gecelerimiz için buraya bıraktığı için içiyorum.

Connor birasını masaya koyar. "Lütfen geçen gece Meems'in evindeyken çantanızdan düşen mektubu bana gösterin."

Yine mi bu? "Neden?"

"Çünkü mektubun tamamını okumak istiyorum."

"Özetini zaten biliyorsun. Neden tamamını okumak istiyorsun?" *Ve neden birdenbire bana bu kadar ilgi duymaya başladın?*

"Çünkü ilgileniyorum."

"Bu yeterli bir neden mi?" Bana göz kırpar.

Gözlerimi kırpttırıyorum. Ama onun dairemde aniden ortaya çıkması beni çok meraklandırdığı için reddedemiyorum. Çantamdan çıkarıp ona veriyorum. Bugün bir avukata götürdüm. Görünüşe göre, gerçekmiş. Pahalı ve berbat bir görüşme oldu.

Connor, rahatsız edici derecede çekici kaşlarını çatarak belgeyi inceledi. Acımasızca yakışıklıydı. Çelik gibi gözleri kalktı. "Bunu başka kim biliyor?"

"Kimse." *Henüz*. Lexi'ye söylemeyi düşündüm çünkü babası New York'ta ünlü bir avukat, ama o Roman ile evli ve Roman Flip ile çok yakın. Flip'ten sonsuza kadar saklamayacağım ama önce sorunun boyutunu anlamak istiyorum. Ve ideal olarak bir çözüm de bulmak istiyorum.

Connor zihin okuma yeteneğini kullanıyor. "Neden Flip'ten yardım istemedin?"

Bira şişesini ellerimde yuvarlarım. "Bunu yapmayacağım."

Connor kaşlarını çatı. "Sana yardım etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"O ısrar ederdi, ben de sormayacağım."

Merak, yüz hatlarını değiştirir ve sert ifadesini yumuşak bir sorgulamaya dönüştürür. "Neden?"

"Çünkü bu bizim ilişkimizi değiştirir ve ikimiz için de bunu istemiyorum."

"Onu seviyor musun?"

Tanrım, ne kadar açık sözlü. "Evet. Aile gibi, ama ona aşık değilim."

Connor bunu soran ilk ya da son kişi değil. Tüm arkadaşlarımız bir noktada bunun doğru olduğuna inanmışlardır. O yüzden açık konuşacağım. "Aramızda hiçbir zaman romantik bir şey olmadı ve olmayacak da. O benim için çok önemli ve bu konuda ondan yardım istemeyeceğim, bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Flip hayatında yeterince insan tarafından kullanıldı. Onun araya girip bu sorunu benim için çözmesini isteyerek arkadaşlığımızı bozmayacağım. Ona olan sevgim ve ilişkimizin sağlığı çok önemli. Ve Connor, bu konuda güvenebileceğim son kişi.

Yine de, memnun görünerek başını sallar ve çenesini ovuşturur. "Sen benim Meems'imi önemsiyorsun."

Bu zor bir soru. Cevap vermek için bir an düşünmem gerekiyor. "Evet. Uzun zamandır kütüphaneye geliyor." "Her hafta onunla öğle yemeği yiyorsun."

"Evet," diye onaylıyorum.

Başını eğdi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Onu da ailen gibi seviyor musun?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Bunu itiraf etmek bir tuzak gibi geliyor.

Yüzümdeki ifade ona bilmek istediği şeyi anlatmış olmalı, çünkü mırıldanıyor, başını sallıyor ve ciddi, hesaplayıcı gözlerle bana bakıyor. "Sana bir teklifim var."

"Kulağa kötü geliyor." Ve bir şartı var gibi. Her zaman olduğu gibi.

"İdeal bir çözüm değil, ama sorununuzu çözecektir. Ancak, birkaç yeni sorun da yaratacaktır."

"Her zaman böyle olmaz mı?" Birinin kazancı, diğerinin kaybıdır.

"Temelde, evet." Kollarını kavuşturur. "Meems seni çok seviyor."

Bu sürekli düşünceli adam, şık büyükannesinden *Meems* diye bahsettiğinde, her seferinde kalbim eriyor. Başımı sallıyorum. "Onu da çok sevdiğimi zaten belirttik. Bunun benim sorunumu nasıl çözeceğini anlamıyorum."

Gergin bir nefes verir, çenesi gerilir ve bakışları sağa kayar. "Ameliyat olmazsa, en fazla bir yılı var, çok dikkatli olursa belki biraz daha fazla. Ama bağışıklık sistemi o kadar zayıf ki, şu anda grip bile onu öldürebilir."

Midem düğümlenir. "Bağışıklık sistemi o kadar zayıf mı?" Kütüphane genellikle mikroplarla dolu, sevimli çocuklarla doluyken nasıl kütüphaneye gelebilir?

O başını sallar.

"Çok üzüldüm." Onu kucaklayarak teselli etmek istiyorum, ama Connor kucaklanmaya pek açık biri gibi gelmiyor bana. Ayrıca, ona her dokunduğumda vücudum çılgına dönüyor.

"Üzülecek bir şey yok. Onun vücuduna bunu sen yapmadın." Omuzlarını geriye doğru çekiyor, sanki bundan sonra söyleyeceği şey onu rahatsız ediyormuş gibi. "Ölmeden önce benim evlenip yerleşik bir hayat kurmamı istiyor. Seni takip etmem konusunda oldukça ısrarcıydı. Eğer

eşim olursan, bu onu mutlu eder ve senin maddi sorunlarını da çözer."

"Seninle evlenmek benim mali sorunlarımı nasıl çözecek?"

"Ailem çok zengin."

Şokun etkisiyle bir an için kendimi ağırlıksız hissediyorum. Ama o ciddi. Niyeti, yakışıklı ve mesafeli yüzünden okunuyor. "Ama... düne kadar, mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyordun bile. Birbirimizi sevmiyoruz bile, değil mi?" İkinci yarısı bir soru olarak çıkıyor ağızımdan. Elbette, ondan etkileniyorum ve onu çekici buluyorum, ama bu onunla evlenmek istemekten çok uzak.

"Senden hoşlanmıyorum." Bana bakmadan başka bir yere bakıyor ve yutkunuyor.

Sözleri kasıtlı gibi. Koruyucu. "Benden hoşlanmamak, beni sevmekle aynı şey değil," diyorum.

Ayaklarını birinden diğerine geçiriyor. "Callie'nin maçlarında senin yanında oturmaktan hoşlanıyorum."

"Sessizce," diye ekliyorum.

"Konuşmadığım zamanlar genellikle daha iyi oluyor."

Bu adam nefret edilmeye alışkın bir adam. Herkes tarafından nefret ediliyor — Meems ve dokuz yaşındaki yetim olan bir numaralı hayranı hariç.

"Bu işi halletmesi için şehirdeki en iyi avukatı tutacağım." Ev sahibimin mektubunu kaldırıyor. "Yasal masrafları ve dairenin kira borcunu ben karşılayacağım ve nişanımızdan itibaren otuz gün sonra, birlikte olduğumuz her ay için sana çeyrek milyon dolar ödeyeceğim. Meems öldüğünde" —haç işareti yapar—"evliliğimizi feshedeceğiz ve sen hayatını özgürce yaşayabileceksin."

Teklifin kendisi beni sersemletiyor. Ama daha da önemlisi, Meems'in ölümü yürek parçalayıcı bir düşünce.

Bunu kabul edersem, üç milyon dolar ile bu ilişkiden ayrılabilirim. Bir daha asla maddi sıkıntı çekmeyeceğim.

"Bunun bedeli ne?" Tüm arkadaşlarımla aklıma kaçırdığımı düşünmesi ve en yakın arkadaşımın gelecekteki kocamı öldürebileceği dışında. *Bunu gerçekten düşünüyor muyum?*

Connor kaşlarını çatı. "Belirsiz bir süre benimle evli kalacaksın. Birkaç ay olabilir, ya da mucizevi bir şey olursa bir yıldan fazla olabilir. Ayrıca beni

ailemle tanışmak zorunda kalacaksın, onlar da takım arkadaşlarım kadar benden nefret ediyorlar. Buradaki sorun bu ve oldukça büyük bir sorun."

Tanrım, bu adam gerçekten kendine tahammül edemiyor. O kadar katı ki, ya alay edilmeye ya da bu iş anlaşmasının şartlarını müzakere etmeye hazır. Çünkü durum bu. Bana büyükannesinin mutluluğu karşılığında maddi istikrar sunuyor. O benim de Meems'im olurdu. O benim ailem olurdu. *Onu büyükannem olarak görmek, tek başına neredeyse buna değer.* Bu teklif, Connor'ın bir insan olarak, belki de kendisinin farkında olduğundan daha fazlasını bana anlatıyor. Sert ve soğuk görünüşünün altında, çok yumuşak ve çok kırılgan bir kalbi olan bir adam var.

"İptal dedin."

"Doğru."

"Yani evlilik tamamlanmayacak." *Neden heyecanlanmaması gereken vücudumun bazı kısımları karıncalanıyor?*

Boğazını temizler ve rahatsız bir şekilde başka yere bakar. "Bunu yapmak için herhangi bir sözleşme yükümlülüğün yok. Ama beni öpmek zorunda kalacağın durumlar olabilir," diye uyarır.

"Düğün gibi mi?"

O başını sallar. "Düğün gibi."

"Sanırım bir tür yasal ve bağlayıcı sözleşmeniz var?"

Connor, hazırlıksız masaya oturacak türden bir adama benzemiyor.

Cebinden bir zarf çıkarır. "Bunu okumalısın."

Mutfak masasına oturup sözleşmeyi iki kez okurken, Connor kollarını kavuşturmuş, kayıtsız bir ifadeyle ayakta duruyor. Ama başparmakları, gerginliğini ele veren bir şekilde, huzursuzca pazılarına vuruyor.

"Kabul edersen, planımız kısa bir nişanlılık dönemi geçirmek," diye ekliyor.

"Meems şüphelenmez mi?" Arkadaşlarım kesinlikle şüphelenir.

Gözlerini kaçırıp kitap raflarına bakar. "Callie'nin oyunlarından bahsetmiş olabilirim."

"Yani yan yana oturmamızı mı kastediyorsun?" Çenesini eğdi.

Onun açıklamasına bekledim, ama görünüşe göre kendi sonuçlarımı çıkarmam gerekiyordu. Sanki Callie'nin maçlarına gitmemiz, birbirimizi sevdiğimizi fark etmemizi sağladı sanki? Ama belki de her seferinde yanıma oturması, benim fark ettiğimden daha önemli bir şeydi. İlk başta kötü niyetli olduğunu düşündüm, ama sonra... o sadece orada oturmaya devam etti, Callie'ye karşı tatlı davranmaya devam etti ve bana karşı kötü davranmadı.

Ve şimdi buradayız.

Onunla evlenmeyi kabul edersem, sadece dairemi değil, büyük emek vererek kurduğum ailemi de koruyabilirim. Daha ucuz kira ödeyebilmek için şehirden taşınmam gerekmez.

Flip, bunun Connor olduğunu öğrenince çok kızacak. Ama sonra unutacaktır. Beni kardeşi gibi sever. Her zaman geçim sıkıntısı çekmenin ne demek olduğunu bilir. Ve neden onun yardıma gelmesine izin vermediğimi anlayacaktır.

Arkamdan uzanıp raftaki kupadan bir kalem alıyorum.

"Beni seviyormuş gibi davranman gerekecek," diye kötücül bir şekilde uyarıyor. "Meems'ime bizim gerçek olduğumuza inandırman gerekecek." Bunu imkansız bir şey gibi söylüyor.

"Biliyorum." Kalemin ucuna bastırıyorum ve ucu ortaya çıkıyor.

"Bana taşınman gerekecek," diye ekliyor. "Evliliğimiz süresince benimle yaşamak zorunda kalacaksın."

Şimdi beni vazgeçirmeye mi çalışıyor? "Anlıyorum. Bunu kendim ve Meems için yapıyorum, bu sırayla."

Onaylayarak başını salladı. "Güzel."

Kalemi, altına yazdığım adımın bulunduğu satırın üzerine getiriyorum. Kan yemini ediyor gibi hissediyorum. Ama bu, içinde bulunduğum karmaşadan kurtulmanın yolu — muhtemelen en iyi arkadaşımı bu soruna bulaştırmadan kurtulmanın tek yolu. Bu bir sözleşme. Sadece bir iş, bir son teslim tarihi, mükemmel bir maaş ve dünyadaki en harika büyükanne. Ayrıca, Connor yılın yarısını uzakta geçiriyor.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan kağıtları imzalayıp tarihi yazıyorum.

Connor eğilip aynısını yaptı. "Dosyalayacağım ve sana bir kopyasını göndereceğim." Sözleşmeyi katlayıp cebine koydu. Sonra küçük bir kadife kutu çıkardı.

O tek diz çökmüyor ve ben de bunu beklemiyorum. Bu bir aşk evliliği değil. Bunu yapıyoruz çünkü aynı kişiyi seviyoruz ve bu birleşme ikimize de ihtiyacımız olan bir şeyi veriyor. Kapağı açıyor. İçinde gördüğüm en muhteşem nişan yüzüğü var. Umarım bu bir aile yadigarı değildir.

Sessizce elini uzatıyor ve ben de elimi onun avucuna koyuyorum. Kolumda bir karıncalanma hissediyorum ve temasla birlikte damarlarımdan sıcaklık akıyor. Evlilik hiç aklımın ucundan geçmemişti. Romantik aşk konusunda pek bilgili değilim. Tüm aşklar korkutucudur, ama kalbini, bedenini ve ruhunu başka birine verdiği türden aşklar, benim gibi kırık birine göre her zaman çok riskli gelmiştir.

Ama bu aşk değil. Bu bir iş anlaşması. Birbirimize yardım ediyoruz, hepsi bu.

Yine de, o yüzüğü parmağıma nazikçe takarken kalbim hızla atıyor.

Gözlerine bakıyorum ve bir an için üzüntü beliriyor, sonra ifadesi dikkatlice boşalıyor. "Artık bu kabusta benimle birlikte sıkışıp kaldın." Ağzının köşesinde küçük, pişman bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen daha iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek, ama Meems için bunu yaptığın için minnettarım."

BÖLÜM 5

CONNOR

"Gitmeliyim." Amacımı gerçekleştirdim. Daha zor olacağını düşünmüştüm, cesaretime güleceğini düşünmüştüm. Anlaşmayı daha cazip hale getirmek için ayda yarım milyon teklif etmeye tamamen hazırdım, ama görünüşe göre benimle evlenmek sandığım kadar kötü bir fikir değilmiş.

Ve şimdi Meems'in yüzüğü Mildred'in parmağında. Tam uyuyor. Orada çok güzel duruyor, sanki oraya aitmiş gibi, Mildred mütevazı bir hayata alışkın olmasına rağmen.

O benim kendi Cinderella'm olacak, kötü kayınvalideleriyle birlikte. Meems çok sevinecek ve amaç da bu. Onun, benim yerleşik bir hayatım olduğunu ve hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeyeceğimi, onun dışında başka birinin de beni sevebileceğini inanması gerekiyor.

yerleştiğime ve hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeyeceğime, ondan başka birinin de beni sevebileceğine inanması gerekiyor.

Mildred sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Şimdi ne olacak?"

Önümüzdeki bir yıl boyunca hayatını mahvedeceğim. "Bu mektubu avukatıma götürüp inceletirim." Ev sahibinin gönderdiği belgeyi sözleşmenin yanına cebime koyuyorum. "Ama her şeyi yoluna koyabilirim."

Bana gözlerini kırptırıyor, güzel, masum, iri gözleri benimkileri arıyor. "Yani bizim için. Artık nişanlı olduğumuza göre."

Oh. "Bir duyuru yapmamız gerekecek, ama bunu bana bırakabilirsin." Bunu onun için olabildiğince acısız hale getireceğim. En azından yapabileceğim kısımları. "Duyurudan sonra, zaman çizelgesini görüşebiliriz."

"Meems'e ne diyeceksin?" diye sordu.

"Aylardır birlikte vakit geçirdiğimizi."

"Ve bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" Bilekindeki saç bandını çekiştirip, ellerini arkasında birleştirir.

"Evet. Benden sana çıkma teklif etmemi istedi ve işte buradayız." Meems'i ikna etmenin kolay olacağından eminim.

"Randevu, nişandan biraz farklıdır."

"Ben çok ikna edici olabilirim," diye onu temin ettim. "Özellikle Meems söz konusu olduğunda."

Panikleminin eşiğinde gibi görünüyor ve fikrini değiştirmesine izin veremem. Şimdi olmaz. Meems'in mutluluğu, hatta belki de hayatı söz konusu olduğunda olmaz. Dolu bir kalp, yarı boş bir kalpten daha fazla hayatta kalma şansına sahiptir.

O belgeleri geri istemeden buradan çıkmam lazım. "Bir gelişme olursa ararım," diye Mildred'e güvence veriyorum.

Onu küçük, bakımsız mutfağında bırakıp koridora ıkıyorum.

Sanki onu ağırmışım gibi, sağdaki kapı açılır ve Terör'ün altın çocuğu Flip ortaya çıkar. Takımın ve medyanın gözünde, o asla hata yapmaz. Teflon gibidir. Kötü şeyler ondan hemen kayıp gider.

Yüzündeki kolay gülümseme kaybolur ve benim yüzüme yansır. Onun mutsuzluğundan keyif almak benim için neredeyse şartlı bir tepki haline gelmiştir. Flip her zaman benim istediğim her şeye sahipti: onu seven bir aile, onu destekleyen arkadaşlar, her zaman arkasını kollayan bir takım, herkesin dünyasını aydınlatan bir en iyi arkadaş. Ve bu sadece geçici olsa bile, onun dünyasının bu özel parçası artık benimdir.

Adi bir herif olmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum. Ayrıca, herkesin beklediği de bu.

"Dred"le ne yapıyorsun?" Kısa mesafeyi aşır beni yakamdan yakaladı ve duvara itti. "Onu rahat bırakmanı söylemiştim."

Gülümsemem genişliyor. İkimizin de Callie'nin maçlarına gittiğimizi biliyor. Belki onun yanında oturduğumu bile biliyordur. Mildred kız arkadaşlarıyla birlikteyken ona merhaba dediğimde bile Flip bana bir uyarı daha yapıyor. Hokey Akademisi günlerimizden beri aramızdaki ilişki böyle. Flip, yoksulluk ve mücadelenin küllerinden doğan bir anka kuşu. Ben ise ailesi ona profesyonel hokey kariyeri satın alan şımarık, zengin bir velet. Ama şaka Flip'in aleyhine, çünkü ailem bir an bile benim bunu başaracak kadar yetenekli olduğuma inanmadı.

Kuyruğumu kısıtırıp eve dönmemi bekliyorlardı. Takım arkadaşlarım bile başarısız olacağımı düşünüyordu, ama işte buradayım, Flip'in başına bela olan bir diken.

O, benim kaburgalarımın arasına saplanan bıçak olduğunu fark etmiyor.

O her zaman herkesin sadakatini kazanmış, ben ise her zaman dışlanmışım. Terror'a katıldığımdan beri hiçbir şey değişmedi. Ben sonsuza kadar dışlanmış, çözülemeyen bir sorunum.

"Sana bir soru sordum lan." Flip kişisel alanıma giriyor, burnu benimkinden bir santim uzakta. "Dred'le ne yapıyorsun?" "Bu benim işim, senin değil." Onu kışkırtıyorum ve umarım bana vurur. . En iyi arkadaşına yaptıklarım için dudağımın yarılması ve gözümün morarması haklı.

Arkamdaki kapı açıldı.

"Lanet olsun." Mildred iç çeker ve aramıza girmeye çalışır. Bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atar. "Connor'ı bırak, Flip."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, Flip, bırak beni." "Yardımcı olmuyorsun," diye tersler Mildred. "Yardımcı olmaya çalışmıyorum."

O, benim yakamdan onun elini çekmeye çalışırken tırnakları cildimi çiziyor.

"Bu pislik senin dairenizde ne arıyor, Dred?" Flip'in öfkesi başka bir duyguya dönüşüyor — belki ihanet, belki incinme.

Bir an için onun sinirine dokunduğuma pişman oluyorum. Mildred zaten öngörülebilir bir gelecekte benimle kalmak zorunda. Nişanlığım için önemli olan ilişkileri zorlamak benim çıkarımda değil. Onun mutlu ve uysal olmasını istiyorum, kızgın ve savunmacı olmasını değil.

Flip, şok ve dehşetle gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onun elini tutar. "Ne oluyor lan?"

Onu dengesinden çıkardığım için sevinç duymak isterdim, ama o benim malıma dokunuyor ve sesini yükseltiyor, bunu kabul edemem.

Elimi Mildred'in omzuna koyuyorum. Onu dokunmanın şaşırtıcı derecede yatıştırıcı olduğunu yeni keşfettim. "Nişanlıma bağırmayı kes," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ateşe benzin dök, neden dökmüyorsun?" Mildred gözlerini devirerek mırıldanır.

"Ne?" Flip'in kafası patlamak üzere gibi görünüyor.

Asansör kapıları açılır ve ekibimin yarısı ile onların sevgilileri koridoru doldurur. Zamanlamaları daha mükemmel olamazdı.

Hepsine dönüp bakarım. "Mildred ve ben nişanlandık."

BÖLÜM 6

DRED

Connor'ın zamanlaması daha kötü olamazdı. O bu açıklamayı yaparken arkadaşlarım asansörden çıkıyor. Rix elinde churro cheesecake taşıyor ve kocası Tristan da muhtemelen Rix'in yaptığı lezzetli şeylerle dolu bir soğutucu taşıyor.

Dallas ve Hemi, Lexi ve Roman, Hollis ve Hammer, Essie ve Nate ve Tally'nin hepsi aynı şaşkın ifadeyi takınıyor. Sadece Ash ve Shilpa yok, ama Shilpa yeni bir bebek sahibi olduğu için Palaniappalar fajita gecesine katılmayacaklar. Grubun erkekleri, Tristan'ın küçük kardeşlerinden biri olan Nate hariç, şu anki ve yakın zamanda eski Terror hokey takım arkadaşlarıdır ve kadınlar da benim Babe Brigade'imdir. Onlar benim sahip olduğum tek gerçek ailem ve onlara önemli bir bomba atmak üzereyim. Umarım bununla başa çıkabilirler.

"Kafam mı güzel? Connor az önce sen ve onun *nişanlandığınızı* mı söyledi?" Rix'in gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Ne oluyor lan?" Hollis, Connor'a gözleriyle bıçak gibi bakıyor. "Ne zaman insanlar benim ayaklarımın üzerine basmayı bırakacaklar?"

Hammer kolunu sıkar ve ona bir şey fısıldar. Muhtemelen onu sakinleştirmek içindir. Etrafındaki herkes evlenirken o da bu soruyu sormak için bekliyordu.

"Bu bir şaka, değil mi?" Flip, kötü bir şeyin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Şaka değil." Connor, eğilip yanağıma öpücük kondururken Flip'in gözlerinin içine bakıyor.

Dudakları yumuşak ve sıcaktır, parmakları omzumda nazikçe kasılır. Omurgamdan aşağıya doğru yayılan heyecandan rahatsız olurum.

ona umarım sert bir bakış atarım. "Kibriti çakmaya dayanamıyorsun, değil mi?"

"Sadece rolümü oynuyorum, hayatım." Göz kırıyor. "Seninle iletişime geçeceğim."

Ve bununla birlikte, herkesin yanından geçip asansöre girerek kaybolur ve beni çok şaşkın arkadaşlarımla baş başa bırakır. Lanet olası Connor Grace. Neden Callie'nin hokey maçlarında yanımda oturan nazik çocuk olamıyor? Derin bir nefes alırım. *Hayatını düzeltiyor*, diye kendime hatırlatırım. *Muhtemelen kalmasını istemen gerekirdi.* Ve Flip'i kızdırmak? Hiç de iyi bir fikir değil.

O anda harika bir fikir gibi göründü, ama bunu nasıl açıklayacağım?

"Bence bunu Flip'in dairesine taşımamız," diyor Rix. *Koridorda sinir krizi geçirmeden önce bunu* ima ediyor.

Lexi diğerlerinin arasından sıyrılıp bana katılır, kolunu koluma dolarken güzel yüzünde endişe belirir. Hamile ve karnı belli oluyor, ama yine de benimle Flip ve diğerleri arasında bir bariyer görevi görüyor. Flip dışında Lexi benim en iyi arkadaşım.

Terror'un yakın zamanda emekli olan kalecisi Roman Forrest-Hammer, eski adıyla Hammerstein ile evli. Lexi kaybı anlıyor. Birkaç yıl önce annesi ve üvey babası bir tekne kazasında öldüğünde, kız kardeşleri Callie ve Fee'nin yasal vasisi oldu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Açıklayacağım."

Flip'in dairesine giriyoruz. O, ellerini saçlarına takmış, odada volta atıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor? O salakla nasıl nişanlanabilirsin? Neden *böyle birine* kendini bağlarsın?" Bana dönüyor. "Neden o?"

Flip beni herkesten daha iyi tanır. Tabii ki üzgündür.

Cevap veremeden, bana başka bir soru daha sorar. "Bu onun bir tür intikam planı mı?"

Kollarımı kavuşturuyorum. Connor'ın dünyası ile benim dünyamın kesişmesi son derece imkansız olsa da, yine de biraz kırılmış hissediyorum. "Çünkü o bana gerçekten aşık olamaz, öyle mi demek istiyorsun?"

"O seni hak etmiyor!" diye bağırır Flip. "O kötü niyetli. Hep öyleydi! Benim değer verdiğim insanları hedef alıyor!"

Eğer bu gerçekten doğru olsaydı, Connor'ın peşine düştüğü ben olmazdım, Tally olurdu. Ama Flip henüz İnkâr Nehri'nden çıkmaya hazır değil.

"Zorlama karşısında kendimi savunacak kadar güçlü olmadığımı mı söylüyorsun?" diye ısrar ediyorum.

O odada dolaşmaya devam ediyor. "Aklını mı kaçırdın?"

"Sandviç olayı dışında, aslında iyi biridir," diyor Nate.

"Onun tarafını tutma!" Flip sertçe bağırır.

Tally onun önüne geçer ve elini göğsüne koyar. "Bu yardımcı olmuyor."

İç çekiyorum. Bir kriz bekliyordum. Ama Flip zaten bir sarmalın içinde, bu yüzden yeniden hesap yapmam gerekiyor. Ona gerçeği söyleyip dinlemesini sağlayacak kadar mantıklı değil. Ve bunun ötesinde... "Biliyor musun? Ne sana ne de kimseye bir açıklama borçlu değilim. Her şey seninle ilgili değil, Flip."

Arkasını döner ve yüzü suçluluk ve pişmanlık maskesi haline gelirken öfkesi erir. Daha önce de ona aynı şeyi söylemişim — kız kardeşi Rix ve en iyi arkadaşı Tristan, onun arkasından nefretten aşka dönüşen bir ilişki yaşarken.

Onun seçimleri, onların ona karşı dürüst olmalarını zorlaştırmıştı. Ve şimdi onun tepkisi de benim için aynı şeyi yapıyor. Birbirimize bakıyoruz, arkadaşlarımız etrafımızda toplanmış, taraf tutmadan, yargılamadan, gerekirse müdahale etmeye hazırlar. *Tanrım, bu insanları seviyorum.* Connor ile evlenmek için fazlasıyla yeterli bir neden. Ayrıca, evrakları çoktan imzaladım ve bundan vazgeçmenin, sahip olmadığım daha fazla paraya mal olacağını hissediyorum. Connor böyle bir şeyi yarım yamalak yapacak birine benzemiyor.

Flip ellerini kaldırır. "Haklısın. Özür dilerim. Ben sadece... Şok oldum. Bunu hiç beklemiyordum. Hiç."

"Hiçbirimiz beklemiyorduk," diye ekler Terror PR'ın başkanı ve Babes'lerden biri olan Hemi.

Bu yeni gelişmeyle onun sezonunu mahvetmemiş olmayı içtenlikle umuyorum. Flip ve Connor en azından geçen sezonun sonunda birbirlerine karşı nazik davranıyorlardı. Umarım gençlik aptallıkları yüzünden soyunma odasında kavga etmeye başlamazlar... ya da bu yüzünden.

"Biliyorum." Odaya göz gezdiriyorum. "Connor ve ben ikimiz de Callie'nin maçlarına gidiyoruz." Bu doğru, benim bu durumda olmamla pek ilgisi olmasa da.

"Yani gizlice çıkıyor muydunuz?" diye sorar Flip, sesindeki incinmişlik beni derinden etkiler.

Yalan söylemek durumu daha da zorlaştıracaktır, bu yüzden gerçeği dikkatlice dolandırırım. "Sizlerin sandığından daha iyi tanıyoruz birbirimizi." Belki de onun ve benim tanıyabileceğimizden daha iyi. "Connor ve benim nişanlanmamızın nedenleri var."

"Bu bir evlilik değil, iş anlaşması gibi geliyor," diyor Flip.

Onun kederli bakışlarına zar zor karşılık verebiliyorum. Flip, aşk ve evlilik ve bunların anlamı konusunda derin inançlara sahip. "Bu konudaki kişisel duygularını bir kenara bırakıp beni desteklemeni istiyorum, tamam mı?"

"Başın belada mı?"

"Hayır." *Connor sözünü tutarsa, artık yok.* Onun sözünü tutmayan biri olmadığını hissediyorum.

"Yani tehlikede değilsin?" Flip ısrar ediyor. "Hayır. Tehlikede değilim."

"Peki bu onun tarafında bir zorlama değil mi?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun." Hayatımda yeterince köşeye sıkıştırıldım. Bu seferki, bıçakların üzerine düşmeden güvenle ynlendirebilirim.

Flip yavaşça başını sallar, omuzları ağır bir nefes verirken sarkar. "Bu senin istediğin bir şey mi?"

"Doğru olan bu," diye cevap veriyorum.

"Soruma cevap vermedin," diye ısrar etti Flip.

"Benim istediğim bu. O çok iyi kalpli biridir. Callie ile birlikteyken onu görmüşsündür." Bunların hiçbiri yalan değil.

"Geçmişte bizim için elinden geleni yaptı." Tristan kolunu Rix'in omzuna doladı. "Aruba'da otel sorununu halletti."

"O bundan çok daha fazlasını halletti," diye mırıldanır Nate, ama sanırım bunu duyan tek kişi benim.

Essie, Nate'in koluna sarılır ve pazısını öper.

Düğünden sonra Aruba sahilinde Connor'a rastladım. Pahalı şampanyası ve güzel manzaraya rağmen, özellikle morali bozuk görünüyordu. İstemesem de o anda onu zorlamadım.

Flip bana dönüyor. "Benden seni desteklememi istersen, ne olursa olsun seni desteklerim. Ama o seni herhangi bir şekilde incitirse, onu bitiririm."

En iyi arkadaşşıma minnettar ve üzgün bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum." Ona bu seçimi neden yaptığımı söyleyemem. Durumu düzeltmek isteyecek ve bunun arkadaşşığımızı bozma riskini göze alamam. Bu odadaki herkes çok önemli.

Connor'ın Flip'e ondan nefret etmesi için başka bir neden vermemesini umuyorum, takımının ve dostluğumuzun iyiliği için.

Uzun bir bakıştan sonra Flip bana sarılır. "Eğer izin verirsen, her zaman arkada olacağım, Dred."

"Biliyorum," diyorum, göğsüne yaslanarak. "Teşekkür ederim. Bu benim için doğru karar, söz veriyorum."

"Bir içki içmem lazım," diyor Flip. Erkekler onu mutfağa kadar takip ediyor.

Kızlar etrafımda toplanır.

"Hamile misin?" diye sorar Rix.

"Hayır, hamile değilim." Connor'ı çok çekici bulsam da, ilişkimizi tamamlama gibi bir planım yok.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" Genelde bizim patronumuz olan Hemi nazikçe sorar.

"Eninde sonunda, evet."

"Ama şimdi değil mi?" Hammer açıklığa kavuşturur. "Şu anda değil, hayır."

"Gizlice aşık mı oldun?" diye umutla sorar Tally.

Connor'a mı? Hayır. Ama büyükannesi başka bir hikaye. "Durum biraz karmaşık. Hepinize söz veriyorum, bunu istiyorum ve eninde sonunda her şeyi açıklayacağım, ama şimdilik sadece benim tarafımda olmanızı istiyorum."

"Tamam. Bunu yapabiliriz," diye araya girer Lexi.

Diğer kızlar da onaylayarak başlarını sallarlar. Bu grup, Hemi'nin buz pistinde nişanlanmasından

Lexi'nin geçen sezon takımın kalecisiyle evlenmesine kadar. Biz her zaman birbirimizin arkasını kolluyoruz.

"O gerçekten iyi bir insan," diye fısıldar Essie.

Gülümserim, bu da bana onun diğer insanların bilmediği neyi bildiğini merak ettirir.

"Neye ihtiyacın olursa, biz seninleyiz," diye söz verir Rix.

Kafamı sallıyorum. Kalbim kırılmayacağına inanmak istiyorum, ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum — Connor'a aşık olacağım için değil, Meems'i zaten sevdiğim için.

Çocuklar içeceklerle geri dönerler ve bize umutla bakarlar.

Gerginliği yatıştırmam ve dikkatleri kendimden uzaklaştırmam gerekiyor, aksi takdirde baskı altında çökebilirim. "Bu yılın beklentileri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Brody, çağırıldığında kesinlikle en iyi seçimlerden biri olacak," diyor Roman, Tanrı onu korusun. O benim tarafımda çünkü geçen sezon Lexi'nin kariyerini kurtarmak için aceleyle evlilik planladıklarında ben de onun tarafındaydım.

Brody Stiles, Tristan'ın küçük kardeşi. Şu anda üniversitede okuyor, ama profesyonel olmaya aday.

"Bu yaz Akademi'de muhteşemdi," diyor Hollis. Tristan başını sallıyor. "Benden daha iyi bir oyuncu olacak."

Onlar oturma odasında hokey hakkında konuşmaya çıkarken, Babes mutfağa geçip Tristan ve Rix'in soğutucusunun içindekileri boşaltarak fajita gecesi için hazırlıklar yapmaya başlar.

"Kütüphane için düzenlenecek bağış toplama galasını da konuşmalıyız. İki mekan seçeneğimiz var ve ben şimdiden harika sessiz müzayede ürünleri ayarladım," diyor Hemi.

Çalıştığım kütüphane, şu anda sevdiğim diğer yer. "Sana ve bu konuda yardım etmeye istekli olmana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam," diyorum ona. "Senin gala fikrinle Dorothea'nınki aynı değil gibi geliyor bana ve sonuç olarak, bu yıl kâr marjımız önemli ölçüde daha yüksek olacak."

Hemi başını sallıyor. "Evet, Legion salonu bekarlığa veda partisi için çok hoş, ama program için bağış toplamak istiyorsanız en iyi seçenek değil."

Masayı hazırlarken akşam için birkaç fikir tartışıyoruz.

"Akşam yemeğine katkım hala benim evimin buzdolabında," diye kızlara söylüyorum. "Hemen dönerim."

"Ben de seninle gelirim," diyor Lexi.

Beni koridorda takip eder ve kapı kapanana kadar bekledikten sonra sorar: "Hayatın tehlikede mi?"

"Hayır."

"Callie'nin hokey maçlarında birbirinize aşık oldunuz mu?" Ben bu soruyu zaten cevaplamış olmama rağmen, umutlu görünüyor.

O tek boyutlu bir pislik değil, ama bu aşık olmakla aynı şey değil. "Hayır, ama hokey oynama şekli ve medyanın onu gösterdiği şekilde dışında, onun iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Her seferinde senin yanında oturuyor."

"Evet," diye onaylıyorum. "Ve onu kesinlikle sinir bozucu derecede çekici buluyorum."

"O benim tipim değil, ama yakışıklı bir adam," diye Lexi de aynı fikirde. "Evet."

İkimiz de başımızı sallıyoruz.

"Nate'in yorumunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor Lexi.

"Sen de mi fark ettin?" Alt dudağımı ovuşturuyorum. "Connor'ın Rix ve Tristan'ın düğününde konaklama konusunda yardıma koştuğunu biliyorum. Başka bir şey olduysa, bana söylenmedi."

"Ben de." Kalçasını tezgaha dayıyor. "Peki, burada neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Sana söylersem, bu aramızda kalmalı."

Bebek karnını okşadı. "Hayatın tehlikede olmadığı sürece, buna razı olabilirim."

Olanları anlatıyorum, ev sahibinin mektubunu, hukuki danışmanlık için avukata gittiğimi (hayatımın en pahalı saatiydi) ve Connor'ın bu öğleden sonraki teklifini, onun Meems'iyle olan ilişkimi ve Meems'in sağlık durumunu da dahil ederek.

"Yani bu bir iş anlaşması." Başını sallar. "Flip sana bu konuda yardımcı olur. Roman ve ben de öyle."

"Biliyorum, ama ikinizden de bunu kabul edemeyeceğimi de biliyorsunuz," diye cevap veriyorum. "Bu ilişkileri değiştirir. Bu, içinde bulunduğum durumdan kurtulmam için en iyi yol, Lexi."

"Connor'la evlenmeyi içermeyen başka çıkış yolları da var." Başını eğdi. "Öyleyse neden kabul ettin?"

Bu kez iç çekme sırası bende. "Onun büyükannesini seviyorum."

Gözleri büyüdü. "Ama onunla evlenecek kadar mı? Zorluk çıkarmak istemiyorum," diye beni temin etti. "Sadece anlamak istiyorum. Sana nasıl geliyor, söyle bana."

"Aklımı kaçırmışım gibi." Parmağımdaki yüzüğü oynuyorum. "Bunca aydır onun yanında oturup, Callie'ye olan ilgisini izledim. Sonra onu Lucy ile gördüm ve bu... içimi parçaladı. O da benim gibi kırılmış, Lexi."

"Sen kırılmadın, Dred."

Arkadaşımın elini tutuyorum. "Ama ben kırıldım. Çocukken yaşadıklarım beni öyle bir şekilde şekillendirdi ki, artık dünyaya uyum sağlayamıyorum."

İlk üç yılımı, sürekli bir sonraki uyuşturucu dozunu arayan uyuşturucu bağımlıları tarafından yetiştirilmek, tarif edemeyeceğim kadar zarar vericiydi. Polis kapıyı çalana kadar, aşırı dozda uyuşturucu almış iki ebeveynimle üç gün boyunca bir evde kaldım. O döneme ait anılarım sadece parçalar halinde, ama zamanla ve yaşlandıkça, onları asla bitirmek istemediğim bir yapboz gibi bir araya getirebildim. Ve onlar beni ben yapan şeylerdi.

"Sen bize uyuyorsun," diyor Lexi.

"Biliyorum." Alt dudağım titriyor. "Bu aileye çok minnettarım. Hepinizi seviyorum, ama diğerleri gibi aşık olabileceğimi bilmiyorum. Connor'ın tek istediği Meems'i mutlu etmek, ve benim de sevdiğim insanlardan beni kurtarmalarını istemekten başka bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. Dediğim gibi, ikimiz de bu durumdan istediğimizi alıyoruz. Duygusal destek için güvendiğim insanlara maddi olarak borçlu olmak..." Başımı sallıyorum. "Yapabileceğim bir şey değil. Arkadaşlardan para istemek ilişkiyi dengesizleştirir ve Connor benim arkadaşım değil." O bir müttefik ve bunun bir farkı var.

"Demek onunla evleniyorsun." Endişeli, üzgün değil.

"Sınırlı bir süre için, Meems'i mutlu etmek için. Onu çok seviyor, Lexi. Ailesinde onu destekleyen tek kişi o." Onun kulaklarından bu sözleri duymaya çalışıyorum, ama kendimi bu durumdan ayırmam imkansız. Kalbimde bunun benim için doğru karar olduğunu biliyorum. İdeal değil, ama bu koşullar altında en iyi seçenek

Dürüst olmak gerekirse, kendime düşünmek için bir dakika verdiğimde, bu biraz mucizevi geliyor.

"Geçici de olsa onun karısı olmak dışında başka bir yol yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim, ama sözleşmeyi çoktan imzaladım ve Connor'ın avukatlarının boşluk bırakacağını sanmıyorum. Kararımdan memnunum."

"Kendini zor bir duruma soktun," diye fısıldıyor Lexi.

"Başa çıkabilirim."

"Keşke buna gerek kalmasaydı." İcini çekip bana sarılır, geri adım atarken ellerini omuzlarıma koyar. "Ama ne zaman ihtiyacın olursa, seni desteklemek için burada olacağım."

"Teşekkür ederim."

Telefonum nişanlımdan gelen yeni bir mesajla titrer.

CONNOR

Nişan partisi: Cumartesi, saat 14:00. Kıyafet konusunda endişelenmeyin. Ulaşım dahil her şeyi ben halledeceğim.

GRACE OTELLERİNİN VARİSİ NİŞANINI DUYURDU

GRACE HOTELS HANEDANININ VARİSİ CONNOR GRACE, KÜTÜPHANECİ MILDRED REFORMER İLE NİŞANLANDI

Duncan ve Courtney Grace'in oğlu, Portia ve Isabelle'in ağabeyi ve Lucy Grace'in (kızlık soyadı Drake) torunu olan Connor Grace, vefat eden Gary ve Judy Reformer'ın kızı olan yerel kütüphaneci Mildred Reformer ile nişanlandığını duyurdu. Connor, Grace Hotels hanedanının varisi. Harvard Üniversitesi'nden ekonomi diplomasına sahip.

Grace, geçen yıl beklenmedik bir transferin ardından şu anda Toronto Terror takımında profesyonel hokey oynuyor. O ve Terror'un popüler orta saha oyuncusu Phillip "Flip" Madden arasında uzun süredir devam eden husumet, çalkantılı bir sezonun yaşanmasına neden oldu. Ancak Terror toparlanarak playofflara kaldı, ancak kupa zaferini elde edemedi. Grace ve Madden'in anlaşmazlığının bunda bir payı olup olmadığı konusunda tartışmalar sürüyor. Grace, buz pistinde uzun süredir kötü davranışlarıyla tanınıyor ve ligde en fazla ceza dakikası alan oyuncu rekorunu elinde tutuyor. Hokey kariyerini bitirdikten sonra ailesinin otel işine girip girmeyeceği henüz belli değil.

Mildred Reformer, Tilton Üniversitesi'nden kütüphanecilik alanında onur derecesiyle mezun oldu. Ayrıca Tilton'da kütüphanecilik alanında yüksek lisans ve doktora dereceleri de bulunmaktadır. Kaynaklara göre Mildred, çocukluğunu koruyucu aile sisteminde geçirmiş ve eski öğretmenleri tarafından "zeki ama çekingen" olarak tanımlanmıştır. Uzaktaki büyükannesi ve hayatta kalan son akrabası beş yıl önce vefat etmiştir.

Kaynaklarımıza göre, Connor ve Mildred ortak arkadaşları aracılığıyla tanışmış ve Grace, kısa bir nişan döneminin ardından bu hızlı aşklarını sürdürmeye kararlı. "Mildred ile mümkün olan en kısa sürede evlenmeyi planlıyorum," dedi *The Toronto Daily*'ye.

BÖLÜM 7

DRED

"Beni bu hale getirdiğin için teşekkürler." Essie yanaklarıma pudra sürerken yüzümü işaret ediyorum.

"Güzel olmak için makyaja ihtiyacın yok, Dred," diyor Flip, kanepemin üzerinde otururken.

Ona bir göz attım. Dewey omzunun üzerinden geçip burnunu kulağına soktu. Flip hiç irkilmedi. Evleneceğim kişiyi sevmiyor olabilir, ama sürecin her aşamasına dahil olmaya kararlı.

"O da öyle dedi." Essie bana sarılır. "Harika görünüyorsun. Birkaç saat sonra görüşürüz."

O ve Nate iki kat aşağıda yaşadıkları için, makyözüm olarak devreye girmesi çok kolay. Eşyalarını topladıktan sonra, kapıyı kapatıp Lexi ve Flip'e dönerim. "Bu nişan partisi/aile tanışma olayı çok yoğun."

"Biz her zaman yanında olacağız," diyor Flip, Dewey'in kafasını nazikçe okşayarak.

"Biliyorum. Teşekkürler."

Lexi, ocağın üzerindeki saate bakıyor. "Elbiseni giymelisin. Araban birazdan gelecek."

"Haklısın. Hadi yapalım şunu."

Nişan partisi Connor'ın ailesinin evinde düzenleniyor. Sanırım o da bir malikane. Keşke Lucy'nin evinde düzenlenseydi. En azından o zaman biraz tanıdık gelirdi. Ve Lucy zaten beni seviyor.

Lexi ve Flip'i oturma odasında bırakıp koridordan geçerek yatak odama gidiyorum. Elbise yatağımın üzerinde duruyor. Dün, ayakkabılar, çanta ve iç çamaşırlarıyla birlikte teslim edildi.

Connor'ın her şeyin bedenimi nasıl bildiği bir soru işareti, ama bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise.

Eşofmanımı ve tişörtümü çıkarıp, yumuşacık kumaştan yapılmış elbiseyi giyiyorum. Fermuarını olabildiğince yukarı çekip, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum. Dün denedim ve ne kadar mükemmel oturduğuna şaşırdım. Vücudumun kıvrımlarını tam da olması gerektiği gibi sarıyor ve en sevdiğim renk.

Alışkanlıktan bileğimdeki saç bandını çekiştiriyorum ve yerine geri otururken yüzümü buruşturuyorum. Son birkaç gündür sürekli çekiştirilmesinden dolayı cildim morarmış ve yaralanmış durumda. Gençken, bu alışkanlık kaygılarımla başa çıkmak için kullandığım daha tehlikeli yöntemlerin yerini almıştı. Normalde kendimi kontrol altında tutabiliyordum. Ama bu durum normalden çok uzak. Nişanlıyım — beni "sevmeyen" ve birlikte olduğumuz her ay için bana çeyrek milyon dolar ödemeyi kabul eden bir adamla. Evet, durum oldukça berbat. Hasarı gizlemek için bileğime birkaç uyumsuz bilezik takıyorum. Sonra oturma odasına geri dönüyorum.

Flip'in gözleri büyür. "Vay canına, bu elbise... Harika görünüyorsun."

Lexi onaylayarak başını sallar. "Askıda güzel görünüyordu, ama sana giyince..." Şef öpücüğü hareketi yapar.

"Ne kadar tuttuğunu tahmin bile edemiyorum," diye itiraf ettim.

"Unutma, onun ailesi milyarder, bu yüzden bir elbiseye on bin dolar harcamak onlar için iki kez düşünülmesi gereken bir şey değil," diyor Lexi.

"Gerçekten o kadar pahalı olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzümde dehşet dolu bir ifade olduğundan eminim. "Betty bunun yarısı kadar değerinde."

"Araban çok dayanıklı." Flip, Dewey'i kafesine geri koyar.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Tanrım, çok gerginim." Sözleşmeyi imzaladığımda, her şeyi kaybetmekten korkarak tam bir panik halindeydim. Ve şimdi önümde beni bekleyenlerden korkuyorum. Connor'ın Meems'i sevdiğini ve Callie'ye karşı zaafı olduğunu biliyorum. Ama o düşmanca davranıyor ve nefret edilmeye alışkın. Önümüzdeki bir yıl boyunca kendimi kime adadığımı gerçekten bilmiyorum. *Ama çok daha kötüsünü atlattım.*

"Sana bakmak, rahat ve mutlu olmanı sağlamak Connor'ın yararına," diyor Flip.

O bunun yarısını bile bilmiyor, ama takımının sağlığı açısından haklı.

"Elbise konusunda açıkça çaba gösteriyor." Keşke daha iyi hazırlanmış olsaydım. Partiye kadar geçen hafta boyunca Connor bana gelişmeleri mesajla bildirdi, ama programlarımız Callie'nin antrenmanlarına veya maçlarına katılmamıza izin vermediği için birlikte hiç zaman geçiremedik.

Telefonum bir mesajla titriyor.

CONNOR

Araba seni almaya geldi. Rolls-Royce marka bir araba. Şoför Cedrick, kitapları getirdiğinde tanışmıştın onunla. Sen vardığında bana haber verecek, ben de seni almaya geleceğim. Görüşmek üzere.

Başparmağımı kaldırarak cevap verip telefonumu çantama koyuyorum. "Gitme zamanı."

"Seni nişan partine götürelim." Lexi ve Flip benimle birlikte asansörle lobiye inerler. Lexi, beni bekleyen arabaya götürmeden önce bahçenin önünde birkaç fotoğraf çeker.

"Connor seni kendisi almayacak mı?" Flip onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Bunu bilseydim seni ben götürürdüm."

"Bayan Reformer, sizi tekrar görmek çok güzel," diyor Cedrick neşeyle. "Merhaba Cedrick. Seni de görmek güzel." Onu Flip ve Lexi ile tanıştıırım.

"Bay Grace'in koçu ve takım arkadaşı." O başını sallar. "İkinizle tanışmak çok güzel. Bayan Reformer'a katılacak mısınız?" Bana kapıyı açar.

"Biz sadece arabaya kadar ona eşlik ediyoruz," diye açıklıyor Lexi.

"Görüşürüz." İkisini de kucaklayıp arka koltuğa oturuyorum.

Flip, arabayla uzaklaşırken hala kaşlarını çatmış durumda.

Yola çıkalı bir dakikadan fazla olmamıştı ki, telefonum Babe Brigade sohbet grubumda yeni bir mesaj geldiğini bildiren bir ses çıkardı.

Mesajı açtığımda Lexi'nin paylaştığı bir fotoğrafımı görüyorum.

LEXI

Seksi kütüphaneciye bakın.

TALLY

Oooh!!!! O elbiseyle çok güzelsin! Seni görmek için sabırsızlanıyorum! HEMI

Demek bu oluyor!
RİX

Muhteşemsin! Yakında görüşürüz, seni

Çok seksisin! SHİLPA

İnanılmaz görünüyorsun.

HAMMER

Bu elbise muhteşem! ESSİE

asarımcının kim olduğunu bilmem lazım!

DRED

Bu geç kalmış bir Nisan şakası değil. Kendimi hissettiğim kadar gergin görünmediğim için mutluyum.

Gerçek gerçeği bilmeseler de, en azından tamamen bir maskaralık değil. Tristan ile olanlar sonunda patlak verdiğinde Rix'i kıskanmadım. Flip bunu öğrendiğinde kendinden geçti, ama bunun çoğu kendi sorunları ve geçmişteki eylemlerinin ona hissettirdikleriyle ilgiliydi.

Hollis ve Hammer için de, geçen sezon Lexi ve Roman için de durum aynı derecede zordu. Doğru yolda kalmak için çok uğraştılar, ama birbirleri için yaratıldıkları çok açıktı. En azından deli gibi aşık olduğumuza ikna etmemiz gerekenler sadece Connor'ın ailesi ve Meems.

Lexi bana özel bir mesaj gönderir.

LEXİ

Başarabilirsin. Sadece kendin ol, ve eğer senin ne kadar harika olduğunu göremiyorlarsa, siktir et onları.

Telefonuma sarılıyım.
Göğsüme vızıldıyor. Ekrana
tekrar bakıyorum.

FLİP

Umarım Connor ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Senin arkandayım, sonsuza kadar, tamam mı?

DRED

Biliyorum. Ben de her zaman senin arkandayım.

FLİP

Ömür boyu aile.

Onun gibi bir üvey kardeşimin olmasını kaç kez diledim? Çok fazla yeni aile vardı. Sayamayacak kadar çok olmasına rağmen, her birini hatırlıyorum. Yirmi altı kez yeni bir yere taşındım.

İlk iki kez tanımadığım bir eve bırakıldığımda korku beni neredeyse yiyip bitirmişti. Tek bildiğim açlık, yalnızlık ve beni değil uyuşturucuyu seven ebeveynlerimdi.

Beni aldıkları evin bir tekrarı olacağından emindim; bu insanların mavi tonlu mankenler gibi sessizce sonsuzluğa bakacaklarını ve döngünün tekrarlanacağını düşünüyordum.

İstikrarın ne demek olduğunu gerçekten anlayabilmem için yıllar geçmesi gerekti. Çok uzun yıllar. O zamana kadar ben onarılamaz bir şekilde parçalanmıştım. Kalbimde ve ruhumda eksik parçalar, oyulmuş delikler vardı.

Koruyucu bakıma alınan her çocuk, korkunç bir travma yaşamıştır. Durum çok vahim olmadığı sürece veya

benim durumumda, her iki ebeveynim de aşırı dozda uyuşturucu almış ve beni alacak akrabam kalmamışsa.

O anıları kafamdan silip attım. Hiçbir faydası yoktu ve odaklanmam gereken son şeydi. Connor'ın benden ne kadar farklı olduğunu merak ediyorum. Elbette, iki ebeveyni ve sonsuz parası olan bir evde büyüdü, ama bu onu dünyaya getiren insanlar tarafından sevildiğini veya ona değer verildiğini göstermez.

Yolda, Connor'ın bu hafta bana gönderdiği, aile üyeleriyle ilgili ayrıntıları içeren fotoğrafları inceledim. Ebeveynleri Duncan ve Courtney. Duncan, Lucy'nin tek oğlu. Connor'ın ayrıca Portia ve Isabelle adında iki küçük kız kardeşi var. Portia'nın kocası Bryson ve Isabelle'in kocası Julian, kız kardeşleri gibi, Connor'ın babası için Grace Hotels'te çalışıyor, ancak daha az önemli pozisyonlarda.

Yarım saat sonra, Toronto'da malikanelerle dolu çok seçkin bir mahalle olan Bridle Path'e varıyorum. Her bahçe özenle düzenlenmiş, resim gibi bahçelerde güzel çiçekler açmış ve garaj yollarında gösterişli arabalar dizilmiş. İlginçtir ki, ailesinin evi Lucy'nin evinden çok uzak değil.

Cedrick, uzun ve dolambaçlı araba yolundan aşağı iner. Burası, sanki tüm prenseslerin evi gibi görünen Lucy'nin evine hiç benzemiyor. Bu malikane modern ve steril, düz çizgilerle ve çok az kişiliğe sahip.

Connor'ın hayatına her baktığımda, bir katman daha soyuyorum. Bir resim oluşmaya başlıyor. Buzdaki dövüşçü, uygulayıcı, insanları çıldırtana kadar kışkırtan ve sonunda onunla birlikte ceza kutusuna düşen adam. İnsanların sinirine dokunmakta ve tepki toplamakta çok başarılı. Sonra bana bir teklif sunan, durumumdan kurtulmamı sağlayan kararlı adam vardı. Ama ben bunu kabul eder etmez...

—minnetle!—benim katlanmak üzere olduğum şey için özür dilemeye başladı.

Bugün ne gibi yeni şeyler öğreneceğim?

Cedrick varışımızı duyurur ve Connor ön merdivenlerden inerken araçtan iner. Cedrick yolcu kapısını açıp beni ortaya çıkarınca omuzlarındaki gerginlik eriyip gitmiş gibidir.

Gelmeyeceğimden mi endişelenmişti? Fikrimi değiştireceğimden mi? Onu gördüğümde kalbim birkaç kez atlamıştı.

O, sinir bozucu derecede tipik bir şekilde, inanılmaz derecede yakışıklı ve kusursuz giyinmiş.

Takımı siyah, lacivert veya gri değil. Hokey forması ile aynı koyu yeşil renkte ve benim mücevherli çantam ve ayakkabılarımla uyumlu.

Tabii ki renkleri uyumlu hale getirecekti.

Connor araya girip elini uzatır. Kabul etmemek kabalık olur diye elini sıkarım. Ve bana dokunduğunda hissettiğim duygu giderek ilgimi çekmeye başlar. Parmaklarımdan koluma doğru bir sıcaklık yayılır, arabadan dikkatlice inerken vücudumu sarar.

Bakışları yavaşça üzerimde dolaşüyor. "Seni kütüphaneci gibi göstermeyeceğimi bilmiyordum." Onaylayarak başını sallıyor. "Bu elbise sana çok yakışmış."

Onun sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Bu bir iltifatla süslenmiş bir hakaret miydi?"

"Senin hırkalarına alışkınım." Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "Gözlüksüz görebiliyor musun?"

Kirpiklerimi kırıyorum. "Siktir git, Connor."

"Benden bunu istediğine inanmıyorum." O, ulaşılmaz bir şekilde uzaklaşarak aşağıya bakar. "Ama sözleşmemizi değiştirip bunu anlaşmamıza eklemekten memnuniyet duyarım. Bir nevi bonus gibi?"

Ona gülümserim. "Lütfen siktir *git*."

"Neden, herkes bu konuda senden çok daha iyi değil mi?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Elimi uzatıp avucumu yanağına bastırıyorum. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Sakin ol, Connor. Herkesin kötü adamı olman, benim için de öyle olman gerektiği anlamına gelmez."

Yüzündeki ifade değişir ve bir anlığına yumuşar. "Fikrini değiştirip kaçacağını sanmıştım."

"Bunu düşündüm."

"Akıllı kadın. Ama o sözleşme çok kapsamlı, yani artık benimlisin, iyi günde, kötü günde." Kolunu uzattı ve ben de kolumu onun koluna taktım.

"Ailene ne diyeceğiz?"

"Callie'nin hokey maçlarında sana aşık oldum," diyor yumuşak bir sesle, parmakları bileğimdeki bilezikleri okşuyor. "Merak etme, seni canlı canlı yemelerine izin vermeyeceğim."

"O zaman bu senin işin mi?" diye ısrar ediyorum.

"Tekrar söylüyorum, hayır bunun bunun sözleşmenin
sözleşmenin ama mutlu mutlu düzenlemek
düzenlemeler yapmaktan mutluluk duyarım, canım."

Bunun üzerine, beni merdivenlerden yukarı, aslanın inine doğru yönlendirir.

BÖLÜM 8

CONNOR

Ağzımdan çıkan aptalca sözleri, Mildred'in benim seçtiğim elbiseyle inanılmaz görünmesine, vanilya ve çilek gibi kokmasına ve bunun kafamı karıştırmasına bağlıyorum. Güzel, akıllı, cesur ve biraz kırık... O benim en sevdiğim özelliklerin hepsine sahip.

Sözleşmeyi imzalamasına rağmen, onun yaşayacağı zorluklar için hala üzülüyorum. Ama şartları kabul etti ve bu, öngörülebilir gelecekte ailemle olan olayları tolere etmek anlamına geliyor. Nişan partisi ve düğün geride kaldığında, ailemden büyük ölçüde uzak durabiliriz. Yine de, bu toplantılara birlikte katılabileceğim birinin olması güzel olacak, burada olmak zorunda olduğu için burada olsa bile.

"Vay canına. Bu ev..." Kaşlarındaki kırılganlık ve dudaklarındaki buruşukluk hoşnutsuzluğunu ele veriyor. Geçen hafta Meems'e kitapları bıraktığında gösterdiği hayranlık dolu ifadenin tam tersi.

"Tek renkli mi?" diye soruyorum.

"Aklıma gelen kelime '*steril*'di, ama evet, bu doğru," diye mırıldanıyor Mildred.

Gülmemek için öksürüyorum.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakar.

Dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. "Annem, dekoratörünün devrimci olduğunu düşünüyor." Bu evin her şeyinden nefret ediyorum. Ancak bunun nedeni, kişiliğin veya rengin eksikliğinden çok çocukluk anılarımla ilgili.

Kolumu daha sıkı tutuyor. "Gerginim."

Ona dönerek, elimle kolunun içini okşayarak dirseğini kavradım. "Gergin olmaya hakkın var. Beni karın olacak kadar sevdiğini varsay ve bu senin için zor geliyorsa,

benimle geçirdiğin her ayın sonunda yüklü bir maaş çekin olduğunu ve bu öğleden sonranın sadece birkaç saat süreceğini unutma."

Güzel gözlerini kısıyor. "Bu son derece berbat bir moral konuşmasıydı, Connor."

"Bu bir moral konuşması değildi." Para bir yana, bu talihsiz düzenlemede açık ara kazanan benim. Sıkı bir gülümsemeyle, "Bu bir hatırlatma ve gerçeklik kontrolüydü. Sadece benim yanımda kal, her şey yoluna girecek," diyorum.

Kafasını sallar. "Diğerlerine yaptığın gibi benimle kavga etmene gerek yok, Connor. Biz aynı takımdayız."

"Bunu, ailemle tanıştıktan sonra söylediğini unutma." Mildred'i, beyaz mobilyalarla döşenmiş beyaz bir kutu olan ve daha fazla beyaz mobilyanın bulunduğu beyaz bir terasa açılan oturma odasına götürüyorum.

"Kar fırtınasına girmiş gibi. Ailen neden renklere bu kadar karşı?" diye sorar Mildred.

"Bu onların kişiliklerinin bir yansıması," derim ciddi bir ifadeyle.

"Bu mantığa göre, evin karanlık atlara bir övgü olacak mı?"

Ona bakıyorum. "Benimle birlikte yaşamaya başladığında öğreneceksin." "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Yalan söylerken çok tatlısın."

Başını çevirir, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta kalır. Gözleri neşeyle parlar. "Sen de pislik olduğunda bile yakışıklısın."

Gülüyorum. O kadar ateşli ki, ailem bunu anlayamıyor ve takdir etmiyor. O mükemmel. "Seni karım olarak görmekten keyif alacağım galiba."

Yüzündeki ifade sakın kalır. "Şu anda ikimizden biri öyle düşünüyor, ama fikrimi değiştirmek için bolca vaktin var."

"Mm... Bunun olacağından şüpheliyim." Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. "Bunu halledelim mi?"

"Ne kadar erken o kadar iyi."

Oturma odasına girerken elini elimle kapattım. Bir yandan kaçmasını engellemek için, bir yandan da kendimi sakinleştirmek için.

"Hüzünlü bej renkli çocuklar notunu kaçırdım mı?" Mildred etrafına bakarken elini kalçasının üzerinde gezdirir.

Gülmekten boğulmak üzereyim.

"Bu kalabalığa göre biraz gösterişliyiz, Connor."

"Dikkatlerin odağı olmamız gerekiyor, hayatım." "Sanırım görev tamamlandı."

"Meems de bizim takımda." Onun yönüne doğru başımı sallıyorum.

Parlak turkuaz rengi, yere kadar uzanan, payetli elbisesiyle ailem arasında göze çarpıyor. Diğer erkekler siyah takım elbise giymiş, eşleri ise soluk, nötr tonlarda elbiseler giymiş.

Mildred'in güzel ağzının köşesinde sevimli, samimi bir gülümseme belirir. "Tanrım, onu çok seviyorum."

"Seni bu işe benimle birlikte soktum," diye mırıldandım.

Mildred, Meems'in hayatının sona erebileceği ihtimaline benim kadar yıkılmıştı. Bunu ona karşı kullanmış olduğum için pişmanlık duymam gerekirdi, ama duymuyorum. Mildred, Meems ile aynı sıcaklığı ve ışığı yayıyor ve onu nişanlım yapmak, ona daha yakın olma fırsatı veriyor. Meems ile daha fazla zaman geçirmek, benimle evli olmanın kabusunu telafi edeceğini umuyorum.

Meems, kayınbiraderim onu yüksek sırtlı beyaz sandalyeden kaldırmaya çalıştığında elini itti. "Ben yaşlıyım, camdan yapılmış değilim."

Mildred kolumu bırakıp benden uzaklaşır. Hemen onu tekrar yanıma çekmek isterim.

Ama Meems onu kucaklamak için çoktan çekiyordu — ve bu, ailemin çok sevdiği, neredeyse hiç fiziksel temas kurmadan birbirlerinin yanaklarına havada öpücük kondurdukları türden bir kucaklaşma değildi. Hayır, Meems ince kollarını Mildred'in boynuna doluyor ve onu sıkıca sarıyor, Mildred ise onu çok değerliymiş gibi dikkatlice kucaklıyor. İnsanların samimi sevgilerini paylaşmalarını izlemekten duyduğum rahatsızlığı içime atıyorum.

Meems, Mildred'e bir şey fısıldıyor ve Mildred başını geriye atıp gülüyor. Bu, kaygısız, güzel ve gürültülü bir gülüş, sırtlanların dikkatini çekiyor.

Kayınbiraderlerimin yargılayıcı bakışları Mildred'e kilitlenirken, gelecekteki gelinimi korumak için tekrar harekete geçiyorum. Kız kardeşlerim Portia ve Isabelle, eşlerinin yanında duruyorlar ve ikisi de aynı meraklı ifadeyi takınıyorlar. Onlara hiç kız arkadaşımı tanıtmadım, bu yüzden birdenbire nişanlım olması bazı

sorular doğurdu. Ama ben her zaman bir yabancıydım ve her zaman da öyle olacağım için, bu durumu açıklamak kolay.

"Çok güzelsin." Meems, Mildred'in iki elini de tutar ve bana döner, gülümsemesinde onayladığı açıkça bellidir. "Dred için en mükemmel elbiseyi seçmişsin."

"Bu elbiseyi sen mi seçtin?" diye sorar Mildred. "Son kararı Meems verdi," diye açıklıyorum.

"Hafta başında beni alışverişe götürdü," diye ekliyor.

"Ne kadar tatlısın," diyor Mildred, ses tonunda önceki alaycı tavrı yok.

"İkiniz çok tatlısınız." Meems gülümsüyor.

En küçük kız kardeşim, aile toplantısından ilk ayrılan kişi olur. Isabelle, gergin bir gülümsemeyle yaklaşır. O, mükemmel kızın vücut bulmuş hali. Babamın iş ortaklarından birinin oğlu olan Julian ile evlendi. Julian babam için çalışıyor ve milyarlarca dolarlık bir aileye gelin gelmenin tüm avantajlarından yararlanıyor, buna ailemi asla hayal kırıklığına uğratmayan, ödül gibi bir eş olan kız kardeşim de dahil.

Isabelle omzuma elini koyup "Annem takım elbise seçiminizi beğenmeyecek" diye fısıldarken, onun havada öpücüklerini kabul ediyorum.

"Eminim, zorluk çıkarmak için seçtiğimi düşünecektir." Gelinim ve Meems ile uyumlu olması için seçtim, çünkü biz kendi küçük ekibimiziz. "Neyse, ailelerimiz nerede?"

"Bir telefon görüşmesi yapmaları gerekti. Eminim yakında dönerler. Zorluk çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne zaman zorluk çıkarmadım ki?"

Gözlerini tavana doğru çevirip çenesine dokundu. "Bir anı hatırlamaya çalışıyorum ama zorlanıyorum," diye karşılık verdi.

"En azından tutarlıyım." Ben her zaman kurallara uymayan kişi oldum. Bu da büyürken hayatımı çalkantılı hale getirdi. Sürekli sorun çıkarıyordum ve kız kardeşlerim benim asla ulaşamayacağım bir standarttı. Annem sürekli barışı korumaya çalışıyor, beni asla olamayacağım birine dönüştürmeye çalışıyordu: itaatkar, uysal, mükemmel, görevine sadık bir oğul.

"Neden hep onların sinirine dokunmak zorundasın bilmiyorum." Isabelle iç geçirir.

"Sen neden yapmıyorsun, bilmiyorum."

Kafasını sallar. "Sadece kendi hayatını zorlaştırmıyorsun, Connor."

Suçluluk duygusu beni kaplıyor. Nişanlandığımı açıkladığımdan beri annemin öfkesinin hedefi olduğundan eminim. Profesyonel hokey oyuncusu olarak geçimimi sağlamam yeterince kötü. Şimdi de onaylanmış sosyal çevremizin dışından biriyle evleniyorum. Babam muhtemelen kızacak, bu da anneme baskı yapacak, annem de bu baskıyı kız kardeşlerime yansıtacak, onların kocaları da bu stresle başa çıkmak zorunda kalacak. Bu, kısır ve iç karartıcı bir döngü ve sonunda her zaman aynı şey oluyor. Kimse beni anlamıyor ve ben çözümü olmayan bir sorunun.

Kız kardeşimle tartışmak, bugünü ikimiz için de daha iyi hale getirmeyecek. "Sana nişanlımı tanıtayım. Onu seveceğini düşünüyorum."

Bana yan gözle bakar. "Seninle başa çıkabilmesi için çok küstah olması gerekir."

"Bu doğru değil mi?" Mildred'in dikkatini çekmek için kolunun arkasını hafifçe dürttüm.

O da sıcak bir gülümsemeyle bana döndü. "Sen Connor'ın kız kardeşi olmalısın.

Isabelle, değil mi?"

Isabelle'in yüzü de aynı gülümsemeyle aydınlanır. "Evet! Doğru."

"Connor senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor," der Mildred düzgün bir şekilde yalan söylüyor.

"Gerçekten mi?" Isabelle'in şaşkınlığı sinir bozucu, ama biz o kadar da yakın değiliz. "Kesinlikle! Seninle tanışmak çok güzel!" Mildred'in sesi yükselir

ve kız kardeşimi kucaklamak için kendine çeker.

Isabelle bir kez daha şaşırmış görünüyor, ama Mildred'in sırtını nazikçe okşuyor ve bana merak dolu bir gülümseme atıyor.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Mildred," der Izzy ayrıldıklarında. "Bana Dred diyebilirsin."

Isabelle'in kaşları yükselir. "Dred mi?" "Arkadaşlarım bana öyle seslenir."

"Ah, tabii. Çok sevimli." Mildred'in ellerini tutar ve bizi birbirimize uydurmaya çalışır gibi ikimize birden bakar. "Connor'ın sonunda eve birini getirmiş olması çok güzel."

"Izzy," diye uyarırım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Mildred.

"Daha önce hiç kimseyi bizimle tanıştırmamıştı." Isabelle koluna hafifçe vurur. "Her zaman çok gizli biriydi."

"Neden acaba?" diye mırıldanırım.

Mildred koluna sarılır. "Belli ki mükemmel kadının gelmesini bekliyordun ve o kadın bendim."

Ona sırtarak bakarım. "Belli ki."

Isabelle gülümser. "Onu sevdim."

"Ben de." Bu yalan değil. Mildred'i olması gerekenden daha çok seviyorum.

Terror üyeleri gelmeye başlar ve ortamın gerginliği birkaç derece azalır. Çoğu Mildred'i desteklemek için gelmiş olsa da, ben de geldikleri için minnettarım. Onun için önemli olan insanların burada olması, durumu daha kolay hale getirecek.

Lexi ve Roman bize doğru geliyorlar, Callie arkalarından geliyor, yanında kız kardeşi Fee ve Terror'un baş antrenörünün kızı Tally var. Fee ve Tally, yerel bir üniversite olan Tilton'a gidiyorlar.

Callie burada olmaktan pek heyecanlı görünmüyor. Kız kardeşinin arkasında yarı gizlenmiş durumda.

Lexi, Mildred'e sarılır.

"Callie ile her şey yolunda mı?" diye soruyor

Mildred. "O iyi olacak." Lexi'nin gülümsemesi her şeyi anlatıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Geçen yıl bu, beni Callie ile aynı göz hizasına getirirdi, ama o büyüdü, şimdi yukarı bakmam gerekiyor. "En sevdiğim gelecekteki profesyonel kaleci nasıl?"

Omuzlarını silkiyor ve alt dudağı titriyor.

"Sorun yok, Callie," diyor Roman.

Callie dönüp Roman'ın beline sarılır. Roman, Callie için bir baba gibi olmuştur; birkaç yıl önce bir tekne kazasında kaybettiği babasının yerini alan biri değil, ama genç kalbindeki boşluğu dolduran biri.

"O iyi mi, Koç?" diye Lexi'ye soruyorum.

Roman çömelir, sonra Callie'nin gözyaşlarını silerek fısıldayarak konuşurlar.

Lexi sesini alçaltır. "O biraz aşık olmuştu ve bu yüzden üzgün üzülüyor."

Kaşlarımı çattım. "Aşık mı? Kime?"

"Sana," der Mildred nazikçe. "Fark etmedin mi?" "Onun en sevdiği oyuncu olduğumu sanıyordum."

"Öylesin." Kolumu sıkıyor. "Kötü çocukları seven tek kişi o değil."

Ona bakarım. "Görünüşe göre sadece en kötülerini."

Callie, Roman'ın elini tutar ve ona yaklaşırken yanına sokulur.

Yine dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bugün çok duygusal mısın?" O başını sallar.

"Sarılmak ister misin?"

Omuzlarını silkiyor.

"Bana kızgın mısın?"

Yine omuz silkiyor.

"Mildred'i senden almayacağım," diye onu temin ederim. "Ama onunla evleniyorsun," diye fısıldar.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Onu sevdiğin için mi?" diye fısıldadı Callie.

"Birbirimiz için çok önemliyiz." Bu yalan değil. "Ama sen de benim için çok önemlisin."

Dudakları yana doğru çekilir ve bileğindeki dostluk bileziğiyle oynar.

"Sadece Dred yüzünden maçlarıma mı geliyordun?"

Soğuk, neredeyse ölmüş kalbim parçalanır. "En büyük hayranımı görmek için geldim. Mildred de öyle. Ama bu bize birbirimizi tanıma fırsatı verdi." Yine, bu da yalan değil. "Onu sevmemek zor."

"Öyle," diye onaylar
Callie. Kollarımı
açarım.

O da kollarını boynuma doladı ve fısıldadı, "Roman senin benim için çok yaşlı olduğunu söylüyor."

Gülüyorum. "Bence bu doğru."

Callie, Mildred'e sarılır ve sonra tekrar Roman'a yapışır.

Nişanlığının diğer arkadaşları da bizi tebrik ediyor. Mildred, Babes'lerinin arasında olunca gözle görülür şekilde rahatlıyor. Onun kolayca kurduğu dostlukları ve insanların onun etrafında toplanmasını kıskanıyorum. Mildred, Grace ailesinin tam da ihtiyacı olan kişi. Sadece henüz bunun farkında değiller.

Kayınbiraderlerimin Mildred'in arkadaşlarına yargılayıcı bakışlar attığını birden fazla kez fark ettim. Julian ve Bryson sonunda beni fark etmeye karar verdiklerinde, viskimdeki buzu karıştırdım — bunu atlatmak için güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

"Connor." Julian bardağını kaldırıyor.

"Julian." *Aptal herif*. Ben de karşılık olarak kendi bardağımı kaldırıyorum. "Bryson." "Kız kardeşlerin kız arkadaşını seviyor gibi görünüyor," diyor Julian. "Nişanlım demek istedin herhalde."

"M m... Onunla ilk kez tanışmamız biraz garip," diye ekliyor Bryson.

"O benim maçlarıma sürekli gelir." Yine, bu doğru değil. "Yani bu adamlarla çok zaman geçiriyor."

"Takım arkadaşlarımı kastediyorsan, evet."

"Bu seni endişelendirmiyor mu? Kız arkadaşının bir grup hokey oyuncusuyla bu kadar iyi arkadaş olması?"

"Ben de hokey oyuncusuyum," diye hatırlatıyorum onlara.

"Evet, ama sen daha iyi bir aileden geliyorsun," diyor Julian alaycı bir şekilde, çenesini arkadaşlarıma doğru eğerek.

"Cazibesini anlayabiliyorum." Bryson omzuma vurup tsk tsk diye ses çıkarır. "Ama daha düşük biriyle evlenmek?"

"Her gün babamın sikini emmektense bu daha iyi," diyorum karanlık bir gülümsemeyle.

Julian bir buz küpüyle boğulur.

"Connor, umarım uslu duruyorsundur." Annem yanımda belirir, biraz bitkin görünse de hala mükemmel bir şekilde toparlanmış haldedir. Bana dokunmaya çalışmaz.

"Zengin ve ayrıcalıklı olmanın ne kadar güzel olduğunu konuşuyorduk." Odayı tarayarak müstakbel gelinimi arıyorum. O da benim bakışımı yakalıyor ve başını hafifçe eğiyor.

"Connor," diye azarlar annem.

Keşke Mildred'in ne zaman yerinde kalması gerektiğini bilmesi için bir işaret bulmuş olsaydım. Ne yazık ki, bugüne kadar dikkatim olması gereken yerde değildi. Mildred arkadaşlarının güvenliğini terk edip bana doğru geliyor.

Ve tabii ki, bu gün yeterince berbat geçmemiş gibi, babam da annemin yanına geçiyor.

Mildred yılan çukuruna adım atar.

O yeterince yaklaştığında elimi uzatıyorum ve o da sıcak, yumuşak avucunu benimkine koyuyor. Elini dudaklarıma götürüyorum, onun varlığı ve teması beni hemen rahatlatıyor. Koruyucu bir şekilde kolumu beline doluyorum ve onu yanıma çekiyorum.

"Hayatım, ailemle tanışmanı istiyorum. Bu annem Courtney ve babam Duncan."

"İkinizle tanışmak büyük bir onur," diyor sıcak bir şekilde. "Nişan partimizi düzenlediğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Büyük gün gelmeden önce sizinle tanışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm," diyor annem. "Connor, sevgilileri konusunda oldukça gizemli olabilir."

"Gizli davranmadım. Sadece tanıtacak kadar önemli değillerdi," diye düzeltiyorum.

Mildred, ikisinden havada sarılma ve öpücükleri kabul eder.

Herkes kayınbiraderlerimi tanıtmamı beklerken, hafif bir sessizlik olur.

Julian ileri ileri "Connor unutulmuş görünüşe göre görünüşe göre. Ben Julian, Isabelle'in kocası, bu da Bryson."

"Portia'nın kocası, değil mi?" Mildred, Bryson'ın elini sıkıyor ve ben onu kırmak istiyorum.

"Doğru."

"İkisi de çok tatlı," diye cevaplar Mildred.

"İkisi de çok iyi davranıyorlar," diyor babam, sanki hiçbir şeyden haberi olmayan bir aptal gibi.

"Onlar köpek değil. Yetişkin kadınlar," diye bağırırım. "Connor!

Lütfen diline dikkat et." Annem çoktan sinirlenmiştir.

"Sanki ahırda b y m şs n gibi konuşuyorsun."

" yle olsaydı senin için daha iyi olabilirdi." Viski bardağımın kalanını bir dikişte içiyorum.

Mildred gergin sessizliği bozar. "Birkaç ay boyunca bir kulübede yaşadım — tam olarak ahır sayılmazdı ama muhtemelen benzer şekilde rahatsız edici bir yerd ."

"Kasten mi?" Julian, her zamanki gibi düşüncesiz bir aptal gibi sorar. "Evsiz miydin?"

"O zamanlar evsiz değildim, hayır." Mildred kolunu koluma takar ve yanağını pazıma dayar.

Bugün, yıllardır duygusuz seks ya da hokey kavgasına yol açmayan en fazla fiziksel temasa sahip olduğum gün. Rahatsız edici, ama hoşuma gitmiyor da değil. Ayrıca, bu Mildred'in bir ara evsiz olduğu anlamına mı geliyor?

Mildred çenesini kaldırır, yüzünde muzip bir gülümseme belirir. "Sanırım sana bu hikayeyi henüz anlatmamıştım. Barrie'den Toronto'ya üniversiteye gitmek için taşındığımda, 'garajın üstündeki' dairelerin hepsinin aynı olmadığını fark etmemiştim, bu yüzden biraz daha az... rustik bir yer bulana kadar komşum olan rakunla aynı evi paylaştım."

"Sana rehberlik edecek kimsenin olmaması ne yazık. Çok yol kat ettin, değil mi?" Annemin bakışları bana yönelir. "Haşaratlarla dolu barakalarda yaşamaktan, bir otel mirasçısıyla nişanlanmaya kadar."

"Şimdiye kadar oldukça maceralı bir yolculuk oldu," Mildred, ben bu imaya sinirlenirken, nazikçe onaylar.

"Eminim öyledir." Annem onaylayarak başını sallar. "Connor bize kütüphaneci olduğunu söyledi."

"Profesyonel bir okuyucu," diye mırıldanır Julian bardağına. "Ne zorlu bir kariyer."

"Senin için öyle olurdu," diye terslerim.

Ama Mildred bu iğnelemeyi görmezden gelir. "Doğru. Toronto Merkez Kütüphanesi'nde çalışıyorum."

"Yani devlet memurusun," diye açıklığa kavuşturur Bryson.

"Evet?" diye cevaplar Mildred.

"Devlet sistemi çok şişkin hale geldi," diyor Julian.

"Bu kadar çok personel varken, bazıları beleşçi olmak zorunda kalıyor," diye babam da aynı fikirde. "Şişirilmiş maaşlarla rahat işlerde."

Mildred'in gözleri büyür. "Maaşımın şişirilmiş ya da işimin rahat olduğunu söyleyemem, ama belli ki bu konuda güçlü duygular besliyorsunuz."

"Umarım iş yerin güvenlidir. Pek çok kütüphane, serseriler ve toplumun pisliklerinin suistimal ettiği kamusal alanlardır," diye açıklıyor babam, tam bir pislik gibi.

"Bu önyargılı ve elitist bir görüş," diye karşılık veriyorum.

"Bu elitizm sana hayatını sağladığında şikayet etmek kolaydır," diye hatırlatır babam.

Bu bir şaka, çünkü ailem ilk profesyonel hokey sözleşmemi imzaladığım anda bana destek vermeyi kesti. "Mildred'in işinin ne olduğunu bilmiyorsun. Birden fazla toplum yardım programı yürütüyor ve bu işlerin çoğu normal çalışma saatleri dışında yapılıyor." Mutfak masasında yayılmış evrakları gördüm. Meems de kütüphane ziyaretlerinden sonra Mildred'in işleri hakkında bana her şeyi anlattı. "Mildred her gün, çek yazmaktan daha fazla çaba gerektiren anlamlı yollarla topluma katkıda bulunuyor, bu yüzden nişanımı aşağılamadan önce biraz araştırma yapın."

"O benim işime çok meraklı." Mildred kolumu sıkıyor ve diğer elini göğsüme koyuyor, gözlerinde neşe var. "Herkesin, yanlış bilgilendirilmiş olsa bile, kendi görüşüne hakkı vardır. Benim için kavga çıkarmaya gerek yok. Özellikle de babanla ya da Meems'in önünde."

"Haklısın, hayatım." Parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Kötü davranışlarımı yatak odasına saklamalıyım."

Kaşları kalkar. "Sanırım buzları kastediyorsun."

"Ben de öyle dedim."

"Öyle mi?" Gülümsemesi genişler ve gözleri ağızma düşer.

Düşünmüyorum. Sadece dudaklarının nasıl olduğunu öğrenmek için karşı konulmaz bir dürtüye kapılıyorum ve ağızımı onun ağızına nazikçe değdiriyorum.

Damarlarımda dolaşan arzu hissi beklenmedik bir şey değil. Ama aramızda parıldayan kıvılcım beklenmedik.

Dikkatli olmazsam, bu kıvılcım alev alıp ikimizi de yakabilir.

BÖLÜM 9

DRED

Garson, Flip'in sipariş ettiği on yedi çeşit mezeyi masamıza getirdi. Dışarıda yemek yediğimizde, o genellikle her şeyden birer tane sipariş eder, ben de istediğimleri seçerim, o da geri kalanını bitirir.

Pazartesi öğleden sonra, nişan partisinden iki gün sonra, Flip beni öğle yemeğine çıkarmak istedi. Sanırım çoğunlukla durumu değerlendirmek ve belki de bilgi almak istiyor.

Garson masadan ayrıldıktan sonra, "Ne nişan partisiydi ama," diyor.

"Kesinlikle öyleydi." Connor'ın dudaklarının benimkilerle temas ettiği anı düşünmeden edemiyorum. Ya da kötü davranışlarını yatak odasına saklayacağına dair yorumunu ve bunun farkında olup olmadığını. Benimle oyun mu oynuyordu? Her ne olursa olsun, o masum dudak teması son iki gündür kafamdan çıkmıyor.

"Kız kardeşleri, Grace'in eve getirdiği ilk kadının sen olduğunu söylediler."

"Bunu söylemiş olabilirler." İkisi de. Birden fazla kez.

"Ailesi biraz... katıdır," diye çekinerek, beni yokluyor.

"Kesinlikle bizim kadar rahat değiller," diye katılıyorum.

Bir tabak nachos'a dalıyor. "Ama Meems'i havalı biridir." "Onu çok seviyorum." Gülümsemem içtendir.

"O da seni ve Grace'i çok seviyor."

"Onun bir adı var."

"Evet, haklısın. Özür dilerim." Elini saçlarına geçirir. "Ailesiyle tanışmak, olayları farklı bir perspektiften görmemi sağladı."

Kabul ederek başımı sallıyorum. Nişan partisine kadar, Connor'ın ailesini sadece medyanın sunduğu şekilde görmüştüm, ama gerçekte durum çok farklıydı. Flip'in düşüncelerini merak ediyorum. "Ne anlamda?"

"O onlara uymuyor." Flip, şişte tavuğu fıstık sosuna batırıyor. "Yani, o bir Grace, ama aslında onların bir parçası değil."

"Hayır, değil."

"O bir yabancı olmaya alışkın," diye düşünür Flip.

"Evet, öyle." Soğuk ekmeği baharatlı acı sosun içine batırıyorum. "Sen gelip hayatıma Terör'ü getirene kadar ben de buna alışkındım."

Yavaşça başını sallar. "Biliyor musun, Hokey Akademisi'nde, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Yani, adamın ciddi bir öfkesi vardı ve ben ona doğru nefes almadan önce bile benden nefret ediyordu. Ama ben, onun ailesinin ona orada yer satın aldığını düşünüyordum ve bunu düşünen tek kişi ben değildim."

"Her zaman her şeyin dışında olduğunu hayal et - ailen, takımın, sosyal çevren. Hiçbir yere ait olamadığını. Ait olabileceğine inanmak ne kadar imkansız olurdu?"

Flip başını eğdi. "Ona empati duyuyorsun."

"Maddi kısmı bir kenara bırakırsak - ki bunun önemli olduğunu biliyorum - o ve ben o kadar da farklı değiliz," diye cevap veriyorum.

"Ama herkes seni seviyor."

"Herkesin seni sevdiği gibi," diye hatırlatırım ona. O iç çeker. "Nedenini söyleyecek misin?"

"Sonunda, evet."

"Ama şimdi değil," diye ısrar eder. "Şimdi değil, hayır."

"Dışarıda kalmaktan nefret ediyorum, özellikle de seninle birlikteyken, Dred."

Gülümserim ve başımı sallarım, ama hiçbir şey söylemem.

"Siktir." Diye homurdanır ve güler. "Şu anda Connor'ım."

"Ama herkes hala seni seviyor ve o hala hokeyin en sevilen kötü adamı." Masadan uzanıp Flip'in elini sıktım. "Kararlarıma güven. Sebepsiz yere bir şey yapmam ve istemediğim şeyleri yapmam."

istemediğim şeyleri yapmam. Eğer bu doğru olmasaydı,

"Tamam, bu adil." "Söz veriyorum, bunu kendim için ve en çok sevdiğim insanları korumak için yapıyorum ve bunun şu anda senin için yeterli olması gerekiyor."

"Bunu kendim için ve en çok sevdiğim insanları korumak için yaptığımı söz veriyorum ve şu anda bunun senin için yeterli olması gerekiyor."

Bu kısa sürede bile, bunu sonuna kadar götürmek zorunda olduğumu hissettiğimi fark ettim. Sadece para yüzünden değil. Para elbette çok önemli bir faktör, ama Lucy'nin mutluluğunu çalmak düşüncesine dayanamıyorum. Ve Connor'a bir kez olsun bir şeyin içinde olmak nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorum.

"Benim için doğru seçimleri yapacak kadar akıllı olduğuma inanmaya devam et," diye ekliyorum.

Flip başını sallar. "İnanıyorum. Sanırım sadece onun seçilmiş olması hoşuma gitmiyor."

"Bence mesele kim olduğu değil, daha çok senin evlilikle ilgili kişisel görüşlerinle uyuşmaması." Flip'in geçmişini ve neler yaşadığını bilen çok az kişiden biriyim. İsimsiz, yüz­süz bedenlere kendini kaptırmasının sebebi seks ya da iyi hissetmek değildi, derin bir acıyla başa çıkma mekanizmasıydı.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," diyor.

"Ben mutluyum." Flip ile tanışana kadar, tüm hayatım hayatta kalmakla ilgiliydi.

Bu küçük yan proje, gelişmeye devam etmemi sağlayacak.

"Mutlu ve *aşık* demek istedim." Derin bir nefes alır. "Konuyu değiştir. Bu benim yaramın sesi, seninki değil. İş yerinde neler olduğunu anlat. Heyecan verici yeni hikayeler var mı?"

"Oh evet! Dün aile banyosunda sevişen bir çift çocuk bulduk." En sevdiğim çocuklardan biri olan ve ikizinin iyi çocuğuna karşılık kötü kız olan Everly, oldukça dürtüsel davranma alışkanlığı var. "Çaresiz bir anne, tuvalet eğitimi alan üç yaşındaki çocuğu ve bezinde bir şeytan serbest bırakmış bir bebekle sokaktan içeri girmeseydi, paçayı kurtaracaklardı."

"Lütfen onları bulduğunu söyle, Dorothea'yı değil."

Flip, savaş baltası gibi kafa sahibi baş kütüphaneciyi çok iyi tanır. "Onları buldum."

"Ne yaptın?"

"Onlara, kamuya açık yerlerde ahlaksızlık suçlamasıyla yargılanabileceklerini, tuvaletlerin bu tür faaliyetler için en uygun yer olmadığını açıkladım ve doğum kontrolü hakkında sorular sorup seçenekleri hakkında ayrıntılı bilgi verince ikisini de çok rahatsız ettim."

Ayrıca grup evini aradım ve Everly'nin liseden mezun olmak için gerekli olan toplum hizmeti saatlerini tamamlayabilmesi için, yürüttüğüm programlardan birinde bana yardım etmesini rica ettim. Çok heyecanlandılar ve kabul ettiler.

Flip sıırıttı. "Eminim çok utanmışlardır."

Bu daha iyi, daha çok alıştığım ben ve Flip gibi. "Son derece utanmışlardı." En azından erkek çocuk öyleydi. Everly ise daha çok sinirlenmişti.

Flip, aperatif büfesini bitirdikten sonra, kendi yemeğimi kendim ödeyebileceğimi söylememe rağmen öğle yemeğinin parasını ödedi ve benimle birlikte metroya bindi.

Beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirip, atılmış bir gazeteyi kenara çekerek bana iç koltuğu teklif ediyor. Ben koltuğa otururken, kocaman vücudunun sol tarafının yarısı ile birlikte dizleri de koridora taşıyor.

Gazeteye göz atıyor. Connor ve ben ona bakıyoruz. O fotoğrafı nereden bulduklarını bilmiyorum, ama en azından kötü bir fotoğraf değil.

Manşet ise başka bir hikaye:

Hokeyin En Nefret Edilen Oyuncusu Nişanlandı!

"Connor seri katil gibi görünüyor," diye mırıldanır

Flip. Onun yanına dirsek atarım.

"Her zaman değil, ama burada öyle görünüyor." Gazeteyi alır ve makaleyi gözden geçirir. "Eminim bu başlık kasıtlıdır. Lanet olası gazetede yer aldığınıza inanamıyorum."

"Senin yerine ben daha iyiyim." Kaşlarını kaldırıp elinden kağıdı alıp çantama koyuyorum.

"Bir süredir kötü haberler çıkmıyor," der savunmacı bir tavırla. "Biliyorum." Koluna hafifçe vururum. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerini devirir. "Sikimi pantolonumda tuttuğum için ödül hak etmiyorum."

Bir iş adamı bize yan gözle bakar.

"Hayır, ama kendini ve en çok değer verdiği insanları, kendini boş hissettiren seçimler yaparak incittiğini fark ettiğin için takdir edilmeyi hak ediyorsun."

"Bu doğru." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Ama Rix ve Tristan'ın ilişkisini ya da ikisiyle olan ilişkiyi mahvetmedim, yani tüm bu kötülüklerden iyi bir şey çıktı."

"Her şerde bir hayır vardır, değil mi?"

"Connor'ın neden buna kapıldığını anlıyorum," diye ekliyor Flip sessizce. "Olumsuzluğa mı?" diye soruyorum.

"Evet. Bir süre sonra, okuduğun her şeye inanmaya başlıyorsun, sanki o, senin kişiliğinin özetiymiş gibi, ve benim geçmişim de Connor'ınki gibi bu inancı destekliyordu." Diye iç geçirir. "Hepimiz maske takıyoruz, değil mi? İnsanların görmesini istemediğimiz kısımları saklıyoruz."

"Hepimiz," diye onaylıyorum. Connor kayıtsızlık maskesi takıyor, ama bu onun yumuşak kalbini gizlemek için.

Durağıma vardık ve Flip benimle birlikte indi.

"Buradan kütüphaneye rahatlıkla gidebilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Haftada beş gün gidiyorum."

"Biliyorum, ama medya tarafından sürekli eleştirilen ünlü bir hokey oyuncusuyla nişanlandın ve onun ailesi aptalca zengin. Birisi seni tanırsa kendini güvende hissetmeni istiyorum." Elini saçlarında gezdirip kaşlarını çattı. "Aslında Grace'in sana işine gidip gelmen için bir koruma ya da araba tutmamış olmasına şaşırdım."

"Arabam var."

O burun kıvrır. "O şey, koli bandı ve dua ile bir arada tutuluyor. Motor her çalıştırıldığında küçük bir mucize oluyor."

"Toplu taşıma beni nadiren hayal kırıklığına uğratır. Araba servisine ihtiyacım yok ve kesinlikle güvenlik görevlisine de ihtiyacım yok." Öyle olsaydı, radarın altında kalmak imkansız olurdu.

Flip kaşlarını kaldırır.

"Cidden, kendimi koruyabilirim." Kütüphanenin kapısına vardık. "Akşam Bananagrams'ta görüşürüz."

"Hayatta kaçırmam." Bana sarılır, ben de ona sarılırım.

İçeri girerim, kitapların rahatlatıcı kokusunu içime çekerim.

Kütüphaneci arkadaşlarımdan biri olan Odette, elinde bir gazete sallayarak ortaya çıkar. Benim çantamda olan gazeteyle aynı değil, ama manşeti benzer:

Hokeyin 1 Numaralı Kötü Adamı Evleniyor!

Yakın zamana kadar, Connor'ın medyada aldığı ilgiye pek dikkat etmemiştim. Şimdiye kadar fark ettiğim şeylerin çoğu olumsuzdu. Bunu içselleştirmemek ne kadar imkansız olabilir ki?

"Aman Tanrım!" Odette çığlık atıyormuş gibi mimik yapıyor — bunu sık sık yapar. Omzunun üzerinden bakıp fısıldayarak bağırıyor: "Nişanlandığınıza inanamıyorum! Yüzüğü görebilir miyim?"

Elimi uzatıyorum. Taş aptalca büyük. Evde bırakmalıydım.

Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak. "Vay canına! Çok büyük! Kaç karat?"

"Aslında hiç bilmiyorum." Ayda çeyrek milyonluk bir sözleşme imzalarken sormayı düşündüğüm bir soru değildi bu.

"Dorothea bugün gelmeyeceğini düşünüyordu," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım ve çantamı çekmeceme koydum. "Neden gelmeyeyim ki?"

"Çünkü profesyonel bir hokey oyuncusuyla evleniyorsun ve onun ailesi milyarder."

"Yani sorumluluk almayı bırakıp, programlama konusunda bana güvenen tüm insanları hayal kırıklığına mı uğratayım?" Okuma grubu için kitaplarımı topluyorum. Anne ve bebekler okuma programının on beş dakika sonra başlayacağı için çok minnettarım. Ve en sevdiğim ikizler de yardım etmek için burada olacaklar, biri isteksizce olsa da.

Odette kaşlarını çatıyor. "Öyle de diyebilirsin..."

"Dorothea'nın beni ne kadar takdir ettiğini bilmek güzel." Everly her zamanki kaşlarını çatmış haliyle kasaya doğru koşarken, ikiz kardeşi mutlu bir gölge gibi arkasında ilerlerken gülümsüyorum. "Gelmişsin."

"Başka seçeneğim yoktu," diye mırıldanır Everly. "Grubu eve çağırдыңın için teşekkürler."

"Mezun olmak için toplum hizmeti saatlerine ihtiyacın var," diye hatırlatır Victor. "Dred'in sana bu fırsatı sunması çok nazik bir davranış."

Görünüşe göre Victor, kız kardeşine neden bu eziyeti çektirdiğini hiç anlamıyor.

Everly gözlerini devirir. "Neden bana birazını vermiyorsun?"

Victor zaten yüz saatlik hizmet saatini doldurmuş durumda.

"Çünkü o zaman bu harika deneyimi yaşayamazdın." Ona plastik kutu içindeki meyve suyu kutularını ve sağlıklı kurabiyeleri uzatıyorum. "Tamam, hadi gidip hala altını ıslatan çocuklara hikaye okuyalım."

Everly, Victor'la birlikte peşimden gelirken cezalar hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Anne ve bebekler okuma grubunu çok seviyorum. Grubun çoğu, ücretli programları karşılayamayan genç annelerden oluşuyor. Okuma grubu bittikten sonra, soruları olan annelerle ilgilenmek için kendilerini hazır tutan birkaç hemşireyle bağlantı kurdum.

Everly ve Victor'a atıştırmalıkları dağıtma görevini verdim, böylece genç kadınlarla doğrudan konuşmak ve altı aydan üç yaşına kadar olan sevimli, mızızlanan çocuklarına bakmak zorunda kaldı. İkisi çılgık atarak ağlıyor, bir diğeri kaçmaya çalışıyor ve altı aylık olanın bezini kirletmiş. Güvenli seks konusunda bir mesaj vermek açısından, kazanıyor gibi hissediyorum.

Ağlayan bebeklerden birini alıyorum, böylece anne ben okurken sütünü sağıyor — gömleği sıırsıklam oluyor — ve Everly'ye benim için sayfaları çevirmesini söylüyorum. Victor tüm erkek rollerini okuyor ve sesini değiştiriyor. Yarısına geldiğimizde, Everly kadın karakterleri devralıyor, böylece ben bebek bezini değiştirebiliyorum.

Anneler ve çocuklar gittikten sonra Everly ve Victor temizliğe yardım ediyor. Victor tuvalete gitmek için izin isteyince Everly'ye dönüyorum.

"Sana seks yapmak için çok genç olduğunu söylemeyeceğim." Oysa öyle. "Ama yetişkinlerin yaptığı şeyleri yapmak istiyorsan, bunları sorumlu bir şekilde yap. Doğum kontrolü ve prezervatif, ikisinden birini değil, çünkü bebek ömür boyu bir sorumluluktur."

"Benim ailem için öyle değildi," diyor somurtarak.

Başımı sallarım. "Benimkiler için de öyle değildi, ama sen ve vücudun için güvenli ve sağlıklı bir seçim yaparak bu döngüyü kırabilirsin."

"Geçen hafta ücretsiz kliniğe gittim," diye itiraf ediyor.

"Güzel. Ama toplum hizmeti saatlerin bitene kadar anne-çocuk okuma saatlerine katılmaya devam edeceksin." Bazen derslerin pekiştirilmesi gerekir.

Gözlerini devirir. "Peki."

Ona kalan atıştırmalıkları ve meyve suyu kutularını veriyorum. "Atıştırmalıklarla ödemem."

Everly ve Victor eve giderler ve bu da meslektaşlarım için açık sezonun başladığı anlamına gelir. Nişanımla ilgili daha fazla soruya cevap veririm, Connor ile ilgili kişisel soruları ise atlatırım.

Günün sonunda, metroyla eve gidip postalarımı alıyorum ve daireme çıkıyorum. Reklamları karıştırırken kalbim sıkışıyor ve emlak yöneticisinden yeni bir ilan buluyorum. Daireme girene kadar açmamak için bekliyorum.

Bu bir tahliye bildirimi. Ay sonuna kadar ödemem gereken 100 bin dolarlık kira farkını ödeyemezsem, daireden çıkmam gerekecek. Şu andan itibaren iki haftadan az bir süre kaldı.

"Siktir." Burun köprümü sıkıştırıyorum.

Connor bu konuyla ilgileneneğini söylemişti. Ama bu yeni gelişme planı altüst etti. Ona bunu anlatmak, onunla konuşmak ve muhtemelen onu görmek anlamına geliyor. Hala nişan partisinde paylaştığımız o öpücüğü, kapağı sürekli açılmayan bir kutuya koymaya çalışıyorum.

Cebimde telefonum titredi ve ödümü kopardı.

Mektubu çantama tıktırıyorum - nedenini bilmiyorum, belki refleks olarak - ve telefonumu çıkarıyorum.

Connor'ın, onu düşündüğümde altıncı hissi olduğu açık.

CONNOR

Meems'in kitapları bitti.

Tabii ki bitmiştir.

DRED

Yarın daha fazlasını getireceğim. Bana bir liste gönderin yeter.

Ardından, onun el yazısıyla yazılmış bir listenin fotoğrafını gönderir. Gülümserim. Highland Warriors serisini seveceğini biliyordum.

Ve yarın Connor'ın sözünü ne kadar iyi tuttuğunu öğrenebileceğim.

BÖLÜM 10

CONNOR

Antrenör Forrest-Hammer, antrenmandan sonra soyunma odasına giderken beni durdurur. "Bugün Romero ile buzda çok uyumluydunuz."

"Hokey Akademisi'nde birlikte oynamıştık." Quinn Romero ve ben, Dallas Bright, Tristan Stiles ve maalesef Flip Madden ile olduğu kadar eski arkadaşız.

Lexi başını sallar. "Bu sadece geçmişten ibaret değil, Grace. Birbirinizin hareketlerini tahmin edebiliyorsunuz. Bu sezon takım ve Ryker için iyi olacak."

Göğsümdeki rahatsız edici hissi ne yapacağımı bilmiyorum. "Oyun tarzlarımız benzer."

"Belki de övgüyü kabul etmelisin," diyor küçük bir gülümsemeye.

"Haklısın." Başımı sallarım. "Teşekkürler, Koç."

"Bu aralar daha sakın görünüyorsun." Ben cevap veremedim uzaklaşıyor.

O, Mildred'in gruptaki en yakın arkadaşı, bu yüzden Lexi, aramızdaki ilişkinin aşk ve sonsuza dek sürecektir sözlerden ibaret olmadığını biliyor olmalı. Ama benim daha az gergin olduğum konusunda haklı. Bunun sebebi Meems'in mutluluğu.

Koridorda ilerleyerek soyunma odasındaki takım arkadaşlarımın yanına gidiyorum.

Roman ve Hollis'in dengeleyici etkisi olmadan, ortam daha gürültülü ve biraz daha az medeni görünüyor. Artık çaylaklar Madden, Stiles, Palaniappa ve Bright'a hayranlık duyuyor. Roman, takımın babası gibi bir rol oynuyordu ve bence onlar, onun yokluğunun yarattığı büyük boşluğu doldurmaya çalışıyorlar. Ben bile

kayıp hissediyorum. Hammerstein buz üzerinde takımın uyumunu sağlamakta çok iyiydi ve bana kadroda yer kaplamadığımı hissettiriyordu.

Romero'nun dolabı benimkinin yanında — muhtemelen Koç Forrest-Hammer'ın önerisiyle. Formamı çıkarıp yanına oturup pedlerimi çıkarmak için ona başımı sallıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Evet. Seninki?"

"İyiyim. Geçen yıla göre büyük bir değişiklik oldu," diye itiraf ediyor.

Romero, Hokey Akademisi'nde koçluk yaptı ve geçen yıl

"Her yönden büyük baskı var. Tüm gürültüyü engellemenin kolay olduğunu sanmıyorum."

"Her yönden büyük baskı var. Tüm bu gürültüyü engellemenin kolay olduğunu sanmıyorum." Durumlarımız çok farklı olsa da, onu anlayabiliyorum.

"Öngörülebilir bir gelecekte sosyal medyadan uzak duracağım," diye söylenir.

Romero'nun babası bu oyunda bir efsaneydi, ancak kariyerinin başında kavgacı olarak tanınıyordu. Quinn onun izinden gitti, bu da onun daha erken seçilmemesine katkıda bulundu. Terror yönetiminin, ligin en kavgacı iki oyuncusunu iki sezon içinde takımına katması biraz ironik.

"Kesinlikle yardımcı oluyor. Ama bunu senin için yönetecek biri var mı?"

"Arkadaşım Lovey çoğuyla ilgileniyor." Kulaklarının uçları kırmızıya döndü.

Bu arkadaşının ne olduğunu merak ediyorum.

"Bu iyi. Küfürlü konuşmalardan kaçınmak, odaklanmayı kesinlikle kolaylaştırır."

"Ve mesajlarımda seks arayan tüm kadınlar," diye mırıldanır.

"Ah, evet, bir süre sonra sıkıcı oluyor."

Duş alıp sokak kıyafetlerimizi giyiyoruz. Dallas ve diğer birkaç kişi bizi Watering Hole'a davet ediyor. Davetin Romero için olduğuna eminim, benim için değil, ama ben onun yanında duruyorum.

"Evet, çok isterim." Romero bana dönerek gülümser. "Sen

"

"Mildred'e bir sorayım."

"O işte," diyor Flip, sonra ekliyor, "Ama bunu muhtemelen zaten biliyorsunuzdur."

Bana karşı garip bir şekilde nazik davranıyor ve ben bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

"Evet, bu akşam randevumuz var." Tamamen yalan sayılmaz. Hem Watering Hole'a gitmek Flip'e beni sorguya çekme fırsatı da verebilir.

CONNOR

Kitapları ne zaman getireceksin?

MILDRED

Vardiyam biter bitmez.

CONNOR

Ne zaman bitiyor?

MILDRED

Takvimimi seninle paylaşıyorum. Ama iki saat sonra işim bitiyor.

Bu da bana Meems'i kontrol etmek ve ziyaretçiye hazır olup olmadığını görmek için zaman verir.

Konu başlığı "Dred Reformer takvimini sizinle paylaştı" olan bir e-posta uyarısı belirir.

"Mildred'ı görmeden önce halletmem gereken birkaç iş var, ama belki bir dahaki sefere." *Muhtemelen olmaz ama. Nişanlım da gelmezse tabii.*

"Tabii ki." Dallas ve Quinn, soyunma odasından çıkarken bana destek oluyorlar.

Yarım saat sonra Meems'in evine varıyorum. Cedrick kapıda beni karşılıyor.

"Bugün nasıl?" Anahtarlarımı girişe asıp dış mekan ayakkabılarımı iç mekan ayakkabılarımla değiştiriyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade var. "Yorgun, efendim. Çok meşguldü."

"Neyle meşgul?"

"Onun eşyalarını misafir odasına taşıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" Bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum.

Kaşlarını kaldırır. Ben de kaşlarımı kaldırırım.

"Senin nişanlınla birlikte buraya taşınmanı istiyor."

Dilimi yanağıma dokunduruyorum. "Burası 22 bin metrekarelik bir malikane. Hiçbir yere taşınmasına gerek yok."

"Bunu ona siz söyleyin, efendim." "Kahretsin, o çok inatçı."

"Aile özelliği gibi görünüyor." Boğazını temizledi. "Madam Grace, Bayan Reformer'ın bu akşam ziyarete geleceğini ima etti."

"Evet, doğru."

"Yine toplu taşıma araçlarını mı kullanacak, efendim?"

İç çekip enseme ovuşturuyorum. "Muhtemelen, evet." Geriye dönüp bakınca, Watering Hole'a gidip eve dönerken onu almam gerekirdi.

"Yeterli zaman varsa, isterseniz onu almaya gidebilirim, efendim," diye teklifte bulunur Cedrick.

"Evet, aslında bu iyi olur." Otobüsle buraya gelmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama araba çok daha rahat olur. "Oh, kütüphanenin yakınında Just Desserts adında bir fırın var. Meems onların limonlu kekini çok seviyor." Geçen sefer kitaplarını almaya gittiğimde durmaya vaktim olmamıştı. "Mildred'in seninle birlikte gelip kendine bir şeyler seçmesini sağlayabilir misin?" Koridora doğru yürümeye başladım.

"Peki ya siz, efendim?" Cedrick arkamdan seslenir.

"Beni merak etme, ama personel için bir şeyler getir." Büyükanne, Ethel ve Norm ile birlikte okuma odasında buluyorum.

Norm ile birlikte kutuları doldururken buluyorum. Mavi bir elbise giymiş, saçları ve makyajı Pazar ayinine hazırlanmış gibi yapılmış.

Kollarımı kavuşturup kapı pervazına yaslanıyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

"Connor!" Geniş gülümsemesi kaybolur. "Dred nerede?" "Adı Mildred."

"Bana Dred dememi istedi, ben de öyle diyorum."

"Onda korkunç bir şey yok," diye mırıldanarak odayı geçip onu kollarıma alıyorum. Daha zayıf, daha küçük hissediyor. Keşke kalbi bu kadar zorlanmasaydı. "Oturarak halledemez misin?"

Beni eliyle itti. "Ben iyiyim."

"Doktorun aynı fikirde olmayacaktır." Son zamanlarda daha fazla uyuyor, çabuk yoruluyor.

"Hiçbir şey kaldırmıyorum. Sadece Ethel ve Norm'a talimat veriyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani mikro yönetim yapıyorsun."

Ethel gülmesini saklamak için öksürüyor. "Denetliyorum."

"Sen bir hükümdarsın. Lütfen otur." Onu sandalyesine yönlendiriyorum.

"Dred nerede?"

"O biraz daha işte kalacak."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden buradasın?"

"Senin egemenliğini sınırlamak için." Eminim Mildred'in en son istediği şey, trafiğin en yoğun olduğu saatte benimle arabada sıkışıp kalmaktır. Cedrick çok daha hoş bir arkadaş.

Meems etkilenmemiş görünüyor.

"Cedrick onu almaya gidiyor."

"Onu eve sen götüreceksin," diye emir verir.

"Peki. Şimdi lütfen bana tüm bunların ne anlama geldiğini açıkla." Kapının yanında düzgünce istiflenmiş kutuları işaret ettim, sonra çikolatalı bisküvi kutusunu açıp bisküvileri bir tabağa dizerek büyükannemin yanındaki masaya koydum. Bunlar onun en sevdiği bisküvilerdir.

"Bu kadar yere ihtiyacım yok," diyor.

Onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Ayrıca bu geniş alandan tüm bu alandan taşınmana gerek yok."

"Burası benim için çok büyük. Yemek odasına gitmek bile yorucu."

"Seni ana kata taşıyabiliriz," diyorum.

"Misafir evi, kullandığım önemli odalara en yakın yer," diye itiraz ediyor. "Ayrıca, sen ve Dred'in mahremiyete ihtiyacınız olacak."

"Yirmi bin metrekareden fazla alan buna yetmez mi? Ayrıca, bu evi bana veremezsin."

babamın vasiyetinde bana bırakıldı," diye hatırlatıyorum.

"Bu ev benim ve istediğim gibi kullanabilirim. Senin ve Dred'in bu evi almanızı istiyorum. Vasiyeti çoktan değiştirdim, bu yüzden tartışmanın bir anlamı yok."

Şok ve onay arasında bir yerde kalmış olarak sandalyenin kolunu sıkıca tutuyorum. "Babam bundan hoşnut olmayacak."

Meems umursamadan omuz silkiyor. "Kendi malikanesi var ve orada yaşamaktan çok memnun." Bir an bakışlarını kaçırıyor ve sonra devam ediyor, "Onun ve Courtney'nin buraya taşınıp her şeyi beyaza boyayarak burayı Antarktika'ya çevirmelerine izin vermeyeceğim."

Burun kıvırıyorum. "Onların evi kuru tost kadar karakterli."

"Bu çok cömert bir yorum." Yüzündeki ifade yumuşar ve elimi tutmak için uzanır. "Babanıza ve kız kardeşlerinize zaten birer ev hediye ettim. Sıra sende. Şu anda sahip olduğun her şeyi kendi başına kazandın."

"Babam buna itiraz ederdi, çünkü benim eğitim masraflarımı o karşıladı."

"Derecenin masraflarını büyükbaban ve ben karşıladık. Baban sadece sana borçlu olduğunu hissettirmek için bunu kullanmayı seviyor. Bu evi hak ettiği sevgiyle doldurmanı istiyorum, Connor."

Meems'e yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu, onun yıllardır en mutlu olduğu an. Onun onayı benim için her şey demek ve bunu ne pahasına olursa olsun korumak istiyorum. "Eğer bu seni mutlu edecekse, Mildred ve ben buraya taşınırız."

Şu anda şehir merkezinde, arenaya yakın bir çatı katı dairesinde yaşıyorum. Buraya taşınmak, daha uzun bir yol gitmek anlamına geliyor, ama Meems buna değer. Sadece Mildred'in de kabul etmesi gerekiyor.

"Senin sandığından daha fazla." Gülümsüyor ve bu hem hayalarımı tekmelemiş gibi hem de en harika şey gibi geliyor.

Kapı zili çalar ve muhtemelen bir teslimat olduğunu düşünerek kameraları kontrol ederim, ama Mildred kapının dışında duruyor ve pek de iyi görünmüyor. "Mildred geldi. Hemen dönerim," derim Meems'e.

"Cedrick'in onu alacağını sanıyordum."

"Öyleydi. Bir şey olmuş olmalı." Eşikte durup endişeyle bekledim. "Mildred'le taşınma konusunda konuşmak istiyorum."

"Tabii ki."

"Salonda görüşürüz," diyerek odadan çıkıp koridorda durdum, böylece interkomdan Mildred ile konuşabilecektim. Zamanım olacağını düşünmüştüm, ama şimdi o burada ve onu hemen taşınmaya ikna etmem gerekiyor. Bu beni gerginleştiriyor ve keskin kenarlarım daha da keskinleşiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Çantasını kaldırıp onu işaret ederek kaşlarını çattı. "Bana getirmeni istediğin kitaplar burada."

"Ama erken geldin."

"Uyuz salgını nedeniyle öğleden sonraki okuma programım iptal edildi. Everly pek üzülmedi ama Victor üzüldü. Neyse, önemli değil." Elini yüzünün önünde salladı.

"Everly ve Victor kim?"

"En sevdiğim ikizler. Beni içeri alacak mısın? Yoksa bir yerden kahve almamı mı istiyorsun?"

"Hayır, gelin. Ya da sizi almaya gelebilirim." Kapıyı açtım.

"Arabayla gelme. Bu çok saçma." Geçmek için yeterli yer olunca, araya sıkışarak geçer.

Cedrick'i arayıp Mildred'in çoktan geldiğini ve onu almaya geleceğini ona haber vermediğim için bunun onun suçu olmadığını söylüyorum.

"Mildred hangi tür kekleri sever?" diye sorar. "Çilekli olanlardan, varsa tabii."

"Elimden geleni yapacağım efendim." "Teşekkürler Cedrick."

Mildred ön merdivenleri çıkarken kapıyı açarım. Saçları şakaklarına yapışmış, yüzü kızarmış ve bayılmak üzere gibi görünüyor. Eylül ayının o eğlenceli sıcak dalgalarından birini yaşıyoruz. "Ne kadar yürüdün?"

"Birkaç blok. Otobüsün kliması bozulmuştu. Sıcakta beş dakika dinlenirsem sakinleşirim." Yanımdan geçerken pembe yanaklarını işaret ediyor. Çantasını bırakıp hırkasını çıkarıyor ve onu, genellikle kapalı olan geniş dekoltesini

genellikle kapalı olan geniş dekoltesini harika bir şekilde ortaya çıkaran soluk mor bir tişört kaldı. Gözlerimi ondan alamıyorum. Güzel, kıvrımlı ve çekici.

Hırkayı yelpaze gibi sallıyor. "Umarım koku alma duyum kalıcı olarak zarar görmemiştir. Yanımda vücut spreyi sıkılmış bir grup genç erkek oturuyordu."

"En az bir saat daha burada olmayacağını sanıyordum." *Neden kendimi tekrar etmeden normal bir konuşma yapamıyorum?*

"Bunu konuştuk zaten."

"Cedrick seni almaya gitti," diye açıklıyorum. "Hay aksi. Mesajını kaçırdım mı?"

"Hayır. Sana mesaj atmadım. Sadece düşündüm ki... Önemli değil." Yüzümü boynuna gömmek ve cildindeki tuzu yalamak istiyorum. Ne tür bir dokunuştan hoşlandığını merak ediyorum. Onun çekici dudaklarına doğru bir öpücük izi bıraksam ne tür bir ses çıkarırdı? Bu asla olmayacak çünkü bu ilişkide seks yok. O benim, ama asla gerçekten *benim* olmayacak. Dokunmak için. Sahip çıkmak için. "Hırkayı tekrar giysen daha iyi olur." Bu, istemediğim bir şekilde sert bir şekilde çıktı.

"Kızlar seni rahatsız mı ediyor?" Kaşlarını kaldırdı. "Onların ne kadar gürültücü ve gururlu oldukları konusunda pek kontrolüm yok."

Gözlerimi boynunun altına kaydırmamaya çalışıyorum. "Demek istediğim..."

"Şimdilik bırak, Connor." Kollarını kolların içine sokar ve düğmelerini ilikleyip dekoltesini kapatırken kasıtlı olarak göz teması kurar. "Daha iyi mi?"

"Pek sayılmaz." Önceki görüşü tercih ediyordum, ama ona bunu söylemek muhtemelen onu daha da rahatsız edecekti. "Meems seni görmek için çok heyecanlı." Ona beni takip etmesini işaret ettim.

"Umarım senden daha heyecanlıdır."

"Heyecanlanmamın sözleşmede yer almadığını zaten belirlemiştik ve şu ana kadar bunu değiştirmeye karşı çıkmış görünüyorsun," diye espri yapıyorum.

"Bana hakaret mi ediyorsun, yoksa iltifat mı ediyorsun, anlayamadım." "İkisi de değil. Senin varlıklarına göz dikmişim."

O, "Sen başka birisin, Connor," diye homurdanır. "Bana da öyle söylendi, sevgilim."

Mildred beni oturma odasına kadar takip eder. O ve Meems birbirlerini selamlarlar. selamgölümsüyorlar ve ve

sarırlılar. Kıskançlık kıskançlık onların kolay

Bu bağlantı enseme terletiyor. Eğer terbiyesiz bir velet gibi davranmak yerine ona sarılmayı teklif etseydim, kabul eder miydi? Kabul etseydi, bu sadece zorunluluktan mı olurdu?

Kanepede yan yana oturuyorlar, ben de her zamanki gibi kendimi her şeyin dışında hissederek karşılarındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bu hafta bana ne getirdin?" Meems çantaya bakıyor.

"Highland Warriors serisinin ikinci ve üçüncü kitapları ve mevsime uygun olduğu için bu muhteşem sonbahar temalı romantik roman," diye açıklıyor Mildred.

Onlar geçen haftanın kitaplarını tartışırken ben arka plana çekiliyorum.

Sonunda Ethel gelip akşam yemeğinin birkaç dakika içinde hazır olacağını duyurur.

"Oh, ben gitsem iyi olacak," diyor Mildred.

"Kalmalısın," diye araya girerim, bir kez olsun normal davranmaya çalışarak. "Akşam yemeği için."

Meems elini sıkar. "Lütfen kal. Gitmen gereken başka bir yer yoksa tabii."

Mildred başını sallar. "Kalabilirim."

Onu henüz iyi tanıyamadığım için, bunun bir rahatsızlık yaratmayacağından emin olamıyorum. Ama o Meems'in koluna giriyor ve ben onları yemek odasına götürüyorum, önce Meems'in, sonra Mildred'in sandalyesini çekip kendi sandalyeme oturuyorum.

Personel yemeği masaya getirir.

Ethel tavuğunu tabağa koyarken ve Norm hafif kremalı sosu eklerken Mildred, "Bu harika görünüyor," diyor. "Çok teşekkür ederim."

"Mutfak personeline ileticeğim," diye cevaplar Ethel.

Servis bittiğinde, arka kapıdan çıkıp mutfığa geri dönüyorlar.

"Her gece restoranda yemek yemek gibi, değil mi?" diye düşünür Mildred. "Ama sen personel ile arkadaşsın."

"Bu gece ikinizin burada olmasıyla özel bir gece." Meems göz kırpar ve sonra sorar, "Nişan partisini yeni yaptınız, biliyorum, ama düğün tarihi konusunda bir fikriniz var mı?"

Mildred bıçağını neredeyse düşürüyordu ama kendini toparlamayı başardı. "Kısa bir nişan döneminden bahsetmiştik." Bana bir bakış attı.

"Değil mi, Connor?"

"Ne istediğimizi biliyorsak beklememizin bir anlamı yok," diye onaylarım.

Ne kadar çabuk evlenirsek, Meems o kadar mutlu olacak ve Mildred'in bu durumdan kurtulması o kadar zorlaşacak.

"Bu harika bir haber!" Meems, peçeteyle ağzının kenarlarını siler.

"İkiniz de planlamaya başlamak için heyecanlı olmalısınız."

"Kesinlikle," diye yalan söylüyor Mildred.

"Sizi destekleyecek harika arkadaşlarınız olduğunu biliyorum, ama anne tavsiyesi verecek birine ihtiyacınız olursa, ben her zaman buradayım."

Nişanlımın yüzü gülümsemeyle ısınırken masanın karşısına uzanır. Meems de aynı hareketi yapar ve parmaklarını birbirine kenetlerler.

"Teşekkürler, teklifin için çok minnettarım Lucy."

"Meems. Lütfen bana Meems de."

"Teşekkürler, Meems."

Akşam yemeğinin geri kalanını düşünler hakkında konuşarak geçiririz. Sonra Meems misafir evine çekilir ve ben Mildred'i eve bırakmayı teklif ederim.

"Meems ve ben Aruba'dayken birbirimizle karşılaşmamış olmamıza hala inanamıyorum." Arabamın yolcu koltuğuna oturur ve koltuk, onun tatlı çilek ve vanilya kokusuyla dolar.

"Tatil köyünün diğer ucunda özel bir villamız ve yemeklerimizi hazırlayan personelimiz vardı," diye açıklıyorum. Ayrıca, tatilin ilk bölümünde kendini iyi hissetmiyordu ve çoğunlukla özel havuz başında kaldı.

"Bu mantıklı." Mildred sol bileğindeki saç bandını çekiştirir.

"Her şey yolunda mı? Gergin görünüyorsun." Belki de sorun, dar bir alanda benimle yalnız kalmasıdır.

"Sana dairem hakkında konuşmam lazım."

"Ne olmuş ona?"

"Ay sonuna kadar yüz bin dolarlık kira borcumu ödemediğim takdirde beni evden çıkaracaklar."

"Ne zaman ne zaman ne bu bu bildirimi Onun kısa nişan yorumu şimdi daha mantıklı geliyor.

"Dün."

"Neden bana şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü sana söylemek için sadece seni görüyorum ve bu ilk kez baş başa kaldığımız an."

"Dün gece beni aramalıydın."

"Fark ettin mi bilmiyorum ama yardım istemeyi pek sevmem." Saç bandını tekrar çekiştiriyor.

Onun bu özelliğini biliyorum. "Ama sen her zaman yardım etmeye çok istekli

yardım
etmeye
hazırsın."

Omuzlarını silkiyor. "İnsanlara yardım etmek iyi hissettiriyor.

„ Yardım istemek ise kötü hissettiriyor. "Çünkü birisi seni elinde

tutacak bir şey bulabilir mi?"

. Ailem hakkında hep böyle hissetmişimdir. Grace serveti, önümüze sallanan bir havuç gibidir.

"Çünkü benim dünyamda iyiliklerin bedeli vardır ve bu bedeller bazen tökezleme tehlikesi yaratabilir." Saç bandını koparır, sonra kollarını kavuşturur. "Daireyi kaybedemem."

"Yapmayacaksın. Ben halledeceğim dedim ve halledeceğim. Avukatlarım zaten bu konuyla ilgileniyor. Sana gönderilen her şeyin bir kopyasını bana gönder, ben hallederim." Bandajı bir an önce çekip çıkarmak en iyisi. "Ama aynı zamanda, mümkün olduğunca çabuk Meems'in evine benimle birlikte taşınman en iyisi olur."

Kafasını bana doğru çevirir. "Pardon, ne dedin?"

Yola odaklanmaya devam ettim. "O misafir odasına taşındı, böylece biz de malikaneye taşınabiliriz."

"Ne? Evlendikten sonra seninle birlikte taşınacağımı sanıyordum senin evine taşınacağımı sanıyordum, Meems'in evine değil."

İç çekiyorum. "Bu plan değiştirildi ve hızlandırıldı. Meems babama ve kız kardeşlerime birer ev hediye etti ve bizim için de aynısını yapmayı planlıyor. Bunu bana bugün söyledi, ama bu onun istediği şey ve bildiğin gibi benim amacım onu mutlu etmek. Ne kadar çabuk taşınırsanız, o kadar mutlu olacak. Ayrıca, yaşamak için bir yerinizi kaybetme tehlikesi altında olmadığınız sürece ev sahibinizi ben idare edersem işler daha kolaylaşır."

"Peki ya benim istediğim ne olacak?"

Onun meydan okuyan ses tonu omurgamdan aşağı bir sıcaklık hissettirdi. Işıktaki durduk, ben de ona dönüp yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. O meydan okumanın altında korku vardı.

"Bu evlilik bittiğinde istediğin her şeye sahip olacaksın." Direksiyonu sıkıca tutup ön cama dönerek, bunun ne anlama geldiğini düşünmekten nefret ediyorum.

"İnanılmazsın," diye mırıldanır.

"Bunu sen kabul ettin, Mildred. Şartları kabul ettin ve bu şartlar Meems'i mutlu etmeyi de içeriyor. Bu onun mutluluğunu garanti eder." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Ne istiyorsun, Connor?"

"Büyükanneimin mutlu olmasını istiyorum."

"Onun için istediğin bu. Peki sen *kendin* için ne istiyorsun?" "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Katılmıyorum. Bence çok alakalı."

Soruyu ona geri yöneltiyorum. "Peki, sen ne istiyorsun?" "Ben sana önce sordum."

"Babamın, evin artık ona kalmayacağını öğrendiğinde çıldırdığını görmek istiyorum." Onun da benim her zaman acı çektiğim gibi acı çekmesini istiyorum.

"Tekrar söylüyorum, bu senin için değil."

"Evet, öyle." Beni bu kadar kolay anlayabilmesinden nefret ediyorum. "Bu, senin bu birliğin sağladığı maddi istikrarı istemenle hiçbir farkı yok. Sana evet demenin tek nedeninin bu olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor, Mildred? Bunun benim hakkımdaki hislerinle hiçbir ilgisi yok."

"Ama Meems'e olan hislerimle çok ilgisi var, ki bu da seninle bağlantılı. Ve dürüst olmak gerekirse, Connor, sana karşı ne tür hisler beslemem gerektiğini bilmiyorum. Sen açıkça son derece sadıksın, ama bana pek bir şey vermiyorsun. Eğer önümüzdeki yılı birlikte geçirmek zorundaysak, Tanrı'nın izniyle" —tekrar saç bağını çekiştirir—"en azından arkadaş olmayı denememiz gerekmez mi sence?"

"Arkadaş olmak istemiyorum." Onu tekrar öpmek istiyorum. Meems'e gülümsediği gibi bana da gülümsemesini istiyorum. Masadan uzanıp elimi tutmasını istiyorum. Ona yaklaşıp vücudunu vücuduma değdirmesini istiyorum. Kapalı kapılar ardında kim olduğunu bilmek istiyorum. Ama kesinlikle onunla *arkadaş* olmak istemiyorum.

Kollarını kavuşturuyor. "Vay canına. Sen tam bir pisliksin."

Bu, bugün zaten açılmış olan yarayı daha da derinleştirir. "Bu yeni bir bilgi olmamalı."

"Gerçekten Ayın Pisliği ödülünü almaya hak kazanıyorsun, Connor."

"Tüm bunlar bittiğinde, Yılın En Berbat Adamı ödülünü almayı gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum," diye karşılık veriyorum. *Kahretsin*. Ağzımdan çıkan her şey yanlış. Her şeyin üstüne bir de onun benden nefret etmesini göze alamam, ama onu incitmekten de kendimi alamıyorum.

İşiklarda durup tekrar ona dönüyorum. "Bunu kabul ettiğinde benim nasıl biri olduğumu biliyordun."

"Kimsin sen?" diye bağırır.

"En kötü kabusun ve sorunlarının çözümü. Gerçek bir bilmece, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Gözleri parlar. "Callie'nin maçlarında yanımda oturan ve onu idolü olarak gören küçük kıza, o lanet olası cadaloz anneler saçma sapan konuşurken bile her zaman gülümseyen Connor nerede?"

Küfürlü konuşmalara alışkınım. Açıkçası, bu konuşmalar durursa daha çok şaşıırım. "Sanki her şeyini kaybetmiş küçük bir kızı hayal kırıklığına uğratacaktım gibi."

Kaşlarını kaldırır.

Onun da aynı olduğunu, sadece kadın formunda olduğunu bir saniye geç fark ettim.

"Peki ya Noel'i birlikte geçirdiğim Connor Grace? Küçük bir kızın ebeveynleri olmadan geçirdiği ikinci Noel'ini kabusa çevirmemek için elf kılığına giren adam nerede?"

O anı bana karşı kullanarak bu konuyu açtığı için kızgınım. Çünkü durum böyleydi. Noel'de yalnız kalmak istemiyordum. Bir daha asla. Ailem kız kardeşlerimi, onların kocalarını ve Meems'i Cabo'ya götürmüştü ve Meems bana ne zaman geleceğimi sorduğunda bunu öğrendim. Onlar gitmediklerini bilmediğim için ona gelmeyeceğimi söyleme görevini bana bıraktılar. Kısa bir süre sonra Roman, Mildred ile birlikte beni tatil planlarına dahil etti. Yıllardır geçirdiğim en güzel Noel'di. Ama bunu itiraf etmek, ona zayıflığımı altın tepside sunmak anlamına geliyor.

"O adam burada değil," diyorum ona.

"Bu saçmalık ve sen bir yalancısın." Orta konsolun üzerine eğildi ve dudaklarını çenemin kenarına bastırarak beni şok etti. "Connor'a söyle, onun da çıkıp

oynamasını beklediğimi söyle. Ben buradan yürüyeceğim." Beni durduramadan arabadan atlayıp kapıyı çarparak kapattı.

BÖLÜM 11

DRED

"Ne yapıyorsunuz Bayan Mildred? Taşınmanıza yardım edecek personelimiz hazır!" Cedrick'in kafası patlamak üzere gibi görünüyor. Hafifçe geri çekiliyor. "O *da* ne?"

"Dewey öyle biri değil. O, görkemli ve sevimli bir kirpi." Kafesi kaldırıyorum. "Dewey, Cedrick ile tanış." Dewey köşede kıvrılmış, saklanıyor. Araba yolculuklarını pek sevmez. "Biraz utangaçtır. Alışması için biraz zamana ihtiyacı var." Tıpkı benim gibi.

Cedrick'in yanağına öpücük kondurmak için eğildiğimde, Connor'ın kaşları çatılır ve yanakları kızarır. Keşke kafasının içini okuyup tepkisini anlayabilsem. Son birkaç gündür gönderdiği mesajlar daha nazik, daha az keskin.

"Tuğla kutuları geliyor!" Flip, gözleri zar zor görülebilecek kadar yüksek bir yığın taşıyarak ortaya çıktı.

"Onlar benim özel baskı ciltli kitaplarım." Onları bir yıl boyunca geride bırakma fikrine dayanamazdım. Ya da rahat okumalarımı. İkisi de bolca var. Onlar benim edebi güvenlik battaniyelerim.

"En azından evin el arabasını getirmeme izin ver," diyor Cedrick.

"En yakın yatak odası yarım kilometre uzakta olduğu için bu iyi bir fikir," diye onaylıyorum.

"İkinci kata asansör var," diye cevaplar Connor.

"Tabii ki asansör vardır," diyor Flip, kutu duvarının arkasından.

"Onları orada bırakabilirsin." Connor, giriş holünün karşısındaki bir oyukta bulunan asansörü işaret ediyor. Buraya ilk iki kez geldiğimde nedense onu fark etmemişim. "Personel yardım edebilecekleri için daha iyi hissedeceklerdir." Bana dönüyor. "Her şeyi hallettiğini söylediğinde, nakliyecileri ayarladığını kastettiğini sanmıştım."

Onun takım arkadaşları olan arkadaşlarıma işaret ettim. "Hokey oyuncularını varken nakliyeciyeye ne gerek var?"

"Planın bu olduğunu bilseydim yardım etmeye gelirdim."

Yaralı mı, utanmış mı, yoksa başka bir duygu mu hissediyor, anlayamıyorum. Daha açık sözlü olabilirdim, ama son konuşmamızı düşününce, bu daha iyi bir seçenektir.

"Vay canına! Burası harika!" Hammer, valizlerimden birini antreye sürükler.

"Çok havalı!" Rix de diğer valizi getiriyor.

"Mimari inanılmaz." Hemi, asansörün yanındaki Flip'in yığınının bir kutu ekliyor.

"Prensesin kalesi gibi." Essie, kutuların yanına bir çanta koyar ve Nate'e göz kırpar.

O da kendi kutularını büyüyen yığına ekler ve Essie'nin kulağına bir şey fısıldar. Essie, Nate'in gömleğinin önünü tutup ağzını kendi ağzına yaklaştırırken ben başka yere bakarım. Arkadaşlarımla ve onların partnerlerinin paylaştığı türden bir aşka kendimi asla layık görmedim ve şimdi bu bana daha da ulaşılmaz geliyor.

"Connor, ailenin çok güzel bir evi var." Lexi ona gülümser.

"Büyükbabam inşa etti." Connor, Tristan, Dallas, Roman ve Hollis de dahil olmak üzere daha fazla insan büyük fuayeye girerken, açıkça rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturur.

Arkadaşlarımla istilasını kasıtlıdır. Eninde sonunda taşınmam gerektiğini biliyordum, ama önce evleneceğimizi düşünmüştüm. Ben dengemi bulacak zaman bulamazsam, Connor da bulamaz. Arkadaşlarımla ve ben bir pakettir ve o da onların etrafta olmasına alışmak zorundadır.

"Bize büyük turu yapmak ister misin?" diye sorar Flip.

"Yirmi bin metrekareden fazla. Uzun bir tur olur," diye mırıldanır Connor.

"Haklısın." Flip bana, *ikimizden biri çaba gösteriyor* der gibi bir bakış atıyor. "Ben gidip birkaç kutu daha alayım."

Flip bunu yapmadan, birdenbire birkaç adam ortaya çıkar, ön kapıyı süsleyen logonun aynısını taşıyan isimlikli polo gömlekler giymişlerdir. Benim eşyalarımla taşıyorlar.

"Bu insanlar hepinizin çalışanı mı?" diye sorar Rix.

"Bunlar bahçe ve bakım ekibi. Mülk birkaç dönüm büyüklüğünde, bu yüzden tam kadro çalışıyoruz." Connor'ın gözleri bana kayıyor, belki de onun hayatının ne kadar sıra dışı olduğuna benim tepkimi ölçmeye çalışıyor.

"Bu çılgınca," diye düşünür Rix.

"Kesinlikle bir üst seviye," diye mırıldanıyorum. "Alışsın," diye cevaplıyor.

Kararsız bir ses çıkarırım. Bu dürüst bir endişe.

"Burada bozulabilir ürünler olabilir, Bay Grace." İki adam kapıda belirir, her biri devasa bir soğutucunun bir tutamağını tutmaktadır.

"Öğle yemeği getirdim!" diye bağırır Rix. "Umarım sorun olmaz."

"Harika, teşekkürler," Connor'ın keskin cevaplarından biriyle araya girmeden önce ona güvence veriyorum. "Belki de yemeği mutfağa götürmeliyiz. Eminim Rix görmekten çok memnun olacaktır."

"Bu harika olur!" Rix heyecandan titriyor. "Ben de sizinle gelirim." Essie Rix'in yanına zıplıyor.

"Hepimiz size katılacağız." Connor, istemediği turda yer almaya razı olmuş gibi görünüyor. Grubun başına geçiyor, arkasında soğutucuları taşıyan personel var. Beni beklemediğine şaşırıyorum, ama hayal kırıklığının verdiği acı ilginç.

Flip yanıma yaklaşıyor. "Find My Friends uygulaması olması iyi bir şey, değil mi? Bu yerde kaybolabilirsin."

"Umarım acil durum sinyali gönderebileceğimiz bir yol vardır," diye yarı şaka yarı ciddi söylüyorum. "Acaba bir harita var mıdır?"

"Kesinlikle yardımcı olur." Flip sesini alçaltır. "Sadece ön tarafta park edilmiş araçlarda bir milyon dolardan fazla para var."

"Betty'yi buraya getirdiğimde biraz kendini yabancı hissedecek."

Flip güldüğünde Connor omzunun üzerinden bakar, ama bizimle birlikte yürümek için geri çekilmez.

Modern ve klasik tasarımın güzel bir birleşimi olan ana mutfağa giriyoruz, ancak başka bir kapıdan geçerek son teknoloji ürünü endüstriyel bir şef mutfağına devam ediyoruz. Bu konak, sık sık eğlencelerin düzenlendiği büyük bir aileyi barındıracak şekilde tasarlanmış.

Rix hiperventilasyona girmek üzere. Tristan geri çekilip gülümseyerek izlerken, Rix etrafta dolaşıp herkese kendini tanıtıyor.

gölümsemeyle izliyor. Rix, soğutucuları boşaltmalarına yardım ederken ve her yemeği açıklarken, personel ona anında hayran kalıyor.

Rix mutfak turunu bitirince, geçen gün Connor ve Meems ile akşam yemeği yediğim resmi yemek odasına geçiyoruz. Bir dakika sonra Cedrick, Meems'i odaya getiriyor.

Yüzü aydınlanıyor. "Oh, bu harika! Tamamını doldurmuş bir masa görmeyeli yıllar oldu!"

Connor ile aynı anda ona doğru yürüdüm ve Connor parmaklarıyla nazikçe kolumu okşadığında gülümsemesi daha da genişledi. Her birimizin elini kendi ellerine aldı ve ikimiz de aynı anda eğilip yanağına öpücük kondurduk. Biri fotoğraf çekti.

Onu masaya götürüyoruz ve Connor onu masanın başına oturtmaya çalışıyor, ama o reddediyor ve Connor'ın oturmasını sağlıyor. Connor rahatsız görünüyor, ama aynı zamanda oraya aitmiş gibi de görünüyor. Meems onun soluna, ben de sağına oturuyorum.

Herkes birbirini selamlar ve yeniden tanışır.

Meems, Connor'ın yanağına elini koyar ve geniş bir gülümsemeyle, "Şimdi neden senin ve Dred'in buraya taşınmanızı istediğimi anlıyorsun," der.

"Yani akşam yemeği partileri verebilmek için mi?"

"Ve tüm arkadaşlarını tanıyabilmek için, canım."

Muhtemelen onların *benim* arkadaşlarım olduğu hakkında bir şeyler söylemek için ağzını açar, ama ben onun elini elimle kapar ve sıkarım. "Hepimize evini açtığın için teşekkür ederim."

"Torunumu sevdiğin için teşekkür ederim."

Connor'ın çenesindeki tik ve bunların Meems dışında kimse için gerçek olmadığını hatırlamak kalbimi biraz kırıyor. Ama o mutlu ve önemli olan da bu.

Personel yemek tepsilerini getirir ve biz de aile tarzı olarak birbirimize uzatırız. Flip sağımda oturur ve Meems ile etkileşimimi dikkatle izler, sanki beni bu karara iten nedenleri bir araya getirmeye çalışır gibi.

"Bazılarınız Connor'la birlikte Hokey Akademisi'ne gittiniz, değil mi?" diye soruyor Meems.

"Üçümüz." Dallas kendini, Tristan'ı ve Flip'i işaret ediyor.

"Bunca yıl sonra hala bu kadar yakın olmanız ve aynı takımda oynamanız çok güzel." Meems Connor'a bakıyor. "

ceza olarak, bu senin için kesinlikle iyi bir şey oldu, değil mi canım?"

"Ülkede olmadığım için kız kardeşlerime kötü örnek olmak zordu," diye kabul eder.

Flip'in kaşları yükseldi. "Hokey Akademisi senin için bir ceza mıydı?"

"O yaz katılmam için davet edildiğim başka bir program daha vardı, ama ailem bu fırsatı hak etmediğimi düşündü ve beni Hokey Akademisi'ne gönderdi," diye açıklıyor Connor. "Bana tam olarak istediğim şeyi verdiklerini bilselerdi, eminim farklı bir seçim yaparlardı."

Bunu, Connor hakkında topladığım diğer bilgilerle birlikte bir kenara koyuyorum.

"Sen masa başına ait değildin." Meems elini okşadı. "Peki, hepiniz Dred ile nasıl arkadaş oldunuz?"

Flip elini kaldırır. "Bunun için ben övgüyü alacağım."

Connor arkasına yaslanıp, arkadaşlarımla, *bizim* arkadaşlarımızın, onu da dahil ederek hepimizi bir araya getiren bir hikaye anlatmasını dinliyor ve izliyor. Yemek boyunca yumuşadığı görülüyor, özellikle de Lexi ve Roman ona övgüler yağdırdığında.

Takımı kötü bir maç çıkardığında medyanın günah keçisi olmaya alışkındır. Arkadaşlara sahip olmaya ya da olduğu gibi kabul edilmeye alışkın değildir.

Flip gelene kadar ben de öyleydim.

Connor'ın elini benim elimle çekinerek kapattım.

Gözleri bana soru dolu bir bakışla bakar. Ona güven verici bir gülümseme sunarım ve o da bana belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verir. Elini çevirir ve parmaklarını benim parmaklarımla etrafına kıvrır. Sıcaklık kolumdan yukarı doğru yayılır ve yavaş bir dalga halinde vücudumda ilerleyerek karnımın alt kısmında birikir. Aynı sıcaklık Connor'ın yanaklarına da yerleşir. Arkadaşlarımızın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, olan biteni anlamaya çalışıyorlar.

Sadece onlar değil. Ben de aynı durumdayım. Belki Connor da öyle. Hedeflerimiz aynı olmayabilir, ama birbiriyle uyumlu ve biz beklenmedik bir takım gibi hissediyoruz.

Öğle yemeğinden sonra Meems'e arkadaşlarımızın yakında geri döneceğine dair söz verdikten sonra, Connor ve ben onları ön kapıya kadar geçirdik. Onun eşlik etmeseydi, hiçbirimizin kapıyı bulabileceğinden şüpheliyim.

kutular ortadan kaybolmuştu, muhtemelen yatak odamda beni bekliyorlardı, nerede olursa olsun.

Onlar gittikten sonra kalbimi dolu tutmak için kucaklaşmalarımı topluyorum.

"Seni sonra ararım," diye söz veriyor Lexi.

Ve sonra sadece ben, Connor ve kalkanlarım yokken hissettiğim çok garip bir gerginlik kalır.

"Odalarınıza götüreyim." Asansör kapısını açar ve beni içeri alır.

"Tamam."

Üç duvar aynalıdır ve Connor'ın asil yüzünü ve kaslı vücudunu eşsiz bir şekilde yansıtmaktadır.

Ferforje kapıyı kapatır ve ikinci katın düğmesine basar. Kapalı alanda ve onun yakınlığında sıcaklık birkaç derece yükselmiş gibi geliyor. O kadar gergin ki, buz üzerinde olmadığı sürece duygularını çoğu zaman gizliyor. O zaman tüm o gerginlik ve saldırganlık ortaya çıkıyor. Ve Callie ve Meems gibi nadir anlarda, onun yumuşak tarafını görüyorum.

Kimsenin göremediği karanlıkta nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

"Ne?" Çenesinin kenarını ovuşturur.

"Sadece

düşünüyordum." "Ne

hakkında?"

"Seni."

İkinci kata ulaştık ve o kapıyı açarak önümden geçmemi işaret etti. Koridoru işaret etti. "Asansörden sola dön. Batı kanadındayız."

"Asansörden indim," diye tekrar ediyorum. "Tabii ki kanatlar var." Onun yanında yürümeye başlıyorum, kapıları sayıyorum.

"Bana ne olacak?" diye sorar.

"Sen ne olacaksın, ne?" Üçüncü kapıyı geçiyoruz. "Benim hakkımda ne düşünüyordun?"

Ona bakıyorum. Çenesindeki kaslar gergin, sanki darbe bekliyor gibi. Muhtemelen öyle. Hayatında pek çok insandan buna alışık. Medya onun hakkında yorum yaparken her zaman "*O mükemmel bir oyuncu, ama...*" diye başlar.

"Çok duygusal, çok agresif, takım oyuncusu değil."

"Sadece seni anlamaya çalışıyorum," diye onu teselli ediyorum.

"İyi şanslar." Kapıyı açar ve geçmem için kenara çekilir. "Burası senin odan."

"Vay canına... Bu benim yatak odam mı?" Sanki zamanda geriye doğru düşmüşüm gibi, dolapların balo elbiseleriyle dolu olduğu, okur yazar kadınların nadir olduğu ve gizli tutulduğu bir döneme.

"Evet. Bu senin odan." Connor eşikte dururken çok rahatsız görünüyor.

Başımı eğiyorum. "Sen nerede uyuyorsun?" "Yatak odamda."

"Eşyalarım nerede?" Odaya bakıyorum, ama her şey mükemmel bir şekilde düzenli, tek bir kutu bile görünmüyor.

Dewey'in kafesi köşeye kurulmuş. Ama benim dairemdekinden farklı, yeni, çok daha büyük ve bir şekilde bu alana sığmış.

"Her şey senin için kaldırıldı." Yutkunur. "Girebilir miyim?"

"Sen vampir misin? İzin istemen mi gerekiyor?"

Kaşları çatıldı.

Kahretsin, şaşkın görüldüğünde aptalca seksi oluyor.

Gömleğinin manşetlerini çekiştirir. "Kişisel alanına girmemi istemeyebilirsin."

"Sen benim dairemdeydin."

"Orası yatak odandan çok farklı." "Sen iyisin."

Eşiği geçer ve güneş ışığına maruz kaldığında alev almamasına neredeyse şaşırım. İlk kapıya doğru yürür ve kapıyı açar. "Burası senin dolabın. Bütün kıyafetlerin burada."

İçeriye bir göz attım. Tüm gardırobum, alanın belki yüzde onunu kaplıyordu. O da belki. Dolap, önceki yatak odamdan da büyüktü.

Connor yanımdan geçip bir sonraki kapıyı açar. "Ve burası da özel banyon."

Onu takip ederek içeri giriyorum ve çığlık atarak pençeli küvete tırmanıyorum. "Burası okumak için yeni favori yerim." Bir iç çekerek uzanıyorum.

büyük, derin ve mükemmel.

"Sıcak suyla dolduğunda muhtemelen daha rahat olur," diyor alaycı bir şekilde.

"Ve köpüklerle. Köpükleri unutmamalısın."

"Tabii ki unutmam." Ellerini ceplerine sokar.

Kendimi dışarı çekip odanın geri kalanını inceliyorum. Zemindeki desenli fayanslardan hikaye anlatan duvar kağıdına kadar detaylar inanılmaz. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel banyo. Çekmeceleri açıp, kadın hijyen ürünleri de dahil olmak üzere ihtiyacım olabilecek her şeyle dolu olan ecza dolabını kontrol ediyorum. Hemen her şeyi sayıp, kütüphaneye götürüp Everly ile paylaşabileceğim makul miktarı hesaplıyorum. O, grup evinde en sevmediği tampon markasının bulunduğundan sürekli şikayet ediyor.

"Daha fazlası var. Sana göstereyim, sonra yerleşebilirsin." Banyodan çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum, daha ne olabileceğine dair merakımdan dolayı.

O, süslü bir kitaplığın önünde durur ve kitap okuyan bir kadın heykelciğini öne doğru eğirir. Onu düşürmek istediğini düşünerek nefesimi tutarım, ama sonra raf içe doğru sallanınca tamamen farklı bir nedenden dolayı nefesimi tutarım.

"Gizli geçitler mi? Ne oluyor Connor?"

"Büyükbabama teşekkür et." Başını eğiyor. "Önce esir gelecekteki gelinler."

"Ben senin esirin değilim."

"Öyle değil misin? Gelecek bir yıl boyunca özgürlüğünden vazgeçtin," diye hatırlatır bana.

Bunu bir kenara bırakıp onun yanından geçiyorum, özgürlüğüm ve tam olarak neyi kabul ettiğim konusunda tartışarak zaman kaybetmek için çok meraklıyım. "Aman Tanrım." Connor'ın kolunu tutuyorum ve neredeyse bayılıyorum. "Spontane bir orgazm yaşayabilirim."

Bana bakar, gözleri ateşle parlar. Dudakları kıvrılır ve bir an için aramızda ilkel ve ihtiyaç dolu bir şey geçer.

Ama kıvılcımlar alevlenip parlamaya başlamadan önce, o ulaşamayacağım bir mesafeye çekilir. "Ben koridorun karşısındayım. Seni keşfetmeye bırakıyorum."

Kitaplığın arkasına kaybolur, ama karnımdaki sıcaklık onunla birlikte gitmez.

Potansiyel spontan orgazm konusunda yalan söylemiyordum. Büyük, güzel bir kütüphanenin ortasında duruyorum. Sıcaklığa göre iklimlendirilmiş, duvarları süslü oyma raflarla kaplı, sonsuz sayıda kitapla dolu. Odanın bir köşesinde çalışmak için mükemmel bir yer olan devasa bir kiraz ağacından masa duruyor. Diğer köşede ise iki adet yüksek sırtlı sandalye ve yumuşak ayak tabureleri bulunan büyük bir şömine var. Ama en şaşırtıcı kısmı, odanın en ucundaki kubbeli cam kule. Ortada, kahve masalarıyla çevrili, muhteşem bir şezlongun bulunduğu yumuşak kadife bir halı var. Çiçek açan bahçelere bakan özel bir kar küresi gibi.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz yer.

Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca, bu mekan benim olacak. Buna inanamıyorum.

Bunun geçici olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sonunda ondan ayrılmak zorunda kalacağım.

Ama sahip olmaya ve kaybetmeye alışkınım.

BÖLÜM 12

CONNOR

Onu kontrol etme isteğine rağmen, öğleden sonrasını Mildred'ı rahat bırakarak geçiriyorum. Gerçek bir kavga çıkarmadan taşınmayı kabul etti ve hatta tüm arkadaşlarını da getirdi — muhtemelen bir güvenlik önlemi olarak ve benim söylediğim gibi esir gibi muamele görmediğini kendi gözleriyle görebilmeleri için. Ama bu Meems'i çılgınca mutlu etti. Ve gerçek olmasa da bir şeyin parçası olmak güzel bir duyguydu.

Akşam yemeği vaktinde kapısını çalıyorum ama cevap yok. Kütüphaneye bakıyorum ama boş, ben de mesaj atmaya karar veriyorum.

CONNOR

Akşam yemeği genellikle saat altıda servis edilir.

MILDRED

Teşekkürler. Meems ile oturma odasımdayım.

Tabii ki büyükannemle vakit geçiriyor. İkisini Connect Four oynarken buluyorum.

"Sen ve kız kardeşlerin küçükken bu oyunu oynamıştım. Ne kadar sevdiğimi unutmuşum," diyor Meems, Mildred'in yanındaki koltuğu işaret ederek.

"Connect Four'u ilk kez oynadığımda altı yaşındaydım galiba," diye cevaplar Mildred, bir kırmızı daire daha atarak. "Koruyucu ailelerimden biri masa oyunlarını çok severdi. Sürekli masa oyunları oynardık. Orası en uzun süre kaldığım evdi."

"Orada ne kadar kaldın?" diye soruyor Meems.

"Neredeyse dokuz ay. Onlardan önce, herhangi bir yerde en fazla birkaç ay kalabiliyordum. O evdeki koruyucu ailem Darryl ve Mindy harikaydı." Sevgiyle gülümsüyor. "Bana ve Hector'a karşı çok sabırlıydılar. Özellikle Hector'a. O tam bir baş belası olabiliyordu."

Bu, anne babası öldükten sonra üç yıl boyunca bir evden diğerine taşındığı anlamına geliyor. Ve bir yerde en uzun kaldığı süre bir yıldan az mıydı? Henüz yerleşmişken, her şey sona eriyordu. Kendini güvende hissetmesi, bağ kurması imkansız olmalıydı. "Oradan ayrılmak zorunda kalmanın sebebi neydi?" diye soruyorum.

"Mindy hamile kaldı. Bebeğe odaklanmak istediler." Bir kırmızı çip daha atıyor.

"Çok üzıldüm," Meems'in yüzü düştü.

"Üzülme. Harika bir dokuz ay geçirdim. Harika koruyucu ebeveynlerdi ve kendi bebeklerini hak ediyorlardı."

Ethel ortaya çıkar. "Hazır olduğunuzda akşam yemeği servisi yapılacaktır."

"Mükemmel zamanlama." Mildred bir fiş daha atar. "Connect Four."

Ayağa kalkar ve Meems'e elini uzatır.

Akşam yemeği boyunca Meems ile onu izlerim, gözlerimi ondan ayıramam. O bir mucizenin tanımıdır. Her şey normal olsaydı, anne babasının izinden gitmesi gerekirdi, ama işte burada, güzel bir hediye olarak.

"Toronto'da büyüdün, değil mi?" Mildred yemek yerken Meems'e sorar. "Evet. Babam müteahhitti."

"Bu evi o mu inşa etti?"

Kafasını sallar. "Hayır. Burası kocamın düğün hediyesiydi."

"Bu evi sana o mu yaptı?"

Meems başını salladı. "O büyük jestlere çok önem verirdi. Ve beni mutlu edecek bir yol bulmak istiyordu."

"Evlendiğinde kaç yaşındaydın?" diye sorar Mildred.

"Henüz on sekiz yaşındaydım," diye cevaplar Meems uzaklara dalmış bir gülümsemeyle.

" hatırlayamıyorum hayal hayal evli evli on evlendiğini Mildred gülüyor.

"Ben de inanamıyorum." Meems kıkırdar. "Ama bu evlilik ailelerimizi güçlendirmek için yapılmıştı."

Tıpkı benim anne babamın evliliği gibi.

Mildred'in ifadesi değişir. "Onu sevdin mi?" Gölerek cevaplar. "İlk başta hayır, ama sonra sevmeyi öğrendim."

Büyükbabam öldüğünde ben küçüktüm. Onu pek tanıımıyordum. Bazen babam gibi soğuk ve mesafeli davranırdı. Ama Meems odaya girdiğinde onunla ilgili her şey değişirdi. "Sana hayrandı," diyorum.

"Sevmeyi öğrendi." Gölümsemesi yaramaz ve sırlarla doludur. Dikkatini tekrar Mildred'e çevirir. "Kocam bir iş adamıydı ve benimle evlenmek ailelerimizin büyümesi için bir fırsattı. Onun bana aşık olmayı hiç istemediğini düşünüyorum ve ben de kesinlikle ona aşık olmayı hiç istemedim. Ama yine de oldu."

Mildred, öğle yemeğinde yaptığı gibi elini elime sokuyor. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Bu gerçek bir sevgi değil. Meems için bir gösteri. Ama onun derin onayı buna değer. Bu yüzden, tek elle yemek yemek zor olsa da, elimi çekmiyorum. Bu, masa adabı olmayan bir çocuk gibi tavuğumu çatalla kesmek anlamına geliyor.

Akşam yemeğinden sonra Meems misafirhaneye geri döner ve beni Mildred'le yalnız bırakır.

"Meems'le vakit geçirdiğin için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Masa oyunları beni mutlu eder." Omuz silkiyor. "Ve benim hiç büyükannem olmadı, en azından tanıma fırsatım olmadı. Lucy inanılmaz bir kadın. Onunla vakit geçirmek benim için zor değil."

Mildred ile vakit geçirmek de zor değil gibi güzel bir şey söylemek istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Sanki benim övgüm bir anlam ifade edecekmiş gibi. "Umarım bu senin için daha kolay olur."

"Onunla birlikte olmak çok keyifli." İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken Mildred, "Adım sayım tavan yapmak üzere," diyor.

"Bir süre sonra alışırsın," diye onu teselli ediyorum.

"Güzel şeylere alışmak benim için hiçbir zaman güvenli olmadı," diye itiraf ediyor. "Flip, koridorun karşısındaki daireye taşındığından beri geçen birkaç yıl, hayatımın en istikrarlı yılları oldu."

"Çünkü böyle büyüdün." Bu, onun yaralarını deşmek anlamına gelebilir, ama onu anlamak istiyorum.

"Hayatım geçiciydi. Üniversiteye gitmeden önce, hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmamıştım. Ve hayatımın ilk birkaç yılı iyi geçmedi. Ailem ölmeden önceki zamanlara dair çok az anım olduğu için minnettarım, çünkü hatırladıklarım... hatırlamaya değer değil." Yatak odasının kapısının önünde durur ve başını kaldırır, yumuşak, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşur. "Ben farklı bir şekilde kırılmışım, Connor."

Genelde duvar ören benimdir, ama bu gece Mildred benden önce davrandı. Bunun bir uyarı mı, korkusu mu, yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamıyorum. "Sana ne oldu?"

Ağzının köşesinde en hüzünlü gülümseme belirir. "Muhtemelen hayatta kalmamam gerekirken hayatta kaldım." Odasına girer, kapı sessizce kapanır.

Ben de az önce bunu düşünüyordum. Onu içeriye kadar takip edip hayatı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Onu kucaklamak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Onu güvende tutmayı teklif etmek istiyorum.

Ama ben onun yerine getirdiği bir sözleşmeyim, hayatının aşkı değilim.

Zenginlik ve bolluk içinde bir evde büyüdüm, babam mükemmellik ve itaat bekliyordu, annem ise kendisine verilen role uymak için çaresizce çabalıyordu. Kız kardeşlerim ve ben Grace çocuklarıydık ve hayatlarımız bize ait değildi. Maddi olarak hiçbir eksikim yoktu, ama maddi şeyler sevgiyi veya kabul görmeyi telafi edemez.

Peki ya ikisi de yoksa? Mildred'in ilk birkaç yılı ne kadar kötüydü?

O mücadeleye alışkındır. İstikrarsızlığa. Acıya. Belki de bu yüzden bu düzen ona uyar. Çünkü sonun nasıl olacağını zaten biliyor ve bu, bilinmeyenden daha iyidir.

Çocukluğumdan beri bana ayrılmış yatak odasına giriyorum. Ailem beni ve kız kardeşlerimi bırakıp gittiğinde ara sıra burada kalırdım. Her şey koyu renk ahşap kaplamalı, koyu mavi kadifeyle kaplı. Bu güzel aşırılığa alışkınım, ama Mildred'in gözünden bakmaya çalışıyorum.

Saatlerdir ilk kez telefonumu kontrol ediyorum.

ANNEM

Sen ve Mildred için mekanı gezmenizi ayarladım. Uygun renkte bir smokin gönderildi. Onu giymeni ve beni utandırmamanı ya da başka bir tuhaf takım elbiseyle babanı kızdırmamanı bekliyorum.

Siyah, beyaz veya bej renkli değilse, tuhaf kabul edilir. Annemin benim için katlandığı şeylerden dolayı duyduğum suçluluk duygusuyla mücadele ediyorum. *"Neden bir kez olsun istenileni yapamıyorsun Connor? Neden her zaman babanı kızdırmak zorundasın? Neden uslu olamıyorsun?"* Ama babamın itip kakacağı kişi olmak benim seçimim, tıpkı kazandığım kötü şöhreti kabullenip içinde boğulmak benim seçimim olduğu gibi.

ANNE

Lütfen nişanlının da uygun giyinmesini sağla. Baban nişan partisinden çekilen fotoğraflardan memnun değildi. Mildred'in fahişe gibi görüldüğünü fahişe gibi görüldüğünü ve bu fotoğrafların hiçbirinin medya yayınları için kabul edilemez olduğunu, The Hotelier dergisindeki makale için ise hiç söz konusu olamayacağını söyledi.

CONNOR

Kız kardeşlerimden de yeni mesajlar aldım. Kendimi hazırlıyorum, çünkü ben onları utandıran veya hoşnutsuz eden bir şey yaptığımda, ki bu her zaman olur, genellikle annemle babamın küçümsemesine maruz kalırlar.

ISABELLE

Nişan partisinden fotoğraflar var ve bütün hafta boyunca bunları paylaşmak istedim!

Ne kadar tatlısın?

Bir görüntü belirir. Parmağım Mildred'in çenesinin altında, gözleri kapalı, benimkiler ise hafifçe açık, dudaklarım

onunkine hafifçe bastırılmış. Babam elbise konusunda yanılıyor. Mildred muhteşem görünüyor.

Mildred'in güzel dudaklarına her baktığımda aklıma gelen tek şey o öpücük. Ve şimdi o anıya eşlik edecek bir fotoğrafım da var.

PORTIA

O lanet takım elbise. Annem neredeyse aklını kaçıırıyordu.

Küfürlere gülümsüyorum. Portia sadece kardeşlerimizin grup sohbetinde küfürlü konuşuyor.

CONNOR

Bana, gerçekleşeceği söylenen mekan gezisi için siyah giymem konusunda çok ısrarcı.

ISABELLE

Sen gitmemeye karar verirsen, hafta sonu şehir dışına çıkmam gerekebilir.

PORTIA

Spa hafta sonu ayarlayacağım. Kardeşimizin fırsat buldukça kışkırtmaktan kendini alamadığını biliyorsun.

ISABELLE

Keşke hepimiz bu kadar cesur olabilsek.

CONNOR

Spa hafta sonunu ayarlayacağım. Niagara on the Lake bu mevsimde çok güzeldir.

PORTIA

Çok şirin bir yer.

Birkaç dakika daha mesajlaşıyoruz, ben rezervasyonları yaparken kız kardeşlerim spa hizmetleri için isteklerini iletiyorlar. Düğüne kadar geçen haftalar onlar için zorlu geçecek, çünkü her gün anne babamızla ve onların beklentileriyle uğraşan onlar. Babam annemi kuklası gibi kullanıyor, annem de bu rolü sadakatle oynuyor.

Her şeyi ayarladıktan sonra, akşam için işimi bitirip yatmaya hazırlanırım. Bir süre yatakta uzanırım, zihnim koridorun karşısındaki Mildred'le barışmaya yanaşmaz. Kız kardeşimin gönderdiği resim aklımdan çıkmaz. Ya da Mildred'in dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunun hatırası. Dudaklarının hafif çilek tadı. Bir an için, o ve ben dışında kimse yoktu.

Birdenbire uyanırım ve ensemdeki tüyler diken diken olur. Sonra yine duyarım — yumuşak, boğuk, kadınsı bir ağlama sesi. Uykunun izlerini silkelerim, yataktan kalkar ve koridora adım atarım. Mildred'in kapısının arkasından yine yumuşak bir ağlama sesi gelir. Elimi kapı koluna koymuş halde dururum. Onun mahremiyetine girmek istemem, ama o kederli ses tekrar eder, tiz ve panik dolu.

Kapıyı açarken kalbim deli gibi çarparken, sessizce kolu çeviriyorum. Başucu lambası hala açık ve Mildred'in üzerine bir ışık yayıyor. Kocaman yatakta minicik duruyor. Koyu renkli saçları soluk çarşafın üzerine yayılmış. Yorgan bacaklarının etrafına dolanmış ve çılgınca debeleniyor.

Odanın karşısına geçiyorum, boğazım düğümleniyor, çünkü onun kederli inlemeleri giderek çılgınca bir hal alıyor.

"Mildred." Adını iki kez daha sesleniyorum, ama o kabusunda kalmaya devam ediyor.

Elimi uzatıp omzunu sallıyorum. "Mildred, uyan."

Nefes nefese soluyor, gözleri açılıyor. Çığlık atıyor ve benden uzaklaşmaya çalışırken başını yatağın başlığına çarpıyor. "Hayır! İstemiyorum!"

"Mildred, benim. Connor." İki elimi de kaldırıyorum. "Güvendesin. Bu bir kabustu. Kimse sana istemediğin bir şeyi yaptırmayacak." Ama bu tam olarak doğru değil, çünkü önümüzdeki yıl boyunca muhtemelen hoşuna gitmeyecek bazı şeylere katlanmak zorunda kalacak.

Kabus kaybolur ve gözleri açılır. Bir göz kırpma arasında kolları boynuma dolanır ve titrek, terden sıırılsıklam vücudu benimkine yapışır. Bir an donakalmış halde dururum.

Gömleksizim. Üzerimde sadece boxer şort var. Mildred ince pamuklu bir uyku tişörtü ve şort giymiş. Kollarında tüyler diken diken olmuş, nemli cildi dokunulduğunda serin.

"Güvenli. Ben güvendeyim," diye mırıldanıyor boynuma, aynı kelimeleri tekrarlıyor.

"Doğru. Burada güvendesin." Kollarımı dikkatlice onun etrafına doluyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor. Başının arkasını avuçlarım ve saçlarını nazikçe okşuyorum, vanilya ve çilek kokulu şampuanının kokusunu içime çekiyorum. "Sorun yok, Mildred. Sen iyisin. Sadece bir rüyaydı." Ama bunu söylerken, bunun doğru mu yoksa uykusunda onu rahatsız eden bir anı mı olduğunu merak ediyorum.

Onu kucaklamak iyi geliyor ve bencilce, korkunç bir an için, onun benden teselliye ihtiyaç duyduğu böyle geceler daha olacak mı diye merak ediyorum.

Sonunda kollarını gevşetir ve sıcak parmakları omuzlarımdan kayar. Topuklarının üzerine oturur, gözleri etrafta dolaşır, benimkilerle karşılaşmaz. "Özür dilerim. Ben... yeni yerler..." Başını sallar. "Ben iyiyim. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Elimi uzatıp yanağını okşamak istiyorum, ama onu korkutmak istemiyorum. "Kontrolün dışında olan şeyler için özür dileme."

Dudaklarını yalıyor, gözleri birbirine kenetlenmiş ellerinde. "Şimdi iyiyim."

Bir an orada durup, bu sözlerin etkisini hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Sen tekrar uykuya dalana kadar yanında kalabilirim." O uykuya dalarken ona sarılabilir, onu rahatsız eden hayaletlerden koruyabilirim. Onunla anlaşma yapan adamdan daha fazlası olabilirim.

Gözleri kalkar ve sonunda benimkilerle buluşur. Çikolata rengi gözlerinin derinliklerinde özlem parıldar. Bunu kemiklerimin iliğinde hissediyorum. "Gerçekten, ben iyiyim. İlk birkaç gece her zaman en zordur. Sonra daha iyi olur."

İsrar etmek istiyorum ama yapmıyorum. "Tamam. Ben koridorun karşısında kalıyorum."

O başını sallar ve yorganın altına geri kayar, yorganı düzeltir.

Kapıya doğru
yöneliyorum.

"Connor?"

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Kabuslarım seni uyandırdığı için
özür dilerim." "Kabusların olduğu için
ben de üzgünüm."

BÖLÜM 13

CONNOR

Antrenmandan eve geldiğimde, garaj yolunda tanımadığım üç araç var. Bir an için Mildred'in arkadaşlarını davet edip etmediğini merak ediyorum. Eğer davet ettiyse, benden korunmak için mi, yoksa burada rahat hissetmeye başladığı için mi? Her iki durumla ilgili duygularımı da çok yakından incelemek istemiyorum.

Oturma odasından sohbet sesleri geliyor, Mildred'in kahkahaları yankılanıyor, ortamı ısıtıyor. Oda kameralar, ışık ekipmanları ve tanımadığım insanlarla dolu.

Hepsinin ortasında, çarpıcı koyu mor bir elbise giymiş, saçları ve makyajı yapılmış, sofistike bir zarafet tablosu gibi görünen Mildred var. Keşke bunu daha fazla takdir edebilseydim, ama Mildred ve Meems'le uğraşmak zorunda kalmadan önce kendime biraz zaman ayırabileceğimi düşünmüştüm.

Antrenmanlar o kadar da kötü değildi, ama tüm takım dengesiz. Ryker ilk sezonunu kalede geçiriyor, Romero savunmada yeni ve bu onun profesyonel ligdeki ilk yılı. Mildred ile nişanlanmam da gerginliği artıran bir başka faktör. Hepimizin ayaklarımızı yere basmamız gerekiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Oh, geldin!" Meems'in geniş gülümsemesi, *benim* oturma odam olması gereken yere yapılan bu lanet olası istilaya kızgın kalmamı zorlaştırıyor.

"Eve geldim." Eğilip yanağına öpücük kondurdum.

"Senin için nişan fotoğraf çekimi ayarladım! Dred çok güzel değil mi? Takımın ütülendi ve odanda hazır. Gidip giy, sonra başlayabiliriz."

"Mildred her zaman muhteşemdir." Kollarımı kavuşturuyorum. "Nişan partisinde fotoğraf çektirdik. Neden daha fazlasına ihtiyacımız olsun ki?"

"Çünkü resmi fotoğraflar istiyorum. Git giyin."

Tartışmanın bir anlamı yok. Ayrıca, açıkça heyecanlı ve bu oyunun tüm amacı da bu. Üstelik Mildred zaten işbirliği yapıyor.

Yirmi dakika sonra, Mildred'in elbisesine uyan siyah bir takım elbise giyiyorum.

Geri döndüğümde, Meems lanet olası bir spot ışığı gibi parıltıyordu.

Nişanlıma yaklaşıyorum ve o beni yavaşça baştan aşağı süzdürüyor. Bunun Meems ve fotoğrafçı için mi, yoksa gerçekten görünüşümü beğendiği için mi olduğunu anlayamıyorum. Ben de aynısını yapıyorum. Sahte bakışlar, gerçek bakışlar, o aradaki farkı bilmiyor.

Elbise mütevazı olsa da, onun çekici kıvrımlarına dikkat çekiyor. Makyaj, kabusların izlerini gizliyor. Şimdiye kadar her gece çılglık atarak uyanıyor. Ona daha çabuk ulaşabilmek için kapımı açık uyuyorum. Ayrıca tişörtle uyuyorum. Her seferinde bana sarılıyor ve ben de titremesi durana kadar onu kucaklıyorum. Kötü rüyaların devam etmesini istemiyorum, ama ona dokunmak için bir neden de istiyorum ve şimdi daha güzel bir nedenim var.

"Şöminenin önünde başlayalım," diyor fotoğrafçı. Mildred ve ben pozisyonumuzu alıyoruz.

"Kusura bakma," diye mırıldanıyorum, ellerimi nereye koyacağımı bilemeden. O bana sarılırken daha kolay oluyor.

"Önemli değil. Lucy çok mutlu," diye fısıldadı.

"Biraz daha yaklaşın, ikiniz. Birbirinizi seviyormuş gibi davranın," diye şaka yapıyor fotoğrafçı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz. Onun tüm yumuşaklığı ve sıcaklığı bana baskı yapıyor.

Asistanlardan biri araya girip pozisyonumuzu düzeltir, elimi belinin kıvrımına dolanacak şekilde ayarlar. Mildred'in eli sırtımda yukarı kayar ve omuzlarımın arasına yerleşir.

"Güzel. Bu pozu koruyun." Birkaç fotoğraf çekiyor.

Her poz bir öncekinden daha fazla temas gerektiriyor. Mildred kabus gördüğünde ve onu sakinleştirmem gerektiğinde bu benim için sorun değil, ama burada, bu insanların önünde... Bilemiyorum. Bu farklı. Sürekli omuzlarımı gevşetmemi söylüyorlar.

Bu aşırı bir yakınlık. Hayatım boyunca kimseye bu kadar uzun süre dokunduğumu sanmıyorum. En azından kasıtlı olarak. Mildred'in kıvrımlarının ve bana bu şekilde yaslanmasının ne kadar iyi hissettirdiğinin aşırı farkındayım.

"Tamam, merdivenlere geçelim."

Mildred'e merdivenlere kadar yardım ediyorum ve topuklu ayakkabılarla merdivenleri inerken elini tutuyorum.

"Oh, bu mükemmel. Dred, başını o kadar geriye eğmene gerek kalmasın diye bir basamak yukarı çıkabilir misin?"

Bir basamak yukarı çıkıyor ama yine de yukarı bakmak zorunda kalıyor, ancak artık göz hizasına daha yakınız.

"Mükemmel! Şimdi birbirinizin gözlerine bakın," diyor fotoğrafçı.

Mildred bana doğru döner ve vücudunun ön kısmı benimkine yaslanır. Bir elini göğsüme koyar. Diğer eliyle benim elimi kalçasına götürür.

"İçindeki rekabetçiyi ortaya çıkar ve bu bir bakışma yarışmasıymış gibi davran," diye fısıldar Mildred, belki de bariz gerginliği biraz hafifletmek için.

Ne yazık ki, vücudum onun yakınlığına çok rahatsız edici bir şekilde tepki vermeye başlıyor. Yakında biraz mesafe koymazsam, o da bunun farkına varacak. "Sana bakmak oldukça zor."

Gülümsemesi sönüyor. "Milenyumun En Aşağılık Adamı ödülü sana geliyor."

"Ben öyle demek istemedim." "O zaman ne demek istedin?"

"Orada her şey yolunda mı, siz ikiniz?" diye seslenir fotoğrafçı.

"Her şey harika!" Mildred yalan söylüyor. "Nişanım hokey ekipmanları dışında fotoğraf çektirmeye alışık değil."

Fotoğrafçı gülüyor. "Neden müstakbel kocanı öpmüyorsun?"

"

"Ben..." İtiraz etmeye başlarım.

"Ailenin önünde beni öpmekte bir sorun yaşamamıştın düğünümüzde partisinde partisinde ama üç kişi sen bilmediğiniz bil bir bir sorun mu?" Mildred sahte bir gülümsemeyle mırıldanır.

"Meems izliyor."

"Meems nişan partisindeydi," diye tartışır Mildred.

"Herkes bizi izliyor." Ve biz tartışıyoruz. Öpüşmek hakkında.

"Peki, onlara izleyecek bir şey ver, Connor," diye meydan okur.

Bakışlarım onun güzel, dolgun dudaklarına düşer.

Pembe dilini dudaklarının üzerinde gezdirir ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırır. "İyi bir şey olsun."

Onun küstahlığı ve ağzını tekrar tatma ihtimali beni sinir bozucu bir şekilde heyecanlandırıyor. Parmağımı çenesinin altına sokup eğiliyorum, duygu seline hazırlıklı olarak.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde kamera hızlıca çekim yapmaya başlar. Çilek gibi tatlıdır. En ufak bir inilti çıkar. Geri çekilmeye başlarım, ama tırnakları derime batar ve başını eğerek dudaklarını aralar, dilini dudaklarımın kenarlarına sürer.

Bu, yanan bir kibriti benzin fıçısına atmak gibidir. Daha fazlasına olan ihtiyacım her şeyi tüketir.

Onun için ağzımı açıyorum, ki bu son derece kötü bir fikir. Çünkü dillerimiz birbirine değdiği anda, bu şekilde onu öpmek, bu boktan hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey oluyor. Etrafımızdaki dünya toza dönüşse bile umurumda olmaz. Kolumu beline dolayarak onu bana daha sıkı çekiyorum. Elim saçlarına kayıyor, başını eğerek öpücüğü derinleştiriyorum.

Mildred, ağzını tekrar tekrar yalarken yumuşak, şaşkın bir ses çıkarır. Bu duyguya, onun yumuşaklığına, iyi bir şey hissetmeye kendimi kaptırmak istiyorum. Ona. Diğer elimi kalçasının üzerinde gezdirip, dolgun kıçının kıvrımlarını okşarım.

"Connor, canım, nerede olduğunu unutma," diyor Meems, sesinde mizahla karışık bir tonla.

"Kesinlikle çekimi yaptık," diyor fotoğrafçı, biraz rahatsız bir kahkaha atarak.

O anda nişanlığımın ağzına girmeye çalıştığımı fark ettim. Kendimi kurtardım ve aramıza biraz mesafe koydum. Mildred geriye doğru sendeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Merdivenlerden düşmeden onu yakaladım. Yüzü kızardı, göğsünden yanaklarına kadar.

"Bir dakika izin verin." Dönüp merdivenlerden yukarı koşarım.

"Ben de... ben de döneceğim." Mildred'in sesi tiz çıkıyor.

Koridorda büyük adımlarla ilerleyerek yatak odama doğru gidiyorum, kendime olan nefretim alev alev yanıyor. Mildred peşimde, bu yüzden kapıyı yüzüne çarpmadan kapatmam imkansız.

Yatak odama göz gezdiriyor. Daha önce buraya hiç girmedim.

Boynumun arkasını tutuyorum. Ben tam bir pisliğim. "Bunu yapmamalıydım."

Yaklaşıyor, yatak odamın derinliklerine doğru. Onun buradaki hatırasını istemiyorum. Gitmesini istemiyorum.

Gözleri duygularla parıldıyor. "Kaçmak mı demek istiyorsun?"

"Seni öyle öptüm." Çenem sıkışıyor. Penisim ağrıyor. Tiksintim hiç olmadığı kadar yüksek. Burada olmak istediği için burada değil. Benimle birlikte olmaktan hoşlandığı için nişanım değil. Kendini bir ömür boyu sürecektir mücadeleden kurtarmak ve Meems'e benim üzgün ve yalnız kalmayacağımı umut vermek için burada.

"Ben de sana karşılık verdim, Connor." Tam önümde, dokunacak kadar yakın.

"Gerçekten bir seçeneğin yoktu, değil mi?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Her zaman bir seçenek vardır." Elini göğsüme koyuyor, ama bu temasa dayanamıyorum.

Her şey yoğunlaşıyor ve tek istediğim dudaklarını dudaklarımda hissetmek ve yumuşak dilini hissetmek. Onun inlemelerini, iç çekişlerini ve parmaklarımda altında cildinin dokunuşunu istiyorum. Ama bu ikimizin de ihtiyaç duymadığı bir karmaşıklık seviyesi, bu yüzden ulaşamayacağı bir mesafeye çekiliyorum.

"Aşırı uyarılmış durumdayım," diyorum sertçe.

O iki elini kaldırıyor. "Özür dilerim."

Rahatsız edici bir açıyla bükülmüş ereksiyonumu düzeltmek için arkayı dönüyorum. "Biraz zamana ihtiyacım var ve senin burada olman hiç yardımcı olmuyor."

Sessizlikle karşılaşıyorum.

İç çekiyorum. Neden hep pisliğin teki olmak zorundayım ki? Mildred benim kötü ruh halimi hak etmiyor. Ona acı verici bir şekilde ilgi duymam ve lanet hormonlarımı kontrol etmekte zorlanmam onun suçu değil. "Ben..."

Kendimi açıklayabilmek için arkayı dönerim, ama o gitmiştir.

Onun ortadan kaybolması, belimden aşağıdaki sorunuma etkili bir çözüm oldu. Ama sonunda kendimi kontrol altına alıp oturma odasına geri döndüğümde, fotoğrafçı da gitmiş ve niřanlím da ortalarda yoktu.

BÖLÜM 14

DRED

"Keşke büyükannem de bu tür kitaplar okusa." Tally'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları kızarmış.

"Dallas'ın büyükannesi kesinlikle ateşli aşk romanları okurdu," diyor Hemi düşünceli bir şekilde.

"Benim büyükannem sadece otobiyografiler okur," diye iç geçirir Rix.

"Büyükannem rahatlatıcı gizem romanlarını sever," diyor Hammer. "Annem ise sadece kişisel gelişim kitapları okur."

"Hayatım boyunca romantizmi sevmişimdir. Küçük bir kızken Cinderella olmak istiyordum," diyor Essie. "Ama saçımın rengi uygun değildi, ayrıca üvey kız kardeşi durumu da pek iyi değildi."

"Aynen öyle," diye katılıyorum.

"Callie'nin en sevdiği karakterin Merida olduğunu duyan kimse şaşırmaz." Lexi, hamile karnını okşuyor.

"Hiç de bile," diye gülüyorum.

"Ben Pocahontas ve Mulan'ı hep sevmişimdir," diyor Meems düşünceli bir şekilde.

"Bu mantıklı."

Gülümsüyorum. O

da göz kırpmıyor.

Kızlar bir buçuk saat önce "kitap kulübü" için geldiklerinden beri sürekli gülümsüyor. Bu, nişan fotoğraf çekiminden sonra onlara sürpriz olarak yaptığım yeni bir şey. Gerçek bir kütüphanemiz olduğunu bahane olarak kullandım. Ama dürüst olmak gerekirse, kendi kişisel kütüphaneme erişim izni aldığımda bunu nasıl yapmazdım ki? Bunun Connor'dan uzaklaşmak ve aklımdan çıkmayan ikinci öpücükle hiçbir ilgisi yok.

Tek gereken bir davet, bir tarih ve saatti, ve işte buradalar. Eminim ki, ilişkimdeki bu gelişmenin

Ancak Meems en iyi ev sahibesi olduğu için, onlara bu fırsatı vermedim. Ama farkında olmadan, benim bu muhteşem mekanda bulunmamın asıl nedenini öğreniyorlar.

Önümüzdeki birkaç ay için okuyacağımız kitapların listesini çoktan hazırladık, çoğu Meems tarafından seçildi ve şimdi diğer konulara geçtik, kızlar düğünü dikkatlice es geçiyorlar.

"Kütüphane galası için harika bir fikrim var!" Hammer dizine vuruyor.

"Dinliyorum," diyor Hemi.

"Gala mı düzenliyorsunuz?" Meems canlanır.

"Programlama için para topluyoruz. Bunu her yıl yapıyoruz, ancak Hemi ve Hammer yardım teklifinde bulundular ve Terror için çok başarılı bir program yürütüyorlar." Daha önce kütüphane için yürüttüğümüz programlardan çok daha karlı. Toplum programlarımızı finanse etmek için toplayabileceğimiz her türlü para harika, ancak bu, çok fazla getirisi olmayan uzun saatler süren ekstra çalışma anlamına da gelebilir. Bu yıl büyük umutlarım var. Everly ve Victor gibi, hayatlarında daha fazla yetişkin desteğine ihtiyaç duyan çocuklar için halihazırda yürürlükte olan gençlik programlarını geliştirmek istiyorum.

"Hammer ve ben baharda takım için bir müzayede düzenliyoruz. Her zaman çok eğlenceli oluyor," diye açıklıyor Hemi. "Gala için harika fikrin nedir?"

"Fotoğraflar için kitaplarla ilgili bir arka plan. Belki de yasaklanmış tüm kitapları içeren bir arka plan?" diye öneriyor Hammer.

"Oh! Aman Tanrım!" Essie alkışlar ve heyecandan gözleri büyür.

"Düğün için bir fikrin var mı?" diye alay ediyor

Rix. Essie dudaklarını ısırıyor. "Hayır."

"Bu bir evet demek."

"Daha çok gelecekteki bir Cadılar Bayramı partisi için bir fikir. Benim fikrimi bir kenara bırakıp kütüphane galasına odaklanabiliriz. *Alice Harikalar Diyarında* fikrini biraz beğendim, biliyor musun? Ama yasaklanmış tüm kitapları da içeren bir fikir."

"Bu fikri gerçekten çok sevdim." Bu etkinliği bir üst seviyeye taşımak için heyecanlıyım.

Bir süre gala hakkında konuşmaya devam ediyoruz, fikirlerimizi paylaşıyoruz.

Sonunda Meems düğünü gündeme getirir. Bu kaçınılmazdır. Hepimiz bir araya geldiğimizde bu konu mutlaka konuşulur.

"Hepinizi nedime elbiselerinizle görmek için çok heyecanlıyım." Meems'in gözleri bu ihtimalle parlıyor. "Ve seni gelinliğinde."

"Biz de!" diye ekliyor Lexi, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Umarım sakıncası yoktur, ama Courtney'nin gönderdiği gelinlik kataloğuna göz attım. Çok güzel seçenekler işaretlemiştin," diyor Meems.

Bu benim için yeni bir haber. Hiçbir şeyi işaretlemedim. Aslında nişan partisini daha yeni atlattım. Elbiseyi düşünmeye bile başlamadım.

"Acaba ben, oh..." Connor kapıda durur. Siyah pantolon ve koyu renkli bir Henley giymiş. Şık ve kendinden emin görünüyor, ama tamamen kendi ortamından uzak. "Fark etmedim. Böldüğüm için özür dilerim."

"Böldüğün yok. Düğün ve Dred'in işaretlediği bazı elbiseler hakkında konuşuyorduk," diyor Meems.

Connor'ın gözleri bana kayar, boynunun arkasını ovuştururken yanakları kızarır. "Evet, doğru." Dudaklarını yalar.

"Connor en beğendiklerini bizimle paylaşmak zorunda," diyor Lexi.

"Oh evet! Düğün kitabı nerede? Hepimiz görmek istiyoruz," diye ekliyor Essie.

"Oh, uh..." Connor ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. "Neden bizim için getirmiyorsun?" diye öneriyorum.

Yüzündeki ifade, bunun yapmak istediği en son şey olduğunu düşündürüyor, ama bize kısa bir baş sallama ile cevap veriyor ve koridorda kayboluyor. Geri dönmesi çok uzun sürmüyor, bu da kitabın yerini tahmin etmemi sağlıyor.

Kanepede ona yer açmak için kenara kayıyorum ve o da kitabı sehpaye koyuyor. Kızlar daha iyi görebilmek için yaklaşınca kulakları kıpkırmızı oluyor. Hayranlıkla haykırışlar atıyorlar ve en sevdikleri yerleri gösteriyorlar. Sayfaları çevirirken, her sayfanın köşesinde bir post-it ve bir numara olduğunu fark ediyorum.

Connor, düğün albümüne bakarken kulaklarını hiç dinlendirmiyor ve bacağını benimkine dayayarak sıcaklığını bana aktarıyor. Hemi, Tristan'ın bu yaz Rix'in düğününde yaşadığı takım elbise fiyaskosunu anlatınca Connor hafifçe gülümsüyor. Hiçbirimiz bu olayı sonradan öğrenmedik.

Sonunda kızlar ayrılır ve ben onları ön kapıya kadar geçiririm. Lexi kolunu koluma takar ve fısıldar, "O kitabı ilk kez mi gördün?"

Çenemi eğiyorum.

"Yani hepsini o seçti." "Ya da annesi seçti," diyorum.

"Sanmıyorum."

Kızlar veda etmek için bana sarılırlar.

Connor beni salonda karşıladığı için düğün kitabını okumaya vaktim olmadı. Elini cebine soktu. "Annem o kitabı birkaç gün önce gönderdi. Senin için kolaylaştırmak istedim, bu yüzden önce ben okudum."

"Çok naziksin."

Kaşlarını çattı. "Nazik davranmadım."

Ben bahşiş başımı eğdim. "Ne ne ne ne ?
Verimli mi?

Kontrolcü müydün?

"Bu değil..."

Yanağını okşadım. "Sebebi ne olursa olsun, ilk üçünü beğendim." Sonra onun yanından geçip yukarı çıktım. Düğün dergisi artık kütüphanede yoktu, bu da Connor'ın onu bir yere sakladığı anlamına geliyordu. Muhtemelen yatak odasına.

Sebebi ne olursa olsun, benim için elbiselere bakmasını seviyorum.

Bu hem tehlikeli hem de çekici geliyor.

BÖLÜM 15

DRED

"Bütün izin gününü boşa harcamamaya çalışacağım," diyor Connor araba sürerken. Bu bir özür değil, ama özür *de değil*.

"Gerçekten sorun değil." Bugün düğün için mekanı gezip yemek seçimini yapacağız. "Ayrıca yemek de yiyeceğiz, bu da bir artı, değil mi?" Neşeli olmaya çalışıyorum ama Connor stresli görünüyor ve bu da benim neşemi kaçırıyor.

"Umarım bu, bir noktada en azından birim ebeveynimle uğraşmak zorunda kalacağın gerçeğini dengeler."

Connor, fotoğraf *çekiminden*, *ikinci öpücükten* ve kızların kitap kulübü gecesinden *beri* farklı davranıyor. Neredeyse her zaman mesafeli ve garip davranıyor, ama o fotoğraf çekimindeki öpüşme sahnesinden beri – ki son birkaç gündür küvette uzanırken durmadan tekrar tekrar izledim – bu iki durum arasındaki denge değişti. O da artık farklı biri. Ben de öyle.

Sık sık onun ağızıma bakarken yakalıyorum kendimi — belki de benim gibi öpücüğü düşünüyor. Şaşırtıcı derecede nazikti, ama aynı zamanda bir kızın ayak parmaklarını kıvırtan türden bastırılmış bir özlem ve ihtiyaçla doluydu. *Bu kızın ayak parmakları*. Bu yüzden, yetenekli diliyle yapabileceği diğer şeyleri merak etmem ve imzaladığım sözleşmenin şartlarına bakılmaksızın, buz pistinin dışındaki becerilerini daha fazla keşfetmeye karşı çıkmayacağımı düşünmem gayet mantıklı.

Ama bu tehlikeli bir oyun. Seks ve duyguları ayrı tutmak, bu ilişki sadece birkaç ay sürseydi mümkün olabilirdi, ama bir yıl - bir ömür boyunca ne kadar önemsiz olursa olsun - yine de bir kişiyle geçirilen çok uzun bir süre. Özellikle de Connor'la ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok seviyorum. O düşünceli, içine kapanık,

duygusal ve Meems'ine çılgınca, yoğun bir şekilde bağlı. Beni en çok etkileyen de bu son kısım. Ve tabii ki pler.

"Ailenle baēa çıkabilirim," diyorum ona.

Okuması zor değil. Annesi, oğlunun sevdiği Şeyi yapabilmek için ailesine orta parmak gösterme yeteneğini kıskanıyor gibi görünüyor. Onun küçümsemesi bana değil, benim temsil ettiğim Şeye yönelik, yani onun Őımartılmıē, bozulmuē hayatının tam tersine. Babası ise, sınırlı etkileēimimize dayanarak, elitist bir pislik. Connor'ın ebeveynleri, tek oğullarının sosyal statülerinin çok altında biriyle evlenmeyi seçmesinden dolayı çok kızgın olmalılar. O, zengin arkadaēlarının kızlarından biriyle evlenmeli, yerel ktphaneciyle değil.

"Neden kariyerini desteklemiyorlar?" Bunun cevabını en genel anlamda biliyorum, ama ondan duymak istiyorum.

Connor bana bir bakıē attı, sonra tekrar yola odaklandı. Çenesi seğirdi. "Ivy League eğitimim boēa gidiyor ve ailemin iēinde yerimi alarak onlara daha fazla para kazandırmam gerekiyor, olması gerektiği gibi."

"Ama hokey kariyeri sonsuza kadar sürmez. Roman istisnadır, kural değil, ve o bile kırk yaēında emekli oldu."

"Doğru."

"yleyse neden Şimdi bunu yapıp sonra yn deęiētirmiyorsun?" Hokey Akademisi'ndeki zamanını ceza olarak kullanmaları, oğullarıyla ne kadar kopuk olduklarını gösteriyor.

"Bu, aileye sadakat ve uygun sosyal kurallara uymakla ilgili. Dıēlerimi kaybedip yüzümdeki kemikleri kırabileceğim bir spor yapmamam gerekiyordu. Onlar için bu, bir prensin gladyatör olması gibi bir Şey. Bu, sosyal statmzn altında. Neden vazgemediğimi anlamıyorlar. Beni anlamıyorlar. Meems'in beni desteklemesi ve ilk szleēmemi imzaladığımda onların yaptığı gibi beni vasiyetinden çıkarmaması da yardımcı olmuyor."

"Seni dıēladılar da ne demek?"

"Hesaplarımı dondurdular. Bunu bekliyordum, bu yüzden umdukları kadar Şok edici olmadı."

"Senin fikrini deęiētirip onlar için alıēmaya baēlayacaęını dēnerek mi yaptılar bunu?"

"Babamın umudu buydu."

"Vay canına. Kolay olmamıştır." Hiçbir şeyden mahrum kalmadığı bir evde büyümek nasıl bir şey olurdu acaba? Personel temel ihtiyaçlarını karşılar, her öğün yemeği hazırlanıp servis edilirken ve ortalık temizlenirken. Herkesin her şeyi hallettiği bir dünyadan, birdenbire her şeyi kendi başına yapmak zorunda kalmak ne kadar sarsıcı olmalı?

"Onlara ve kendime kanıtlamam gereken çok şey vardı. İlk yıl gözlerimi açtı."

"Peki ya Meems? O yardım etti mi?"

"O denedi, ama ben kendi başıma yapmak istedim."

"Yani senin seçtiğin mesleği onaylamıyorlar ve benimle evlenmeni istemiyorlar."

"Seni tanımıyorlar."

"Hayır, ama ben hokey gibiyim, senin sosyal statünün altındayım," diye belirtiyorum. "Yine de, onaylamadıkları bir düşün için bu kadar çaba sarf ediyorlar? Neden? Mantıklı değil."

Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Bu düşün, babamın beni yerime oturtmak için bir yol."

Onu evden kovduktan sonra bu kadar para harcamaya istekli olmaları çelişkili görünüyor. "Hâlâ anlamıyorum."

"Bu bir güç gösterisi. Babam, yerel haber kanallarında yer alacak gösterişli bir düşün istiyor, çünkü ilgiyi seviyor. Ve dünyanın, oğlu ve Grace adını devam ettirecek tek erkek varisinin, onun dünyasının dışından biriyle evlendiğim için hâlâ bir hayal kırıklığı olduğunu bilmesini istiyor."

"Vay canına,
bu..."

"Psikopatça mı?"

"Hesaplı. Peki ya annen? O bu işin neresinde?"

"Grace soyadını aldığı anda iyi bir evlilik yaptı. Babam onu kontrol ediyor, bu yüzden babam ne isterse yapar."

"Mahkum gibi konuşuyorsun."

"O onunla evlenmeyi seçti ve bu kararının arkasında duruyor." Direksiyonu sıkıca kavrar. "Beni utandıracak bir şey yapmamı ya da kariyerimin geri kalanını mahvetmemi umarak bizi sergiliyorlar," diye açıklar. "Seçeneklerimin kalmamasını istiyorlar, böylece

aile işine katılmaktan başka seçeneğim kalmamasın. Benim için en iyisini yaptıklarını düşünüyorlar."

Onun şaka yapmasını istiyorum, ama şaka yapmadığı açık. "Bu korkunç."

"Babam için her şey para ve iş, annem ise ne yazık ki onun piyonu."

"Siktir et onları." Büyük düğünü atlayıp kaçalım demek istiyorum, ama bu bizim için değil. Lucy için.

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Seninle akıllıca bir seçim yaptığımı görmekten memnunum."

Grace Hotel'in vale park yerine yanaşıyor. Burası şehirdeki en pahalı konaklama yeri.

"Lütfen bekleyin. Gelip sizi alacağım," diyor Connor, görevli kapısını açarken.

Arabadan iner, tüm heybetiyle ayağa kalkar ve hokey oyuncusu ve nişanlım Connor Grace'den milyarder Duncan Grace'in oğluna dönüşür. Kalın pazıları, şarap rengi şeritli mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesinin altında kasılır ve ben bir an durup bu gizemli adamı, sadece hokey dünyasının değil, ailesinin de düşmanı olan bu adamı hayranlıkla seyredirim.

Kaputu dolaşır ve diğer görevliye kapımı açması için izin verir. Parmaklarımı bekleyen avucuna sokarım ve kolumdan bir sıcaklık yayılır.

Ben ayağa kalkarken o da yaklaşır, boş elinin parmakları kolumun uzunluğunu okşar. İzleyenlere samimi görünür ve öyle hissettirir. Dudakları kulağıma değene kadar eğilir. "Medya bizi otel lobisinde bekliyor. Sanırım annemin nezaketi sayesinde fotoğraf çekimi için buradalar. Fotoğraf çekebilmeleri için birkaç saniye duracağız, ama hiçbir soruya cevap verme, tamam mı?"

"Tamam. Peki." Sinirli bir şekilde ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum ve zaten tahriş olmuş cildime sürtünen bu bileklik yerine saç bağım olmasını diliyorum.

"Sadece gülümse ve kameralara doğrudan bakma."

"Anladım." O mükemmel görünse de, refleks olarak yakasını düzeltiyorum.

"Sen Grace ile nişanlısın. Benim

kaşmir ile kaplıdır. Medya oklarını fırlatmaya başladığında bunu unutmayın."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Dikenlerim çıktı." Dik durdu, yüzündeki ifade kibirle doldu. "Hadi. Zor kısmı bir an önce halledelim."

Connor beni girişe doğru yönlendiriyor, parmakları omurgamın çukuruna bastırarak beni yerde tutuyor. Kapılar açılır açılmaz kameralar flaşlarını patlatıyor. Bakışlarımı başka yöne çevirip ona bakıyorum. Bana gülümsüyor, muhtemelen benim de aynısını yapmam gerektiğini hatırlatmak için. Bu gülümseme, onun sert ve asil yüz hatlarını yumuşatıyor, kalbim çarpıyor ve dudaklarım da gülümsemeye başlıyor.

Otel lobisine girdiğimizde durur, elini belime dolayarak beni kendine çeker. Medya etrafımızı sarar, çılgın tıklamalar ve flaşlar bunaltıcıdır. Flip ve Babes ile dışarı çıktığımda, genellikle Watering Hole'a gideriz, orada normal insanlar gibi davranırlar. Kulüp gecelerinde bile, bu saçmalığı önlemek için arabadan doğrudan VIP girişine gideriz. Ama saklanacak yer yok.

Bu kadar ilgi, kafamı karıştırıyor ve rahatsız ediyor. Panik yapmamak, yanaklarımın kızarmaması için gülümsememi korumaya çalışıyorum.

"Bay Grace, nişanlınızın hamile olduğu söylentilerini doğrulayabilir misiniz?"

"Bay Grace, Terror ile olan sözleşmenizin şu anda tehlike altında olduğu doğru mu?"

"Bay Grace, evlenmek üzere olduğunuz için Grace imparatorluğuna katılacak mısınız?"

"Bayan Reformer, Flip Madden ile de bir ilişkiniz olduğu doğru mu?"

Connor son muhabiri sert bir bakışla durdurur ve parmağıyla daire hareketi yapar. İki güvenlik görevlisi araya girer ve suçluyu uzaklaştırır.

"Gelecekteki Bayan Grace'e *soru sorulmayacağını* hatırlatmama gerek yok herhalde," diye bağırır. Sonra dudakları şakağıma dokunur. "Sadece birkaç saniye daha, sevgilim."

Kameralar bu şefkatli anı çılgınca çekiyor. Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Connor'ın gözleri benimkileri arıyor, yumuşak ve sıcak, sırlarla ve nazik bir özürle dolu. Alt dudağımı ıslatıp kaşımı kaldırıyorum. Medya, onun hakimiyetini gösterip ardından tatlılık sergilemesini seviyor gibi görünüyor. Gülümsemesi koyulaşüyor ve sonra eğilip dudaklarını hafifçe benimkilere bastırıyor.

Bir an için dünya durur ve var olan tek şey o ve ben, dudaklarının yumuşaklığı ve belimi sımsıkı saran parmaklarının sıcaklığıdır.

Ama başladığı kadar çabuk biter. O beni fotoğrafçılar ve kamera ekiplerinin önünden aceleyle geçirirken kafam karışır. Geçerken bir elini kaldırır, diğer kolu hala beni koruyucu bir şekilde sarar.

Annesi kalabalığın diğer tarafında duruyor, bize ulaşmamızı beklerken yüzünde uzak bir ifade var. "Nişanlının medya eğitimi alması gerekiyor."

"Mildred iyi iş çıkardı. Medyayı davet ettiğin konusunda biraz uyarı olsaydı iyi olurdu."

"Medya her zaman davetlidir. Bunu bilmek için dedikodu dergilerinde yeterince sık yer alıyorsun." Annesi ona sinirli bir bakış atıyor. "Sonunda tam bir gösteri oldu."

O sakın bir şekilde gülümser. "Bu olayın sebebi bu değil miydi anne?" "Baban mutlu olmayacak."

"Hiç mutlu olmaz."

Omuzları bir anlığına gevşeyerek içini çeker. "Neden bir kez olsun işleri kolaylaştırmıyorsun? Sen bir Grace'sin. İnsanlar senin seçimlerine ilgi duyuyor, iyi ya da kötü." Sonunda bana döner ve sanırım gülümsemeye çalışır, ama daha çok yorgun görünür. "Eminim tüm bunlar senin için çok zor geliyordur."

Connor'ın gülümsemesini taklit ediyorum. "Aşırı yoğunluğu ile ünlü hokey sahalarında çok zaman geçiriyorum, birkaç meraklı fotoğrafçıya katlanabilirim."

Bir an için ifadesi yumuşar, ama sonra telefonu çalar ve omuzlarını geriye doğru çeker, yüzünde kibirli bir kayıtsızlık maskesi belirir. "Bir toplantım var. Gezinti ve tadım için her şey ayarlandı. Lütfen seçimlerinizi yapın, böylece

tahminde bulunmak zorunda kalmayalım." Yanaklarıma ve Connor'a havada öpücükler gönderir ve uzaklaşır.

"Annem için özür dilerim," diye mırıldanır

Connor. "Her şeyden çok stresli görünüyor."

"Bu benim ona olan etkimin bir sonucu. Hepsine olan etkimin."

Parmaklarımla elinin arkasını okşarım. "Seni anlamadıkları için üzgünüm."

"Hadi." Parmaklarımızı birbirine geçirip beni ikinci kattaki etkinlik alanlarına götürecek yürüyen merdivene doğru yönlendirir.

Bu otelin her şeyi lüksü yansıtıyor. Konferans merkezini geçip balo salonuna doğru ilerliyoruz.

Otel üniforması giymiş bir adam bize yaklaşır, hafif paniklemiş yüzünde bir gülümseme vardır. Yaka kartında *Henrick* yazmaktadır. "Bay Grace, erken geldiniz. Sizi lobide karşılayıp buraya kadar eşlik edecektim."

"Ailemin otellerinde yolumu bilirim." Başını bana doğru eğiyor. "Bu nişanlım, Mildred Reformer."

"Bayan Reformer." Başını sallar ve hafifçe eğilir. "Sadece Dred."

Connor'a bakar, sanki açıklama ya da izin istemiş gibi.

Gerginliği kırmak umuduyla bir açıklama yapıyorum. "Bu bir takma ad. Mildred, mesleğimi düşünürsek oldukça uygun, Dred ise beni inek bir kütüphaneci gibi değil, gizli bir süper kahraman ekibinin üyesi gibi hissettiriyor."

Connor'ın yüzü, ağzının sağ köşesindeki yarım gülümsemeye on kat daha çekici hale geliyor. Keşke fotoğrafçılar bizi buraya kadar takip etselerdi, böylece dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek için bir nedeni daha olurdu. Bu bir sorun, ama bununla sonra ilgileneceğim.

"Tamam, Dred." Henrick biraz rahatlar. "Resepsiyonun yapılacağı balo salonunu görmek ister misin?"

"Bu harika olur."

Bizi koridordan geçerek güzel beyaz ve altın rengi çift kapıya götürdü. Kapıyı etkileyici bir hareketle açarak bizi içeri davet etti.

"Oh, burası muhteşem." Masalsı bir güzellikte. Tavandan kristal sarkıtlı avizeler sarkıyor ve oda altın rengi vurgularla yumuşak krem renginde. Zemin cilalı ahşap, yuvarlak masalar krem rengi masa örtüleri ile örtülü ve bizim için çeşitli kumaşlardan yapılmış peçeteler ve sandalye örtüleri hazırlanmış.

Ama odanın büyüklüğü beni eğilip fısıldamaya itti: "Burası çok büyük. Bu partiye kaç kişi geliyor?"

"Tüm arkadaşların ve ailemin tanıdığı herkes," diyor Connor.

"Ve senin arkadaşların," diye ekliyorum.

"Senin de fark ettiğin gibi, benim pek arkadaşım yok."

"Takımdaki arkadaşların ne olacak?" Lexi'den, Kellan Ryker ve Quinn Romero ile çok yakın olduğunu ve Hokey Akademisi'nden diğer bazı arkadaşlarıyla da sıkı fıkı olduğunu biliyorum.

"Onlar takım arkadaşları. Bu farklı bir şey."

"Peki ya Kodiak Bowman?" Kodiak ve eşi geçen yaz Tristan ve Rix'in düğününe katılmışlardı.

Connor bir ses çıkarır ama karşı çıkmaz.

Koluna sarılırım ve çenemi yukarı kaldırıyorum. Bana tekrar kulak vermek için eğilir. "Bence günah keçisi olmaya o kadar alışmışsın ki, başka bir şey olabileceğini unutmuşsun."

Yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Nesin sen, ilham verici bir takvim mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Siktir git."

Sırıltısı şehvetli bir hal alır. "Daha önce de söylediğim gibi, bunu anlaşmamıza istediğin zaman eklemekten memnuniyet duyarım."

Henrick boğazını temizledi.

Connor'ın kolunu bırakıp aramıza birkaç santim mesafe koyarım.

Henrick'in yüzü kızarmıştır. "Özel tadım seansınız buradan." Bir dizi kapıyı işaret eder.

Onu takip ederek, iki kişilik bir masa kurulmuş küçük bir odaya giriyoruz. Loş ışık ve titreyen mumlar odaya romantik bir hava katıyor. Connor, garsonlar gelmeden önce adım atıyor ve sandalyemi çekiyor, sonra kendi sandalyesine oturuyor.

İki garson masaya peçeteleri koyup su doldurduktan sonra, el yapımı kokteyl seçeneklerini sundu. Ben lavanta-gül gimletini seçiyorum, Connor ise şoför olduğu için reddediyor. Garsonlar ilk yemeği getiriyorlar: limonlu tereyağı ve tarhun ile süslenmiş, lezzetli bir ıstakoz çorbası. Sırada, bebek yeşillikleri üzerinde gorgonzola peyniri serpilmiş taze armut ve ceviz salatası var. Süt ürünleri tüketmeyenler için vegan seçenek de mevcut. Her yemek bir sanat eseri gibi görünüyor ve tadı muhteşem.

Connor her yemeği aynı yoğun ifadeyle tadıyor. Hava sıcak, ama bu da bu maceranın amacını bozuyor.

Kendimize ait bir anımız olduğunda, öne eğildim. "Bu eğlenceli olması gerekmiyor mu?"

O kaşlarını çatıyor. "Anlamadım?"

Yengeç dolması mantar başlarını işaret ediyorum. "Bu muhtemelen şimdiye kadar tattığım en lezzetli yemek, ama sen orada sanki yemek adabın notlandırılıyormuş gibi duruyorsun."

Çenesi gerilir ve bakışları yana kayar.

Gülümsemem kaybolur ve daha dik otururum. "Aman Tanrım, gerçekten masa adabınla ilgili not mu aldın?"

Geçen yıl Roman'la Noel arifesini geçirdiğimizde, Tayland yemeği sipariş etmiştik ve ben onun kusursuz masa adabına hayran kalmıştım. Özellikle de Flip'e ve yemeğini bitirmeden birisi çalacakmış gibi koruduğu tavırlarına alışkın olduğum için. Connor titizliğin ötesinde bir titizlikle davranıyor. Ama belki de bunu istemediği için değil. Belki de böyle olmak zorunda olduğu içindir.

"Babam masanın üzerinde tahta kaşık tutardı," diye itiraf ediyor.

Zarif ellerine, bazı yerlerinde yara izleri olan parmak eklemlerine bakıyorum. Bunun nedeninin hokey olduğunu düşünmüştüm, ama belki de yanılıyorum. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil." Zoraki bir gülümseme takınıyor. "Evimizde iyi sofra adabı beklenirdi ve ben her şeyi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım."

"Önemli değil, Connor." Uzun zamandır unutulmuş bir anı aklıma gelir ve nedense onu onunla paylaşma ihtiyacı duyarım. Belki de yalnız hissetmemesi için? "Koruyucu ailemden biri

Kısa süre kaldığım evler çok... katıydı. Özellikle porsiyon kontrolü konusunda. Çok... zordu. Hep aç kalıyorduk. Bu bizi vahşi, asi ve cezalandırılmaya layık hale getiriyordu. İlk günümde, çocuklardan biri fazladan bir ekmek çalmaya çalıştı ve üvey babası onu o kadar sert vurdu ki tahta kaşık ve çocuğun eli kırıldı.

Adı Wyatt'tı. O zamanlar sekiz yaşındaydı, ben ise yedi. O zamana kadar kaldığım koruyucu evlerin sayısı iki haneli rakamlara yaklaşmıştı.

Connor parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı, sesi alçak ve sert çıkıyordu. "Orada ne kadar kaldın?"

"Onların beni hemen kovacakları kadar sorunlu olduğumdan emin oldum." Kötü davranışlar etkili olabilirdi, ancak genellikle acı sonuçları da beraberinde getirirdi. Bazen buna değiyordu, ama her zaman değil. Sekiz yaşına geldiğimde, doğru kişinin önünde doğru şeyi söylemenin kötü şeylerden kaçmanın en iyi yolu olabileceğini öğrenmiştim.

"Ben de aynısını yaptım," diye fısıldadı. "Ama beni asla gerçekten başlarından savamadılar
."

"Şanslıyım galiba." Dünyalarımız çok farklı, ama şimdi ben biliyorum ki bu doğru, içimizde aynı şey var. Kırılmışız. Bizi en çok sevmesi gereken insanlar tarafından terk edilmişiz. Ama Connor bir kötü adam haline geldi, ben ise bir kurtarıcı. Belki de şimdi onun kurtarıcısı oluyorum. Kendi kötü adamım olması o kadar da kötü mü? Onun için yumuşak bir liman olmak?

"Bence daha çok benim için."

Kafamı sallıyorum. "Her zaman kötü adam olmaktan çok memnun." "Bu konuda iyiyim."

"Tek sen değilsin." Sandalyeyi yanına çekiyorum, tüm çatal bıçaklarımı bir yığın halinde topluyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum.

O gülüyor ve bu çok güzel bir ses.

Garson bir sonraki yemeği getirir ve masanın dağınıklığı karşısında gözleri fal taşı gibi açılır. Gümüş çatal bıçakları düzeltmek için masaya yaklaşır.

Connor elini kaldırır. "Bırakın lütfen. Nişanım baş belası oluyor." Bana göz kırpar, ben de gülümserim.

"Tabii ki Tabii ki Bay Grace." O çıkarır
tabaklarımızı tabaklarımızı ve önümüze sanatsal ve tanımlanamaz bir şey koyuyor. Açıklamanın bir kısmını kaçırıyorum

, önümdeki şeyi anlamaya çalışmakla meşgul olduğum için kaçırıyorum.

Garson ortadan kaybolana kadar bekledikten sonra konuşmaya başladım. "Bu çok güzel kedi mamasına benziyor."

Connor, o kadar çok gülüyor ki sandalyesinden düşecek gibi oluyor.

Onun genellikle ciddi yüzüne bir gülümseme kondurmak için elimden gelenin en iyisini yapacağıma hemen yemin ederim. Pozisyonumu savunurum. "Gerçekten de bir kedinin seve seve yiyebileceği bir şey gibi görünüyor."

Hâlâ sırtarak gözlerini peçeteyle siler. "Lütfen bunu annemin önünde söyle."

"Asla. Ama yanıldığımı söyleyemezsin." "Görünüşü konusunda yanılmıyorsun."

"Bunu açıklayacak mısın, yoksa ben mi araştırmam gerekiyor?" "Bu steak tartare."

Burnumu kırıştırırım. "O çiğ sığır eti, değil mi?"

"Çoğunlukla çiğ, evet."

"Sığır eti, ızgara izleri ve biraz kömürle en lezzetli olmaz mı?" Bir an dudaklarımı ısırırım. "Yiyecekleri israf etmek istemem, ama bu benim tarzım değil."

"Hayır demeden önce denemelisin," diyor.

"Denemeden ne düşündüğünü söyleyemez misin?"

"Bu işler öyle yürümüyor."

Nefesimi verip sinirliymiş gibi davranıyorum. "Tamam, ama önce sen başla." Böyle daha iyi. Artık geçmişin hüznüne kapılmayacağım. İkimiz de yeterince acı çektik.

Bir çatal dolusu yemeği ağzına atar ve yoğun göz teması kurarak çiğner.

"Sen harika bir poker oyuncusu olurdun."

"Hokey Akademisi'nde herkesin parasını alırdım. Beklendiği gibi, bu bana arkadaşlar edinmeme yardımcı olmadı." Çatalına küçük bir lokma alır ve ağzıma götürür. "Sıra sende."

"Tadı nasıl?"

"Beklediğin gibi."

"Yardımcı olmadı."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılır. Çatalı önümde tutmaya devam eder. Dilimi çıkarır ve ucuna yakın kısmına dokunurum. Sonra geri çekip tadını alırım.

"Ne yapıyorsun?"

"Gag refleksimin tetiklenme olasılığını değerlendiriyorum."

"Korkunç bir deneyim olsaydı menüde yer alır mıydı bilmiyorum."

"Katılıyorum, ama doku benim için önemli."

İfadesi değişir. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Mildred. Tek bir şey hariç."

"Seni çekici bulmasaydım, bunların hiçbirini kabul etmezdim."
Parmaklarımı bileğine doladım ve uzattığı lokmayı aldım.

Hızlıca çiğner ve yutarım. Koyu
renkli kaşlarını kaldırır.

"Beklediğim kadar tatsız değil, ama dokusu konusunda haklıyım.
Ayrıca bazı arkadaşlarımla soruları olabilir ve Flip kesinlikle ona kedi
maması yedirmeye çalıştığını düşünecektir."

"O çocuk Hokey Akademisi'nde sandviçleri bütün olarak yutardı."

"İnanıyorum. Hala çoğu zaman her yemeği son yemeğiymiş gibi
yiyor. İşler özellikle sıkışık olduğunda margarinli esmer şekerli sandviçler
yedi." Flip, kız kardeşi Rix gibi, hala ciddi bir gıda güvensizliği yaşıyor.

Connor kaşlarını çattı. "Neden esmer şeker ve
margarin?" "Başka bir şeyleri yoktu."

Gerçekten anladığını fark edince bana göz kırpmıyor.

"Senin kirletmiş olduğun sandviçten neden bu kadar rahatsız
olduğunu açıklıyor."

Yanakları kızarır ve başını eğirir. "Çok aptalca bir şeydi."

"O zamanlar, son temiz gömleğin için makul bir misilleme gibi
gelmiş olmalı." Tabağımı ona doğru itiyorum. "Al, benimkini de
yiyebilirsin."

"İkisini de yemek istemiyorum. Babam, tartar biftekte nefret
ettiğini biliyor, muhtemelen bu yüzden tadım menüsünde var."

"Ah, anlıyorum. Öyleyse..." Tabağı tekrar kendime doğru
çekiyorum. "Yiyecek israfından nefret eden Flip'e saygı göstererek
ikisini de yiyeceğiz."

"Onun için her şeyi yaparsın, değil mi?" Connor, sesinde kıskançlıkla
sorar.

"Neredeyse her şeyi. Onunla yatmazdım ama birbirimizi koruruz."

"Neden dairen için ondan yardım istemedin?"

"Bu olayın arkadaşlığımızı bozmasını istemedim. Ama onun hikayesini anlatmak bana düşmez."

"Ama bir şey oldu." Connor'ın gözleri benimkilere kilitlenmiş, sorguluyor.

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. "İkinizin arasında mı?"

Onun sorularını merak mı, kıskançlık mı yoksa başka bir şey mi yönlendiriyor, anlayamıyorum.

"Hayır, beni tanımadan önce." Omuzları gevşedi.

"Üç deyince." Çatalımı biftek tartarına batırıyorum.

O da aynısını yapar ve ikimiz de birer ısırık alırız. Porsiyonun küçük olmasına sevindim, sadece iki ısırık daha alıp, tamamen boşa gitmediğini hissetmek için yeterli olduğuna karar veriyorum.

Sonraki yemekler de inanılmaz, her biri bir öncekinden daha lezzetli. Kızartılmış deniz tarağı, patates pufları ve haşlanmış havuçlar da çok lezzetli.

Sonra üç çeşit gelato getiriyorlar.

"Henüz tatmadan hangisinin en iyisi olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama hepsini denemeden sana söylemeyeceğim."

Connor yana doğru kayar, bir kolunu sandalyenin arkasına atar.

Onun bu halini seviyorum ve daha fazlasını istiyorum. "Hangisini önce denemek istersin?"

Kafamı sallıyorum. "Bu çok kolay. Sen ilkini seç, ikimiz de aynı anda tadalım."

Çikolata gibi görünen bir tanesini seçti, ben de aynısını yaptım. Aynı anda ısırdık. Pürüzsüz ve kremi, ama aynı zamanda yoğun ve tuzlu ve karamel aromalıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor

Connor. "Lezzetli."

"Katılıyorum."

Kaşıklarımızı bardağa koyup bir sonrakine geçiyoruz.

Sarı renkte ve içinde mor şeritler var. Ekşi tadı dilimde patlıyor.
"Lavanta limonu mu?"

"Hemi buna bayılırdı, değil mi?" Connor ikinci kaşığı almak için geri döner. "Dallas ona hep lavanta latte getirir."

"Evet, öyle. Onlar onun en sevdiği şeyler. Ve şeftali ile yapılan her şey."

Aramızdaki pembe dondurmaya uzanır. Kaşığını kendi dudaklarına götürmek yerine, benim dudaklarıma doğru kaldırır. Ben de dudaklarımı açarım ve vanilya ile harmanlanmış çileklerin tatlı-ekşi tadı, keskin, kremesi ve lezzetli bir şekilde dilimde erir. Gözlerimi kapatır ve memnuniyetle mırıldanırım.

"Bu benim en sevdiğim," diye mırıldanır Connor.

Gözlerimi açtığımda onun bana dikkatle baktığını görüyorum. Yudumu yutuyorum. "Sen daha denemedin bile."

Kaşığı bırakır ve başparmağıyla alt dudağımı okşar. "Denememe gerek yok." Parmak ucunu yalar, gözleri kararır. "Zaten en sevdiğin olduğunu söyledin."

"Peki ya senin en sevdiğin?"

"Benim zaten var."

BÖLÜM 16

CONNOR

Sezon öncesi hazırlıklar tüm hızıyla devam ederken, bugün antrenman yapıyoruz. Ryker kaleye şut hazırlığı yaparken, Romero ve ben Madden'ın yanına geçiyoruz. Kendine güveni giderek artıyor.

Stiles kalenin arkasında kayıyor, Bright ise bana yakın bir pozisyona geçiyor. Madden, Stiles'a pas veriyor ama Bright'a pas vermeye çalıştığında ben hazırlıklıyım. Puku çalışıyorum, Romero'ya pas veriyorum ve o da buzun üzerinde şutunu atıyor.

"Güzel pas, Grace." Bir iğneleme bekliyorum, ama Madden puck'ın peşinden koşmaya başlıyor, Stiles ve Bright da onun peşinde.

Palaniappa, buz pistinin diğer ucunda, yeni yedek kaleci McEwan'ı savunuyor. Stiles, Madden ve Bright'ın birlikte rahatça oynadıklarını izliyorum. Uyumlular, birbirlerinin uzantıları gibi hareket ediyorlar.

"Dostum, bu üçlü bir harika, değil mi?" Madden, McEwan'ı kolayca geçerek puck'ı kaydırırken, Romero'nun sesinde hayranlık ve kıskançlık var.

"Yıllardır birlikte buzda oynuyorlar," diye hatırlatıyorum ona. "Buz dışında da çok zaman geçiriyorlar," diye ekliyor Ryker ekliyor.

Son zamanlarda bu takımın bir parçası gibi hissediyorum. Mildred ile nişanlandığım için bu sezonun tam tersi olacağını düşünmüştüm, ama Madden beni bunun için nefret etmek yerine kabul etti. Aslında hepsi kabul etti. Eminim benim için değil, Mildred için. Her neyse, sezon öncesi için iyi oldu.

Ryker'ın sadece bir gol yediği antrenmandan sonra, soyunma odasına gidip duş aldık ve sivil kıyafetlerimizi giydik.

"Dred iyi görünüyor. Bana mekanın gezintisini anlattı.
Yemeklerin harika olduğunu söyledi."

Başımı kaldırdığımda, Flip'in benimle konuşmaya çalıştığını görünce şaşırdım.
Bright, Stiles ve Palaniappa da bizim tarafımıza bakıyor, görünüşe
göre benim kadar şaşırmışlar.

"Sana steak tartare'den bahsetti mi?" diye soruyorum.

"Evet." Gülüyor. "Dred ve doku gerçekten önemli."

"Bunu bizzat gördüm. En sevdiği yemek değildi, ama israf etmeyi
reddetti." Kişi başına ne kadara mal olacağını bilseydi, aklını kaçırdı.

"Bu benim hatam." O, sevgi dolu bir gülümsemeyle sırtıttı.
"Umarım benim yüzümden çok fazla acı çekmemiştir."

Tanıdık olmayan bir kıskançlık dalgası omurgamdan aşağıya doğru
yayılır. O, Mildred için önemli ve Mildred de onun için, Meems dışında hiç
kimseyle yaşamadığım bir şekilde önemli.

"Tatlı bunu telafi etti."

"O da öyle dedi. Onu gülümsetmek istiyorsan, ona çilekli bir şey
getir."

"Evet. Fark ettim." Küçük inlemesi, gözlerini kapatıp kapatması...
Daha fazlasını istiyorum.

"Güzel." Elini saçlarında gezdirdi. "Eminim düğünle ilgili her şeyi
halletmişsindir, ama hâlâ pasta yapacak birini arıyorsan, Rix'in bu tür işleri
yapan birçok arkadaşı var ve sana seve seve yardım eder."

"Tamam. Evet." Annemin bir planı olduğundan eminim, ama onun
istekleri benim isteklerim değil ve Mildred'in bu sürece dahil olduğunu
hissetmesi ve kontrolcü ebeveynlerim tarafından ezilmemesi için
yapabileceğim her şey benim için bir kazançtır.

"Sana onun numarasını gönderirim."

"Evet, tabii ki. Çok iyi olur. Teşekkürler dostum." "Dred
için ne istersen."

Flip'ten daha fazla düşmanlık bekliyordum, ama belki de bu konuda
aynı fikirdeyiz. En iyi arkadaşı için geçmişti olduğu gibi bırakmaya razı. Ya
da belki de, aramızdaki anlaşmazlık yüzünden kötü bir sezon geçirirsek
Mildred'in kendini sorumlu hissetmesini istemediği için nazik davranıyor.

Neyse ki, onun nedenleri benimkinden daha özverili görünüyor.

Antrenmandan eve dönerken, eski bir arabanın arkasında sıkışıp kaldım. Saatte 60 kilometre onun maksimum hızı gibi görünüyor ve bir çukurdan sonra parçalanacakmış gibi duruyor.

Meems'in sokağına döndüğünde, daha fazla sorum var. Mesela, hangi pislik, bu mahallede yaşarken büyükannesinin/karısının/çalışanının/genç çocuğunun bu hurda yığına binmesine izin verir?

Ve sonra benim evimin önüne geldi. Direksiyonda oturan kişinin yolunu kaybetmiş olduğunu düşündüm, ama hayır, arabadan uzanan el benim taktığım yüzükle süslenmişti. Yani bu benim *nişanlımdı*. Annem, evleneceğim kadının *Titanik'ten* daha paslı bir arabayla dolaştığını bilseydi çılgına dönerdi.

Nişanlımı takip ederek, Rolls-Royce ve McLaren'ın önünden geçip, bahçe personelinin park ettiği arka tarafa doğru ilerliyorum. Bu park yeri bahçeye daha yakın ve seraya daha az yürüme mesafesi anlamına geliyor.

Mildred arabasını, baş bahçıvanımız Barney için Meems'in satın aldığı mavi Camry'nin yanına park ediyor. Buradaki personel çok iyi bakılıyor. Müstakbel eşimin arabası açık ara en kötü durumda.

Onun arkasına park ediyorum.

Ancak hemen dışarı çıkmıyor. Aslında, o kadar uzun sürüyor ki, beklemekten vazgeçip penceresine yaklaşıyorum. Boğuk bir ses geliyor, ama içeriği anlayamayacak kadar sessiz. İlk başta telefonla konuşuyor olabileceğini düşünüyorum, ama birkaç kelime duyuluyor. Bir sesli kitap dinliyor ve duyduğum kadarıyla, bir aşk romanı.

Ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdiriyor, dudakları aralık ve gözleri kapalı. Dili dışarı çıkıyor ve bir eli uyluklarından ayrılıp hırkasının üst iki düğmesini açıyor. Altında basit pembe bir V yakalı gömlek giyiyor, göğüs dekoltesi çok az görünüyor. Parmakları tekrar aşağı iniyor, elleri uyluklarının arasında kayıyor, göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Ağzı açılıyor, kalçaları sallanıyor. Hoparlörlerden gelen sözleri duyamıyor olabilirim, ama dudaklarından çıkan yumuşak iniltiyi kesinlikle duyuyorum. Titriyor ve elleri direksiyona gidiyor.

Başı öne düşerken sıkıca tutunuyorum. Az önce ne izlediğimi hiç bilmiyorum, ama kesinlikle bunun tekrar olmasını istiyorum.

Camı tıklatıyorum. Çığlık atıyor ve çırpınıyor, başı bana doğru dönüyor. Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor. Motoru kapatıyor. Kapıyı deniyorum, ama kilitli.

Büyük çantasını alır, tek eliyle göğsüne sıkıca sarılır ve kilidi açmaya çalışır.

Kapıyı açtığımda, yüksek bir gıcirtı sesi çıkar. "Ne yapıyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun? Beni çok korkuttun!" Uyluklarımı dörter ve saçlarını yüzünden çeker.

Bir adım geri çekildim.

Arabadan dışarı çıkar. Cildi nemlidir.

"Orada ne oldu?" Gözlerimi kısıyorum. "Ne dinliyordun?"

"Bir kitap." Mildred hırkasını düzeltir ve çantasını omzuna asar, gözleri benden başka her yere bakar.

"Neden kızardın?"

"En güzel kısmına geldim." Çenesini kaldırır, meydan okurcasına. "Bu ne demek?"

"Aynen dediğim gibi."

Birbirimize bakıyoruz.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Açıklamayacak mısın?"

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "Gerek olduğunu sanmıyorum."

Az önce nişanlığımın temassız orgazm olduğunu mu gördüm? Böyle bir şey var mı? Eğer varsa, bir sonraki sefer ön sırada yerimi almak isterim. Bu konuyu bırakıyorum, çünkü aslında bırakmak istemiyorum.

Günde yüz kez onu öpmek hakkında düşünmeliyim. Ellerinin benimde nasıl hissettireceğini sürekli merak ediyorum. Hoşuma gider mi? Ağzı kadar hoş hissettirir mi? Onunla ilgisizlikten başka bir şey hisseder miyim? Ve şimdi arabasında oturmuş, gözleri kapalı, dudakları aralık, muhtemelen tek bir okşama bile olmadan boşalırken onu düşüneceğim.

Vites değiştiriyorum, çünkü o hala sözleşmemizi değiştirmeyi kabul etmedi - bu konuda ciddi olduğumu gösteren bir şekilde sormadım

ve onun vermek istemediği Şeyler için baskı yapmayacağım. "Bununla işe mi geldin?" Arabayı işaret ediyorum.

"Hayır." Omuzlarını geriye doğru çevirdi. "Bu sabah randevum olduğu için iŐyerine giderken metro istasyonuna kadar arabayla gittim."

"Ne tür bir randevu?" "Doktor randevusu."

Paniklemeye başladım. Son zamanlarda tüm doktor randevuları kötü haberlerle doluydu. "İyi misin?"

Elini kaldırdı, sesi yumuşaktı. "İyiyim. Yıllık kontrolüm vardı."

"Oh." Rahatladım. "Bu araba tam bir hurda yığını."

Kırmızı bantla arabaya tutturulmuş yan aynayı koruyucu bir Şekilde eliyle okşadı. "Betty hakkında böyle konuşma. Onun duygularını inciteceksin." Aynayı sevgiyle okşadı. "Yoksa bu arabanın senin ayakkabılarından daha değersiz olması seni utandırdığı için benim srmemi istemediğini mi söylüyorsun?"

"Utanmıyorum. Barbie pembe Batmobil sürmek istesen de umurumda değil. Ama bu araba güvenli değil. KöŐedeki dükkana bile zar zor varacak gibi görünüyor."

Kollarını kavuşturur. "Eh, alabileceğim tek Şey bu."

İlişkimiz bir aylık bile olmadı, bu yüzden hesabına para yatırılmadı. "Ne tür bir araba istiyorsun?"

"Benim arabam gayet iyi çalışırken bana araba almayacaksın."

"Tamamen iyi değil. Yan ayna bantla tutturulmuş." Bir çekiyorum ve elimde kalıyor. "Ve pek sağlam değil."

"Ne oluyor Connor?" Onu benden alır ve göğsüne sıkıca bastırır. "Ben senin eşyalarını kırıyor muyum?"

"Zaten kırıktı!"

Meydan okuyan tavrı geri dönmüştü. "Ben de yleyim. Beni de parçalayacak mısın?"

"Bay Grace, her Şey yolunda mı?"

Barney, bir kova taze iekle elinde, beş metre uzakta duruyor.

Mildred beni itip eve doğru yöneldi.

"Nişanlımın arabası dışında her şey yolunda." Sorunu mümkün olan en kısa sürede çözmek için not alıyorum. Daha güvenli bir araca ihtiyacı var ve ona bunu sağlayacak maddi gücüm de var.

Barney'i garaj yolunda bırakıp Mildred'ı takip ederek çalışanların girişinden içeri giriyorum, ama o ortadan kaybolmuş.

"Dred! Günün nasıl geçti?" Ethel'in mutfaktan seslendiğini duyuyorum ve o yöne doğru gidiyorum. "Orada ne var?"

"Betty'nin kulaklarından biri." Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı.

"Betty kim?"

"Arabam."

Kendimi tutamıyorum, onu mutfağa kadar takip ediyorum.

"Oh! Bu nasıl..." Ethel'in gözleri fal taşı gibi açılır ve taburesinde otururken, beni görünce dikkatle ayağa kalktı. "Bay Grace, çok özür dilerim. Sizi görmedim. Sizin için ne yapabilirim?"

Kaşlarımı çatıp mutfağa bakındım. Herkes aynı pozisyonda duruyordu: sırtları dik, elleri önlerinde birleştirilmiş, yüzlerinde hafif panik ifadeleri vardı. Ve hepsi de sanki kafalarını koparacağımı bekler gibi bana bakıyorlardı.

"Bir şeye ihtiyacım yok," diye onları sakinleştirir, dostça bir gülümseme denerim. *Gelecekteki karımın yan aynaya kızmayı bırakması dışında.*

"Ona bir mola lazım." Mildred beni işaret ediyor.

"Çocukken çok fazla molaya ihtiyacı vardı," diyor Ethel.

"Öyle mi?" Mildred, büyük adaya bir tabure çekiyor.

"Ders çalışmak için daha az, dışarıda vakit geçirmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı," diyor Norm savunmacı bir tavırla.

Norm'u en çok seviyorum, diye karar veriyorum.

"Arabanızı kırmak istemedim," diyorum.

"Bundan emin misin?" Mildred yanındaki tabureyi okşuyor. "Başka bir şey kırmayacağına söz verersen bizimle oturabilirsin."

Kabul ediyorum, çünkü merakım çok büyük ve bu olayın bir parçası olmak istiyorum.

Ethel önümüze bir tabak kurabiye koyar ve diğer çalışanlar Mildred'e tüm dikkatlerini verir.

"Bugünün kütüphane maceraları size iki lise öğrencisi tarafından sunuluyor," diye başlar.

"Her zaman yaramazlık yapan çocuk mu?" Norm, karşısındaki koltuğa oturarak sorar.

"Belki. Belki de değil." Mildred'in gözleri parlar. "Yani bu müşteri bir süredir bu çocukla çıkıyor..."

"Aile banyosunda yakalandığı çocukla mı?" diye sorar Ethel.

"Asla söylemez," Norm onun koluna hafifçe vurur. "Peki, bu sefer ne oldu?"

"Görünüşe göre genç okuyucularımdan biri ateşli romantizmi keşfetmiş ve ikisi koridorda yerde oturmuş birlikte kitap okuyorlarmış." Mildred duraksar. "Ellerini birbirlerinin pantolonuna sokmuşlar."

Norm güldü. "Tuvaletten daha temiz!"

"O kadar da değil!" Ethel şakacı bir şekilde Norm'un omzuna hafifçe vurur.

Norm'un yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Lütfen Dorothea'nın onları bulmadığını söyle."

"Senin dinlenme odanda öğleden sonra keyfi yaptığımızı düşünen o mu?" diye soruyorum, muhtemelen Mildred'in dikkatini bir anlığına üzerime çekmek ve kendimi dahil hissetmek için.

Mildred bana eğlenceli bir bakış attı. "Senin olmaması gereken bir yerde olmana verdiği tepkiyi böyle mi yorumladın?"

Omuz silkiyorum. "Evet?"

"Hmm..." Norm ve Ethel'e geri döner. "Dorothea onları bulamadı, şükürler olsun."

"Sen yaptın, değil mi?" Ethel'in gözleri her şeyi biliyor. "Kesinlikle ben yaptım."

"Ne yaptın?" Part-time mutfak personeli Myrna, ada masasına oturur ve Ethel ona kurabiyeleri uzatır.

Herkes çok rahat ve mutlu, Mildred'in hikayeye devam etmesini bekliyor.

"Ne yazık ki ikisi de mutlu sona ulaşamadı." Dramatik bir etki yaratmak için elini göğsüne bastırır. "Ancak, uzun bir süre kendini kontrol edemeyen çocuğun yaşadığı utanç ve gözyaşlarının ardından..."

"Mavi topar berbat," diye mırıldanırım.

Herkesin gözleri birdenbire bana çevrilir. Personel şok olmuş gibidir.

"Norm, bana destek ol! Çok rahatsız edici." O başını

sallar. "Evet, Bay Grace, haklısınız."

"Sadece bana katılmak zorunda hissettiğiniz için mi böyle söylüyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Bu talihsiz deneyimi yaşamayalı oldukça uzun zaman oldu, ama rahatsızlığını doğrulayabilirim."

"Bu çok yararlı bir bilgi." Mildred sırtıyor. "Aklına bir şey gelmesin, küçük baş belası," diye mırıldanıyorum.

"Çok geç, kötü adam," diye espri yapar, sonra dikkatini tekrar personele çevirir. "Onlara kitabın birer kopyasını verdim ve genç okurum artık romantik kitap kulübümüze üye oldu."

"Umarım çocuk bir iki şey öğrenir!" Ethel kıkırdar.

Oda kahkahalar ve alkışlarla doldu, ardından hızla gençlerin kötü davranışlarına dair hikayelere dönüştü.

Sonunda akşam yemeğini hazırlayabilmeleri için bizi dışarı çıkarırlar.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsunuz?" diye sorarım, Mildred ikinci kata çıkan merdivenlere doğru dönerken.

ikinci kata çıkan
merdivenlere doğru
dönerken soruyorum.

"Neyi?"

"Personelle takılmayı."

Elini merdiven direğine koyarak durur. "Çoğu gün. Eskiden en iyi arkadaşımın karşısındaki dairede yaşıyordum. Artık yaşamıyorum ve bunu özleyorum. Onlar bu boşluğu doldurmaya yardımcı oluyorlar." Merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolur.

Ben onu takip etmiyorum.

Yarım saat sonra, Mildred ve ben akşam yemeği masasında oturuyoruz. Meems'in bize katılmayacağı için nişanlığımın hayal kırıklığını bir türlü atamıyorum. Meems, misafirhanede bir arkadaşıyla akşam yemeği yiyor. İkisine de bize katılmalarını söylediğimde, Meems beni başından savdı ve Mildred ile baş başa vakit geçirmem gerektiğini söyledi. Her gün personel ile vakit geçiriyor, sürekli Meems ile takılıyor ve Madden'lara gidip masa oyunları oynuyor. Ama benimle burada oturmak istemesi tek nedeni bir sözleşme.

"Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum," diye patladım.

"Burası çok büyük, Connor. Kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum." Kızarmış patatesi çatalla deler.

"Bu..." Tavuğumu tabağımda itip kakıyorum. Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor. "Masa oyunları oynamak dışında, Madden'la takıldığınızda ne yaparsınız?"

Başını eğip gözlerini bana diker. "Sen arkadaşlarınla ne yaparsın, Connor?"

Gözlerimi indiriyorum. Utanmışım. Sinirliyim. Hokey dışında sosyalleşmiyorum. Takım arkadaşlarımla takılmaktan kaçınıyorum çünkü ben kötü elmayım. Kız kardeşlerimle vakit geçirmiyorum çünkü bu, ailemizle gerginlik yaratıyor.

Mildred iç çeker, yumuşak, hüzünlü bir ses çıkar. "Onu masa oyunlarında yeniyorum. Aptalca televizyon programları izliyoruz. Konuşuyor, gülüyor, hava durumundan şikayet ediyoruz ve Flip'in indirimli ürünleri toplu olarak satın alma alışkanlığı olduğu için ucuz yemekler yiyoruz. İşte bunları yapıyoruz. Normal arkadaşlık şeyleri."

Madden söz konusu olduğunda kaçamadığım rahatsız edici kıskançlık beni ele geçiriyor. Onun için en önemli kişilerden birini alıp kendime ait ilan etmeme rağmen, bana hala nazik davranıyor ve en iyi arkadaşını nasıl mutlu edebileceğime dair tavsiyelerde bulunuyor.

"Benden nefret etmelisin."

Mildred sandalyesini geri çekiyor. Tabii ki şimdi gidiyor.

Ondan ne yapmasını bekliyordum ki? Yanlış yaptığımı mı söylemesini? Onu çoğu zaman mutsuz etmediğimi mi? Bunun hayatında verdiği en kötü karar olmadığını mı?

Masayı dolaşıp sandalyemin yanında durur. Çilek ve vanilya kokuyor ve ona kalmasını söylemek istiyorum, ama yapamıyorum. Yapmayacağım.

Yüzümü ellerine alır ve başımı geriye doğru eğirir, yumuşak çikolata rengi gözleri benimkilere bakar, o kadar hüzünlüdür ki, ona sürekli verdiğim acı içinde boğulabilirim.

"Senden nefret etmeme gerek yok, Connor." O eğilir ve sıcak, yumuşak dudakları yanağımı okşarken saçları tenimi gıdıklar. "Sen ikimiz için de yeterince nefret ediyorsun."

BÖLÜM 17

CONNOR

Mildred ayrılırken tabağını da yanında götürdü, bu yüzden akşam yemeğimi yalnız bitiriyorum, ama sadece yiyeceği israf etmek istemediğim için. Şimdi, nişanlığımın en iyi arkadaşıyla ilgili eski bir yanlış düzeltmem gerektiğine dair tuhaf bir his var içimde. Ayrıca, iyi beslenmemek buz üstündeki performansımı etkileyecektir. Sezon öncesi iyi bir başlangıç yaptım ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Boş tabağımla mutfağa girdiğimde personel çok şaşırdı. Ben girdiğimde kahkahalar kesildi ve herkes ayağa kalktı.

"Bay Grace, akşam yemeğiniz yetersiz miydi?" diye sorar Cedrick.

Sadece varlığımla herkesi gergin hale getirmem gerçekten çok kötü. "Hayır, akşam yemeği harikaydı. Meems'i görmeye gideceğim için, tabağımla toplama zahmetinden sizi kurtarmak istedim."

Tabağı ve çatal bıçağı alır. "Bu benim işim, efendim."

"Bazen birinin işleri kolaylaştırması hoş olabilir ama." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Ve lütfen bana Bay Grace demeyi bırakabilir misiniz? Ona benzediğimi biliyorum, ama ben babam değilim." Ve asla olmak da istemiyorum. Vücuduma yaptırdığım tüm dövmeler, ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatıyor. O asla benim yaptığım gibi kendini kirletmezdi ve benim seçimlerim, kariyerim ve vücut sanatım dahil olmak üzere, benim seçimlerime olan nefretini açıkça dile getirirdi.

"Ne tercih edersin?" "Sadece

Connor, lütfen."

Cedrick gülümser. "Tabii ki, Connor."

Mildred benimle olsaydı, hepsi gülümsüyor olurdu. "Çilek var mı?"

"Evet, Connor, ister misin?"

"Şu anda istemem, ama M-Dred'in en sevdiği şey, o yüzden kahvaltıda çilekli bir şeyler olabilir."

Ethel gülümser. "Tariflerime bakayım."

"Harika. Teşekkürler."

"Rica ederim, Connor."

Mutfaktan çıkarken, en azından personel ile biraz ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Koridordan geçerken, serin akşam havası, Meems'in kapısını çalmadan önce, yakında uzun kollu giysilerin zorunlu olacağını hatırlatıyor. Işıklar açık, ama oturma odası boş.

"Meems?" Saat yedi bile olmamış. Geniş arka bahçeye ve en sevdiği bahçelere bakan dört mevsim odasına bakıyorum, ama o da orada değil.

"Meems, orada mısınız?" Yatak odasının kapısını çalıyorum, ama yine de cevap yok. Panik, bıçak gibi hızlı ve keskin bir şekilde vuruyor. Duygular beni ele geçiriyor, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kalbim göğsümden çarparak kapıyı açtım. Meems yatakta, hareketsiz ve küçücük duruyordu. Az önce iyi görünüyordu. Ya eğer... *Lütfen gitmiş olmasın.*

Onsuz yaşamaya hazır değilim. Onun olmadığı bir dünyaya hazır değilim. Ailemde beni anlayan tek kişi o, her zaman benim yanımda olan tek kişi. Ama bundan daha fazlası var. Meems'i kaybedersem, Mildred'i de bırakmak zorunda kalırım ve bunu henüz istemiyorum.

Odayı geçip, hiç inanmadığım bir Tanrı'ya, son derece bencil nedenlerle Meems'i benden almaması için yalvarıyorum.

Meems'in sırtı genişliyor ve daralıyor, paniği bastırıyor. Şimdilik.

Bir gün korkularımın gerçeğe dönüşeceği bir gün gelecek. İstemememe rağmen bunun farkındayım.

Yatağının yanında diz çöküp dudaklarımı alnına bastırıyorum. Soğuk, ateşi yok. *Tanrıya şükür.*

Kıpırdanıyor ve ben geri çekiliyorum, vücudunun ameliyata dayanacak kadar güçlü olmasını diliyorum. Belki Mildred ile daha fazla zaman geçirmek onu oraya ulaştırabilir. Belki ikimizi de iyileştirebilir. *Lütfen ona daha fazla zaman verin.*

"Connor?" Onun sıcak, yumuşak avucunu yanağıma bastırıyor. "Saat kaç?"

"Yedi." Onun narin elini tutup, elinin içini öptüm. "İyi misin?"

"Yorgun olduğum için akşam yemeğinden sonra u z andım. Yarım saat uyuyacaktım."

"Sorun değil. Yorgunsan yorgunsundur, Meems."

"Öyleyim." Sersemlemiş bir şekilde başını salladı.

"Bu aralar çok yorgunum."

Bunun olabileceği konusunda uyarıldık. Kalbi çok fazla çalışıyor. Fazla çalışıyor. "Belki de doktor randevusu almalıyız."

"Onlardan da yoruldum."

"Biliyorum, ama benim evlendiğimi görebilmen için sağlıklı olman gerekiyor." Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Mildred ile zaman çizelgesi hakkında konuşmam gerekiyor.

"Dred sana çok yaklaşıyor." Gülümsüyor. "Nerede o?"

"Evde. Az önce akşam yemeğimizi bitirdik." *O çok tatlıydı, ben ise her zamanki pislik halimdeydim.* "Bu gece sana kitap okumamı ister misin?"

"Belki bir iki sayfa. İyi kısımları atlama."

En azından mizah anlayışı hala yerinde. "Yapmayacağım, Meems." Komodinden kitabı alıp yatağının kenarına oturuyorum. O da yastıklarına yaslanıp iç çekiyor.

O tekrar uykuya dalmadan önce sadece bir sayfa okuyabiliyorum. Kitap ayracını yerine koyup, Mildred'in kendi kendinden nefret ettiğimi söylediğinde dudaklarını kısa bir süre bastırdığı yanağıma ovuşturuyorum. "Sen yokken Mildred'le nasıl konuşacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha iyi olabilmem için kalman gerekiyor."

Yanağına bir öpücük kondurup ışığı kapatıyorum. Geri dönerken, personel odasına uğrayıp Cedrick'ten eve gitmeden önce Meems'i kontrol etmesini rica ediyorum. Ofisime inip birkaç e-postayı yanıtlıyorum, aralarında Mildred'in dairesiyle ilgili güncel bilgi talebi de var.

Gecikmiş kira ödemesi halledildi, bu yüzden artık evden çıkarılma riski yok. Ama ben sorunu kalıcı olarak çözmek istiyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu, onu dairenin kiracısı değil, sahibi yapmak. Ancak yeni sahibi daireyi satmaya direniyor. Mali açıdan bunu anlayabiliyorum. Bu lüks bir

ve kiralar zamanla daha fazla gelir getiriyor. Ama herkesin bir fiyatı vardır. Sadece bu fiyatın ne olduğunu bulmak gerekiyor.

Ofisten çıktığımda saat on olmak üzere. Mildred'in yatak odasının kapısında duruyorum. Işığı hala yanıyor. Akşam yemeğini rahatsız edici hale getirdiğim için özür dilemeliyim.

Kapıyı çalıyorum ama cevap gelmiyor. Bu gece böyle bir eğilim var galiba.

Tekrar deniyorum ama yine cevap yok, ben de mesaj atmaya karar veriyorum. Kapının diğer tarafından hiçbir ses gelmiyor. Muhtemelen kütüphanededir.

Koridordan ilerleyip ilk sağa sapıyorum ve diğer girişten kütüphaneye giriyorum. Işıklar loş olduğu için gözlerimin alışması birkaç saniye sürüyor. Cam kubbenin içindeki kanepede kıvrılmış oturuyor, bacaklarını battaniyeyle örtmüş, başının arkasına yastık koymuş ve göğsünde açık bir kitap duruyor. Gözlükleri yana kaymış. Kitabı dikkatlice çıkarıyorum, kapatmadan önce yer imini koyuyorum ve yan sehpayı koyuyorum, sonra gözlüğünü çıkarıyorum, parmak izlerini sildikten sonra kollarını nazikçe katlıyorum. Onları polo gömleğimin göğüs cebine koyuyorum.

Onu uyandırmıyorum. Henüz değil. Onu istemediği ama en değerli şeyleri ve insanları kaybetmemek için kabul etmeye hazır olduğu bir hayata bağlayan kişi olmak istemiyorum. Onun tarafından böyle sevmek nasıl bir duygu olurdu?

Bu asla olmayacak.

"Mildred?" Yanağını okşuyorum.

O dokunmaktan çekinmiyor. Aksine, sanki bu temas hoşuna gidiyormuş gibi parmaklarıma doğru dönüyor. Belki bu açıdan birbirimize benziyoruz. Çoğu zaman temas açlığı çekiyorum. Ondan korkuyorum ve onu arzuluyorum. Nişan fotoğraflarımız sırasında öpüştüğümüz an sonsuz bir döngüde tekrar tekrar canlanıyor. Dudaklarının sıcaklığı, vücudunun benimkine değen yumuşaklığı.

"Ben de sana öpüştüm."

"Dred." Bu takma adın ironik olduğunu şimdi anlıyorum, çünkü bu günlerde korktuğum tek şey onun ayrılmaya karar vermesi. Ağzımdan çıkınca kulağa doğru gelmiyor.

Gözlerini açar. Gözlüklerini arar. "Burada duruyorlar."

Bir kedi gibi gerinir ve mırıldanır. "Uyuyakalmışım."

"Evet, kütüphanede."

"Neredeyse her gece uyuyorum," diye mırıldanır ve yanıma doğru dönerek yanağını yastığa bastırır. "Hikayelerle çevrili olmayı seviyorum."

"Yatağın muhtemelen daha rahattır."

"Öyle."

Yüzünden bir tutam saçını çekiyorum. Yapmamam gerekirdi, ama o savunmasız, bana defolup ellerimi kendime saklamamı söyleyecek kadar uyanık değil.

Elini kaldırıp benimkini kavradı. Tutuyordu. Gözleri yine kapalıydı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"O zaman neden yatağında okumuyorsun?"

"Güzel şeylere alışmak çok kolay," diyor.

Neden söylediği her şey beni farklı bir insan olmak istememe neden oluyor? "Kendi hayatına döndüğünde yatağı da yanında götürebilirsin."

"Benim daireme sığmaz." Yine gevşer, uyku onu geri almaya çalışır.

Eğer izin veririm, bütün gece burada kalacak.

Bir kolumu dizlerinin altına sokup diğerini sırtının arkasına kaydırarak onu dikkatlice kollarımın arasına alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Boynuma sokulur, burnunu köprücük kemiğime dayar.

"Seni yatağa yatırıyorum."

"Kanepede gayet rahattım." Eli göğsüme konuyor.

"Kanepe yatak değildir." Kollarımda çok rahat görünüyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki benim olmalıymış gibi.

Onu kütüphaneden geçirip, yatak odasına giden gizli girişi kullanarak onu yatırıp, gözlüklerini komodinin üzerine koydum.

O, puslu karanlıkta bana göz kırpmıyor. "Kendinden nefret etmediğinde çok daha güzel değil mi?"

"Kendimden nefret etmeyi bıraktığımı kim söyledi?"

Mildred elini yanağıma koyar. "Beni bulmaya geldin."

Gözlerimi kapatıp, onun dokunuşunun sıcaklığını içime çektim. Vücudumu onun vücuduna dolayarak onu bütün gece kucaklamak nasıl bir his olurdu acaba?

? Onu kabuslardan koruyabilirdim. Özlemiden başka bir şey hissedebilirdim.

"Şimdi alnıma bir öpücük kondurup iyi geceler demenin zamanı, Connor."

"Bunu bir kitapta mı okudun?"

"Belki." Çenesini kaldırdı.

Eğilip dudaklarımı alnına, şakağına ve yanağına bastırdım. Derimin altındaki kaşıntı kesildi. Özlem, bir anlığına dindi. "İyi geceler, Mildred."

BÖLÜM 18

DRED

DRED

Rix, nasıl oldu da okula tam zamanında gidebildin?
zaman, bir muhasebe firmasında yarı zamanlı çalışmak,
Terror'un yarısı için yemek yapmak ve yine de sinir krizi
geçirmeden düşün planlamak
sinir krizi geçirmeden düşün planlamayı başardım.

RİX

Essie vardı.

ESSİE

Ve penis. O da bolca penise sahipti.

DRED

Ah, benim denklemimde eksik olan şey açıkça bu.

HEMİ

Sanırım bu, henüz o adımı atmadığın anlamına geliyor.

DRED

Bu zaten karmaşık olan ilişkiyi daha da karmaşık hale
getirecektir.

HAMMER

Ama aynı zamanda bir
avantaj da olabilir! ESSİE

Eminim yatakta şeytan gibidir. Sessiz, çekingen olanlar hep öyledir. HAMMER

uyusuz olanlar da öyle.

DRED

Bu konuları daha önce merak etmiş olabilirim, ya da etmemiş olabilirim.

RİX

Araştırma amacıyla bunu öğrenmeni

öneririm. ESSİE

Sadece bizden birinin de senin kadar tuhaf olmasını

istiyorsun. HEMİ

Dallas ve ben sana paranın karşılığını verebiliriz. LEXİ

DRED

Yaraya tuz basmak mı istiyorsun? Kendime dokunmadan
orgazm olabilme yeteneğim için çok minnettarım.

TALLY

Öyle bir şey mi var?

Bu nasıl bir şey?

Öyle bir şey olamaz!!!

SHİLPA

Öyle bir şey var.

DRED

Sıra bende ateş sırası bende galiba.

TALLY

Ben yirmi yaşındayım, ergen değilim. Kimse benim zavallı masum zihnimi bozacağından endişelenmesine gerek yok. İnsanların oturma odasındaki kanepede seviştikleri (bu arada bu çok iğrenç) partilere katıldım, yanlarında oturanlar video oyunları oynarken (ve bir seyirci onları tezahürat ederken).

DRED

Lütfen o partide uzun süre kalmadığını söyle.

TALLY

Tabii ki kalmadım. Sadece seks havasını solumaktan bile cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmaktan korkuyordum.

Temassız orgazmların varlığından nasıl haberdar olmadım? RİX

Dürüst olmak gerekirse, çok yaygın bir şey değil. SHİLPA

Bu doğru.

TALLY

Ne kadar yaygın değil?

DRED

Bu nadir bir durum. Muhtemelen bunu en başta söylemeliydim.

Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim. Arkadaşlarımla kararımı kolayca kabul etmelerini ve

hazır olmadı ğ ı m ayrıntıları sormadan beni desteklemelerine çok minnettarım. Lexi ile özel sohbetimde yeni mesajlar beliriyor.

LEXİ

Bir kez daha, sihirli tek boynuzlu at statünü kanıtlıyorsun.

Neden bu özel yeteneğini hiç paylaşmadın?

DRED

Çoğu insan şok oluyor ve sonra kıskanıyor.

LEXİ

Bu adil. Kendi kişisel ve özel orgazm sağlayıcım olmasaydı kıskanırdım.

DRED

Baba Roman

LEXİ

Bu yıl da Noel Baba kılığına gireceği için ne kadar heyecanlı olduğumu söyleyebilir miyim?

Bu konuyu kapatmam lazım.

Hamilelik hormonlarım kontrolden çıktı.

Kızlarla birlikte yaklaşık yirmi dakika sonra seni almaya geleceğiz. Nasılsın?

DRED

Bugün, bitkisel

Stresimi atmak için bitkisel yöntemlere başvurmak istiyorum.

Gerginim. Tam temaslı kendi kendine orgazmlar bile gerginliğimi azaltmıyor.

LEXİ

Connor'dan yardım isteyebilirsin.

DRED

Bu bir fikir.

Ama muhtemelen iyi bir fikir değil.

LEXİ

Bu günlerde sadece yakışıklı yüzünü mü görüyorsun?

DRED

Meems'i sevme şeklini görmezden gelmek zor.

Onunla ilgili pek çok şey var artık... Mesela bana her baktığında, ne söyleyeceğini bulmaya çalışır gibi kaşlarını çatması gibi.

Ya da son dört gecedir, her gece olduğu gibi kütüphanedeki kanepede uykuya daldıktan sonra, içeri girip beni yatağa taşıması. Ve her gece öpücüğü yer değiştiriyor, ağzıma yaklaşıyor.

Meems bizimle akşam yemeği yediğinde sorun yok, ama onun çok yorgun olduğu akşamlarda - ki bu durum giderek endişe verici bir sıklıkta oluyor - ve sadece ikimiz olduğumuzda, yanlış yorumlanabilecek, incitici sözler söylememek için çaba gösteriyor. Çoğu zaman sözlerinin ardındaki mesajı çözebiliyorum, ama bugün stresliyim.

Düğünüm iki hafta sonra. Connor nişanın kısa süreceğini söylediğinde, birkaç ay olacağını düşünmüştüm, birkaç hafta değil. Ama o Meems'in sağlığı için endişeleniyor ve açıkçası ben de öyle.

Düğünü halledebilirim, ama bugün annesinin kız kardeşi Isabelle'in evinde düzenlediği gelin partisi beni çok korkutuyor.

Meems ve tüm arkadaşlarım orada bana destek olacaklar, ama Connor benim korumam olmayacak.

DRED

Elbisemi giymem gerekiyor ve yatak odamdan ön kapıya gitmem on dakika sürer, o yüzden sen gelene kadar kapatıyorum.

LEXİ

Sen başarabilirsin. Biz de senin yanındayız.

Telefonumu yatağa atıp dolaba doğru yöneldim. Dün başka bir elbise daha ortaya çıktı. Bu elbise son derece mütevazı ama aynı zamanda çok güzel. Son zamanlarda benim için harcanan elbise parasıyla muhtemelen iki tane yeni araba alabilirdim. Ya da bir yıl boyunca bir aşevi finanse edebilirdim. Düşünmesi bile iğrenç. Ama kütüphane galasını ve bu yıl ne kadar farklı olabileceğini, düşünme şeklimi değiştirirsem tüm programları finanse etmenin ne kadar kolay olacağını düşündüğümde, bu beni duraksatıyor.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Hiç yardımcı olmuyorlar. İlk maaşımı aldığımda vicdanımı rahatlatmak için bağış yapacağım.

Elbiseyi giyip, çantamdaki gerekli eşyaları uyumlu el çantama aktarıyorum. Komodinimden bir avuç bilezik alıp sol bileğime takıyorum, saç bağının bıraktığı açıkta kalan cildi ve hafif morlukları kapatmak için. Son zamanlarda saç lastiği kullanmaya başladım, bu da yardımcı oluyor ama cilt henüz tam olarak iyileşmedi. Bu eski davranışa geri döndüğüm ve bunun çoğunlukla bilinçaltında olduğu için kendimden nefret ediyorum.

Odamdan çıkmadan önce her şeyin hazır olduğundan emin oluyorum, odamdan ön kapıya kadar yarım kilometre olduğu için yüksek topuklu ayakkabılarımı da yanıma alıyorum. Evin bir ucundan diğer ucuna gitmenin ne kadar sürdüğü konusunda sadece biraz abartmıştım.

Ben geldiğimde Connor, Meems ile oturma odasında oturuyor. Onun kıyafetine gülümsüyorum. Meems, Connor kadar dikkat çekici kıyafetleri seviyor ve ikimiz birlikte oldukça uyumlu bir çift oluşturuyoruz. Elbiselerimiz birbirinin aynısı. Onunki turkuaz renginde ve şarap rengi biyeli, benimki ise şarap renginde ve turkuaz biyeli. Bu kasıtlı bir seçim. Ve bunun sadece sevimli olduğu için olmadığını fark ettim. Bu, dayanışmayı simgeliyor ve Connor'ın ailesine ve onların üzücü bej elbiselere olan sevgilerine

Connor'ın ebeveynlerine ve onların üzücü bej elbiselere olan bariz sevgilerine kocaman bir "siktir git" demek.

Connor ayağa kalkar, gözleri bana alışık ve gurur verici bir şekilde bakar. Yaklaşır, benim hissettiğim aynı heyecanla yüzü aydınlanır. Bana sadece Meems veya onun kadar önemli başka biri şahit olduğunda dokunur — ve her gece beni yatağa taşıdığında.

"Harika görünüyorsun." Parmaklarını nazikçe kolumdan aşağı kaydırıyor, elimi eline alıyor.

Bu sadece Meems için mi, yoksa o da aramızda dolaşan aynı elektriksel gerilimi hissediyor mu? Her halükarda, parmaklarımı dudaklarına götürdüğünde midem kelekler uçuyor. Beni kendine çekerek dudaklarını kıvrıyor.

Normalde bu anın tadını çıkarırdım — ona yakın olmak, kolonyasının sandal ağacı ve narenciye kokusunu içime çekmek, beni saran güçlü kollarının hissini zevkle yaşamak, beni böyle kucakladığında her şeyinin yumuşadığını hayretle izlemek. Tamam, hala bunun tadını çıkarıyorum, ama... "Aslanın inine giren sen olmadığın için gülümsemek kolay," diye fısıldıyorum.

Bu, yüzündeki gülümsemeyi siler. Suçluluk duygusu hemen ardından gelir.

"Üçümüzün bir takım olduğumuzu zaten belli ettin, Connor. Bizi ikiz gibi giydirerek ok atmaya devam etmene gerek yok."

"Özür dilerim." Sesinde gerçek bir özür var.

"Mmm... Bana telafi etmek için dolar banknotları kullanmayan bir yol bulsan iyi olur." Kendime rağmen ve aramızda tırmanan gerginliğe rağmen, ya da belki de bu gerginlik yüzünden, çenemi yukarı kaldırıyorum.

Gözlerinde yüzen pişmanlık, bir şey söylediğime pişman olmamı sağlıyor. Önümüzdeki birkaç saati kendini nefret ederek geçirecek ve ben Meems'le geri döndüğümde, kabuğuna geri dönmüş olacak. Bu yüzden, onun beni öpmesini beklemek yerine, elimi göğsüne kaydırıp parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. Nazikçe çekiyorum ve o başını eğiyor.

"Elbiseyi çok beğendim," diyorum onun sıcak dudaklarına. "Meems de çok sevimli görünüyor." Dilimle üst dudağını hafifçe okşuyorum ve büyükannesinin önünde onunla öpüşmemek için hızla kollarından kurtuluyorum. Bu günlerde aramızdaki kimyayı görmezden gelmek zor,

Çünkü ben bunu yapmadım. Bunun yerine, kasıtlı olarak onun kollarında olmak için bir Şeyler yapıyorum.

Bu adamla yatmadan bir yılı atlatmak zor olacak. nceki merakım değişti ve çoğu zaman, sorun çıkardığı zamanlarda bile ondan hoŐlandıęımı fark ediyorum.

Connor ensesini ovuşturdu. "Sana bir Şeyim var." "Bütün bunların yanında mı?" Kıyafetimi işaret ettim.

"Küçük bir Şey." Elini göğüs cebine sokup küçük bir kutu çıkarır. Kapağı açtığında, turkuaz ve Şarap rengi taşlarla süslenmiş muhteşem bir altın bileklik ortaya çıkar. Ve tabii ki Meems'in de ona uyan bir tane var.

"Bu çok güzel," diye mırıldanarak, narin zinciri parmaklarımla okşuyorum. "Takmama yardım eder misin?"

Gülümsemesi ıŐıl ıŐıl ve daha çok görmek istediğim bir Şey. "Tabii ki." Dikkatlice tokayı açar ve bileğimi süsleyen bileziklerin arasına ekler.

Meems gülümsüyor. "Siz ikiniz mükemmelsiniz."

"Mildred mükemmel. Ben sadece onun yanımda olduğumda daha iyiyim," diyor Connor.

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Şaşırtıcı bir Şekilde, ciddi görünüyor.

"Gitmeden önce ikinizin bir fotoğrafını çekeyim." Cep telefonunu cebinden çıkarır ve ben Meems'in yanına geçip birkaç fotoğraf için poz veririm.

Kısa bir süre, bu anının onun için nasıl bir anı olacağını merak ediyorum. Benim için nasıl bir anı olacak? Tüm bu aşk kutlamaları arasında, tek gerçek olan Şey, bizi birbirimize bağlayan kadına karşı hissettiğimiz duygular.

Telefonum titrer. "Lexi arıyor."

"Kızları da getirdi mi?" Connor'ın yüzü aydınlanır.

"Hayır, getirmedi. Callie'nin hokey antrenmanı var ve Fee, Tally ile birlikte geliyor çünkü ikisi de Tilton'da."

"Ah, tamam." Yüzü düşer.

Onun hayal kırıklığı karşısında kalbim biraz eridi. "Haftaya maçına gidebiliriz." Düşün hazırlıkları yüzünden maçlara gitmek zor oldu, bu çok yazık.

İkimize de kolunu uzatır ve başını sallar. "Onları kaçırmaya devam etmek istemiyorum."

"Ben de."

Connor bizi merdivenlerden aşağıya kadar geçirip arabaya binmemize yardım etti. Ellerini ceplerine sokmuş, aptalca çekici ve aynı zamanda endişeli bir şekilde orada duruyordu.

Meems ve ben arka koltukta otururken, Hemi ön koltukta Lexi ile oturuyor.

"Kitap kulübü ne zaman tekrar toplanacak?" Meems kısa yolculuk sırasında sorar.

"Umarım yakında. Connor'ın düğün hazırlıkları ve sezonun başlamasıyla çok meşgul."

"Düğün bittikten sonra bir tarih belirlemeliyiz," diyor Lexi.

Yolculuk bu etkinliğin en eğlenceli kısmı ve bundan sonra işler genelde kötüye gidiyor.

Meems ve ben kızının evine girdiğimizde Courtney'nin yüzündeki gülümseme bir anda kaybolur, ama çabucak toparlanır ve zoraki bir gülümsemeyle bizi içeri alır. Sanırım bunun sebebi aynı kıyafetler. Ya da en azından temsil ettikleri şey. Connor'ın ailesi çözülen bir yün yumağı gibi görünüyor ve ben bu karmaşaya bulaşmamaya çalışıyorum.

Portia, annesi duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekler ve sonra fısıldayarak, "Sen ve Meems çok tatlı görünüyorsunuz. Bu Connor muydu?" der.

"Connor'dı," diye onaylıyorum.

Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Daha iyi bilmesi gerekirdi."

Onu savunuyorum. "Bence sadece kendine uygun bir yer bulmaya çalışıyor

uyum sağlamaya çalışıyor. O gülüyor. "O bu aileye hiç uyum sağlamaya çalışmadı."

"Belki denedi, ama işe yaramadı, bu yüzden denemeyi bıraktı," diyorum.

"Connor her zaman kendi bildiğini okudu," diye beni temin ediyor. "Kolay olamaz."

"Connor hiçbir zaman kendisi veya başkası için işleri kolaylaştırmayı sevmemi."

"Her zaman kendini dışlanmış hissetmek, hiç anlaşılmadığını hissetmek onun için yalnızlık verici olmalı."

Isabelle merdivenlerden aşağı iner ve beni görünce çığlık atar, bu da gergin sohbeti etkili bir şekilde sonlandırır. Isabelle ve tatlılığına minnettarım, diğer arkadaşlarım da geldiğinde daha da minnettar oluyorum. Onlar büyük bir mutlu enerji topu, beni Connor'ın annesinin arkadaşlarının kibirli sıkıcılığından koruyorlar. Herkes çok düzgün ve katı.

Dikkatlerin odağı olmak pek hoşuma gitmez, ama sonsuz sayıda hediye aabilmem için odanın ortasına itiliyorum. Mısır'dan ithal edilmiş 3000 iplik sayılı çarşaflar, çok pahalı şaraplar, önlerinde Mr. ve Mrs. Grace yazan tasarımcı marka kabartmalı kazaklar. Her hediye bir öncekinden daha görkemli, sanki en iyisini kim verecek yarışması gibi.

Böylece Babe Brigade - onların harika, tatlı kalplerini kutsayın —hepsi benimle birlikte katılacağı bir spa günü hediye ettiklerinde, minnettarlıktan neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Kızlar günü gerçekten çok iyi gelecekti.

"Sen de tabii ki dahilsin," diyor Lexi, Connor'ın annesine ve kız kardeşlerine.

"Her ay eve gelen biri var," diye cevapladı Courtney.

"Ben de gitmek isterim," diyor Isabelle aynı anda.

Portia, odadaki ani gerginlikten patlayacakmış gibi görünüyor.

Lexi bunu görmezden geliyor. "Harika! Eğlenceli bir gün olacak! Roman beni oraya sürekli gönderiyor ve çok iyiler." Courtney'e dönüyor. "Belki ğle yemeğinde bize katılabilirsin. Estetisyenin stilistin gibi, değil mi? Başka birine gitmek aldatmak gibi geliyor."

Portia tiz bir kahkaha atar, sonra koltuğuna çöker. Onun hakkında çok fazla sorum var.

Utanc verici, anlamsız bir hikaye anlatarak rahatsızlığı biraz hafifletiyorum. "Bir keresinde kendi kklleri kesmiştim. Taşındığım için kuafrm değişmişti." Ve düzenli olarak kuafre gitmeye param yetmiyordu, ama herkes dinliyor ve Portia artık annesinin kahkahalarına bakmıyor, bu yüzden devam ediyorum. "Ama düz bir çizgi kesme becerim pek iyi değildi, bu yüzden kesmeye devam etmek zorunda kaldım."

"Oh hayır..." Isabelle elimi kendi eliyle kapattı.

"Nereye varacağını anlıyorsun, değil mi?"

"Ne kadar kısaldı?"

"Çok kısa. Cadılar Bayramı civarıydı, ben de bu havaya kendimi kaptırdım. Saçımı siyaha boyadım ve *Kill Bill*'deki kız gibi giyindim."

"*Kill Bill* nedir?" diye sordu Courtney.

"2000'lerin başında çekilmiş bir film," diye açıklıyorum.

"Bu, ters giden bir kakül kesimine gerçekten bağlılık göstergesi,"

diyor Lexi. "Hatalarımı kabul etmeyi severim." Ve görünüşe göre

aptalca hikayeler anlatmayı da

çünkü müstakbel kayınvalidem ve kayınpederim gelin partisi düzenleyeceklerini söylediklerinde karşı çıkmadım. Böyle arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım.

"Annem para yüzünden benim ve Flip'in saçını keserdi," diye araya girer Rix, belli ki utanç verici hikayeler konusunda yalnız kalmamı istemiyor.

Isabelle ve Portia'nın şaşkın ifadelerine bakarak, Rix daha fazla açıklama yapar. "Biz fakirdik."

"Oh. Üzgünüm." Isabelle bu duruma gerçekten üzülmüş görünüyor.

Rix omuz silker. "Benim bildiğim tek şey buydu, ama harika ebeveynlerimiz ve sevgi dolu bir evimiz vardı."

Bu kadınları istemeden alçakgönüllü hale getirmesini ve büyürken hayatının nasıl olduğunu ne kadar kolayca anlattığını seviyorum. "Bir keresinde Flip benden saçını kesmemi istedi, ama işler pek iyi gitmedi."

"Bu benim en sevdiğim hikayelerden biri!" Essie alkışlar ve Rix'in koluna sarılır.

"Ben de! Connor'ın takım arkadaşı ve Dred'in en iyi arkadaşı olan ağabeyim Flip, dokuzuncu sınıf fotoğraf günü için özel bir saç kesimi istediğine karar verdi ve benim saç kesme deneyimim olmamasına rağmen..."

"Barbie bebeklerimizi kesmek dışında," diye Essie araya girer. "Kendimizi çok iyi sanıyorduk," der Rix.

"Aptal halimize şükredelim." Essie elini kalbinin üzerine koyar.

"Berbattık."

"Çok kötüydük." Rix gülümser. "Ama Flip, bu işi halledebileceğime yanlış bir şekilde güvenmişti."

"Kaç yaşındaydınız?" diye sorar Hammer.

"On yaşında falan, değil mi?" Rix, Essie'ye onay için bakar.

"Öyle, evet."

"Flip'in bana bu hikayeyi daha önce hiç anlatmadığına inanamıyorum," diye düşünüyorum. "O zaman onun dokuzuncu sınıf fotoğraflarını görmek istersin." Rix gülümsüyor.

"Lütfen bana onları sakladığını söyle."

"Elbette. Onun düğününde fotoğraf slayt gösterisi için saklıyorum, tabii evlenirse."

"Evlenecek," diye araya girer Tally.

Fee, soda bardağının arkasında gülümsemesini saklar.

Görünüşe göre Tally'nin liseden beri taşıdığı aşk ateşi hâlâ parlak bir şekilde yanıyor.

"Saç kesimi ne kadar kötüydü?" diye sorar

Portia. "Çok kötüydü," diye cevaplar Rix.

"Çok, çok kötüydü. Sanki çim biçme makinesiyle dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünüyordu," diye ekler Essie.

"Sonra annem eve geldi."

"Başın büyük belaya girmiş olmalı," diye fısıldar Isabelle.

Rix gülerek burnunu çeker. "Annem bunu çok komik buldu. Beni cesaretlendiren Flip'in suçu. Ondan sonra bana elektrikli makasın nasıl kullanıldığını öğretti. Fotoğraflarında tenis topu gibi görünüyordu. İronik olarak, ya da belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o kısa saç kesimi ona çok yakıştı."

Essie onaylayarak başını sallar. "O yıl Flip sevimli hale geldi."

"Ondan sonra kızlar ona takıntılı hale geldi." Rix gözlerini devirir, ama gülümser. "Kışa kadar saçlarını kısa kestirdi, sonra Kanada kışları sert olduğu için saçlarını uzattı."

"Amin," diye onaylar Hammer.

Connor'ın kız kardeşi kendi hikâyesini anlatmaya başlar. "Portia ve ben de bir keresinde birbirimizin kaküllerini kesmeye çalıştık. Ama saçlarımız kuruydu."

"Oooh, bu acemi hatası," diyorum empatiyle.

"Çok kötüydü." Isabelle, Portia'ya döner. "Seninki benimkinden daha iyiydi."

Kız kardeşinin elini tutar. "Doğru, ama yine de özür dilerim."

"Connor'dan bizi düzeltmesi için yalvardığımızı hatırlıyor musun?" Isabelle gülümser.

"Bize çok güldü."

"Bunu hak etmiştik." Portia geniş bir gülümsemeyle. "Ama bize bir sürü atkı getirdi ve sana yardım ettiğini söylemememiz için söz verdirdi," diye açıklıyor Portia Courtney'e.

"O yüzden mi o kadar eşarp gerekiyordu?" Meems uyluğuna vurur ve güler.

"Aman Tanrım, Connor onları senden mi aldı?" Portia'nın ağzı açık kalır.

"Şimdi her şey anlaşıldı," diye ekler Isabelle.

"Kaç yaşındaydınız kızlar? Ortaokul mu?" diye sorar Meems.

"Ben yedinci sınıftaydım. Sen sekizinci sınıfa geçecektin." Isabelle, kız kardeşine onay için bakar.

"Aynen öyle. Sonbaharda fotoğraf çekileceği gün önümdeki saçlarımın uzamış olmamasından çok endişeleniyordum." Portia başını sallar.

"Küçükken oynadığınız eski kıyafetlerle dolu sandığı hatırlamıyor musun?" Meems gülümser.

"Meems'i ziyarete gittiğimizde kızların tek yapmak istediği şey oydu," diyor Courtney. O da anılara kapılmış görünüyor.

"Connor'ı giydirdiniz," diye ekler Meems.

Isabelle ve Portia güler. "O kadar çok şeye katlandı ki."

"Eşarplardan elbiseler yapardınız, sonra o da sizin için tüm düğümleri çözmek zorunda kalırdı," diyor Meems. "O gün, ön saç felaketi yaşandığında, arabayla gelip onları aldı ve daha sonra açıklamak için geri geleceğini söyledi."

"Doğru! Henüz G2 ehliyeti yoktu, ama yine de arabayı aldı," diyor Isabelle.

Courtney'in yüzü sararır. "Bu yüzden mi arabayı aldı?"

Portia'nın sesindeki mizah kaybolur. "Bu yüzden başı büyük belaya girdi."

"Ama bizi hiç ispiyonlamadı." Isabelle kız kardeşiyle göz göze gelir. "Sadece cezayı kabul etti."

"Cezası neydi?" diye soruyorum.

"İsveç'te bir hokey programına katılma teklifi almıştı, ama o yaz Hokey Akademisi'ne gitti," diye cevaplar Portia.

"Ah. Eh, o hala o adamlarla yakın ve bak şimdi nerede. Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor," diyorum, aniden kasvetli olan ortamı hafifletmeye çalışarak. Onların gözlerini açtım ve umarım Connor'ı benim nişanlısı olduğumdan beri gördüğüm gibi farklı bir şekilde görmeye başlarlar. O zarar görmüş, ama sadık, yaralanan kendisi olsa bile.

Meems, onun muhteşem ama aşırı çalışan kalbini kutsuyorum, yorgun olduğu için kısa bir süre sonra eve gitmek istiyor. Courtney bana hediyeleri bırakmamı ve onları bizim için eve göndereceğini söylüyor.

Kızlar hep birlikte bana sarılıp cesaret verici sözler fısıldıyorlar ve Lexi, Hemi, Meems ve ben Lexi'nin arabasına geri biniyoruz. Eminim Babe sohbetim daha sonra patlayacak, ama Grace Manor'a geri dönerken arabada düşünle ilgili şeyler konuşuyoruz.

"Yaptığın şey çok iyiydi," diyor Meems, biraz sonra onu misafir evindeki en sevdiği koltuğa oturturken.

"Sadece onların gözlerini açmak istiyorum, böylece bizim gördüğümüz Connor'ı onlar da görebilsinler," diye açıklıyorum.

"Bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun." Elimi sıkıyor. "Teşekkür ederim. Bunu senden duymak benim için çok önemli."

Meems'i dinlenmeye bırakıp, rüzgarlı geçitten malikaneye giriyorum. Connor'ı aramaya çıkmadan önce odama uğrayıp Dewey'i kontrol edip üstümü değiştirmek niyetindeyim.

Odaya girer girmez Dewey heyecanla burnunu çekerek ses çıkarır. Personel arasında çok popülerdir ve ben isteyken onunla vakit geçirmekten büyük mutluluk duyarlar. Kafesi açıp onu kucağıma alıp sevgiyle okşarım.

"Benim tatlı bebeğim nasıl?" O kıvranırken küçük yüzünü öpüyorum ve Connor'ın parfümünün kokusunu aldığımda gülümsüyorum. "Başka biri sana sarılmış mı?"

Kaşlarımı kaldırdım ve o sevimli yüzünde kalıcı bir gülümsemeye kıpırdanmaya başladı.

"Sanırım yeni bir hayranın var."

Onu bir elime alıp, kafesinden su kabını çıkarıyorum. İçinde talaş var, bu sık sık olur. Banyoya geçiyorum ve eşiğe geldiğimde duruyorum. Pençeli küvet pembe köpüklerle dolu.

"Bunlar da ne?"

Dewey burnunu
ekiyor.

Ortada, en sevdiğim, çok okunmuş kitaplarımın yığıldığı bir tepsi, buharlı bir fincan çay ve çikolata kaplı çileklerin olduğu bir tabak var. Üstünde bir not kartı duruyor. Dewey'in su kabını kenara koyuyorum, böylece kartı alabiliyorum.

Kartı açıp, parmaklarımla güzel el yazısını okudum.

Mildred,

Kız kardeşlerim ve Meems harika zaman geçirdiler.
Seni ne kadar sevdiklerini durmadan mesajlaşıyorlar.

Teşekkürler,

Connor

Dewey boynuma burnunu sürtüyor ve ben de dönüp kafasını öpüyorum. "Belki de hayranı olan tek kişi sen değildir."

BÖLÜM 19

CONNOR

New York ile deplasmanda oynadığımız maçta fena halde yenildik. Çok kötüydü, ama onların Kodiak Bowman'ı var. Tam da bu adamın zirvede olduğunu düşündüğümüz anda, daha da iyiye gidiyor.

Flip beni işaret ediyor. "Bu gece seni dışarı çıkaracağız."

Sağım bakıyorum, Quinn gömleğini giyiyor. Adam tam anlamıyla bir çil fabrikası.

Quinn kızıl kaşlarını kaldırıyor, ağzında bilge bir gülümseme beliriyor. "O sana söylüyor, bana değil."

Flip, ona döndüğümde bana bakıyor gibi görünüyor. Kafamı sallıyorum. "Ben iyiyim dostum."

O gülerek burnunu çeker. "Bir buçuk hafta sonra en iyi arkadaşım ile evleneceksin. Bekarlığa veda partisinden kaçamazsın. New York'tayız!" Herkese işaret eder. "Ayrıca, Bowman her şeyi ayarlamış bile. Onu hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Bu çok pis." Hokey Akademisi'nde birlikte oynadığım tüm çocuklardan Quinn ve Kodiak, en yakın olduğum iki kişiydi.

Gözleri parladı. "Sandviçimi sikmek kadar pis değil." "Önce benim gömleğimi siktin," diye hatırlattım ona.

"Onun son *temiz* gömleği," diye araya girer Dallas.

Flip omuz silkiyor ve omzuma vuruyor. "Eğlenceli bir zaman geçireceğimize söz veriyorum ve kimse kimsenin hiçbir şeyini sikmeyecek."

Genelde takımla dışarı çıkmaktan kaçınıyorum. En iyi zamanlarımda bile pek sosyal bir insan değilim ve sorun çıkarmaya alışkınım — ailem, takımım ve şimdi de Mildred için. Kellan ve Quinn'e ya da takımdaki yeni oyunculara benim itibarımın bulaşmasını istemiyorum. Hayır dersem nişanım üzülür ve bunu göze alamam, çünkü mutsuz bir Mildred, mutsuz bir Meems'e yol açabilir. Aslında, ben

Mildred bana kızdığında hiç aldırmıyorum. Aslında çenesini kaldırıp bana meydan okuyan gözlerle baktığında çok hoşuma gidiyor. Dikkatini bana verdiğinde her zaman çok heyecanlanıyorum. Ama onun onaylayan gülümsemesini kazandığımda bunun daha da iyi olduğunu fark ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Bowman yeri seçti, yani sade bir yer olacak," diyor Quinn

Flip ekip için arabalar çağırıyor ve sonunda bir çatı barına varıyoruz. Bar kiralanmış, bu yüzden tüm mekan gece boyunca bizim, yani fotoğraf isteyen hayranlar ve bağlamından kopuk, kalitesiz fotoğraflar yok.

Kodiak beni selamlayarak, içten bir sırt sıvazlamasıyla içeri çekiyor. "Takımında olmanı özledim." Gülümsemesi alaycı ve sorgulayıcı. "Bu yaz Aruba'dayken sen ve Dred'in bir şey olduğunu fark etmemek için kendi işlerimle oldukça meşgul olmalıyım."

"Sanırım hepimiz kendi sorunlarımızla meşguldük." Bu tamamen yalan sayılmaz. Aruba'da birçok insanın farkında olmadığı daha fazla şey oluyordu. Özellikle Tristan'ın ayrı yaşayan annesi davetsiz bir şekilde ortaya çıktığında. Neyse ki, Tristan düğünden sonraya kadar annesinin orada olduğunu öğrenmeden sorunu hallededildim.

"Senin adına sevindim dostum. Toronto iyi bir seçim olmuş gibi görünüyor."

"Evet, iyi gidiyor." En azından şimdilik, hayal edebileceğimden daha iyi gidiyor.

Quinn, Kodiak'a kardeşçe sarılmak için araya girer, ardından takım arkadaşlarım da gelir. Bu gece yediğimiz dayak, ait olduğu yerde, buz üzerinde kaldı.

Eski NY takım arkadaşlarımdan bazıları beni tebrik etmek için yanıma geliyor. Flip'in her zaman böyle hissettiğini merak ediyorum. Kabul edilmiş. Dahil edilmiş.

Dallas bana bir shot verir, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Hepsini içerim, ama su almak için bara giderim. Tristan, elinde telefonuyla korkuluğa yaslanmış. Mesajını bitirir ve telefonu cebine koyar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, sadece karımı kontrol ediyordum. Essie ile yemek pişiriyor."

Başımı sallıyorum. "Mildred'in bekarlığa veda partisi yarın." Takviminde kutlama emojiyle işaretlenmiş. Takvimindeki tüm etkinliklerin yanında bir emoji var.

Boş bira şişesini ellerinde yuvarlıyor. "Bu kadınlar önemli anlarda her zaman birbirlerinin yanında olurlar, tıpkı bu takımın da izin verirsiniz yapacağı gibi."

"Flip bunu benim için değil, Mildred için organize etti," diye itiraz ediyorum. "Yani, evet ve hayır. Dred özel biri."

"Biliyorum." Onu benim dünyama sokmanın, Meems ile vakit geçirmesini sağlamanın ve büyükannemi mutlu etmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Ona alan tanımak ve sadece kenarda durmak niyetindeydim. Ama yapmadım ve yapmak da istemiyorum. Bu bencilce, ama kendimi durduramıyorum. "O birçok insan için çok önemli."

Barmen ona bir bira uzattı.

Bir su ve buzlu viski istiyorum.

"Öyle, ve insanlarda iyi yanları ortaya çıkarıyor." Omzunun üzerinden bakıyor. "Flip, bir süreliğine kendisi için pek iyi olmayan bazı seçimler yaptı."

Herkes Flip Madden hakkındaki söylentileri duymuştur. Ama ben takıma katıldığımdan beri, adam neredeyse bir keşiş gibi yaşıyor. Ondan önce, sürekli hokey sitelerindeydi. Kapalı kapılar ardında ne yaptığı kimseyi ilgilendirmez, ama o bunu saklamaya çalışmadı ve medya da bunu yuttu.

"Bu kariyerde kullanılmaya alışmak kolaydır. Kendi koçlarımız daha iyi transferler için bizi kullanabilir, medya daha fazla tıklanma almak için bizi gündeme getirmeyi sever ve hayranlar da bir parça ister." Tristan başını sallıyor. "Bu bir kısır döngü olabilir ve bir süreliğine Flip bu döngüyü besledi. Ama sonra Dred hayatına girdi ve ona, onu becermek istemeyen bir arkadaş olmanın ne demek olduğunu öğretti — kelimenin tam anlamıyla ya da mecazi olarak. Dred, onu yargılamayan bir dinleyici oldu. Flip sadık bir adamdır ve özellikle Dred'e sadıktır. Bu yüzden, Dred'in son birkaç yıldır onu desteklediği gibi, o da Dred'i sorgusuz sualsiz destekleyecektir. Flip, Bea ve ben çıkmaya başladığımızda bazı büyük hatalar yaptı."

Bea ve ben çıkmaya başladığımızda bazı büyük hatalar yaptı. Dred ile aynı hataları tekrarlamak istemiyor.

"Birbirlerini seviyorlar." Keşke bunu kıskançlık duymadan söyleyebilseydim.

"Öyle. Tamamen platonik bir şekilde. Kardeş gibiler."

"Bu Rix için zor mu?" Kız kardeşlerim birbirlerine yakındırlar, ama bana pek yakın değiller. Rix ve Flip ise çok yakındırlar.

"Essie ile de aynı tür bir arkadaşlığı var, o yüzden anlıyor. Ama Dred ile Flip arasında kimya yok." Bana yan gözle bakıyor. "Sizin ikinizin aksine."

Ona bir bakış atıyorum. "O akıllı, nazik, anlayışlı ve güzel." Ve onu çekici kılan milyonlarca başka şey daha var. Mildred'e her baktığımda, dudaklarının yumuşaklığını dudaklarımda hissetmek istiyorum.

"Onunla evlenmek için tüm iyi nedenler," diyor keskin bir şekilde, sonra birasını uzun bir yudumla içiyor. "Flip'in Bowman'a bunu hazırlamasına yardım etmesinin büyük bir kısmı, Dred'e senin tarafında olduğunu göstermek için." Alt dudağını ovuşturuyor. "Sen ve ben ailenin ne kadar zor olabileceğini biliyoruz, ama Dred, o kendi ailesini kurdu. Ve eğer istersen, o senin de olabilir."

Bana verilen her şey — bir şeyin parçası olduğumu hissetmek — Mildred ile olan bu iş bittiğinde ortadan kaybolacak. Onun insanlarıyla yakınlaşmak, sonunda onun için işleri daha da zorlaştıracak. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum. "Teşekkürler dostum. Bu benim için çok önemli."

"Suyunu bitir, Grace. Artık shot zamanı!" Flip aramıza girip kollarını omuzlarımıza doladı.

"Kızlara shotların kötü bir fikir olduğunu söylemiyor musun?"

"Evet, ama bekarlığa veda partileri istisna."

Shotlarımızı içiyoruz ve ben bir su daha sipariş ediyorum, çünkü istisna olsun ya da olmasın, yarınki uçuşta kusmak istemiyorum.

Parti devam ederken, alkolün etkisini azaltmak için yol boyunca biraz yemek yemeye çalışıyorum. Sabahın birine yaklaşırken, Kodiak'ın karısı Lavender başka bir sarışınla birlikte ortaya çıkar. Kodiak karısına koşar, kocaman kollarını onun etrafına dolayarak onu kaldırır. Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi yüzünü karısının boynuna gömer.

Quinn ve sarışın birbirlerine doğru ilerlerken Quinn'in gözleri parlar. Onu kucaklar ve başını saçlarına gömerek gözlerini kapatır.

Başını kadının saçlarına gömer. Kim olursa olsun, aralarında bir geçmiş vardır.

Neyse ki, bu kadınların gelişi partiyi sona erdirir.

Quinn omzuma vurur. "Bu gece Lavender ve Kodiak'ın evinde kalacağım. Sabah havaalanında görüşürüz."

"Tabii ki."

Sarışın kız, bardan çıkarken koluna sarılır ve başını omzuna yaslar.

"Orada ne oluyor?" diye Tristan'a sorarım.

Omuz silker. "O Butterson kızlarından biri. O ve Quinn birlikte büyüdüler."

"Huh." Kodiak ve Lavender de öyle.

Flip geri kalanımız için taksi çağırır ve otele geri döneriz, hepimiz odalarımıza çekiliriz.

Takım elbisemi çıkarır ve dişlerimi fırçalamak için banyoya giderim. Su içmeme rağmen iyice sarhoş olmuşumdur. Elimde telefonumla yatağa girer ve üç alarm kurarım — sabah zor geçecek. Bu sırada, telefonumda şakacı bir takma adla kaydettiğim Mildred'den yeni mesajlar aldığımı görürüm.

KORKUNÇ TEHDİT

Bu geceki maç güzeldi.

Lexi, Flip ve Bowman'ın senin için bekarlığa veda partisi düzenlediğini söyledi. Flip'in sana çok fazla içki ısmarlamasına izin verme.

CONNOR

Keşke bunu daha önce görseydim.

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. O uyuyor olmalı. Saat sabahın bir buçuk. Ama telefonum göğsümde titreyerek beni uyandırıyor.

KORKUNÇ TEHDİT

Flip'in şutlara karşı korkunç bir eğilimi var. Şimdi bir ağrı kesici almalısın. Yarınki berbat durum için üzgünüm, ama umarım eğlenmişsindir.

CONNOR

Neden uyanıksın?

KORKUNÇ TEHDİT

CONNOR

Kanepede mi uyuyakaldın?

KORKUNÇ TEHDİT

Belki.

CONNOR

Seni yatırmak için yanında olamadığım için üzgünüm.

KORKUNÇ TEHDİT

Ben de

Noktalar birkaç kez belirip kayboluyor. Bu yüzden onu cesaretlendirmek için biraz ekliyorum.

CONNOR

Günün en sevdiğim kısmı bu.

KORKUNÇ TEHDİT

Nedenini söyle.

Sarhoşum ve parmaklarım sosis gibi hissediyorum, bu yüzden sesli yazıya geçiyorum, ama kelimelerim peltek çıktığı için birkaç kez durup yeniden başlamak zorunda kalıyorum.

CONNOR

Çünkü seni kucaklayabiliyorum ve sen de buna izin veriyorsun.

KORKUNÇ TEHDİT

Sence neden yapıyorum?

Arama simgesine basıyorum.

İkinci çalınıŖta cevap verdi. "Merhaba, Connor."

Onun çok sevdiği takma adı deniyorum. "Merhaba, Dred."

Telefona mırıldanıyor. "Lütfen tam adımlı söyle."

"Mildred." Bu ismin kulağa daha hoŖ geldiğini düşünüyorum. Ve bu isim bana diğerlerinden farklı olduğumu hissettiriyor. "Hâlâ kanepede misin?"

"Evet." İcini çekiyor ve bu ses beni bir sıcaklık dalgasıyla sarıyor.

"Çünkü beni yatağa taşıyacak sen burada değilsin."

"Bunu yapmam hoŖuna mı gidiyor?"

"Mm-hmm." Sesi yumuŖak ve nefes nefese.

"Neden?"

"Çünkü ikimiz de aynıyız, ikimiz de istediğimizi istemekten

korkuyoruz." Bir baŖka yumuŖak iç çekiş, battaniyesinin hışırtısı. Onu gözümün önüne getirebiliyorum,

kanepede kıvrılmış, battaniye onu yarı yarıya örtmüş, yanakları pembe, cildi sıcak, saçları yastığın üzerine yayılmış.

"Ne istiyorsun, Mildred?" "Sen ne istiyorsun, Connor?"

Gölümsüyorum, çünkü bu onun tarzı, her zaman soruyu bana geri yönelterek haklı olduğunu kanıtlıyor. Bir kez olsun gardımı indirip ona dürüstçe cevap veriyorum. "Dudaklarının yumuŖaklıđını dudaklarımda hissetmek istiyorum. İlerken adımlı nasıl telaffuz ettiğini bilmek istiyorum." Bir an sessizlik oluyor. "Sen ne istiyorsun, Mildred?"

"Eve geldiğinde tekrar sor."

Gölümsüyorum. "İyi geceler, küçük baŖ belası." Artık ona yarım cevaplar verdiğimde ya da hiç cevap vermediğimde çoğu zaman nasıl hissettiğini anlıyorum.

"İyi geceler, tatlı haylaz."

BÖLÜM 20

DRED

"Babes seni bu gece nereye götürüyor?"

Connor, "giyinme odamın" açık kapısında duruyor. Burası özel banyom ile giyinme odamın arasında. Makyaj masamın sağındaki üç yönlü, boy aynası nişanımı inanılmaz bir şekilde gösteriyor. Pazılarını saran siyah bir tişört giyiyor ve ön kolunun yarısına kadar uzanan muhteşem dövmesini sergiliyor. Ayrıca Dewey'i okşuyor ve bu o kadar tatlı ki dişlerim ağrıyor.

Tabii ki bu durum hazırlanmaya odaklanmamı zorlaştırıyor.

Gözüme batmadan maskara fırçasını kirpiklerime sürmeyi başarıyorum. "Akşam yemeği ve kızlar gecesi için hazırlanmam söylendi."

Dewey'in omzuna tırmanmasına izin veriyor. "Sana daha ayrıntılı bilgi vermediler mi?"

"Hayır." Lexi kontrolü ele aldı ve hamile, bu yüzden kulüp olmayacağını rahatlıkla varsayabilirim. "Lexi ve kızların beni saat altıda alacağı söylendi."

Connor çenesinin kenarını ovuşturur. "Ama bu gece eve geleceksin."

Sesindeki endişe ve burayı benim evim olarak adlandırmasından duyduğum memnuniyet midemi bulandırıyor. Burası gerçekten evim gibi hissettirmeye başlıyor, bu da çekici olduğu kadar tehlikeli de. Maskara fırçasını tüpüne geri koyup aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evet, bu gece eve geleceğim Connor."

"Tamam." Tek kelime rahatlamayla doludur.

Bu sabah New York'tan eve geldiğinde ben işteydim ve kapıdan içeri girdiğim anda bu gece için hazırlanmak için acele etmem gerekti. Konuşacak vaktimiz olmadı; ne

Bu sabah işyerime gelen çiçekler hakkında ya da tüm personele gönderilen öğle yemeği hakkında. Ya da bekarlığa veda partisinin nasıl geçtiği hakkında. Birkaç dakika önce yatak odama geldi ve o zamandan beri beni makyaj yaparken izliyor, dalgın dalgın Dewey'i okşuyor.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirdim. Connor'ın bakışları hareketimi takip etti, gözleri karardı. Mesajlaşmadan telefona geçtikten sonra dün geceki konuşmamızın ne kadarını hatırladığını bilmiyorum. Sarhoştı, muhtemelen pek bir şey hatırlamıyordur.

Telefonum çalıyor. "Lexi geldi." Görünüşe göre sorularım beklemek zorunda kalacak. Bileziklerimi düzeltiyorum, sonra çantamı, üşürsem diye bir hırka ve ayakkabılarımı alıyorum. "Beni dışarıya kadar geçirir misin?"

"Tabii ki." Dewey'i lüks kirpi evine geri koyar.

Connor koridorda yürürken sessizdir, ama birkaç saniyede bir bana bakıyor, sanki bir şey söylemek, bir şey sormak, bir şeyi itiraf etmek istiyormuş gibi. Ama yapmıyor.

Asansörle birinci kattaki fuayeye giderken gerginlik havada elektrik gibi dolaşüyor, ama ben pes etmiyorum, o da etmiyor. Asansörden indikten sonra, dengemi sağlamak için Connor'ın omzunu kullanarak durup topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Ve ona dokunmak için bir bahane.

Connor ön kapıyı açar. Uzun bir limuzin merdivenlerin önüne yanaşmıştır.

Flip'in başı güneşlikten dışarı çıkıyor. "En iyi arkadaş partisi zamanı, gelin adayı!"

"Flip'in geleceğini bilmiyordum." Connor hem rahatlamış hem de endişeli görünüyor.

"En iyi arkadaş ayrıcalıkları, onun da östrojen festivaline katılabileceği anlamına geliyor." El sallıyorum ve Connor gibi Flip'in de biraz yıpranmış göründüğünü fark ediyorum.

Kapı açılır ve Callie bize doğru zıplayarak gelir. Connor kollarını açıp onu yakalarken, diğer arkadaşlarımın gülümseyen yüzleri pencerelerde belirir. Onu yerden kaldırıp sıkıca sarılır. "En sevdiğim kaleci nasıl?"

"Akşam yemeğine çıkacağım!"

"Harika! Hala buz pistinde buluşup hokey oynayacak mıyız?" Connor onu yere indirirken sorar.

"Evet! Roman bana yeni bir sopa aldı!"

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Callie elimi tutup beni limuzine doğru çeker. İçeri girip yanındaki yeri okşar.

"Lütfen Dred'e çok fazla içki verme," Connor eğilip içeriye bakarak diyor.

Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Limitimi biliyorum."

"Bu, herkesin bileceği anlamına gelmez." Gözleri dudaklarıma düşer.

Elimi boynunun yan tarafına doladım ve nabzının orada hızla attığını hissettim. "Merak etme, Connor. Ben iyi bir küçük baş belası olacağım."

"Benim endişelendiğim de bu."

"Hayatını daha da zorlaştıracak hiçbir şey yapmayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Bunu takdir ediyorum, ama endişelendiğim şey bu değil."

Kalbim hızla atıyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum, ağzının köşesini öpüyorum ve limuzinin içine biniyorum. Babe Brigade'in tüm üyeleri çığlıklar, kucaklaşmalar ve kahkahalarla beni karşılıyor.

Connor'ı merdivenlerin altında bırakıyoruz. Bir eli cebinde, diğer elinin parmakları dudaklarımdan değdiği yeri ovuşturuyor.

Lexi bana anlamlı bir bakış attı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye Flip'e sordum.

"Muhtemelen Tristan kadar kötü," diye araya girer Rix.

"Dallas eve geldiğinde durumu çok kötüydü," diye Hemi de aynı fikirde. "Ash'in durumu o kadar da kötü değildi," diyor Shilpa.

"Dün gece ne oldu?" diye soruyor Callie.

"Takım maçtan sonra Connor'ı dışarı çıkardı," diye açıklıyorum. "Oh." Anlamış gibi başını sallıyor. "Çok geç saatlere kadar ayaktaydı."

"Aynen öyle," diyor Lexi.

"Ben de öyle yapınca huysuzlaşıyorum." "Ben de."

The geri kalan kızlar kızlar ve Flip çanile ile onların içten bir şekilde kabul ediyorlar.

Fee ve Tally, Connor'ın kız kardeşleri gibi, biz vardığımızda çoktan restoranda bekliyorlardı. Arkadaşlarım onları coşkulu kucaklamalarla karşıladılar.

"Akşam yemeğine birkaç misafir daha davet ettik," diyor Lexi.

"Yakında burada olurlar."

"Başka kim geliyor?" Lexi'nin iş arkadaşlarıma, özellikle de Dorothea'ya davetiye gönderdiğini sanmıyorum.

Soruyu sorduktan bir saniye sonra, arkamdan bir çift kol beni sardığında cevabı buluyorum. "Dred!"

"Everly?"

Dönüp ona baktığımda gülümsemem genişledi. Biraz büyük bir elbise giymişti ve grup evini yöneten kadın Cordelia arkasında duruyordu. "Cordelia!"

"Everly'yi akşam yemeğine bırakmaya geldim."

"Ne? Hayır! Sen de bize katılmalısın!" Lexi'ye dönüyorum. "Yer var, değil mi?"

"Tabii ki."

"Karar verildi, başka bir yere gitmen gerekmedikçe akşam yemeğine kalacaksın," diye ekledim.

"İki saat sonra Victor'u piyano dersinden almamız gerekiyor. Bu arada, selam söylüyor," diye açıklıyor Everly.

"Harika. Ona paket yemek getirebilirsiniz." Everly ve Cordelia'yı herkese tanıtıyorum ve masaya oturuyoruz. Everly, yaşları en yakın olan Fee ve Tally'nin yanına oturuyor. O da hemen uyum sağlıyor ve Lexi'nin onu davet etmeyi başardığı için içim çok mutlu oluyor.

Isabelle çabucak ısınır ve Portia da sonunda rahatlar, düğün hazırlıkları ve benim ilk steak tartare deneyimim hakkında konuşurken gülüp gülümser.

"Neden biri çiğ biftek yemek istesin ki?" diye sorar Everly. "Bu harika bir soru," diye katılır Flip.

"Sanırım bir daha ona eskisi gibi bakamayacağım," diyor Portia.

"Eskiden aile köpeğimiz Duchess'e yedirirdim," diye itiraf ediyor Isabelle. "Ama babam alerjisi olduğunu söylediği için ondan kurtulmak zorunda kaldık."

"Bu çok üzücü. Ben hep bir köpek istemişimdir. Bir keresinde Victor ve ben köpeği olan bir koruyucu aileye gitmiştik. Köpek sürekli tasmaını çiğniyordu," diyor Everly. "Köpeğini verdikten sonra çiğ bifteği ne yaptın?"

"Vejetaryen olmak zorunda kaldım," diye açıklıyor Isabelle.

"Üniversiteye gidene kadar," diyor Portia, tüm parçaları birleştirerek.

"Üniversiteye gittiğinde ne oldu?" diye soruyor Everly.

"Evden uzakta, kampüste yaşıyordum, bu yüzden çiğ biftek yemek zorunda kalmıyordum. Ne istersem yiyebiliyordum." Isabelle yaramazca gülümsüyor.

"Kahvaltıda pasta yiyebiliyor muydun?" Everly'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Yiyebiliyordum ve bazen yiyordum da," diye itiraf eder Isabelle.

"Ben üniversiteye gitmek istiyorum," diyor Everly.

Herkes gülüyor ve Cordelia ona çok çalışıp iyi notlar alması gerektiğini söylüyor.

Isabelle kız kardeşinin kolunu tutar. "Lütfen anneme bundan bahsetme."

"Tabii ki söylemem." Portia dudaklarını kapatır ve hayali anahtarı bir kenara atar.

Onlarla vakit geçirdiğimde, sanki benimle birlikte ailelerinin yapbozunun yeni bir parçasını keşfediyorlarmış gibi hissediyorum. Görünüşe göre herkes birbirinden bir şeyler saklıyormuş ve Connor bu konuda zorlanan tek kişi değilmiş.

Akşam yemeği kahkahalarla geçiyor ve Portia ile Isabelle bize Connor'ın büyürkenki hikayelerini anlatıyorlar.

"Annemin ona piyano dersleri aldırıldığını hatırlıyor musun?" diyor Isabelle.

Portia gözlerini devirir. "O derslerden çok nefret ederdi."

"Çok nefret ediyordu, ama önce iki saat piyano çalışmazsa hokey oynamasına izin vermiyordu," diye ekliyor Isabelle.

"Neden hokey oynamasına izin vermeden önce piyano çaldırıyorlardı?" diye sorar Flip, açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Onun oynamasını istemiyorlardı," diye açıklıyorum.

"Neden?" Flip'in gözleri fal taşı gibi açılır. "O doğuştan yetenekli. Ligin en iyi savunma oyuncularından biri."

"Fiziksel bir spor, şiddet içeriyor, dişlerin kırılabilir, kemiklerin kırılabilir ve üniversite eğitimi gerektirmiyor," diye Isabelle rahatsız bir şekilde açıklıyor.

"Ama neredeyse hepimiz üniversite takımımızda oynadık," diye cevaplar Flip. Ben araya girerim. "Onun Grace Hotels'te çalışmasını istediler."

Anlıyorum. "Doğru. Anladım." Flip geriye yaslanıyor, düşünceli bir ifadeyle.

"Yani piyano çalmayı öğrenmek zorunda mıydı?" diye soruyorum, kız kardeşlere dönerek.

"İlk başta iki saat boyunca piyanoyu çaldı, ama hem kendine hem de herkese baş ağrısı yaşattı," diye cevaplar Portia.

Isabelle sırtıyor. "Sonra en sinir bozucu şarkıları öğrenmeye başladı ve kulaklarımız kanayana kadar onları çalıştı."

Çenemi yumruğuma dayadım, genç Connor hakkında daha fazla şey duymak her zaman ilgimi çekmiştir. "Daha iyi oldu mu?"

"İlk başta hayır." Portia kokteylinden bir yudum alır.

"Ama hokey için zaman istiyordu." Isabelle, uzaklara dalmış bir ifadeyle parmağını bardağının kenarında gezdirir. "Piyanoda iki saat çalışmak, bir saat hokey oynamak anlamına geliyordu ve o buzda zaman geçirmek için can atıyordu."

"Eminim." Başımı sallarım. "En sevdiğin şeyi yapabilmek için en sevmediğin şeyi yapmak zorunda kaldığını düşün."

"Connor'ın hokeyi sevdiği kadar hiçbir şeyi sevdiğimi sanmıyorum," diyor Isabelle düşünceli bir şekilde.

"Onun resital parçasını hatırlıyor musun?" diye sordu Portia.

Onlara hayran kaldım — mükemmel saçlar, mükemmel ciltler, her şey mükemmel. Dengeli, düzgün ve neredeyse birbirlerinin uzantıları gibiler. Her şeyde birbirlerine çok güvendikleri açık. Ve neden güvenmesinler ki, herkes onlara karşıyken?

"Unutulmazdı." Isabelle başını

sallar. "Ne çaldı?" diye sorar

Callie.

"Nothing Else Matters," diyor Portia.

"Metallica'nın şarkısı mı?" diye gülümsüyorum. Tabii ki böyle bir şey seçecekti.

"İlk başta çok güzel..." Isabelle başlıyor.

"Babam onun performansından sonra çok kızdı..." diye devam eder Portia. "Ama o çok iyiydi." Isabelle başını sallar.

"Eminim hala öyledir..." Portia da aynı fikirde.

"Ama artık çalmayacak. Belki senin için çalar," diye düşünür Isabelle.

"Belki." Ama ona bunu isteyeceğimi bilmiyorum. Hayatı boyunca yeterince ceza çekti.

Konuşmamızı Connor'dan uzaklaştırıp çocukken aldığımız derslerden bahsetmeye başladık. Rix, güneşin altında verilen tüm ücretsiz aşçılık derslerine kaydoldu, Hemi usta bir tartışmacıydı ve albüm yapımcılığı dersleri aldı, Lexi (hiç şaşırtıcı değil) Callie ve Flip gibi hokeyi çok seviyordu ve Hammer grafik ve grafik tasarımıyla uğraşmayı seviyordu. Tally ve Fee dansı çok seviyorlardı, ancak Fee'nin tutkusu sanattı. Portia ve Isabelle'in golften dansa, piyanoya kadar denedikleri bir sürü şey var. Ben okulda kulüplere katıldım, ama derslerime para yatırmak isteyen pek fazla koruyucu ailem yoktu. Everly de aynı şeyi söylüyor, ama bu dönem okulda tiyatro kulübüne katıldığını ve setlerde çalışmayı sevdiğini ekliyor. Bazı ebeveynler pizza ve sandviç gibi atıştırmalıklar da getiriyor, ki o da bunları açıkça seviyor.

Everly ve Cordelia, Victor'u almaya gitmek zorundadırlar ve biz de onlara Victor için paket yemek ve tatlı göndeririz. Roman, akşam yemeğinin sonunda Callie'yi alır ve bir sonraki etkinlikten mahrum kaldığı için duyduğu hayal kırıklığı, Connor'ın yerel buz pistinde onlarla buluşup bir saat boyunca hokey oynayacaklarını hatırlatınca ortadan kalkar.

Callie gider gitmez Lexi'nin gözleri parlar. Hemi'ye bakar. "Zamanı geldi mi?"

Hemi başını sallar. "Oh, zamanı geldi."

Hammer koltuğunda kıpırdanır ve Tally heyecanla alkışlar.

"Ateş etmeyin," derim.

"Yüzde elli meyve suyu içeren eğlenceli shotlara ne dersin?" diye önerir Essie. "Shot yok," diye tekrarlarım.

"Şimdi öyle diyorsun," der Flip.

"Bekarlığa veda avı başlasın!" Lexi çantasından bir dizi daktilo edilmiş kart çıkarır ve masadakilere dağıtır.

Listeyi gözden geçiririm. Neredeyse her ipucu edebi bir referanstır.

"Bu alıntıları aramasına izin verilmeyen tek kişi gelin adayıdır." Lexi bana göz kırpar.

Kısa bir süre sonra, restorandan ayrılıp ilk durağımız olarak belirlediğimiz yere doğru yola çıkıyoruz.

"Bu senliydin, değil mi?" Vücudumu belime dayayıp, vardığımızda Rix'e anlamlı bir bakış attım. Vajinaları düşünerek tasarlanmış bir yetişkin mağazasının önünde duruyorduk.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"İpucu şöyle diyor: *Rix'in buzdolabı dolu, bu yüzden Wooley Caddesi'ndeki burayı ziyaret etmesine gerek yok.*"

Hammer, Tally'nin yanına dirsek atarken, Hemi eliyle ağzını kapatır.

Neyse ki Flip, hazine avı listesini çözmekle meşgul olduğu için bunu fark etmez.

Lexi eğilip fısıldıyor, "Neyle dolu bir buzdolabı?"

Omzuna hafifçe vururum. "Bilme, dostum. Bilmediğin daha iyi."

Mağazaya giriyoruz. Tamamen kendilerini yabancı hissedeceklerini düşündüğüm Isabelle ve Portia, heyecanla çığlık atarak vibratör duvarına doğru yöneliyorlar. Şeker dükkanındaki çocuklar gibiler.

Flip sonunda telefonundan başını kaldırıyor. "Vay canına. Ben burada oturacağım." Soyunma odalarının dışındaki sandalyeleri işaret ediyor.

"Başını eğ, dostum."

"Evet, en güvenli seçenek bu gibi görünüyor."

Lexi kolunu koluma takıyor. "Eğleniyor musun?"

"Gerçekten eğleniyorum. Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, hele ki bana bekarlığa veda partisi düzenlemek için bu kadar zahmete giren harika arkadaşlarım olacağını hiç düşünmemiştim.

Tally ve Fee, zevk aletlerinin bulunduğu duvarın önünde durdular. Tally başını yana eğmiş, dudaklarını büzmüş. "O ne?"

"Lexi'ye sor. Onda var," diyor Fee yüksek sesle. Kıkırdayarak gülüyorum.

Lexi başını salladı. "Hayatım mahvoldu."

"Lexi!" Tally, insanların bakabilmesi için duvara bir kabloyla tutturulmuş olan cihazı alır, ama cebine koymaz. Neden birinin yüzlerce kişinin elinden geçmiş bir seks oyuncağı isteyeceğini anlamıyorum, ama görünüşe göre bazı insanlar hijyenik olmaktan çok zevki öncelikli görüyorlar.

"Ben hallederim." Lexi'nin koluna hafifçe vururum. "Oral seksi simüle ediyor. Klitorisine koyuyorsun ve tüm işi o yapıyor. Böylece, sanki cin çıkarmaya çalışır gibi

"Oh, bu çok kullanışlı." Tally başını sallar.

"Çok," diye onaylar Lexi. "Ama benimki son zamanlarda pek kullanılmıyor."

"Ben dışarıda bekleyeceğim." Flip kapıdan çıkarken kapı çınladı.

Tally sırtıttı.

Lexi ve ben birbirimize bakışırız.

Mağazada makul olandan daha fazla zaman geçiriyoruz ve Portia ile Isabelle, hediyelerle dolu çantalarla dışarı çıkıyorlar. Flip, Tally'nin de bir çantası olduğunu fark edince kaşlarını çatıyor, ama düşüncelerini kendine saklıyor. O tam anlamıyla bir yetişkin. Üniversitenin üçüncü sınıfında ve birinci sınıftan beri tek başına bir apartman dairesinde yaşıyor.

Oradan, en sevdiğim romantik kitaplardan birinden bir alıntı bizi bir cupcake dükkanına götürüyor. Tatlı ve içeceklerin tadını çıkarırken, hazine avı kartlarımızı dolduruyoruz ve ardından Shakespeare'den bir alıntı bizi alkollü kahve ve çay servisi yapan bir kitapçıya götürüyor. Sonunda, Lexi bana son zarfı uzatıyor ve son durağımız olan yerel bir pub'da trivia gecesine katılıyoruz.

Ve yeterince içki içmediğimiz için, tabii ki trivia bir içki oyununa dönüşüyor. Her doğru cevap verdiğimde içmek zorundayım. Neredeyse tüm soruların cevabını bilmiyor ve doğru cevabı vermek zorunda hissetmeseydim, bu sorun olmazdı. Ama durum böyle olduğu için, bardakları boşaltmaya devam ediyorum.

Bir süre sonra Lexi beni tuvalete kadar eşlik ediyor, çünkü artık ayakta duramıyorum. Alkol beni çabuk etkiler ve üç margarita — artı daha önce içtiğim ve artık net olarak hatırlayamadığım diğer içkiler — beni mahvediyor. "Çok eğlenceli oldu." Bekarlığa veda partisi kuşağını çıkarmaya çalışıyorum ama imkansız. Onu kapının üzerine asıyorum. "İçki içemesen de eğleniyor musun?"

"Çok eğleniyorum," diye beni temin ediyor. "Connor'ın kız kardeşleri Babes'lerle çok iyi anlaşıyorlar."

"Değil mi? Buna sevindim. Bazen rahatlık alanımızın dışına çıkmamız gerekir." İşimi halledip elbiseyi düzelttikten sonra kuşağımı alıyorum.

, sonra kuşağımı alıyorum. Onu nasıl takacağımı bilemiyorum. "Sanırım biraz sarhoşum." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Lexi kolumu tutar. "Sen genelde bir margarita içen bir kızsın."

"Evet. Üç tane benim için çok fazla." Gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor, ama alkol onu yumuşatıyor. "Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra evleneceğime inanamıyorum."

Saçlarımı omuzlarıma üzerine itti. "İstemiyorsan evlenmek zorunda değilsin. Herkes anlayışla karşılar."

Kafamı sallıyorum. "Çıkış yolu istemiyorum. Ve bu sadece margaritaların etkisiyle söylemiyorum," diye fısıldıyorum. "Sanırım... ondan hoşlanıyorum? Çok benziyoruz. İkimiz de bizi sevmesi gereken insanlardan zarar gördük." Sözlerim birbirine karışıyor. Bazen kendimi İsviçre peyniri gibi hissediyorum. Ellerini tutuyorum. "Senin sahip olduğun türden bir aşkı bulabilecek miyim, bilmiyorum Lexi. Bu benim tek şansım olabilir ve bencilce de olsa, bunu istiyorum. Masal gibi bir hayat istiyorum, gerçek olmasa da, kötü bir kayınvalideyle birlikte olsa da, hokey dünyasının yanlış anlaşılmış kötü adamıyla evlenmek anlamına gelse de."

"Hepimiz birinin kötü adamıyız," diye cevaplar. "Belki de sen onun meleği olursun."

"Bunu çok isterim."

Masaya döndüğümüzde, Tally gece kulübüne gitmekten bahsediyor, ama bu hiç benim tarzım olmamıştır. Duyusal aşırı yüklenme yaşamadan önce ancak belirli bir miktara kadar dayanabiliyorum. Tanımadığım insanlarla çok fazla temas kuruyorum, çok fazla bilinmeyen var. Bu yüzden, dışarı çıktığımızda arkadaşlarıma harika bir gece için teşekkür edip bir araba ile Grace Manor'a gidiyorum.

Connor beni ön kapıda karşıyor. Siyah eşofman altı ve siyah tişört giymiş, kollarındaki dövmeleler görünür durumda.

Ona göz kırpıyorum. "Beni bekledin mi?"

"Kız kardeşlerim mesaj attı. Lexi ve Flip de öyle."

"Flip sana mesaj attı mı?" Elimi göğsüne koyup topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve rahatlamamın verdiği rahatlıkla inliyorum.

"Eve geleceğini ve içki içmediğini, ama çok çabuk sarhoş olduğunu söylemek için."

Hızla başımı sallıyorum. "Çok çabuk sarhoş oluyorum."

"Seni yatağa taşıyayım, hayatım." Eğilip bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini sırtımın arkasına dolayarak beni

O asansöre adımını atarken kollarımı boynuna doladım, yüzümü onun sıcak tenine bastırıp kokladım.

"Beni kokluyor musun?"

"Belki." Sandal ağacı ve narenciye kokuyor, hafif bir nane kokusu da var.

Birkaç dakika sonra asansörden çıktı, ama kapıma yaklaşırken fısıldadım, "Senin odan."

Durur.

Başımı kaldırıp onun temkinli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu gece seninle kalmak istiyorum."

Çenesini sıkıp gevşetir. "Sarhoşken sana dokunmayacağım, Mildred."

"Şu anda bana dokunuyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Parmakları gerilir.

"Seks istemiyorum. Sadece yakınlık istiyorum."

"Neden?"

Her şeyin ağırlığını birden hissederek iç çekiyorum. "Bunun gerçek olduğunu varsaymama izin ver. Sadece bu gece için. Lütfen."

O, dudaklarını şakağıma bastırmadan önce bana duygusuz gözlerle bakar. "Tamam."

Tek bir lamba yatağını aydınlatıyor. Ama onun kokusu var, onun gibi hissettiriyor — karanlık ve melankolik, çözmek istediğim bir gizem. Beni yatağına taşıyor ve dikkatlice saten yorganın üzerine yatırıyor.

Gözleri üzerimde dolaşıyor, burun delikleri genişliyor. "Pijamalarını getireyim."

"Senin giydiğin gömleği giyeceğim."

"Mildred." Gözleri kararır.

Gülümserim. "Connor." Elbisemi başımdan çıkarırım.

"Sen korkunç bir tehditsin." Ama o tavana bakar ve gömleğini çıkarır, yatağın üzerine atar. "Hazır olduğunda söyle."

Sütyenimin kopçalarını açıp düşmesine izin veriyorum. Sonra kollarımı kollara sokup gömleği başımdan çıkarıyorum. Yumuşak ve onun kokusu var. "Hazırım."

Gözleri aşağıya düşer, alt dudağını emer ve sertçe nefes verir. Arkamdan uzanıp yorgani geri çeker. "Altına gir."

Yatağın üstüne kayarım, yastıklara yaslanırım, o da üzerime battaniyeyi çeker, sonra diğer tarafa geçer ve yatağa girer. Kocaman bir kral yatak. Aramızda iki fitlik saten çarşaf var.

Ama umduğum gibi, kolunu uzatarak beni içeri davet ediyor. Yanına kayarak yanına sokuluyorum. Işık kapanıyor. Bacağımı onun bacağına atıp avucumu karnına koyuyorum.

"Mildred."

"Çok sıcaksın." Karanlıkta onunla birlikte olmak daha güvenli geliyor, çünkü karanlıkta gözlerimde istediğim şeyleri göremez. "Merak etme. Senin kaldırılabileceğinden daha fazla bir tehdit oluşturmayacağım."

O iç çeker ve elimi göğsüne götürür, başparmağı bileziklerin üzerinde gezer. "Bunları senin için çıkarabilir miyim, sevgilim?"

"Tamam." Altında ne saklı olduğunu göremez.

Onları dikkatlice tek tek çıkarır ve komodinin üzerine koyar.

"Ne istediğini bir daha söyle," diye fısıldarım.

Dudaklarını alnıma bastırıyor ve ben iç çekiyorum.

"Bu tatlı ses."

Çenesinin kenarını öpüyorum. "Başka ne?"

"Şu anda olduğu gibi burada olman."

Daha da yaklaşıp dudaklarımı yanağına koyuyorum. "Başka ne?"

"Deplasman maçım olmadığı her gece seninle masa oyunları oynamak."

"Bunu yapabiliriz." Yanağını avuçlarım ve başını bana doğru çeviririm.

"Başka bir şey var mı?"

"Sabahleyin bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

"Hatırlayabilirim."

Karanlıkta gözleri benimkileri arıyor, parıldayan ve sıcak, tam olarak tanımlayamadığım duygularla dolu. "Ne istiyorsun, Mildred?"

Başparmağımla alt dudağının kıvrımını okşuyorum. Aşk korkutucudur, özellikle de kalbini ve ruhunu birine adadığın türden aşk. Ama neredeyse bizim daha fazlası, özel bir şey olduğumuza inanabiliyorum ve bu geçici olsa bile buna tutunmak istiyorum. "Bana iyi geceler öpücüğü vermeni istiyorum."

Nefesi dudaklarıma çarpar.

"Lütfen," diye fısıldarım.

Yanağımı hafifçe okşadı, başparmağı çenemin altında duruyordu. Dudakları yumuşak bir dokunuşla, nazikçe bastırdı. Sonra dudaklarımız ayrıldı ve dillerimiz birbirine karıştı, onun sessiz inlemesi benimkiyle karışüyordu ve parmakları saçlarımda dolaşıyordu. Bu ana tırmanmak ve burada kalmak istiyorum. Bu pcğn içinde yaşamak istiyorum - onun nezaketinde, sadece arzunun var olduğu ve yaralarımızın engel olamadığı karanlığın tatlı unutkanlığında.

Ama sonra biter. Her şey gibi. "İyi geceler, sevgilim."

"Şimdi öyle."

BÖLÜM 21

CONNOR

Mildred'in yatak odasının kapısını çalıyorum. Prova yemeği günü ve o saatlerdir hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Girin!" diye sesleniyor.

Kafamı odaya sokuyorum. Makyaj masasının yanında duruyor, mermer tezgahın üzerinde ev yapımı bilezikler dağılmış durumda. Gözleri, artık hoş bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde üzerimde dolaşıyor.

"Harika görünüyorsun," diyor, ellerini gergin bir şekilde kalçalarının üzerinde gezdirerek.

"Sen de öyle." Uzun, koyu mor bir elbise giymiş. Elbisenin çizgileri sade ve net, kıvrımlı vücudunu güzelce ortaya çıkarıyor. "Sana bir şeyim var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Elbise, ayakkabılar ve çanta yetmedi mi?"

"Prova yemeğine çıplak gidemezsin, hayatım."

"Bu bir ifade olurdu, JCPenney'den alınmış hazır bir elbise de öyle."

Odayı geçiyorum. "Ailem çok kızar. Düğünden sonra istediğin yerde alışveriş yapabilirsin."

"Sanki izin istiyormuşum gibi konuşuyorsun." Mildred bana bakar, gözleri meydan okurcasına parlar.

"Elbiseyi beğenmedin mi?" Doğru elbiseyi seçmek için çok uğraştım; kumaşın yumuşaklığı, rahatlığı, ona ne kadar yakışacağı.

"Öyle demedim."

Onun duygularını, gerginlik dışında anlayamıyorum. "Başka bir şey giymek istersen, hiç sorun değil." Kolunu okşamak için içimdeki dürtüye yenik düşüyorum. "Ama bunu senin için seçtim, beğeneceğini düşündüm ve kimseye

Lexi, Mildred'in pahalı hediyelere alışkın olmadığını ve buna göre davranmam gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. "Sadece bu gecenin senin için olabildiğince acısız geçmesini istiyorum."

Yüzündeki ifade yumuşar. "Elbiseyi çok beğendim. Her etkinlik için yeni bir tane var. Bir daha giymeyeceğim kıyafetlerle dolu bir dolap olmasını hiç sevmiyorum."

"İstediğin kadar giyebilirsin. Ve sana fazla geliyorsa, dolabında kalmaları gerekmez. Onları bağışlayabiliriz."

Gözleri parlar ve içim rahatlar. "Bu çok iyi olur. İş yerimden çok uzak olmayan bir grup evinde balo elbisesi programı var."

"O zaman onları oraya götürelim." Cebimden mücevher kutusunu çıkarıp açtım. Ortasında yumuşak pembe bir taş bulunan elmas bir kolyeydi. Kesinlikle abartılı bir mücevherdi, ama elbisesine çok yakışıyordu. "Bu Meems'e aitti. Büyükbabam prova yemeği gecesinde ona vermişti, o da birkaç yıl önce bana verdi, muhtemelen buraya daha çabuk gelmemi umarak." Gülümsüyorum, o da gülüyor.

"Çok güzel," diye fısıldadı Mildred.

Endişemi yutuyorum. "Bu gece bunu takmanı çok isterim, ama sadece sen istersen."

"Bu benim için bir onurdur." Parmaklarını dudaklarına götürür ve başını sallar.

Kutudan kolyeyi çıkarırım ve o makyaj masasına döner, saçlarını kenara çeker. Kulağının arkasında küçük bir kayan yıldız dövmesi vardır, sarı ve beyaz, mor ve mavi kuyruklu. Dikkatimi yeniden toplarım ve kolyeyi dikkatlice ensesine takarım.

Parmaklarım omzuna değdiğinde, o da elimi kendi eliyle kapattı ve gözlerimiz aynada buluştu.

"Bu gece yine gerçekmiş gibi davranabiliriz," diye fısıldar, gözleri son zamanlarda görmezden gelinmesi imkansız hale gelen özlemle doludur.

Onun bakışlarını tutuyorum ve eğilip omurgasının üst kısmına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Sana çok yakışmış."

Bekarlığa veda partisinden sonra benim yatağında geceyi geçirdiğinden beri aramızdaki gerginlik sarmaşık gibi büyüyor. Sabah yalnız uyandım ve o günden beri bu bir daha olmadı, ama o da ödünç aldığı gömleği geri vermedi.

ödünç aldığı gömleği geri getirmedi. Her gece onu kütüphaneden yatak odasına taşıdığımda, o gömleği giyiyor.

Cedrick'ten gelen bir mesaj, arabanın hazır olduğunu bildiriyor. "Gitme zamanı." Eğilip ayakkabılarını alıyorum.

Mildred el çantasını bulur, sonra makyaj masasının üzerine dağılmış bileziklerden bir avuç alır.

"Yardım edeyim," diyorum.

"Sorun değil. Ben hallederim." Bileziklerin yarısı yere saçılır. Kalanları telaşla bileğine takar, sonra geri kalanları almak için çömelir.

Onun yanına diz çöküp en yakınimdaki bilezikleri topluyorum. Eski ve yıpranmışlar, bazılarının üzerinde isimler, bazılarının üzerinde desenler var. Bana lise günlerindeki dostluk bileziklerini hatırlatıyorlar.

Nazikçe elini tutuyorum, ama o elini çekiyor. Başı eğik, bileği vücuduna doğru dönük.

Düşen bilezikler başparmağımla işaret parmağım arasında sallanıyor. "Bunlar ne olacak?"

"Bırak da alayım." Sesi titriyor, eli de öyle. "Ne saklıyorsun?"

"Gitmemiz gerek."

"Bir dakika. Biz olmadan başlayamazlar." Elini nazikçe ters çevirip avucunu yukarıya doğru çeviriyorum ve kalan bilezikleri bileğine takıyorum. Nabız noktasının iç kısmında birkaç küçük yara kabuğu var, ama eski ve çok eski olmayan yara izleri de var. Başparmağımı kabarık derinin üzerinde gezdiriyorum, göğsümdeki acıyı görmezden gelmek imkansız. "Mildred?"

Gözleri kapanır ve omuzları çöker.

"Hey." Omurgamdan korku süzülürken, avucumla yanağını okşarım. "Sorun yok. Konuş benimle. Bana bunun ne olduğunu söyle."

"Çok utanç verici," diye fısıldadı.

"Bir sandviçle seviştim, hayatım. Utanç verici şeylerin pazarını ele geçirdiğime eminim."

O, titrek bir kahkaha atıyor.

Onun bileğini kaldırıp dudaklarımı yumuşak cildine bastırıyorum. "Lütfen benimle konuş. Şu anda endişeliyim ve sadece seni güvende tutmak istiyorum."

Gözleri kalkıyor ve onun çok iyi sakladığı hayaletlerin, huzursuz derinliklerinde gizlendiğini görüyorum. "Genelde bileğime saç tokası veya saç lastiği takarım. Stresle başa çıkmak için onu çıtlatırım. Eski bir alışkanlık."

Anladığımda midem burkulur. "Ve son zamanlarda benim yüzümden çok stres altındasın."

"Stresimin kaynağı sen değilsin," diye açıklıyor. "Çok fazla değişiklik oldu."

"İşleri kolaylaştırmaya çalıştım."

"Biliyorum. Ve bunun için minnettarım."

Ama benimle ve ailemle başa çıkmak pek de kolay olmadı. Stresi kimin yarattığı önemli değil, önemli olan onun başa çıkamayacağı kadar çok olması. "İzleri gizlemek için bilezik takıyorsun."

O başını sallar. "Bazıları benimle birlikte büyüdüğüm grup evindeki çocuklardan, bazıları da benim üvey kardeşlerimden. En azından iyi olanlar."

"Sen çok güzel bir mucizesin." Onu hak etmiyorum, ama yine de onu kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum.

O da bana sarılır ve sanki o beni teselli ediyor gibi hissedirim. "Ben iyiyim. Endişelenmene gerek yok, söz veriyorum," diye fısıldar kulağıma.

Nasıl endişelenmem? Avuçlarımla yüzünü kavrırım. "Zor kısmı neredeyse bitti. Sadece bu gece ve düğün kaldı, sonra ailemle ilgili tüm bu saçmalıklardan kurtulacağız. Bu işte birlikteyiz, tamam mı?"

Gözleri yüzümü tarar, alt dudağı dişlerinin arasından kayar. Başını sallar ve avucunu boynumun yanına koyar. "Bu işte birlikteyiz." Mildred eğilir ve ağzımın köşesine öpücük kondurur.

Telefonum ikinci kez titrer.

Ayağa kalkarız ve Mildred geri çekilir, ama ben onun elini tutarım. Ve o da bırakmaz.

BÖLÜM 22

CONNOR

"Sunum bir sanat eseri." Rix, çatalını eline almadan önce tabağının fotoğrafını çekiyor. Her yemeğin fotoğrafını çekiyor. "Ve her şey çok lezzetli!"

"Senin yemeklerin dışında, bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek," diye Flip de aynı fikirde.

Takım arkadaşlarım da aynı fikirde olduklarını mırıldanarak Rix'teki en sevdikleri yemekleri tartışmaya başlarlar.

"Tanrıya şükür bu akşam steak tartare yok," diye Mildred'in kulağına fısıldıyorum.

O gülüyor. "Ya da jambonlu ve peynirli sandviçler."

Yüksek sesle gülerim ve babamdan onaylamayan bir bakış alırım.

Prova sorunsuz geçmedi. Annem sık sık bir şeylerden hoşnutsuzluğunu dile getirdiğinde Mildred bileziklerini çekip duruyordu. Her seferinde parmaklarımızı birbirine bağlayıp bileğinin içini öpüyordum ve sadece kaçınılmaz olduğunda onun yanından ayrılıyordum. Neyse ki, resmi kısım bittiği için artık çok daha rahat, arkadaşlarıyla gülüp gülümsüyor.

Tatlı servis edilmeden hemen önce, Portia ve Isabelle sandalyelerini geri çekip su bardaklarına vurarak herkesin dikkatini çekerler.

Masa sessizleşir.

"Bu gece, kardeşimiz ve Mildred'i kutlamak için gelen herkese teşekkür etmek istiyoruz. Onlara çok minnettarız."

Takım arkadaşlarım bağırıp çağırıyor. Babes alkışlıyor. Kodiak, Lavender'ın boynuna burnunu sürtüyor. Quinn, Lovey'nin koltuğuna kolunu uzatıp sakın bir şekilde gülümsüyor. Ailem bu gürültüden şok olmuş görünüyor. Mildred'in çenesini kaldırıp dudaklarını uygun olandan birkaç saniye daha uzun süre öpüyorum.

"Dred, seni ailemize kız kardeşimiz olarak kabul etmekten çok heyecanlıyız!" Isabelle, duygulanmış bir şekilde boğazını temizliyor.

"Ama saç kesimini stilistlerimize bırakacağımıza söz veriyoruz," diye ekliyor Portia.

Kızlar gülüyor. Erkekler ise şaşkın görünüyor. En azından yalnız değilim. Mildred masanın altında bacağıma hafifçe vuruyor. "Sonra açıklarım."

"Bizi düğün partine davet ettiğin için çok teşekkürler, Dred. Çok sıcakkanlı, harika arkadaşların var ve kardeşimizin sana nasıl aşık olduğunu anlamak çok kolay."

Mildred kız kardeşlerime *teşekkür* eder.

Aralarındaki bağ gerçek ve tüm bunların bir yalan olduğunu, bittiğinde Meems'in kaybından daha fazlası için kalpler kırılacağını bilmek beni hüzünlendiriyor.

"Connor..." Portia yumuşak bir gülümsemeyle.

"Ağabeyimiz." Isabelle onun koluna sarılır.

İkiz olmasalar da, her zaman böyleydiler, birbirlerinin cümlelerini tamamlarlardı. Zorunluluktan dolayı yakındılar. Evimizde hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Çünkü ben bunu çok zorlaştırıyordum.

"Senin ne kadar koruyucu birisi olduğunu anlamamız çok uzun zaman aldı." Portia, Isabelle ile küçük parmaklarını birbirine bağlar.

"Erkekleri uzak tutmakta çok başarılıydın," diye ekler Isabelle, belki de ortamı yumuşatmak için.

"En azından Hokey Akademisi'ne gidene kadar..." diye ekler Portia.

"...ve sonra yatılı okula."

"Sen yokken seni çok özledik." Portia'nın sesi titrer ve suyuna uzanır.

Mildred masanın altında elimi sıkıyor ve gözlerini mendille siliyor. Meems de öyle yapıyor.

Ben yokken daha az anlaşmazlık oluyordu, ama aynı zamanda ailemin dikkatini dağıtamıyordum. Bu yüzden tüm dikkatlerini kız kardeşlerimi mükemmel kızlar yapmak için harcıyorlardı. Ve onlar da öyle, ama bu hayatın onları ne kadar mutlu ettiğini sorguluyorum.

"Hokey Akademisi'nin size tüm bu harika insanları kazandırdığına çok seviniyoruz," diye devam eder Portia, takımı ve onların önemli diğerlerini işaret ederek. "Ve biz çok mutluyuz ki buldunuz sizin

kişiyi bulmuş olmana xml-ph-0005@deepl.internal çok xml-ph-0006@deepl.internal mutluyuz xml-ph-0007@deepl.internal.” Portia, Mildred'e döner. “Kardeşimizi kalbine kabul ettiğin için teşekkürler.”

"Sonsuza dek sürecektir aşkını bulmana." Isabelle kadehini kaldırır.

Herkes kadeh kaldırır ve Mildred ile ben ayağa kalkarak kız kardeşlerimin kucaklamalarını kabul ederiz.

"İkiniz benim yüzümden başınızı belaya sokmak zorunda değilsiniz," diye Isabelle'e fısıldarım.

"Bunları söylemek istedik. Hayatın boyunca bizim yükümüzü üstlendin." Beni sıkıca kucaklar.

Daha fazla soru sormak istiyorum, ama ailem izlerken sormak istemiyorum, bu yüzden şimdilik bırakıyorum. Onlar yerlerine otururlar ve Flip ayağa kalkar.

Ellerini uyluklarının üzerinde gezdirip, dengesiz bir nefes verir. "Sizinle tanıştığım günü asla unutmayacağım — ikinizi de, aslında."

Hokey Akademisi'ndeki takım arkadaşlarımız kıkırdar.

Flip utangaç bir şekilde ensesini ovuşturur. "Ama Dred, tam da sana ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin."

"Sen masa oyunlarına ihtiyacın vardı," diye espri yapar.

"Evet, çok kötüydü. Kaba dilim için özür dilerim." Boğazını temizler ve cebinden bir dizi not kartı çıkarır. Kravatını çeker. Suyundan bir yudum alır. "Komşun olduğum günden beri, hayatımdaki en önemli insanlardan biri oldun, Dred. Sen benim ailemsin. Diğer kız kardeşim ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Bu masadaki herkes, senin arkadaşın, müstakbel gelinim, nişanlım olduğun için daha iyi bir insan."

Gözlerime bakar, ama bu bir uyarı değil, başka bir şey, belki de farkındalık gibi bir şey. Ve ona hak ettiği nezaket ve sevgiyle davranmam için bir rica.

"Yargılamadan dinlersin, ne olursa olsun arkadaşlarının yanında durursun, acımasızca sadıksın, agresif bir şekilde sevimlisin ve inanılmaz derecede şefkatlisin. Kütüphanede yeni bir program düzenlediğinde ve değer verdiğin insanlar için ortaya çıktığında bunu her seferinde görüyoruz."

"Hepiniz benim için aynısını yapıyorsunuz." Mildred gözlerinin altını siler.

Kolumu sandalyesinin arkasına uzatıyorum ve o bana yaslanıyor

"Çevrendeki herkese verdiğin ve karşılığında hiçbir şey beklemediğin tavrın hayranlık uyandırıcı." Flip, duygularla dolu gözlerini bana çevirir. "Connor, Dred'i sevmeye şerefine nail olduğun için çok şanslısın. Onun herkese, özellikle de güzel kalbine her zaman baktığı gibi ona da bak." *Aksi takdirde bana hesap vermek zorunda kalırsın* cümlesi söylenmemiş kalır.

Başımı sallıyorum. "Söz veriyorum." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Çünkü burada, Mildred'i en çok seven insanlarla çevrili otururken, Flip'in ne demek istediğini tam olarak anlıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum.

Bunu yapmasının nedenleri tamamen sevgiden kaynaklanıyor — arkadaşlarına, Meems'e, kütüphanede oluşturduğu programlarla yardım ettiği insanlara, annesi olmayan ve birlikte vakit geçirdiği her çocuğa duyduğu sevgiden. Ve ben de kendim için bunu istiyorum. Onun sıcaklığına ve sevgisine hak kazanmak istiyorum. Özel bir şey, özel *birini* buldum ve şans ve koşullar sayesinde o da benim karım olmayı kabul etti. Bunun gerçekmiş gibi davranmak istediğini söyledi, yani belki de doğru şeyleri yaparsam, sadece rol yapmaktan daha fazlasını isteyecektir. O zaman o da sonsuza kadar benim.

BÖLÜM 23

DRED

"Harika görünüyorsun." Lexi, annem gibi benimle ilgilenerek elbisesini düzeltiyor.

"Evlendiğime inanamıyorum." Ona dönerek soruyorum.

"Kaçmak mı istiyorsun, heyecanlı mısın, yoksa ikisinin arasında bir şey mi?" Parmağını kaldırır. "Öncelikle şunu söyleyeyim, bunların herhangi biri, bir kombinasyonu veya alternatif bir versiyonu tamamen kabul edilebilir. Benden neye ihtiyacın olursa, ben buradayım — kaçış arabası, kucaklaşma, duygusal destek." Kollarını açar ve ben de ona sarılırım.

"Kaçmak istemiyorum." Onu sıkıca sarıp geri çekildim. "Böyle inanılmaz bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"Sen de benim için aynısını yaptın. Nasıl hissediyorsun? Dürüstçe söyle." "Gerginim. Onu önemsiyorum, Lexi." Geçtiğimiz haftalar hokeyin en nefret edilen oyuncusunun farklı bir yönünü gördüm. Kimse izlemediğinde bambaşka biri oluyor.

"O da seni önemsiyor." Ellerimi ellerine alıyor. "Kötü adamların bile kalbi vardır."

Soyunma odamın kapısının çalınması ikimizi de irkiltir. "Düğün konukların geldi!" diye bağırır Rix.

Gerçekten oluyor.

Lexi kapıyı açar ve kızlar içeri akın eder. Herkesin kendi tarzında bir elbisesi var, ama hepsi şarap kırmızısı.

"Vay canına! Prenses gibi görünüyorsun, Dred!" Callie'nin gözleri hayretle açılır.

Lexi, Callie kendini kollarıma atmadan önce önüne geçer. "Ellerin temiz mi?"

Kız kardeşi ona bir bakış atar.

"Roman, buraya gelmeden önce onları yıkamasını söyledi," diye Fee göz kırparak bize güvence verir.

Callie'ye sarılmak için eğilirim. "Bu sabah eğleniyor musun?"

"Çok eğleniyorum! Düğünleri seviyorum! Essie makyajımı yaptı, en iyi atıştırmalıklar var, elbisemi çok beğendim ve hepimiz masaldan çıkmış gibi görünüyoruz!" Nefes almadan devam eder. "Connor artık benim Connor amcam mı olacak, tıpkı senin benim Dred teyzem olman gibi, gerçekte akraba olmasak da?"

"Connor senin onursal amcan olmaktan çok mutlu olacaktır." Gözyaşlarına hakim olamıyorum.

Lexi bunu fark etmiş olmalı ki, Callie'den çantasından bir şey almasını istiyor ve sonra daha fazla kucaklamaya boğuluyorum ve elimde köpüklü bir içecek var.

"Derin bir nefes al," diyor Hemi.

Çok ihtiyacım olan havayı
ciğerlerime çekiyorum.

"Maskaran su geçirmez, yani sorun yok," diyor Essie beni rahatlatmak için. Hepimizin makyajını yapıp düğün törenine katılmayı başardığı için o bir süper kahraman.

"Bir yudum al." Hammer, manikürlü tırnağıyla bardağımın kenarına hafifçe vurur.

Söyleneni yapıyorum. Mimosa kokteyli, tadı çoğunlukla portakal suyu gibi, hafif bir şampanya tadı var.

"Harika görünüyorsun, Dred." Rix boş elimi sıkıyor.

"Hepiniz çok güzelsiniz," diyorum ona. "Flip nerede?"

Gülümsüyor. "Kapının dışında seni bekliyor."

Odaya bakıyorum, onların dostluğuna minnettarım. "O zaman yapalım, değil mi?"

"Sadece makyajını biraz düzelteyim." Essie, yüzüme yarı saydam pudra sürmek için yanıma yaklaşır.

Kendime hızlıca moral veriyorum. Geleceğimi güvence altına alıyorum, Meems ve Connor'ı kalp kırıklığından kurtarıyorum, ailemi yakınımda tutuyorum ve bir yıl boyunca bu güzelim, yanlış anlaşılmış adam benim olacak. Ve ben de onun olacağım, belki de gerçekten. En azından bu olasılığı gördüm. Ne olursa olsun, bu işten zarar görmeden çıkabileceğimi sanmıyorum. Ama riski göze alacağım.

İhtiyacım olan her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra Tally kapıyı açıyor. Kızlar dışarı çıkıyor ve Flip'i görmek için kenara çekiliyorlar. Siyah smokin giymiş, saçları yapılmış. Sanki bir derginin sayfalarından çıkmış gibi görünüyor. Beni görünce yüzünde sıcak bir ifade beliriyor. "Bir hayalsin."

"Sen de oldukça şıksın."

Lexi dirseğıme dokunur. "Sana bir dakika vereceğiz."

"Teşekkürler."

Arkadaşlarım koridorda ilerleyerek içecek ve atıştırmalık istasyonuna yöneliyorlar

—her yerde var gibi görünüyorlar.

"Cidden, Dred, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin." Flip ellerimi tutar. "Bunu istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Bunu istiyorum." Belki de fark ettiğimden daha fazla. Hayal bile edemediğim masalsı bir düğün yapıyorum ve ailem de yanımda.

Gözleri yüzümü tarar. "Sana inanıyorum."

"Bunun kolay olmadığını biliyorum, ama sana çok minnettarım Flip." Söylemek istediğim çok şey var, ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Her zaman arkada olacağım." Yanağıma öpücük kondurur. "Sen benim ailemsin. Hiçbir şey bunu değiştiremez, tamam mı?"

"Tamam." Gözlerim yaşlarla doluyor, tüm duygularım yüzeye çıkıyor. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

Kollarını bana doluyor. "Ben her zaman senin kardeşin olacağım, Dred, ve ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım."

"Seni seviyorum," diye fısıldarım.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanır ve geri çekilir. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Hazırım."

Flip elimi dirseğinin kıvrımına koyar ve arkadaşlarımızın yanına gideriz. Arkadaşlarımız, otelin düğün şapeline doğru yürürken etrafımı sararlar.

Kapıya vardığımızda avuçlarım terlemeye başlar. Düğün konvoyum çok büyük. Lexi baş nedimem, Shilpa, Hammer, Hemi, Rix, Essie, Tally, Portia ve Isabelle nedimelerim, Fee ve Callie ise küçük nedimelerim. Connor'ın sağdıçları Kodiak, Quinn, Kellan, Dallas, Roman ve Tristan. Connor, kayınbiraderlerini bu işe karıştırmayı reddetti.

Düğün alayının koridordan geçmesi on bir yıl sürmüş gibi geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Flip elimi okşadı.

"Gerginim."

"İstersen vazgeçebiliriz. Hiç soru sormayız."

Ona bakıp Lexi'ye söylediğim şeyi tekrar ediyorum. "Kaçmak istemiyorum." Beni en çok tedirgin eden kısım da bu.

"Biliyorum. Şaka yapıyordum." Kolumu sıkıyor. "Dün gece sana bakışları... O da bizim gördüğümüzü görüyor."

En iyi arkadaşımdan bunu duyduğumda midemde hissettiğim heyecan kadar, onun haklı olduğunu ummaktan da korkuyorum.

"Düğün Marşı" başlıyor — tabii ki bir harpçi var, neden olmasın ki? Bu, gördüğüm en güzel düğün ve benim düğünüm.

Flip derin bir nefes alır. "Tamam, Dred, hadi seni sandviç sikiciyle evlendirelim."

Kahkaha atıyorum, sonra köşeyi dönerken sesimi bastırıyorum. "Aman Tanrım, çok fazla insan var." Her koltuk dolu. Panik başlıyor ve kameralar flaş patladıkça ağızım kuruyor.

"Sorun yok. Ben yanındayım. O seni bekliyor. Gözlerini Connor'dan ayırma," diye fısıldar Flip.

"Connor'a dikkat et," diye tekrar ediyorum ve onu bulduğumda yüzümde beliren geniş, samimi gülümsemeyi engelleyemiyorum. Damatların hepsi siyah giyinmiş, ama Connor koyu bordo bir smokin giyiyor ve muhteşem görünüyor. Her yönüyle asi milyarderin oğlu gibi görünüyor. Asil, kibirli, sakın.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor ve gülümsememi karşılıyor.

Bu işte birlikteyiz.

Önemli olan tek şeye odaklanıyorum, beni altar başında bekleyen adama verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum. Flip beni ayakta tutuyor ve Connor'ın sözü beni koridorda ilerletiyor.

Connor'a ulaştığımızda, Flip'e dönerek, "En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum." Yanağıma bir öpücük kondurur ve elimi Connor'ın eline verir.

İkisi birbirlerine bakar ve Connor saygıyla başını sallar. "Söz veriyorum, ona iyi bakacağım."

Flip, Terror ekibinin geri kalanıyla birlikte ön sırada oturuyor. Onların ortasında, birkaç iş arkadaşım ve grup evinden Cordelia ile birlikte oturan Everly ve Victor'a gülümser ve göz kırparım. Tamamen hayran kalmış görünüyorlar. Meems, Connor'ın ebeveynleri ve kayınları ile birlikte diğer tarafta oturuyor. Yüzü ıslıl ıslıl ve kalbim aynı anda hem şişiyor hem de kırılıyor, çünkü Connor ile bu anlaşmayı yaptığımızdan bu yana geçen kısa haftalarda ona tamamen aşık oldum.

Connor'ın geniş, sıcak eli benim elimi kavrar ve ben yerime geçerken bakışlarımı ona çevirir.

"Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldar.

"Bu smokinle beni gölgede bırakmaya çalışıyorsun." Göz kırpar. "Asla yapamam."

"Ama denedin."

İkimiz de gülümseriz ve bu ciddi, düşünceli adamın benimle mihrapta şakalaşması bir şekilde... doğru gelir.

Lexi gelip gece zambaklarından oluşan buketimi alır ve biz de töreni başlatan ve biraz eğlenmiş gibi görünen nikah memuruna dikkatimizi veririz. Connor'ın ellerinin benim ellerimi kavraması ve gözlerindeki sıcaklık beni sakinleştirir. *İşte bu kadar.* Hayatımı onun hayatına bağlıyorum, en azından şimdilik.

Connor, yeminini ederken ciddi bir ifadeyle gözlerime bakıyor. "Mildred Reformer, bugünden itibaren her şeyde seni ilk sıraya koyacağıma, seninle geçirdiğim her anı değer vereceğime, sana rahatlık sağlayacağıma, sözlerimle ve eylemlerimle senin benim dünyamdaki en önemli kişi olduğumu göstereceğime yemin ederim. Senin mutluluğun benim mutluluğum, senin ihtiyaçların benim ihtiyaçlarım. Sana bakacağıma, seni onurlandıracağıma ve ölüm bizi ayırana kadar kalbine hak ettiği yuvayı vereceğime söz veriyorum."

Onun sözlerinin ağırlığı kalbime yerleşir ve ben kendi yeminimi okurum. "Connor Grace, sen en inanılmaz, en sadık adamsın. Sen derin, koşulsuz ve ilham verici bir inançla seviyorsun. Bu sevgiyi değer vereceğime, yanında durup sana destek olacağıma söz veriyorum. Kalbimi sana vermek ve ölüm bizi ayırana kadar seninle birlikte olmak benim için bir onurdur."

Gözleri memnuniyetle parlıyor.

Connor, yüzükleri takarken titreyen ellerime sağlam bir destek oluyor. Ve sonra karı koca ilan ediliyoruz.

"Artık gelini öpebilirsin," diyor nikah memuru. "Bütün gün bunu bekledim, Bayan Grace."

O titrek eliyle yanağımı okşarken kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

"Güzel karım." Yumuşak ve tatlı dudaklarını nazikçe öper. Nazik ve iffetli. En azından ben dudaklarımı ayırıncaya kadar.

Connor boğazının derinliklerinden derin bir ses çıkarır ve başımı eğerek içini okşar. Kameralar aralıksız flaşlar patlatırken, dizlerimin titremesine neden olacak kadar derin bir öpücük verir ve sonra geri çekilir, alaycı bir gülümsemeyle elimi tutar ve kalabalığa bakar.

Arkadaşlarımız gülümsüyor ve alkışlıyorlar, gürültücü ve diğer katılımcıların ölçülü golf alkışlarıyla tam bir tezat oluşturuyorlar. Connor'ın annesi öfkeli görünüyor ve babasının yüzünde kara bir fırtına bulutu var. Kilisede bana dilini sokmak, yasakların başında gelir eminim.

Connor kolumu tutuyor ve elimi onun ön koluna koyduğumda elini benimkinin üzerine koyuyor. Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bu odadaki herkesten daha iyisin ve önemli kişiler bunu zaten biliyor."

Bacaklarım titriyor olsa da, sözlerinin beni sarmalamasına izin veriyorum ve omurgama çelik gibi bir güç geliyor. Artık bir Grace'im. Ve bu sadece geçici olsa bile, bu isim güç taşıyor. Daha önce söylediği gibi, kaşmir astarlı zırh gibi. Onun adını almamın, onun olmamın gücünü hissediyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum ve dudaklarının şakaklarıma değdiğini hissediyorum.

Koridorda ilerlerken herkes ayağa kalkar. İlk sıralarda oturan arkadaşlarıma gülümserim, sonra bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanırım. Connor beni düğün partisi süitine götürür, burası hazırlanmak için kullandığımız ayrı süitlerden farklıdır.

Arkadaşlarımız gelmeden önce sadece bir dakikamız var. Kafamı kaldırıp kocamın tüm ihtişamını içime çekiyorum. "Vay canına."

"İyi misin?" Ellerini kollarımın üzerinde gezdirir.

"Evlendik."

"Evet." O da başını sallar, gülümsemesi tereddütlüdür. "Sana bir şeyim var."

Bir an için cebinden bir tomar para çıkarmasını bekliyorum, ama onun yerine küçük bir organize çanta çıkarıyor.

Merakla başımı eğiyorum, o da torbayı dikkatlice açıyor, sonra elimi bizim aramızda avuç içi yukarı bakacak şekilde hareket ettiriyor ve küçük bir dostluk bileziğini elime sallıyor.

Üzerinde "*Mrs. Grace*" yazan boncukları parmaklarımla okşarım. Boğazını temizler. "Senin için yaptım." Gözlerimi ona çeviririm. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Manşetini yukarı itti. "Benim de var." Onunki *Bay Grace* yazıyordu. *Grace*.

Gözlerim yaşarır. Kalbim durur. Connor bunun önemini, hayatım boyunca topladığım bu bileziklerin benim için ne kadar değerli olduğunu fark ediyor mu bilmiyorum; bunlar hayatımın tüm güzel anlarının parçaları.

Aniden sanki biri kafamın üstüne Novocain enjekte etmiş gibi hissediyorum ve bu his vücudumdan bir şelale gibi akıyor. Smokin yakasını tutuyorum. "Beni tekrar öpmelisin."

Kaşları kalkıyor.

"Lütfen. Şimdi. Dikkatimi başka yere vermem lazım, yoksa ağlayacağım," diye açıklıyorum.

Kaşları çatılır ve ifadesi kararır. "Seçimlerinden şimdiden pişman mı oldun?"

"Hayır, duygularım çok büyük ve senin tatlılığın beni en hassas yerimden vuruyor. Lütfen dikkatimi başka yere çek, Bay Grace."

"Neye ihtiyacınız varsa, Bayan Grace." Ellerini yüzüme koyup dudaklarını benim dudaklarıma eğdi.

Dilinin yumuşak dokunuşu, yüzümdeki nazik parmaklarının sert uçları, sandal ağacı ve narenciye'nin rahatlatıcı kokusu ve vücudunun sıcaklığı beni paniğin eşiğinden geri çekiyor.

"Hey, dur bakalım!" Kodiak'ın derin sesi büyüğü bozar.

Öpüşmeyi bitirmeden önce Connor'ın dilini son bir kez okşuyorum.

"Size birkaç dakika verebiliriz," diyor Lexi sırtarak.

"Sorun değil," diye onları temin ederim. Evliliğimizi tamamlamak gündemde olmamalı, fotoğraf çekilmeden önce ger ekleŖecek bir Ŗey ise hiç olmamalı.

Yürüyorum ve kapıyı açarak herkesi içeri davet ediyorum. "Sadece merhaba demek istedik. Herkes, lütfen bize katın!"

ArkadaŖlarımız odaya girer, Ŗampanya ŖiŖeleri açılır ve içilir. Bir dakika sonra Connor'ın ailesi ve kay nları da bize katılır.

" ok güzelsin Mildred," diyor Courtney, al ştır lm Ŗ bir gülümsemeyle.

" ok teŖekk r ederim. Bu bir r yan n ger ekleŖmesi gibi." Yani bunu

"Eminim öyledir," diye karŖ lık veriyor.

Meems ortaya çıkar, tatlı kalbi için Ŗ k rler olsun, ve bizim ellerini ellerine aldı. "Seni Grace ailesine kabul etmekten çok mutluyum, Dred. Birbirinizi çok mutlu edeceksiniz."

Kollarımı ona doladım. "Ailenin bir parçası olmak benim için büyük bir onur, Meems."

Gözleri yaŖlarla dolmuŖtu. "Torunumun en iyi yanlarını ortaya  ıkard ğ n için teŖekk r ederim."

Kalbim sık Ŗır, ama cevap verecek vaktim yoktur, çünkü Courtney dikkatimizi çeker.

"Fotoğrafçılar bahçede hazır. Düğün konukları on dakika sonra orada bizimle buluŖacak." Bak Ŗları bana kay yor ve keŖke yüzündeki ifadeyi okuyabilsem diyorum. "Aileye hoŖ geldin, Mildred."

BaŖımı sallıyorum. "TeŖekk r ederim."

Julian Isabelle'e elini uzatır.

"Izzy d Ŗarıda sizinle buluŖacak. O da düğün konuklarından biri," diyor Connor.

Julian sık  bir gülümsemeyle, "Tabii ki. Yak nda g r Ŗ r z," der. Isabelle'in yanağına bir öpücük kondurur ve Courtney ile Duncan'ın ardından odadan çıkar.

"Umarım sarhoŖ olup erken bay lır," diye m r ldan r Courtney bardağına.

Ben gülerek burnumu çekerim.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Tabii ki şaka yapıyorum."

"Onlara içki verin. Akşam yemeği bitene kadar kışlarını koltuk altlarından ayırt edemeyecekler," diyor Connor düz bir sesle.

Düğün partisiyle çekilen fotoğraflar kahkahalarla dolu ve genelde somurtkan olan kocam bile takım arkadaşları etrafında toplanınca gülümsüyor. Umarım bugün onların bir parçası olduğunu hissediyordur. Aramızda olanların, geçici olsun ya da olmasın, bu takımın ona benim için olduğu gibi ihtiyaç duyduğu desteği ve dostluğu verebileceğini göstermesini istiyorum.

Courtney aile fotoğraflarını yönlendirirken düğün partisi izin ister. Fotoğraflar sert ve biraz tatsızdır, sonra Courtney anne-kız fotoğrafları çekilmesine karar verince ortam biraz garipleşir.

"Bunu ciddi mi yapıyorlar?" diye Connor'a soruyorum.

"Oh evet." İki kadeh şampanya alır ve bana biri.

"Ama bu bizim düğünümüz."

"Ama fotoğrafçının parasını onlar ödüyor."

Courtney, Julian ve Bryson'ı çağırır, böylece Isabelle ve Portia ile poz versinler.

Onu bu kadar kolay dışlayabilmelerine şaşıyorum. "Connor ve ben kardeş fotoğrafına katılalım mı?" diye sesleniyorum.

Courtney irkilir.

Connor şampanya kadehine gülerek "Oh! Evet!

Tabii ki." diyor.

Şampanyamı içip, fotoğraf çekiminin geri kalanında Connor'ı ve kendimi her bir fotoğrafa dahil ediyorum, çünkü kendi düğününde onu dışarıda bırakan ebeveynlerini siktir ediyorum.

BÖLÜM 24

DRED

Connor, otele geri dönerken kolunu koluma takar. "Bu resepsiyon, bir iş toplantısı olduğu kadar bir gösteriş de," diye açıklar, sesi alçaktır.

"Tabii ki öyledir."

"Ailemin tüm tanıdıkları bu resepsiyona katılıyor ve bazıları sana özel ilgi gösterecek."

"Düşmanca bir şekilde mi?" diye soruyorum.

"Evet, aynen öyle." Başparmağıyla avucumun ortasını okşadı. "Bu yüzden bu akşam can sıkıcı derecede dikkatli olabilirim. Şimdiden özür dilerim."

"Sen benim kocamınsın. Sinir bozucu derecede dikkatli olman gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

Burun delikleri genişler ve bakışları kararır. Elimi dudaklarına götürür ve elin arkasını öper. "Böyle hissettiğine sevindim, karıcığım."

Resepsiyon salonuna adımımızı attığımız anda tanıştırmalar başlar.

Connor, babası ve annesi bizi birbiri ardına etkili kişilere tanıtırken, koruyucu ve sahiplenici bir şekilde elini belimin altında tutar.

Ne zaman biri ona hokeyi bırakıp otel imparatorluğuna ne zaman katılacağını sorsa - ki bu sık sık olur - o konuyu saptırır ve onlara kendi çocukları ve kariyer hedefleri hakkında keskin sorular sorar. Cevap genellikle aynıdır: Tabii ki aile işine katılmışlardır.

Connor, yetişkin hayatının tamamını profesyonel hokey oynamayı seçtiği için savunarak geçirdi. Ancak, onun için çizilen yol çok daha mantıklı olmasına rağmen neden bu yolu seçtiğini anlayamıyorlar.

Her tanıtım, daha canlı bir resim çiziyor: O, güzel bir kötü adam. Ve o benim.

"Artık evlendiğine göre hokeyi bırakmayı düşünüyor musun?" diye soruyor Martin adında finans dünyasından önemli bir isim.

"Lig bana sözleşme teklif etmeyi bırakana kadar hayır," diye soğukkanlılıkla cevaplar Connor.

"Oldukça şiddet içeren bir spor," diye düşünür Martin.

"Finans dünyası da öyle," diye cevaplar Connor kibirli bir gülümsemeyle.

Martin gülümser. "Otellerle uğraşırken gülümsemende boşluklar oluşmaz en azından."

"Oğlumun dişlerinde boşluklar olabilir, çünkü düğmelere basmaktan hoşlanıyor," diyor Duncan uyarıcı bir tonla.

"Özellikle de seninkileri, baba," diye espri yapıyor Connor.

"Aman Tanrım! Dred, düğünün muhteşem! Bu çok güzel! Bizi davet ettiğin için çok teşekkürler!" Everly kendini üzerime bir battaniye gibi atıyor. Victor, ellerini ceplerine sokmuş, özür diler gibi bir gülümsemeyle arkasında duruyor.

"Gelebildiğinize çok sevindim. Cordelia nerede?" Grup evinin baş sorumlusu ve koruyucusunu aramak için etrafa bakınıyorum.

"Tuvalete gitmesi gerekti. Orada, her kişi kullandıktan sonra kağıt havlu veren ve lavaboyu temizleyen bir görevli var. Vay canına." Aklını kaçıran bir hareket yapar. "Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Prenses gibi görünüyorsun. Elbisemi beğendin mi?"

"Elbiseni çok beğendim." 90'ların balo elbiselerine benziyor ve kişiliğine çok yaklaşıyor.

"Yepyeni bir tane aldım! İkinci el mağazasına bile gitmedik. Victor da bir takım elbise aldı ve insanlar onu giyerken rozet taktılar!" Nefesini içine çekti.

"Seçerken eğlendin mi?" Onun heyecanı beni gözyaşlarına boğdu. Grup evindeki Cordelia'ya giyecek bir şeyler alabilmeleri için para gönderdim.

"Çok eğlenceliydi! Burada atıştırmalıklarla dolaşan insanlar var. Bize sürekli ikram ediyorlar ve biz de alabiliyoruz. Çok lezzetliler." Sesi fısıltıya düşüyor. "Keşke

bir kap ve daha büyük bir çanta getirseydim de eve biraz götürebilseydim."

"İstersen sana bir kutu hazırlayabiliriz," diyor Connor.

Babası bir grup iş adamı ve damatlarıyla sohbet etmeye başladı.

"Hey! Merhaba! Aman Tanrım. Vay canına." Everly neredeyse çıldırmak üzere ve ben bundan çok hoşlanıyorum. "Sen Connor Grace'sin. Açıkçası, hokeyi veya sportif erkekleri pek sevmem, ama" — ona iki başparmağını kaldırarak— "takım elbiseni beğendim." Bana dönüp, "*O çok yakışıklı*" diyor.

Victor'a bize katılmasını işaret ettim. "Connor, Everly ve Victor'la tanışmanı istiyorum. Onlar da benimle birlikte kütüphanede gönüllü olarak çalışıyorlar."

"Mezun olmak için kırk saatlik toplum hizmeti yapmam gerektiği için yardım ediyorum, ayrıca kitaplıkta sevimli bir çocukla yaramazlık yaparken yakalandım." Everly burnunu kırıstırıp omuz silkiyor, sanki "*ayy*" der gibi.

"Everly!" Victor azarladı.

Connor sırtarak, "Seni yakalayan karım mıydı?" diye sorar.

Karımın sesinin onun ağzından çıkmasını sevmemeliyim.

"Uh-huh." Everly başını sallar. "Dorothea'dan iyidir, orası kesin. Kütüphaneye girmemem çok kötü olurdu." Saçlarını omzunun üzerinden atar. "O zaman okuldan sonra kurabiyelerimi ve meyve suyu kutularımı nereden alacağım?"

"İyi bir meyve suyu kutusu ve kurabiyeyi çok severim." Connor'ın yüzünde eğlence dolu bir ifade var.

"Ama iyi bir jambonlu peynirli sandviçi daha çok seviyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Aynı!" Everly, bu ortak noktaları olduğu için çok heyecanlanmış bir şekilde haykırır. "Ama marulla mahvetme, değil mi?"

"Kesinlikle marul yok," diye onaylar Connor.

Sunucu, akşam yemeğinin yakında servis edileceğini duyurur.

"Cordelia'yı bulmalıyız." Victor kız kardeşini dirseğinden tutar. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Bay Grace. Bizi davet ettiğin için teşekkürler, Dred. Harika bir geceydi."

"Sonra dans ederiz, tamam mı?"

"Dans etmeyi çok seviyorum!" diye bağıırır Everly.

Victor gülümser ve başını sallar, sonra onu odanın diğer tarafına götürür ve yol üzerinde geçen bir garsondan hors d'oeuvre alır.

"Onlar kardeş mi?" Connor sorar.

"İkizler."

"Mutfak personeline bahsettiğin kişi o." Beni baş masaya götürürken avucunu belime koyar.

"Evet, o." Sevgiyle gülümserim.

"Ve grup evinde mi yaşıyorlar?" "Evet."

"Kız biraz vahşi ama Victor sakın görünüyor," diye gözlemler.

"O öyle, o da öyle, ama o ondan ayrılmayacak ve o da beladan uzak durmakta zorlanıyor." Geçen yıl koruyucu ebeveyn olmak için evrak işlemlerini başlattım, ancak otuz yaşın altında, mütevazı bir gelire sahip ve iki yatak odalı küçük bir dairede yaşayan bekar bir kadın olarak, şansım pek yoktu.

"Yani sistemde sıkışıp kaldılar," diyor Connor.

"Ne yazık ki, reşit olana kadar."

Connor koltuğuma oturmamda bana yardım ediyor, elbisenin sandalyenin ayaklarına takılmaması için düzeltiyor.

Omzuma nazikçe bir öpücük konduruyor, bunun benim için mi, yoksa sergilendiğimiz konuklar için mi olduğunu bilmiyorum. Kameranın flaşları patlıyor ve ben çenemi kaldırıp kocamanın yanağına dokunuyorum.

"Burada çok fazla fotoğrafçı var," diye mırıldanıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, parmakları çenemin altında kayıyor. "Babam medyaya sadece akşam yemeğine kadar erişim izni verdi. Yakında gidecekler."

Eminim ki, sanki özel bir an yaşıyormuşuz gibi görünüyor. Ve belki de öyledir. Çünkü bir parçam bu masalın gerçek olmasını istiyor; kararlaştırdığımız rollere girip, bu rollerin dışında kim olduğumuzu unutmak istiyor.

"Beni öpmelisin," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kısıyor, düşünceli bir ifadeyle. "Onlar için mi, senin için mi?" Dürüstçe cevap veriyorum. "Benim için."

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırır. İkimiz de öpücüğü derinleştirmeye, onu bir gösteriye dönüştürmeye çalışmaz. Bu yüzden çok çabuk biter. Ama Connor yanıma oturur. En azından burada yalnız değiliz,

krallar gibi tahtlarda oturuyoruz. Sağımda Lexi, Connor'ın solunda Kodiak olmak üzere arkadaşlarımız bizi çevreliyor.

Akşam yemeği abartılı ve olağanüstü. Garsonlar şampanyamı sürekli dolduruyor ve ben de bir kez olsun kendimi şımartıyorum. Connor'ın ailesi Meems ve Connor'ın kayınbiraderleriyle birlikte oturuyor. İş arkadaşlarım, Everly ve Victor bir köşeye sıkışmış, etraflarını Terror'un geri kalanı çevreliyor.

Konuşmalar başladığında gerginim, ama Connor'ın ailesi kısa ve tatlı bir konuşma yapıyor, beni Grace ailesine hoş geldin diyor ve tek oğullarının yakın gelecekte Grace imparatorluğuna katılmasını beklediklerini açıkça ima ediyorlar.

Sırada Meems var ve Connor merdivenlerde onu karşılıyor, podyuma çıkmasına yardım ediyor. Mikrofonu ayarladıktan sonra yanımdaki yerine dönmeden önce kalbim hızla atıyor.

"Yorgun görünüyor," diye mırıldanıyorum.

"Öyle, ama mutlu, bunun için teşekkür ederim." Şakağıma bir öpücük kondurur.

Meems, Connor'ın büyümesini, kendi yolunda ilerlemesini ve hokey tutkusunu keşfetmesini anlatırken ben de onun elini sıkıyorum. "Sopayı eline aldığın günden beri bu spora aşıksın ve uzun süre başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu sporla yaşıyor ve nefes alıyordun. Hayalini gerçekleştirdin ve tüm zorluklara rağmen bunu başardın. Sonra Mildred, Dred" —gülümsüyor—"hayatına, hayatımıza girdi ve sende bir değışiklik gördüm. Şimdi de görüyorum." Bize işaret ediyor, Connor koltuğumun arkasına kolunu rahatça atmış, bacaklarını çaprazlamış oturuyor. "Dred, hayatım boyunca görme ayrıcalığına sahip olduğum yumuşak tarafını ortaya çıkarıyor. Hayatımıza ve evimize çok fazla neşe, ışık ve sevgi getiriyor." Meems gözyaşlarını siler. "Dred, en çok ihtiyacımız olduğunda bize geldiğin için teşekkür ederim. Benim gördüğümü gördüğün, torunumu hak ettiği şekilde sevdiğin için teşekkür ederim. Seni torunum olarak görmekten çok gurur duyuyorum."

Gözlerimden yaşlar akarken, kendimi hem berbat hem de harika hissediyorum. Onu çok seviyorum ve tüm bunların amacı onu mutlu etmek, ki o da mutlu, ama ya Connor ve benim yaptığımız bu oyun

artık gerçek değilse, en azından benim için? *Ya ona gerçekten aşıksam?*

Ancak paniğe kapılmak için vaktim yok, çünkü Connor ayağa kalkmama yardım ediyor. Podyumda Meems ile buluşıyoruz.

"Seni çok seviyorum." Ona sarıldım.

"Ben de seni seviyorum tatlım." Yanağıma pücük konduruyor.

Isabelle, Meems'i sandalyesine oturturken, Connor cebinden mendilini çıkarıp gözlerimi siliyor. "Bu işte birlikteyiz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum.

"Konuşmayı ben yapayım mı?"

"Lütfen."

Kolunu bana dolayarak, mikrofonu kendi boyuna göre ayarlarken beni yanına çekiyor. "Mildred ve ben, bu özel günü bizimle birlikte kutlamak için burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz."

Ardından, takım arkadaşlarının coşku lu tezahüratları eşliğinde nazik bir alkış yükselir.

"Anne ve baba, bu etkinliği cömertçe düzenlediğiniz için teşekkür ederim. Bu, masal gibi bir olay, ki bu da benim güzel karımın hak ettiği bir şey." Bana bakıyor. "Hayatımı bu kadar zenginleştirdiğin ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim, Mildred. Sana minnettarım."

enem titriyor. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Ama o çok samimi ve yakışıklı görünüyor ve her ne olursa olsun, bana beklediğimden çok daha fazlasını verdi. Parmağını enemin altına koyuyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. Belki görünüş için. Belki de istediği için.

Salon alkışlarla ınılıyor.

Bar yeniden açılır ve sunucu ilk dansı duyurur.

Connor beni dans pistine götürür ve elimi tutar. "Herkes bize bakıyor," diye fısıldarım.

"Sadece beni takip et." Avucunu sırtıma koyuyor, ısısı cildime nüfuz ediyor, beni yere sabitliyor. "Gözlerini benden ayırma, tamam mı sevgilim? Sen ve ben, dünyaya karşı."

Sonunda Flip ve takımın geri kalanı için durumun nasıl olduğunu anlıyorum — insanlar her zaman izliyor, her zaman yorum yapıyor, her zaman

fikir beyan ediyorlar. Connor için durum çok daha kötü, çünkü onu eleştiren sadece hokey izleyenler değil. Diğer herkes de öyle.

Müzik başladığında Connor beni kendine doğru çeker ve ben avucumu onun kalın omzuna koyarım. Soyadının da ima ettiği gibi, o dengeli ve zariftir. Dans pistinde beni döndürürken, onun muhteşem yüzüne odaklanarak başka hiçbir yere bakmam.

Şarkı bittiğinde, arkadaşlarımız bizi koruyucu bir balonla çevreler. Kollarımı Connor'ın omuzlarına dolarken, o da kollarını belime dolayarak, uygunsuz ve rahat bir şekilde sevgisini gösterir.

"Bu bana lise danslarını hatırlatıyor," diye düşünürüm.

"Çok dansa gittin mi?" Connor yanağımdan bir tutam saçımı çekip alır.

"Eğlenceli ama garip olduklarını anlayacak kadar. Ya sen?"

O başını sallar. "Genelde bu tür şeyler yüzünden ayrıcalıklarım elinden alınırdı."

Onu, dünyaya kızgın, her adımında saldırgan ve kavgacı, bulamadığı kabulü korumak için kibirini kalkan olarak kullanan somurtkan bir genç olarak hayal edebiliyorum.

"Başkaları belaya bulaşmasın diye bela yaratmak için mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beni fedakar biri gibi gösteriyorsun."

"Öyle değil misin? Kötü adam kılığına girmiş kahraman," diye düşünürüm. "Bunun doğru olduğundan emin değilim, ama böyle düşünmen hoşuma gitti."

Şarkı değişir, an sona erer ve Flip benimle dans etmek için adım atar. Connor Callie'yi yakalar ve dans pistinde onu döndürür.

"Connor'ın yaptığı konuşma çok etkileyiciydi," diyor Flip, gözleri benimkilerle buluşuyor, değerlendiriyor, sorguluyor.

"Öyleydi," diye onaylıyorum.

"Meems seni seviyor, değil mi?"

"Evet, ben de onu seviyorum."

"Kodiak, onun sağlığının pek iyi olmadığını söylemiş olabilir." "O iyi."

"Connor ona çok yakın, değil mi?"

"Soru sormayı bırak da düşünümün tadını çıkar, Flip."

Gölüyor. "Tamam. Konuyu kapatacağım. En azından balayından dönene kadar."

"Teşekkürler. Çok naziksin."

Tally ve Fee, kıkırdayarak ve gülümseyerek yanımızdan geçip giderler.

Flip bir anlığına onları izler, sonra dikkatini bana geri verir. "Tally benimle dans etmek istiyor."

Gülümserim. "Eminim öyledir."

Kaşları çatılır. "Hiç şaşırılmış görünmüyorsun."

Onun göğsünü okşuyorum. "Öyle değilim. Açıkçası, arkadaş grubumuzdan kimsenin öyle olacağını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Bakışları bir anlığına omzumun üzerinden geçip bana geri dönüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece bir hoşlanma."

"Birkaç yıl önce aşıkı, Flip. Artık genç değil. Yetişkin bir kadın. Üniversitede okuyor ve yakında mezun olup kendi hayatını yaşayacak."

Sinirli bir şekilde başını sallar. "Bu olamaz... Ben... Ben onun için iyi bir seçim değilim."

"Belki geçmişte..."

"Yaptığım saçmalıklar." Burun köprüsünü sıkıştırır. "Bunları silemem ve o benim için fazla iyi."

"Bu doğru değil."

"Vander Zee beni mahveder."

Terror'un baş antrenörüne bakıyorum, masada oturmuş, ciddi bir ifadeyle kızının eğlenmesini izliyor. En iyi zamanlarında bile yoğun bir adamdır.

"O hatayı yapmama izin vermeyeceğine söz ver, Dred."

İç çekiyorum. *Ne demeliyim?* "Hata yapmana izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 25

CONNOR

Mildred yanıma döndüğünde, "Bu konuşma ciddi görünüyordu," diye mırıldandım.

"Sonunda gözleri açılıyor," diye cevapladı.

"Ona benimle neden evlendiğini söyledin mi?"

Dred bana yan gözle baktı. "Hayır."

"O zaman ne..." Başlarını birbirine yaklaştırmış olan Tally ve Fee'ye bakıyorum. "Koçun kızı aşık olmuş."

O mırıldanır. "Aşık olmaktan ve aşkı unutmaktan bahsetmişken, Callie sıırılsıklam aşık görünüyor."

Müzik daha neşeli bir parçaya geçmişti, ama Kodiak sanki yavaş bir şarkıymış gibi Lavender'a sarılmıştı. Önlerinde Tally, Fee ve Callie, Everly ve Victor ile dans etmeye başlamışlardı. Callie, gözlerinde yıldızlar parlayarak Victor'a bakıyordu. Ve ara sıra, Tally'nin bakışları odanın diğer ucuna, Flip'in Tristan ve birkaç takım arkadaşımızla konuşarak durduğu yere kayıyordu.

Meems, Isabelle'in koluna girerek yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Her şey harika." Meems, ellerimizi kendi ellerine alır. "İkiniz birlikte çok güzelsiniz. Bu günü kutlamak için burada olabildiğim için çok heyecanlıyım."

"Biz de, Meems." Onu nazikçe kucaklarım ve Mildred de aynısını yapar.

Meems'e bir şey fısıldar ve onu güldürür. "Meems'i arabaya kadar geçireceğim," der Isabelle.

"Ben götürebilirim," diye cevap veriyorum.

"Ben de gelebilirim," diyor Mildred.

"Hayır, sen dans pistindeki arkadaşlarına katıl." Terör kadınlarına çenemi doğru eğiyorum. "Sen de, Izzy."

"Döndüğünde bize katılabilirsin." Mildred çenemin kenarına bir öpücük kondurur, Izzy'nin koluna girer ve arkadaşlarının yanına doğru sallanarak yürür.

Meems'i resepsiyondan dışarı çıkarıyorum ve asansörle lobide iniyoruz.

"Kütüphanedeki ikizler Dred'e bayılıyorlar," diyor. "Evet, öyle," diye onaylıyorum.

"O da onları seviyor," diye ekliyor.

"Onun kalbi çok büyük."

"O sana iyi geliyor." Meems elimi okşuyor.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Geri döndüğümde gözlerim dans pistindeydi, ama babam ve birkaç iş ortağı tarafından köşeye sıkıştırıldım ve hiç ilgimi çekmeyen sıkıcı bir sohbeta çekildim. Sonunda izin isteyerek Kodiak ve ekibimden bazı arkadaşların yanına gittim. Onlar barda takılıyor ve dans eden kadınları izliyorlardı.

Mildred'e akşamın tadını çıkarması için zaman tanıyorum, çünkü önümüzdeki birkaç günü balayımız için sadece ikimiz birlikte geçireceğiz. Gecenin sonuna doğru yanaklarının kızarması ve gözlerinin parlaması, şampanyanın tadını çıkardığını gösteriyor. Onu suçlayamam. Ben de birkaç kadeh içtim. Birkaç hafta önce bu yola çıktığımızdan beri oldukça zorlu bir süreç oldu.

Gece yarısını biraz geç, gelinimi kucağıma alıp balo salonundan dışarı taşıyorum. O arkadaşlarına el sallarken, herkes konfeti atıyor. Kapılar arkamızdan kapanıp kameralar flaşlarını kesince, düğün süitine doğru yola çıkıyoruz. Mildred asansörde sessiz, ben de konuşmaya zorlamıyorum.

Katımıza çıkıyoruz ve çift kapının önüne gelene kadar birlikte yürüyoruz. "Odayı paylaşacak mıyız?"

"Evet, hayatım." Ona anahtar kartını uzattım. "Yatak da mı?"

"Bu tamamen sana kalmış." Eğilip kolumu bacaklarının altına sokarak onu yerden kaldırıyorum.

Nefesini tutar ve kollarını boynuma dolandır, tıpkı her gece onu kütüphaneden yatak odasına taşıdığım gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Ona gülümserim. "Bu onuru bana verin, Bayan Grace."

Kartı sensöre dokundurur, ben de kapıyı açıp onu içeri taşıyorum.

"Vay canına." Süit çok büyük ve romantik, aşık insanlar için tasarlanmış. Kocaman dört direkli yatak pembe gül yapraklarıyla kaplı. Şampanya, çikolata kaplı çileklerin bulunduğu bir tabakla birlikte bir kovada soğutuluyor.

"Meems bizim için burayı ayırttı," diye açıklıyorum onu ayağa kaldırırken.

"Elbette o ayırttı." Bana dönüyor, gözleri duygu dolu. "Onu bugün çok mutlu ettik."

"Evet, yaptık," diye onaylıyorum.

Gözleri üzerimde dolaşüyor. "Biz gerçekten evliyiz." Elimi cebime sokuyorum. "Öyleyiz."

Bir kez başını sallar. "Birer shot içmeliyiz."

Midem düğümlenir. Ne beklediğimi bilmiyorum. "Sonunda gerçeklik mi ortaya çıkıyor?"

"Öyle sayılır." Barın önüne geçip dört shot bardağı dizdi.

O her bardağa votka doldurup biraz basit şurup ve limon eklerken, ben ceketimi çıkarıyorum. Bana bir bardak uzatıp kendisi için de bir tane alıyor.

"Sevdiğimiz insanları mutlu etmek ve onları yakınımızda tutmak için." Kadehini benimkine çarptırır ve shot'ı bir dikişte içer.

Ben de aynısını yapıyorum.

Bana ikinci bardağı uzattı ve tekrar içtik.

"Daha iyi misin?" Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Öngörülebilir bir gelecekte benimle kalacak. Bu durumda kazanan kesinlikle benim.

"Biraz." Bara yaslanıyor, gözleri donuk.

"Sana bir şeyim var." Elimi smokinimin göğüs cebine sokuyorum. Bütün gün yanımda taşıdım,

Küçük, paketlenmiş kutuyu çıkarıp ona uzattım. "Bana zaten düğün hediyesi almıştın." Kolunu kaldırıp bileziği salladı. "Şimdi bir tane daha mı?"

"Bana zaten bir düğün hediyesi aldın." Kolunu kaldırıp bileziği salladı. "Şimdi bir tane daha mı var?"

"Sayılır."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlar. "Sana bir şey almadım."

"Sen hediyesin, Mildred."

Bir ses çıkarır ve kutuyu dikkatlice açar. İçinde ev şeklinde katlanmış bir kağıt vardır. "Bu ne?"

"Aç da gör."

Kutuyu bir kenara koyar ve kağıdı açar. Gözlüklerini burnuna iter, okurken kaşlarını çatarak sonra gözlerini benimkilere diker. "Bunlar mülkiyet belgeleri."

"Dün her şeyi hallettim. Daire senin. İstersen kiraya verebilirsin. Olduğu gibi bırakabilirsin. Eğer alana ihtiyacın olursa, sana ait bir yerin var." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Karar verme gücün ve seçeneklerin olduğunu hissetmeni istiyorum. Sen benim karımsın, ben de senin kocam, ama benimle birlikte bu durumda sıkışıp kaldığını hissetmeni asla istemem."

Kollarını boynuma doladı. "Teşekkür ederim."

Onu nazikçe kucaklarım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Seninle ilgileneceğimi söylemiştim. Zamanlama benim lehime gelişti."

Yüzümü avuçlarıyla okşadı. "Sadece rica ederim de, Connor."

"Rica ederim."

Gülümser.

"Benden başka bir şey istiyor musun?" diye soruyorum.

Sırtını dönüp başını eğiyor. "Bu elbiseyi çıkarmama yardım etmen gerekiyor."

"Hmm... Demek öyle." Ellerimi sabitleyip, sayısız düğmeyi tek tek açmaya başlarım. Cildi yumuşak ve sıcaktır, çilek ve vanilya kokar. Tek istediğim boynuna kadar öpücükler yağdırmak, ama burada aşkımız için bulunmuyoruz.

"Düşünüyordum da," diyor.

"Bu çok tehlikeli geliyor, hayatım."

Omzunun üzerinden bakıp utangaç bir gülümsemeyle "Bu bizim düğün gecemiz" diyor.

"Evet, öyle." Düğmeleri açmaya devam ediyorum, beyaz dantel sütyeni ortaya çıkıyor.

"Ve birden fazla kez sözleşmemizde değişiklik yapabileceğimizi söyledin."

"Öyle yaptım, değil mi?" "Çok küstahça, eklemeliyim."

"Küstah olma eğilimim var, değil mi?" "Mmm... Aşırı küstah," diye onayladı.

"Son düğme," dedim.

O, elbisesinin korsesini yerinde tutarak dönüyor. "Sözlü olarak sözleşmemizde bir değişiklik yapsak nasıl olur?"

"Ne tür bir sözlü değişiklik?"

Korsesini çıkarır ve elbisesi aşağı kayar. Elbisesini kalçalarından aşağı çeker ve yere düşmesine izin verir. Saten kumaştan oluşan su birikintisinden çıkar ve sadece sütyen ve külotla giyinmiş halde yaklaşır. Vücudu mükemmel kıvrımlıdır ve tüm doğru yerlerde yumuşaktır.

"Aç görünüyorsun, kocacığım." Arkasına uzanır, gözleri benimkilerle buluşurken sütyenini çıkarır ve yere düşmesine izin verir.

"Sen ise istediğim her şeye benziyorsun, ama hak etmiyorum."

"Peki ya hak ettiğim şey ne olacak?" Başparmaklarını dantel ve saten külotuna takar.

Ağzım kurur ve vücudum ısınır, o külotu kalçalarından aşağı indirip çıkarır ve bana dokunacak kadar yaklaşır.

"Benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Ya daha iyisini istemiyorsam? Ya sahip olduğum şeyi seviyorsam?" Gözleri biraz odaklanmamış, ama arzu ile yanıyor.

"Bence sen sarhoşsun, küçük baş belası."

"Belki biraz." Ellerini göğsümde gezdirir. "Ama bu bizim düğün gecemiz, Connor. Saatlerce o insanların önünde sergilendik, şimdi ise sadece senin için sergileniyorum. Benimle ne yapacaksın?"

Ellerimi yanlarımda sıkıca kenetliyorum. Yarın kararından pişman olmasını istemiyorum. "Seni yatırmalıyım."

"Bence bana dokunmalısın." Parmaklarının çekmesiyle papyonum açılır. "Ama önce bu gömleği çıkarmanı istiyorum." Siyah kumaşı boynunun arkasına asar ve düğmelerini açmaya başlar. Onu izliyorum, fikrini değiştirmesini, bunun benimle yapmak istemediği bir hata olduğunu fark etmesini bekliyorum. Ama gömleğimi omuzlarımdan aşağı itiyor ve iç çekiyor, tırnakları karın kaslarımdan göğsüme doğru kayıyor. Oradaki harfleri izliyor, cildimi kaplayan sanatı içini çekiyor. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sadece dıştan."

"Yalan." Gözleri yukarı kalkar. "Herkesi senin kötü adam olduğuna ikna edebilirsin, Connor, ama ben seni görüyorum."

O çok güzel, karşı konulmaz. Ve artık istemiyorum. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Diğerlerine söylediğimiz yalanı değil, en çok sevdiği şeyleri koruyan, bana hakkım olmayan ama yine de sahip olmak istediğim bir parçası sunan bu kadını istiyorum. Onu ıslak bara kaldırıyorum.

Mildred'in gözleri zaferle parlıyor. Kovadan şampanyayı alıyor - zaten açılmış - ve şişeden direkt yudumluyor. "Artık senin olduğuma göre, benimle ne yapacaksın, Connor?"

Parmaklarımla ensesindeki saçlarını kavrar ve başını geriye doğru eğdiririm. "Ne yapmamı istersiniz, Bayan Grace?" Dudaklarımı dudaklarına değdiririm.

O, ihtiyaç dolu bir iniltiyle nefes verir, bacaklarını genişçe açar ve beni kendine çeker. "Beni boşaltın, Bay Grace."

Parmaklarımla yan tarafını okşarım. "Talepkar küçük tehdit." Başını eğip, ağzımı ağzına yaklaştırıyorum. Düşük bir iniltiyle dudaklarını aralar, beni içeri alır ve elimi bacaklarının arasına yönlendirir.

Parmaklarım yumuşak, ıslak, pembe ve güzel, tamamen bana ait olan teninde kayıyor. O iç çekiyor ve ben parmağımı onun sıcak amına sokarken tüm vücudu yumuşuyor. Öpüşmeyi bırakıyor ve bakışları düşüyor, parmaklarım dışarı çıkarken ve ikinci parmağımı eklerken, başparmağımla klitorisini daireler çizerek içini masaj yapmak için öne doğru eğilirken gözleri parmaklarıma takılıyor. Kalçasını süsleyen küçük bir dövme var, çilek çiçeğinin üzerinde oturan tek bir uğur böceği, güzel ve narin. Onu keşfetmek için zamanım olduğunda, vücudunda daha fazla sır bulacak mıyım acaba?

vücudunda daha fazla sır bulabilir miyim diye merak ediyorum. Bu olasılık karşısında zihnim neredeyse eriyor.

Onunla ilgili her şey açığa çıkıyor, duvarlar yıkılıyor ve o bana çaresizce istediğim bir parçasını veriyor.

"Ne kadar iyi bir koca." Eli yumuşak karnından aşağı kayıyor, işaret parmağı benim başparmağımla birlikte klitorisini okşuyor. Daha aşağı iniyor, içine gömülü parmaklarını kaydırıyor ve bir sonraki pompalama ile onları içeri itiyor.

"Tek yapman gereken daha fazlasını istemek, eğer istediğin buysa." Parmaklarımı çekip, düşük bir iniltiyle üzerlerindeki sıvısını emiyorum. Ağzımı ağzına çekiyor, ben üç parmağımı içine sokarken, gererek, doldurarak içini yalıyor. Mildred ağzıma iniyor ve ben onun tadını yutuyorum.

Hala benim papyonumu ve gözlüklerini takmış halde, bacaklarını daha da açarken omuzlarımı kavrar. Şampanya şişesini beceriksizce bar tezgahına koyduğunda neredeyse devriliyor. Elim sikerken bileğimi kavrar, kalçalarını benim parmaklarımın hareketine ve kıvrımına uyumlu olarak sallar.

O anı ezberlerim, yakalarım ve sonsuza kadar benim olması için saklarım. Ve sonra o parçalanır. Parmaklarımı sıkar, titrer, adımı fısıldar.

Ellerini yüzüme koyup alt dudağımı emiyor, dişleri derimi sıyrıyor. "Beni yatağa götür ve sikmelisin."

Geri çekiliyorum. "Beni tekrar vücuduna davet ettiğinde tamamen ayık olacaksın."

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Ne kötü bir adam."

"En kötüsü." Onu kucağıma alıyorum ve odanın diğer ucuna taşırken bacaklarını belime doluyor. "Yatma zamanı."

Dudakları boynumda. "Sana bakmam gerekmez mi?"

"Ben kötü adamım," diye hatırlatırım ona. "Bence beni bekletmelisin."

BÖLÜM 26

CONNOR

Ertesi sabah, odanın bir yerinden gelen telefonumun sesiyle uyanıyorum. Mildred'in bana sokulmuş olduğunu görünce şaşırıyorum, küçük kaşığı benim büyük, sıcak tenime değiyor. Sol ellerimiz birbirine kenetlenmiş, alyanslarımız yan yana.

O benim karım.

Karım.

Onu benimle birlikte bu hayata çektim, Meems'i mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutmak için bencil bir arzuyla onu benim yaptım ve şimdi, bu sabah... her şey farklı. Artık mesele sadece Meems ve onun mutluluğu değil.

Mildred kalbimde kendine bir yer edindi ve Meems öldükten sonra bile onu bırakmak istemiyorum. Yatağında, evimde ve hayatımda yerini korumaya devam etmesini istiyorum.

Onun için her şeyi yaparım, ancak gerçekten istediği bu değilse, onu terk etmek hariç. Onu kollarımda uyandırmak... beklediğimden çok daha fazlası.

Telefonum tekrar titriyor. Sonra ikimizin telefonu da aynı anda titriyor.

Farkına varıp, dün gece olanlardan pişmanlık duyarak kollarımdan itip kakacağına bekliyorum. Ama öyle yapmıyor ve bu bana umut veriyor.

"Neden durmuyor?" diye mırıldanıyor. "Saat kaç? Başım çok ağrıyor."

Saatimi görebilmek için başımı kaldırıyorum.

"On." "Check-out saati kaç?"

"Ne zaman istersek. Ama saat birde yola çıkmalıyız." "Saat birde nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz." Son birkaç haftanın koşturmacasından biraz uzaklaşması için bir hafta sonu gezisi planlamıştım. "Siktir."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Dün gece kendimi sundum, ama sen reddettin. Şu anda kafam *hayır* diyor, ama daha sonra tekrar deneyebilirsin." Kolumu arıyor ve onu üzerine çekmeye çalışıyor.

Gülümsedim ve dudaklarımı çıplak omzuna bastırdım. "Kalkmamız kalkmalıyız."

"Saat bir'e kadar çıkmamız gerekmediğini söylemiştin. Bu, en az iki saat daha uyuyabileceğim anlamına geliyor."

en az iki saat daha uyuyabileceğim anlamına geliyor." "Brunch'a katılmamız gerekiyor."

Sırt üstü yatana kadar kıvrılıyor, aramızdaki tüm sıcaklık dağılıyor. Mildred kolunu yüzüne atıyor. "Eğer ailenle birlikteyse, tek başına gidebilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sana böyle bir şeyi önceden haber vermeden yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Sen herkesin düşmanı olabilirsin, ama benim değil." Gözlerini açarak bana bakar. "Eğer ailen değilse, kim o zaman?"

"Arkadaşların."

"Onları artık *benim* arkadaşlarım olarak görmemelisin, çünkü senin arkadaşların da oldular."

Geçici olarak. Mildred'in bana karşı hislerini değiştiremezsem tabii. Yorganı atıyorum. Aksi takdirde pes edeceğim ve onunla, bizim arkadaşlarımızla vakit geçirmek yerine iki saat boyunca yatakta kalacağız. "Sana ağrı kesici getireceğim ve onlara aşağıya indiğimizi haber vereceğim." Yataktan kalkıyorum, buzdolabından bir şişe su ve banyodaki bakım paketinden ağrı kesicileri alıyorum — çok akıllıca — ve karımın yanına geri dönüyorum.

Gözleri hâlâ koluyla örtülü. "Hayatım."

İnliyor ama kollarını iterek kalkıyor. Çarşaf beline kadar kayıyor ve dolgun göğüsleri ortaya çıkıyor. Saçları dağınık, yanakları pembeye dönmüş. Muhteşem, savunmasız ve *benim*.

Mildred hoşnutsuz bir şekilde göz teması kurar ve dilini çıkarır. Ağrı kesicileri üzerine koyarım ve ona bir şişe su veririm. Suyun yarısını içer ve tekrar yere uzanır. "Dün gece seni shot içmeye ikna ettiğime inanmıyorum."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Sen aynı fikirde değildin." "Zaten sarhoştum."

Bu sabah farklı. Belki düşünün stresini geçtiği içindir? Belki de son haftalarda aramızda dolaşan ve her geçen gün güçlenen kimyaya sonunda teslim olduğumuz içindir. "Bu, baş belası olduğun için başına gelen." Eğilip dudaklarımı alnına bastırırım.

"Ama ben sevimli bir baş belasıyım." "En sevimli olan."

Düzgün duruyorum.

Gözleri kasıklarına düşer ve kaşları yükselir. "Görünüşe göre başka biri de uyanmış ve heyecanlanmış."

Bana uzanır ve ben onun elini tutarım. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Daha görmedim bile."

Gülümsememek için kendimi zor tutarım. "Ve sence, brunch'a on beş dakika geç kaldığımız ve senin de kötü bir akşamdan kalma olduğun şu anda, göster ve anlat oyunu oynamak için uygun bir zaman mı?"

"Dün gece seninkini gördün." Dudaklarını büzerek somurtuyor.

"İstedığın kadar sevimli olabilirsin, ama benimle oynayacak durumda değilsin." Onun için kendimi kaybetmeden önce uzaklaşmam gerektiği için dolaba doğru yürüdüm. Ve bunun gerçek olduğuna, bunu zihnimle yaratmadığımı kendime ikna etmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bir çift kot pantolon alıp bacaklarımdan yukarı çekiyorum. "Geç kalmaktan nefret ederim, ki zaten geç kaldık." Kendimi toparlayıp fermuarı çekip düğmeyi ilikliyorum. Kafamdan bir gömlek geçirip kollarımı kollara sokmayı başarabiliyorum, ama tam o sırada Mildred arkamdan belime sarılıyor.

Onun bu sevgi dolu halini seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ama tüm hafta sonu boyunca bu yeni yönümüzü keşfetmek için vaktimiz var. Umarım.

Ellerini tutup ona dönüyorum. Muhteşem bir şekilde çıplak. "Mesaj attım, on beş dakika sonra aşağıda olacağımızı söyledim." Gözleri umutla parlıyor.

"Beş dakika önce mesaj attım ve on dakika içinde aşağıda olacağımızı söyledim." Başımı eğip burnumu çenesinin kenarına sürtüyorum. "Güzel küçük baş belası." Bileklerini tutmaya devam ediyorum, çıplak vücudunu

bana doğru çekiyorum. "Sana giyinmene izin vereceğim, seni arkadaşlarına götüreceğim, sana yemek yedireceğim ve su içireceğim."

Sevimli dudakları tekrar büzülür. "Neden bu kadar mantıklı ve tatlısın?"

"Her zaman en kötüsü olamam." Çenesini ve alnını öpüyorum.

"Arkadaşlarla brunch'tan sonra ne olacak?"

"Arabayla gezmeye gideceğiz. Ve daha sonra, seni tekrar tamamen kendime ait hissettiğimde, benimle istediğin gibi oynayabilirsin." Ona bakarak, arzunun beni sarmasına izin veriyorum.

"Anlaştık mı?"

O iç geçirir. "Sanırım."

Gülümserim ve onun çekici dudaklarını öperim. Bir elimi serbest bırakıp arkama uzanarak çekmecedan bir çift külot alırım ve onun önünde diz çökerim. Mildred, çok az somurtarak, ona kot pantolon ve çilek desenli bir kazak giydirmeme izin verir.

Bir süreliğine dişlerini fırçalamak ve saçlarını taramak için banyoya girer, sonra asansörle özel yemek odasına çıkarız.

Yolda bana kaşlarını çatıyor. "Sözümü geri alıyorum." "Neyi geri alıyorsun, hayatım?"

"Senin tatlı ve mantıklı olduğunu söylediğim şeyi. Göster ve anlat etkinliğini ertelemek son derece kötü bir şeydi."

Elinin sırtını öpüyorum. "Haklısın. Sana bakmak, doğru düzgün beslendiğinden ve su içtiğinden emin olmak suçtur."

"Gerçekten de tam bir suç," diye onaylar, gözlerini kısarak. "Ve beni eziyet etmek için o gömleği giydin."

"Bir başka iğrenç suç. Nasıl cüret edersem giysiler giyip, beni utanmadan süzme fırsatını senden çalayım? Bu sabah suçlarım gerçekten birikiyor, değil mi Bayan Grace?"

"Zaten geç kalmıştık," diye işaret etti. "On dakika daha kalmak büyük bir sorun olmazdı."

Başımı geriye atıp güldüm. Sonra Mildred'i köşeye sıkıştırdım. "Benim güzel, enerjik, muhteşem karım. Seninle on dakika hiçbir şekilde yeterli olmaz."

"Ama bu gerginliği azaltırdı." Sevimli dudak büküşü geri dönmüştü. Gülümsedim. "Sanırım seni gergin tutmayı seviyorum."

Göğsüme bastırıyor, ama beni yakınında tutmak için kemerime bir parmağını takıyor. "Korkunç kötü adam."

Dudaklarımı yanağına değdirdim. "Mükemmel bir tehdit." Asansör kapıları açıldı.

Ben geri çekilirken, onun ateşli bakışları kararır. Bana öfkeyle yaklaşır ve koridorda hızlıca yürümeye başlar.

"Hayatım!" diye
sesleniyorum. Yürümeye
devam ediyor.

"Yanlış yöne gidiyorsun!" diye bağırırım, onu böyle kızdırmanın verdiği hissi seviyorum.

Bana dönüyor, burun delikleri genişliyor, geri dönerken yüzündeki ifade hoşnutsuzluğunu yansıtıyor. O geçmeden önce önüne geçiyorum. Birkaç meraklı personel ve birkaç misafirin dikkatini çekmişiz.

"Bana kızgın olmaya hakkın var. Ben bir sorun yaratıyorum. Senin sorunun." *Ve ben bunu çok seviyorum.* "Ama insanlar bizi izliyor ve babamın düşünümüzün ertesi günü bizim kamuoyunda tartışmamızı görmekten daha çok seveceği bir şey olmasa da - çünkü bu, benim kimseyi, özellikle de kendi karımı mutlu edemediğimi kanıtlayacaktır - sana tepki gelme ihtimali varken medya canavarını beslemek istemiyorum." Yüzünü avuçlarımla tutuyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar ve hafifçe sinirli bir nefes verir. "Beni mutlu etmek mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"O zaman beni öpsen iyi olur," der.

Dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum.

"Böyle daha mı iyi?" Gözleri parlıyor. "Bir sahne yapın, Bay Grace."

Gülümserim. "Elbette, Bayan Grace." Kolumu beline dolayarak onu kendime sıkıca çekerim ve dalarım.

Yumuşak dudaklar, sıcak dil. Vanilya ve çilek kokulu şampuanı beni sarıyor. Nane, ıslaklık ve arzu. Kameralar tıklıyor. Tırnakları pazılarımı kazıyor.

Geri çekiliyorum. "Şimdi seni besleyebilir miyim, sevgilim?" Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Sanırım."

Parmaklarımızı birbirine geçirip, o omuzlarını geriye atarken, umduğum türden bir kibirle Grace adını taşıyan memnuniyetle gülümserim.

Sonunda vardığımızda yemek odası neşeli kahkahalar ve sohbetlerle doludur.

"Bakın kim geldi!" Tristan ayağa kalkar, geniş bir gülümsemeyle alkışlar ve herkes ona katılır.

"Geciktiğimiz için çok üzgünüm. Benim hatam. Bu sabah karımı uyandırmak istemedim." Mildred'in şakağına öpücük konduruyorum. "Uyurken çok sevimli oluyor."

Mildred burun kıvrır.

Flip kahkahayı bastırır. "Uyuyan Dred'i böyle tanımlamazdım."

O da ona iki parmak gösterir.

"Mimoza?" diye sorar Rix.

"Hayır, teşekkürler. Sadece su ve kahve. İkisi de bolca." Mildred kalan iki sandalyeden birine oturur ve ben de sandalyeyi ona doğru iterim.

Onun yanındaki koltuğa oturmadan önce, Quinn sevgilisi Lovey Butterson ile yanımıza gelir. Babası eski bir profesyonel oyuncu ve Hokey Akademisi'nde koçtur.

"Kodiak ve Lavender selamlarını gönderdi. Bu sabah erken saatte uçağa binmek zorunda kaldılar." Quinn sırtıma vurarak beni kucakladı.

"New York'ta yarın maç var." Başımı sallarım. "Siz de gidiyor musunuz?"

"Evet. Lovey ve ben Hokey Akademisi'ne uğrayıp, sonra Guelph'e gidip büyükannesini ve büyükbabasını ziyaret edeceğiz."

"Hokey oynar mısın?" diye soruyorum.

Kafasını sallayıp gülüyor. "Hayır, ama yeni Hokey Akademisi'ni ziyaret etme fırsatım olmadı." Lovey, Quinn'in koluna sarılır. "Davetiniz için çok teşekkürler. Harika vakit geçirdik." Kulakları kızaran Quinn'e gülümsüyor.

"Bu kadar kısa sürede gelebildiğinize sevindim." Quinn'e başımı sallardım. "Birkaç gün sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette." Omzuma vurur ve Lovey ile birlikte ayrılır.

Mildred'in yanındaki koltuğa otururum ve kolumu onun sandalyesinin arkasına uzatırım.

[illegible]

"Karım, süitimize döndüğümüzde shot içmenin eğlenceli olacağını düşündü," diye açıklıyorum.

Mildred fincanının kenarından bana sert bir bakış attı. "Ciddi misin, Connor?"

"Bu senin fikrindi, hayatım."

"Beni zor durumda bırakmamalısın." "Sen shot içmenin iyi bir fikir olduğunu hiç düşünmezsin," diyor Flip.

Mildred omuz silkiyor. "Dün gece öyle düşündüm. Shotlardan önce içtiğim şampanyayı suçluyorum."

"Eğlenceliydi." Onun şakağına öpücük kondurdum. O bana yan gözle baktı.

"Senin için belki."

"Senin için de öyleydi, ama belki o kısmı hatırlamıyorsun."

"Mola, siz ikiniz. Masada reşit olmayanlar var," diye hatırlatır Tristan. "Yakında yine yalnız kalacaksınız."

Dallas, çok güldüğü için sandalyesinden düşmek üzere. "Sen mi konuşuyorsun! Sen ve Rix aynı odada olduğunuzda, sıcaklık beş derece artıyor."

"Hemi seni tasma taksa iyi olur," diye karşılık verir Tristan.

Dallas kolunu Hemi'nin omzuna atar. "Kim demiş takmıyor diye?" Hemi sırtarak gülümser.

"Masada reşit olmayanlar var!" diye bağırır Roman.

Fee öne eğilir. "En iyi arkadaşım neden-seç-romantizm yazıyor." "Neden-seç-romantizm nedir?" diye sorar Callie.

Mildred araya girer. "Kendi maceranı seç kitaplarını kastediyor!"

"Oh, onları çok severim!" diyor Callie.

"Ben de," diye onaylar Lexi, karımla bakışarak. "Neden seçtin?" diye mırıldanırım.

Mildred bacağıma hafifçe vurur ve tehditkar küçük gülümsemesini gösterir. "Sonra söylerim."

BÖLÜM 27

DRED

Brunch mükemmel bir fikirdi, bu sayede Connor'ı birkaç saniyeden fazla çıplak görememiş olsam da. Kahve, su, karbonhidrat ve sadece arkadaşlarımla geçirdiğim zamanın ardından kendimi çok daha insan gibi hissediyorum. Connor ve ben yemeğimizi bitirdiğimizde, araba çoktan hazır bekliyor ve tüm eşyalarımız toplanıp yüklenmiş durumda. Herkese sarılırım ve yolcu koltuğuna geçerim.

Connor ve ben şehri terk edip kuzeye doğru yola çıktık ve yaklaşık yarım saat sonra otoyoldan çıkıp daha az trafiğin olduğu yollara saptık. Kısa bir süre yaşadığım bir kasabadan geçtik. Konumu çok hoştu ama aileye pek uymamıştı. Medeniyetten uzaklaştıkça endişem arttı ve sonunda dayanamayıp sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz," diyor Connor havalı bir şekilde.

Ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. Saç tokası çok hoşuma giderdi. Ama benimki bagajdaki çantamda, bu yüzden endişemi gidermenin tek yolu dürüst olmak. "Şey... ben, eh, sürprizleri pek sevmem."

"Eminim seveceksin," diye beni temin ediyor.

İrrasyonel bir panik beni ele geçirir. Normalde sessiz bir yer bulup ortadan kaybolur ve tüm duygularımı hissetmek için kendime zaman tanırdım, ama gidecek hiçbir yerim yok. "Eminim seveceğim, ama şu anda endişem on üzerinden dört bin civarında."

"Seni güvende tutacağıma güvenmiyor musun?" Connor kaşlarını çatarak bana bakar. "Seni mutlu etmek her zaman benim yararına olduğunu biliyorsun."

Bu cümlelerin içinde çözülmesi gereken çok şey var, ama şu anki durumumda bunu derinlemesine inceleyemem. "Seninle ilgili bir şey değil, Connor." Boğazımı tıkayan kocaman taşı yutuyorum. Eğer

dürüst olursam, belki anlar. Ama o zaman benimle oynamak için başka bir kırık parçam daha olur. Ona zayıflıklarımından bahsetmek riskli. Hayatım boyunca kanayan yerlerimi sakladım.

Ama biz evliyiz. Belirsiz bir süre için birlikte yaşıyoruz. Benim zayıflıklarımından yararlanması onun yararına değil. Tetikleyicilerimin ne olduğunu bilmezse, onlardan kaçınmaz.

"Büyürken her sürpriz, genellikle kötü bir şeyle sonuçlanırdı."

"Nasıl kötü?"

Temiz hava almak için camı biraz indiriyorum. Ama sonra bir meyve bahçesinin önünden geçiyoruz ve uzun zamandır gömdüğüm anılar kafamda patlıyor. Kokular bunu yapabilir — varlığını unuttuğum bir kutuyu açıp beni boğabilir. Sözlerim hüzünlü bir sesle kesilir. Son birkaç haftanın tüm stresi savunma mekanizmamı zayıflatmış ve bu saldırı onu cam gibi paramparça etmiştir. Gözlerimi kapatıp anıların dalgasıyla mücadele ederim, ama onlar çoktan beni ele geçirmiştir.

"Mildred?" Connor'ın parmakları benimkileri okşadı.

Onun benim hakkımda bunları öğrenmeden bir yıl geçirebileceğimi gerçekten düşündüm mü? Eninde sonunda bir şeylerin olması kaçınılmazdı. Beni tetikleyecek bir şey. Elma çiçeklerinin kokusunun kibriti ateşleyip beynimi ateşe vereceğini kim bilebilirdi? Sesimin titrememesine çalışıyorum.

"Çok fazla şey bıraktım. Olmamam gereken yerlerde." Düşüncelerim bir sel gibi, zihnimi dolduruyor, boğazımdan aşağı kayıyor, beni boğuyor, devam etmemi imkansız hale getiriyor.

Güzel çiçekler. Yere düşen yapraklar. Üvey kardeşimim uzun sürmeyeceğine dair sözü. Arabada kal. Sonra dondurma alacağız.

Ama yalan söyledi.

Bekledim, bekledim, bekledim.

Hava boğucu. Çok sıcak. Güneş yanığı. Tuvalete gitmem lazım.

Tutamıyorum. Arabada kal.

Islak pantolon. Islak pantolon. Islak pantolon.

Güneş ufka doğru batıyor. Arabanın

kapısı açılıyor. Sonunda.

*Elma çiçekleri ve kahkahalar çığlıklara dönüştü.
Arabadan o kadar sert bir şekilde çekildim ki omzum yerinden
çıktı. Yüzüme acı veren bir tokat.
Kötü kız. Kötü kız. Kötü kız.
Yurt evine geri döndüm.
Başka bir koruyucu aileye.
Kazanmak ve kaybetmek, kazanmak ve
kaybetmek. İlk evimde üç kişiydik.
Koruyucu ailelerden önce.
Sesim kısılana kadar ağladım, ağladım, ağladım.
Sonra sessizlik.
Çok fazla sessizlik.
Mavi tonlu mankenler.
Açık gözler. Sonsuza kadar
televizyon izlemek. Üç gün
doğumu ve gün batımı.
Anne ve baba kötü kokuyor.
Sessizlik uzayıp gidiyor.
Boş dolaplar. Boş mide. Kapıyı
çalıyor.
Kapıyı çalıyor. Kapıyı çalıyor. Kapıyı çalıyor.
Kapıyı açmamam gerekiyor.
Yüksek bir çatırtı. Çılgın sesler. Üniformalar.
Korkmuş, hüzünlü gözleri olan bir kadın beni tutar ve her şeyin
yoluna gireceğini söyler.
Ama iyi değilim.
Ve asla iyi olmayacağım.*

"Hey, hey..." Yüzümdeki sıcak eller beni geçmişten çıkarır. "Mildred, bebeğim, bana bak, neredesin?"

Connor'ın panik dolu gözleri nihayet farkına varır, ben selden kurtulmaya çalışırken ve ciğerlerimi hava ile doldururken - sanki su altında sıkışmışım gibi, sanki anılar beni zihnimin dibine çivilemiş gibi. "Özür dilerim." Nefes nefese ve titreyerek.

"Özür dilemene gerek yok." Titreyen ellerimi ellerine alır. "Bu uygun mu? Sana dokunabilir miyim? Sana dokunmam uygun mu?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Evet, sorun yok." Yol kenarına gelişigüzel park etmişiz. Titriyorum. Kontrolsüz bir şekilde titriyorum. Sanki üşüyormuşum gibi,

ama üşümüyorum.

"Tamam. Sen iyisin. Biz iyiyiz." Elimi yanağına bastırıyor. "Sürpriz yok, sevgilim."

"Onları sevmediğim için üzgünüm," diye fısıldıyorum, geçmişin benimle birlikte buraya gelmesinden nefret ediyorum.

"Üzgün olan benim." Elimini sırtını öper, yüzünde ve gözlerinde özür dolu bir ifadeyle, sesi titrer. "Blue Mountain'a gidiyoruz. Göl kenarında özel bir kulübe rezervasyonu yaptırдық. Bu mevsimde orası çok güzeldir ve arabayla kısa bir mesafededir. Seni huzurlu bir yere götürmek istedim, çünkü tüm bu olanların sana çok ağır geldiğini biliyorum."

"Gölü severim." Bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

"Ben de. Güzel bir kaçış." Parmak eklemlerimi öper, dudakları cildimde kalır.

"Şimdi iyiyim." Her şeyi içime kilitliyorum. Acıyı bir kutuya koyup orada tutuyorum. "Bazen birden geliyor... Küçük şeyler anıları tetikliyor. Kokular gibi. Çoğu zaman sakın bir yer bulup sadece..." *Özel olarak kendimi kaybediyorum.* "Başa çıkıyorum."

Elimi ters çevirip bileğimin içini öper. Artık iyileşmiş, cilt olması gerekenden daha pembe ama artık kabuk yok. "Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı? Konuşmak istersen, hatta istemesen bile, ben buradayım."

Bunu içten söylediğine inanıyorum. Sadece *ne* demek istediğini bilmiyorum. Benim için burada olmak zorunda. Bu onun görevi ve Connor'ın bu görevleri ciddiye aldığını öğreniyorum.

Kendisini takımın günah keçisi olarak görüyor ve bu konumda kalıyor, belki çünkü bu rahat, belki çünkü beklenti bu ve o bunu nasıl kıracağını bilmiyor. Meems için o, ebeveynlerinin isteklerine boyun eğmeyi reddeden çocuk. Onlar için o, onu anlamadıkları için sorun olmaya devam eden sorunlu çocuk. Peki benim için ne olduğunu düşünüyor? Sevdiğim şeyleri korumak için evlenmem gereken adam mı? Onun Meems'ini onun kadar sevdiğim için evet dediğim adam mı?

Yoksa artık daha derin bir şey mi? İkimiz için de tüm sınırlar bulanıklaştı mı? Öyle hissediyorum, ama ilişki konusunda pek deneyimim yok

. Kendimi koruyorum. Bazı sorunlarım ve oldukça yoğun bağlanma sorunlarım var.

Ama ondan hoşlanıyorum.

Ondan etkileniyorum.

O da benden etkileniyor.

Yine de bu sözleşme bizi manevra yapmamızı zorlaştıran dikenlerle birbirimize bağlıyor. Bu, belki de başka bir şey olmak istediğimizde bizi tek bir şey olmaya zorlayan parça.

"Ben iyiyim," diye tekrar söylüyorum. "Ve eğer senin için de uygunsa, bu konuyu daha sonra, biraz zaman geçtikten sonra konuşabiliriz." Şu anda içimdeki kuyuya bakmak için çok derin bir bakış bu.

"Sen nasıl rahat hissediyorsan öyle olsun."

Şu anda onu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum ve kendi duygularıma o kadar takılmış durumdayım ki, onun duygularını anlayamıyorum.

"Yola devam edebiliriz." Burada oturup, sahte hissettirmemesi gereken balayımızın başlangıcında bir kriz geçirmiş olmanın verdiği garip hissi yaşamaktansa bu daha iyi.

"Tamam." Eğilip şakağıma öpücük kondurdu.

Onun rahat tavırlarından dolayı koltuğa eriyip gitmek mi, ağlamak mı, yoksa arabadan atlayıp Toronto'ya kadar koşmak mı istediğimi bilmiyorum. Üçü de makul görünüyor.

"Bana Hokey Akademisi'nden bahset," diyorum, yola geri dönerken.

Connor bana yan gözle bakar ve direksiyonu daha sıkı tutar. "Lanet sandviçten bahsetmiyorum."

"Sanırım lanet sandviçten bahsetmek istemediğini kastediyorsun." Bu daha iyi. Sözlü atışmalara dayanabilirim, ama kendi geçmişimden bahsetmenin getirdiği duygulara dayanamam.

O homurdanır.

"Cidden ama. Sandviç hakkında soru sormuyorum. Ve bir parça ekmeği sikkemek, Tristan'ın Rix'e yaptıklarının yanında hiçbir şey," son kısmı mırıldanırım.

"Pardon, ne dedin?" "Hiçbir şey."

"Bu önemsiz bir şey *değildi*. Tristan, Rix'e ne yapıyor?"

"Sanki sana Flip'i kızdırmak için kullanabileceğin bir bilgi verecekmişim gibi." Son zamanlarda birbirlerine karşı şaşırtıcı derecede samimi davranıyorlar. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Ama bir şey söyledin. Ve Flip'i kızdırmak şu sıralar benim çıkarımda değil."

"Çünkü bu beni de kızdırır mı?"

"Çünkü bu seni üzecek ve ben seni mutsuz etmekten hoşlanmıyorum."

Bunun nedenini açıklamıyor, bu yüzden kendi kendime tahmin etmek zorunda kalıyorum.

"Hokey Akademisi'ndeki deneyimlerini dinlemek istiyorum," diye ısrar ediyorum.

"Tristan'ın Rix'e ne yaptığını bana anlatırsan."

"Anlatamam. Kızlar arasındaki kuralları çiğnerim."

"Hokey Akademisi'ni sana anlatamam çünkü bu erkekler kuralını çiğner," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Flip ile olan kavganı sormuyorum. Deneyimini soruyorum. Kodiak ve Quinn ile hala yakın olduğun ve bunun on yıldan fazla bir süre önce olduğu için, hoşuna gitmiş olmalı."

"Kodiak ve Quinn iyi adamlar," diye Connor da aynı fikirde. "Tristan ve Dallas da öyle, ama çoğunlukla Flip'in tarafını tuttular çünkü o Flip." Connor içini çekiyor. "O her zaman sevilen biridir. Kötü şeyler yapsa bile. Ve bunu anlıyorum, çünkü o iyi bir adam. Zorlu bir başlangıç yaptı. Buraya gelmek için çoğu kişiden daha çok mücadele etti. Ve bir milyarderin oğlu olmak beni Hokey Akademisi'nde dezavantajlı bir duruma soktu."

"Çünkü program büyük ölçüde sübvansede ediliyor," diyorum.

"Doğru. Ailem beni yurtdışında kabul edildiğim başka bir hokey programına gönderebilirdi, ama bunun yerine Hokey Akademisi'ni seçtiler. Dünyadaki yerimi anlamamı istediler. İnsanlar programa yerimi satın aldığı mı düşünüyordu, bu yüzden öyle olmadığını kanıtlamak için çok çalıştım. Ama omuzlarımda büyük bir yük vardı ve gerçekçi olalım, ben bunu hak ediyorum."

"Her şeyi senin için halleden bir kadron varken, öfkelenmemek zor," diye cevap veriyorum.

"Ailemin gözden kaçırdığı şey, benim dışlanmaya alışkın olduğumdu. Hokey Akademisi benim için farklı değildi. Statümü kaybetmekten korkmuyordum, çünkü sahip olduğum tek statü, zaten uyum sağlayamadığım bir ailenin sonucuydu."

Bir an durduktan sonra omuz silkti. "Profesyonel olduğumda normal bir hayatın nasıl olduğunu merak ettim. Bir apartman dairesinde yaşayıp yemek pişirmeyi ve çamaşır yıkamayı öğrendim. Bana bir ültimat vermişti. Aile işine girmezsem babam beni vasiyetinden çıkaracaktı, o zaman ne yapacaktım? Bu yüzden Hokey Akademisi'ne gittim ve kendimi başka bir kalıba soktum. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım ve hak ettiğimi düşündüğüm rolü oynadım. Flip'ten nefret ettiğim için kendimden nefret ediyordum çünkü kıskanıyordum."

"Çünkü o sıfırdan gelmişti ve herkes onu seviyordu." Tabii ki birbirlerinden nefret ediyorlardı.

"O diğer tarafın nasıl olduğunu bilmiyordu," diye açıklıyor Connor. "Hiçbir şey istememenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu, çünkü o her şeyi istiyordu. Ama benim istediğim tek şeye sahipti: herkesin kabulü. İnsanlar ona çekiliyordu. O herkesin iyi yanını görüyordu. Ve ben onun gibi olmak istiyordum."

Kafasını sallar. "Seninle benim yüzümden kesinlikle çıldıracağını düşünmüştüm, ama o sadece... dürüst bir adam olduğunu kanıtladı." Connor çenesini sıkar ve bana yan gözle bakar. "Ve ben burada, sana maddi güvence sunarak kahramanlık yapıyorum, böylece büyükannem benim acı, öfkeli ve yalnız kalacağımdan endişelenmek zorunda kalmayacak. Ki sonunda tam da bu olacak, ama neyse ki o bunu görecektir kadar yaşamayacak."

"Ama sen yalnız değilsin, Connor," diye itiraz ettim. "Eğer izin verirsen, doğduğunda sahip olduğun aile yerine, senin seçtiğin bir aile olacak bütün bir ekibin var. Peki ya Quinn? O hokey dışında gerçek bir arkadaş. Düşününde senin yanında durdu."

"O beni diğerlerinin çoğunun anlamadığı bir şekilde anlıyor," diye kabul ediyor Connor.

"Neden? Onun farkı ne?" Quinn'de bir şey var. Onda bir avantaj var.

"Kendini... lanetlenmiş hissediyor."

"Nasıl lanetli?"

"Amcasının adını almış." "Bu kötü bir şey mi?"

"Babası, çocukken onun ölümünü izlemiş." "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Okuldan eve dönerken bir grup çocuk onlara saldırmış. Quinn'in babası Lance hayatta kalmış, ama amcası ölmüş. Ailesi tamamen dağılmış ve Lance teyzesinin yanına yaşamak için Amerika'ya taşınmış. Hokeyi keşfetmiş ve gerisi malum."

"Bu çok yıkıcı bir olay olmalı."

"Eminim öyledir. Ama Quinn'in adı onun üzerinde bir yük ve babasının kariyeri çok başarılıydı. Quinn sonunda profesyonel ligde şansını yakaladı, ama şimdi bu mirasa layık olmak zorunda."

Görünüşe göre herkesin bir geçmişi, taşıdığı karanlık sırları var. "Kodiak için de durum aynı, değil mi?"

"Evet ve hayır. Kodiak babasından daha iyi bir oyuncu. O kendi liginde oynuyor. Quinn ise daha yeni başlıyor. Yerini korumak için mücadele ediyor. Buraya gelmesini sağlayanın babasının mirası olmadığını kanıtlaması gerektiğini düşünüyor. Yeterince iyi olmadığı için çok korkuyor."

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Sen neden korkuyorsun?" "Ailem gibi olmaktan."

"Bu pek olası görünmüyor."

"Bunu bilemem. Birbirlerini sevdikleri için evlenmediler."

"Meems'i mutlu etmek istedikleri için mi birlikteler?" diyorum küstahça.

O burun kıvrır.

"O zaman, senin anne baban gibi olacağın pek olası görünmüyor şeklindeki ilk iddiamın arkasındayım. Muhtemelen benim anne babam gibi olacağım kadar olası değil."

"Sen bir mucizesin," diyor Connor yumuşak bir sesle.

"Ailenizi gördüğüm kadarıyla, sen ve kız kardeşlerin de öylesiniz."

Konuyu değiştirip Connor'dan kız kardeşlerinin büyürkenki hikayelerini anlatmasını istiyorum. Başkalarının

. Aile geleneklerim olmadığı için, bunları öğrenmek ilgimi çekiyor.

Sonunda otoyoldan çıkıyoruz. Buradaki ağaçlar renk değiştirmeye başlıyor, canlı kırmızılar, sarılar ve turuncular manzarayı süslüyor.

"Otoyoldan yaklaşık on dakikalık mesafedeyiz ve Flip ile Lexi nerede kalacağımızı biliyorlar. Burada cep telefonu çekiyor ve en yakın kasabaya çok yakınız," diyor Connor. "Ayrıca gölde bir sürü daimi ikamet eden var."

"Seninle yalnız kalmaktan korkmuyorum, Connor," diye onu teselli ediyorum. "Sadece kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Asfalt yol çakıl yola dönüşür ve çok pahalı arabasının yan tarafına sertçe çarpar, ama Connor umursamıyor gibi görünüyor. Araba yoluna girip park eder ve bana kapıyı açabilmesi için beklememi söyler. Serin öğleden sonraya adım atarım, çam ve sonbahar yapraklarının kokusunu içime çekerim.

Connor çantalarımızı alır, ben de çantamı ve odamızdan ve brunch'tan kalan küçük soğutucu çantayı omzuma asarım. Ağaçlar bir gölgelik oluşturur, güneş aralarından sızar. Connor'ı takip ederek, dik bir tepenin kenarında yer alan rustik ama muhteşem bir ahşap kulübeye giden yolu izlerim. Şifreyi girer ve beni içeri alır.

"Aman Tanrım." Ayakkabılarımı çıkarıp sıcak, ev gibi rahat bir ortama adım attım. Soğutucu çantayı mutfak tezgahına bıraktım. Uzak duvarda tamamen pencereler vardı ve gölün muhteşem manzarası, ağaçların parlak renkleri gözlerimi kamaştırıyordu, ama gözlerimi yaşartan şey oturma odasıydı. İki duvar, yerden tavana kadar uzanan, kitaplarla dolu gömme raflardan oluşuyor ve iki kişinin oturabileceği bir okuma köşesi bile var. Odanın ortasında bir kanep ve masa oyunlarıyla dolu bir sehpa var. Şöminede ateş davetkar bir şekilde çıtır çıtır yanıyor.

Birkaç metre uzakta duran ve umut dolu bir ifadeyle bakan Connor'a dönüyorum.

"Bu mükemmel, Connor."

Onaylamam üzerine yüzünde gururlu bir gülümseme belirir. "Güzel. Çok güzel. Beğeneceğini umuyordum."

Yanına gidip kollarımı beline doladım. Güçlü kolları beni sardı ve ben de yanağımı göğsüne dayadım, kalp atışlarının düzenli ritmiyle rahatladım. "Ne tatlı, ne düşünceli bir kötü adam."

"Kimseye söyleme. İtibarımı mahveder."

Yukarı bakarak, onun güzel, sert yüzünü inceledim. "Bunu benim için neden yaptın?"

Herhangi bir yere gidebilirdik. Ailesinin özel jeti var. Bizi bir adaya uçurmak hiç sorun olmazdı. Ama işte buradayız, şehirden kısa bir sürüş mesafesinde, kitaplar ve masa oyunları ile çevrili.

"Son birkaç hafta çok yoğun geçti ve dün senin için kolay bir gün olmadı, eminim. Biraz sessizliğe ihtiyacın olduğunu düşündüm." Parmakları omurgamda nazikçe yukarı aşağı hareket ederken, sesi fısıltıya dönüştü. "Ve seni mutlu etmek istiyorum."

"Neden?"

Kaşları çatıldı. "Seni neden mutlu etmek istiyorum?" "Evet."

"Bu beni iyi hissettiriyor."

"Neden?"

"Neden diye sormaya devam edecek misin?" "Evet, derinlemesine araştırıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bence senin içinden yumuşacık bir şey çıkıyor ve ben onun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ben pasta değilim, hayatım." "Senin birçok katmanın var. Onların altında ne olduğunu görmek istiyorum"

." Ve aynı fikirde olup olmadığımızı bilmek istiyorum. Eğer bu sadece Meems'i mutlu etmek ve benim finansal istikrarımla ilgili değilse.

"Neden benim mutluluğum senin için bu kadar önemli?"

"Öyle işte."

"Bir nedeni olmalı."

Gözleri yana kayar ve rahatsız edici bir şeyi paylaşmaya hazırlanıyormuş gibi iç çeker. "Seninle birlikteyken ve sen mutluyken hissettiğim duyguyu seviyorum. Senin için güzel bir şey yaptığımda yüzünün aydınlanmasını izlemeyi seviyorum. Bunu seviyorum." Etrafımızı işaret eder ve beni daha sıkı sarar. "Seni memnun eden bir şey yaptığım için senin yumuşaklığın ve sıcaklığıyla çevrili olmak."

O da benim kadar kabul ve bağlanma arzusuyla yanıp tutuşuyor, bunu benim anlayabileceğim bir şekilde özlüyor. "Beni seviyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Seni hep sevmişimdir, Mildred."

"Ben de seni seviyorum." Şimdilik bu kadarı yeter.

Boynunun arkasını çekip parmak uçlarımda yükselirim. Ağzı ağzımla buluşur. Dudaklarımız ayrılır ve dillerimiz birbirini okşar. Vücudunun sıcak baskısı beni yere çiviler. Parmakları kalçama bastırır. Nabzım hızlanır ve karnımda ağır bir ağrı hissederim.

Seks benim için her zaman arzu tarafından yönlendirilen, zevk dolu düzenli bir kutuya bölünmüş bir eylem olmuştur. Ancak Connor ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizin ve bu noktaya nasıl geldiğimizin ağırlığı dünyamı değiştiriyor. Yaptığı her şey, bana gösterdiği her yumuşak tarafı, kurduğum zırhı parçalıyor. Kendi kalbimi korumak istediğimden daha çok, onun bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Yatak odasını görmek istiyorum."

BÖLÜM 28

DRED

Connor parmaklarımızı birbirine geçirip beni pürüzlü ahşap zeminden yatak odasına götürüyor. Oturma odası gibi, göle bakan duvar da tamamen pencerelerden oluşuyor. Çam ve akçaağaçlar kulübeyi çevreliyor, ancak manzarayı engellemiyor. Odanın her yerinde kokulu gece zambakları dolu vazolar var. Sağda, pencerelerin önünde, yastıklar ve battaniyelerle dolu bir sandalye ve yanında kitaplarla dolu bir masa var. Kitapların sırtlarından, bunların benim en sevdiğim kitaplar olduğunu anlayabiliyorum.

Connor, beni sevdiğini sözleriyle söylemesine gerek yok, çünkü bana mutluluk veren şeylere dikkat ettiğini eylemleriyle sürekli gösteriyor.

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum.

Connor rahat bir nefes alır. "Güzel. Doğru anlamış olmama sevindim." Ona dönerek, "Mükemmel. En sevdiğim her şey burada," derim. Elimi göğsüne koyarım. "Yalnız kaldığımızda seninle oynayabileceğime söz vermiştin."

"

O da onaylayarak mırıldanır. "Öyle demiştim." "Ve kesinlikle yalnızız."

Parmaklarım geniş göğsünde aşağı doğru kayarken gözleri kararır. "O zaman istediğin gibi benimle oynayabilirsin."

Elimi gömleğinin eteğinin altına kaydırıyorum, parmaklarımı onun sıcak, dövmeli teninde gezdirirken kumaş kıvrılıyor. Connor, gömleğini başından çıkarmamı kolaylaştırmak için eğiliyor. Dikleşiyor ve elini saçlarına geçirip telleri düzeltiyor. Saçları itaatkar bir şekilde yerine yerleşiyor.

Düşen bir meleğin üzerinde "*Catch Me*" yazan göğsündeki el yazısı harfleri izliyorum. Göğsü, karnı, kolları ve sırtı, onun hikayesini anlatan parçalarla kaplı. Bazıları canlı renklerle dolu,

Siyah-beyaz meleğin her iki yanında göğsünü çevreleyen manzara gibi. Çiçekler sağ omzundan aşağıya doğru uzanıyor ve pazıdaki bir kurda kadar uzanıyor. Ağaçlar ön kolunu sarıyor ve muhteşem, renkli bir dalgıç kuşu sakın bir gölün yüzeyinde yüzüyor. Sol kolu mitolojiyle kaplı, tarihten tanrılar ve melekler derisinin üzerinde dans ediyor. "Sanatın muhteşem." Düşen meleğin kanatlarını okşuyorum, kasları dokunuşumla titriyor.

"Bir dahaki sefere sanatçımı gördüğümde bunu ona söyleyeceğim."

Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçer. "Onu oldukça düzenli görüyorsun galiba."

"Çoğu eser birden fazla seans gerektirir."

"Eminim bu onun için çok zor bir durumdur." Sert bir şekilde söylemek istememiştim, ama öyle oldu.

O gülümsüyor. "Kıskançsın galiba, karıcığım." Elini yanağıma koyuyor.

"Belki bir dahaki sefere seninle gelmeliyim," diyorum. "Böylece kıskanılacak bir şey olup olmadığını görebilirim." Hayatına ne kadar girmeme izin verecek? Ne kadar yakın olmak istiyorum?

"İstersen." Saçımı, düşen yıldız dövmesinin olduğu kulağımın arkasına koyuyor. "Belki kendi sanatına bir şeyler eklemek istersin."

"Olabilir." Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum.

Connor'ın göz kapakları ağırlaşmış, kalın, kaslı uyluklarından pantolonunu aşağı çekerken gözleri parıldıyor, onu sadece boxer şortu ve çoraplarıyla bırakıyorum. O tamamen gergin kaslardan oluşuyor — geniş omuzlar, belirgin bir göğüs ve dalgalı karın kasları, hepsi çarpıcı desenlerle boyanmış. Derin V şekli, boxer şortunun siyah bel bandının altında kayboluyor. Ereksiyonu kumaşa baskı yapıyor.

Karın kaslarını ikiye bölen çizgiyi takip edip boxer şortunun içinden nazıkçe avuçladığımda beni dikkatle izliyor. Gözleri kapanıyor ve pamuklu kumaşın içinden elimi kıvrımlarına dolayıp tabandan uca doğru okşadığımda tüyleri diken diken oluyor. Connor derin bir iniltiyle başını öne eğiyor.

En son ne zaman birine böyle dokundum? Kendimden başka birine boşaldığımdan bu yana çok uzun zaman geçti - dün gece hariç.

Elim vücudundan ayrılır ve gözleri hayal kırıklığıyla parlayarak açılır. Ta ki süveterimi başımdan çıkarıp yere düşene kadar... O zaman gözleri şehvetle parlar.

"Sen beni soyuyorsan, ben de seni soymam adil olur mu, sevgilim?" Sesi alçak ve boğuk.

"Dün gece sana dokunma fırsatını benden esirgemek adil miydi?"

"Oldukça kötü bir durumdaydın," diye hatırlatıyor bana. "Sabahleyin pişman olabileceğin şeyler yapmaya başlamadan önce aklının başında olmasını istedim."

"Ama bu sabah da reddettin," diye hatırlatıyorum ona, göğsündeki harfleri parmağımla izlerken.

"Sıvı alımı ve arkadaşlarıyla vakit geçirmek adına," diye karşılık veriyor ve elimin arkasını öpüyor. "Kötü bir şey, biliyorum, ama senin kişisel iyiliğini ve mutluluğunu düşünüyordum."

İç çekiyorum. Bu sabah akşamdan kalmaydım. Onu şu anda olduğu gibi takdir edebileceğimi sanmıyorum. "Sanırım, paylaşma ruhu içinde, birbirimizin kıyafetlerini çıkarabiliriz."

"Mm..." Omzumu öper ve arkama uzanarak sütyenimin kopçasını açar. "Ne tatlı, ne cömert bir eş." Kumaş kollarımdan aşağı kayıyor ve Connor tek dizinin üzerine çökerken ben de onu yere bırakıyorum. Pantolonumu, sonra çoraplarımı ve külotumu çıkarıyor. Ama ağrıyan yerlerime dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine dudaklarını çilek çiçeği ve uğur böceği dövmeme bastırıyor. "Çok güzel ve narin."

Bana bakar. "Artık tüm sırlarımız ortaya çıktı, şimdi ne yapmalıyız sevgilim?"

Yatağa çekip geri kayıyorum ve sağımdaki yeri okşuyorum. "Gel, bana katıl."

O tırmanıp uzanır. Ben 165 cm boyundayım, yani ortalamanın biraz üzerindeyim, ama Connor devasa bir adam, 180 cm'den uzun, geniş omuzlu, kaslı, dövmeli bir adam. Yine de onun yanında kendimi güvende, rahat ve korunmuş hissediyorum. Kafasını yastığa koyduğunda, bacaklarının üzerine oturur ve çıplak amımı hala örtülü olan ereksiyonunun üzerine yerleştiririm.

Connor inleyerek nefes verir. "Küçük baş belası."

Avuç içlerimi göğsüne koyarak kalçalarımı sallıyorum, klitorisimi ona sürterek aşağı eğilip dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Bir nefes alıp verirken, bizi ters çeviriyor.

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Seninle oynamak için sıra bende sanıyordum."

"Bunu düşünüyordum." Çenemi öptü. "Ve işlerin ne kadar dengesiz olduğunu."

"Nasıl dengesiz?" Zaten nefes nefeseyim ve onun dokunuşunu arzuluyorum.

Elbette, temas olmadan da orgazm olabilirim, ama bu çok fazla zihinsel çaba gerektirir. Her şey mükemmel olmalı, zihnim açık olmalı, dikkatim dağılmamalı ve kafamın içinde doğru ses, duymak istediğim her şeyi fısıldamalı.

Çeneme öpücükler yağıdırıyor. "Bir süredir benimle oynuyorsun, sinsi davranıyorsun, tam da senin gibi güzel bir şeytan gibi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dudakları boynumu okşarken gözlerim kapanıyor. Dili köprücük kemiğime baskı yapıyor, ardından dişleriyle nazikçe ısıyor ve bu da bacaklarımın arasında bir sıcaklık uyandırıyor.

"Tabii ki bilmiyorsun." Kulak mememi ağzına alır. "Ne sinsi şeyler yaptım?"

"Her gece kütüphanede uyuyakalmak."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Sinsi davranmıyorum. Orayı seviyorum ve kendimi güvende hissediyorum."

"Seni yatağa taşıdığımda hoşuna gidiyor."

Beni yatağa geri taşıdığımda çok hoşuma gidiyor. "Kanepede de rahat ederim," sıkılmış bir sesle onu temin ediyorum. "Sana bunu söylemiştim."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır, dudakları köprücük kemiğimi okşar. "Hiçbir zaman yeterince battaniye olmaz."

"Her gece beni başka bir yere taşımakta ısrar ettiğin için daha fazla battaniyeye ihtiyacım yok," diye tartışıyorum.

"Sen benim haklı olduğumu kanıtlıyorsun, sevgilim, kendininkini değil." Yanağı meme ucumu okşuyor ve bakışlarını kaldırıyor. "Gözlerini kapat benim için."

"Neden?"

"Seninle bir oyun oynamak istiyorum."

Endişem yüzümden okunuyor olmalı.

"Hoşuna gitmezse, dururuz. Ama bence karşı çıkmayacaksın." Bir başka yumuşak öpücük. "Şimdiye kadar sana iyi baktım mı?"

Endişemi yutuyorum. "Evet."

"Seni her zaman mutlu etmek istediğime inanıyor musun?"

Gözlerinin arkasında yüzen umut ve korku karşısında yumuşuyorum. "Evet, Connor, sana güveniyorum." Gözlerimi kapatıyorum.

Vücudunun ağırlığı üzerimden kalkıyor. Gözlerimi açıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Gözlerini kapat." Ben dediğini yapınca, üzerime eğilir ve kadife gibi dudaklarını her iki göz kapağıma bastırır. "İyi ve sadık bir koca gibi, vücudunun her santimini taparcasına seveceğim."

Boynumun çukurunu öperken saçları boynumu gıdıklıyor.

Nefesimizin sesi odayı doldurur ve saçları köprücük kemiklerime değmeden önce yatak çöker. Bekleyiş kalbimi hızlandırır, o göğüslerimin şişkinliğine birkaç açık ağızlı öpücük kondururken, göğsünden gelen derin gürültü beni içten ısıtır.

Nefesi cildimi gıdıklıyor. "Oynamaya devam etmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Parmakları benimkileri bulur ve onları yanağına götürür. "Gözlerini kapalı tutacağına güvenebilir miyim?"

"Evet, bana güvenebilirsin."

"Ne tatlı bir tehdit." Parmak uçlarımı öper ve sıcaklığı cildime nüfuz eder, damarlarımdan hızla akar.

Bir şey karnımı gıdıklıyor — parmakları, saçları ya da ağzı değil. Nefesimi tutuyorum ve titriyorum. "Bu ne?"

"Nasıl hissettiğini söyle." Karnımı bir kez daha yumuşakça okşadı, ardından dişleriyle çenemin kenarını sıyırdı.

İnlerim ve iç çekerim, bu uyumsuz hislere çoktan aşık olmuşumdur. "Bu... bir tüy mü?"

"Doğru, sevgilim." Dudakları meme ucumu kapattı, tüy bacaklarımda arasında dolaşırken yumuşakça emdi. Ardından dişleriyle ısırды, dilini nazikçe gezdirdi ve sertçe emdi.

Her seferinde en çok istediğim yeri öpeceğini veya dokunacağını düşündüğümde, uzaklaşır. Ağız daha aşağıya, göbeğimin altına iner. Sıcak, ıslak öpücükler aşırı ısınmış tenimi okşar, yumuşak iç çekişlerim ve onun inlemeleri etrafımızı doldurur.

Ben sadece arzu doluyum. Duygularım girdap gibi dönerken, arzuyla sıırılsıklam oluyorum. Çarşafı sıkıca tutuyorum, ayak parmaklarım kıvrılırken o daireler çizerek yaklaşıyor.

"Connor, lütfen..." diye inliyorum.

"Oyunun bitmesini mi istiyorsun?" Her kelimesinde dudakları uyluklarımın birleştiği yeri okşuyor.

"Sen tam bir şeytansın." İnliyorum, kalçalarım boşluğa doğru sallanıyor. "Şeytanın ta kendisi," diye onaylıyor.

Bacaklarımı genişçe açıyor ve sonra sıcak ağzı üzerimde, dili hassas cildimde kayıyor, dişleri iç uyluklarımın iç kısmını keskin bir şekilde ısıyor. Karnımın üzerinde tüy kadar hafif saçlarının dokunuşu beni neredeyse mahvediyor.

İhtiyacımdan titriyorum. Kurtulmak için çaresizim.

Sonra dili yarıklarımından kayar ve dişlerinin ısırması içimde bir şok dalgası yaratır. Connor'ın derin inlemesi içimde titreşir, ardından lezzetli bir şekilde sert bir emiş gelir. Yataktan kalkarım, ayak parmaklarım kıvrılır, çarşafı ellerimle sıkıca tutarım.

Ağzı beni acı verici, bitmek bilmeyen bir an için terk ediyor. "Gözlerini aç ve ben senin mükemmel amını yalarken bana bak, sevgilim," diyor.

Ani parlaklığa gözlerimi kırıştıtararak, kocamı seyrediyorum. Geniş omuzları bacaklarımı ayırıyor, dövmei kolları uyluklarımı sarıyor, koyu renkli gözleri şehvetle dolu.

Beni boydan boya yalıyor ve klitorisime yapışıyor. Şiddetli dalgalar halinde boşalıyorum, onun adını inleyerek, o beni yalarken amım boşluğa kasılmalar yapıyor. Yoğun, aynı anda hem çok güçlü hem de yetersiz. Artık dayanamayacak hale geldiğimde saçlarını tutup acımasızca çekerim. Klitorisime bir öpücük kondurur ve vücudumda yukarı doğru ilerler, ölümcül, muhteşem ve *benimdir - şimdilik*, kendime bunu hatırlatmadan edemem. O benimle olduğu sürece her dakikanın tadını çıkarmaya yemin ederim.

"İçimde olmanı istiyorum." Boxer şortunu kalçalarından aşağı itiyorum — bir ara çorapları kaybolmuş, belki de beni ağzıyla tatmin ederken? Ereksiyonunu serbest bırakıp bacağımı kalçasına doluyorum ve onu üstüme çekiyorum.

Connor bana bakıyor, nazik parmakları saçlarımın arasına kayıyor. "Prezervatif getireyim."

Komodinin üzerinde kalp şeklinde bir kutu var. Kutuyu açıyor, folyo bir kutu alıyor ve hızla penisinin üzerine geçiriyor. Sonra bacaklarımın arasına yerleşiyor, ereksiyonu kaygan tenimin üzerinde kayıyor. Zaman yavaşlıyor. Vücudumuz birleşirken yüzü arzu dolu bir maskeye dönüşüyor.

Yüzümü ellerinin arasında nazikçe tutar, titremesi neredeyse fark edilmez. "Eğer devam edersek, geri dönemeyiz," diye fısıldar.

"Biliyorum." Yanağına dokunuyorum. "Lütfen, Connor."

Tek bir yumuşak hareketle içeri girer, tüm vücudu titrer.

Bu seksten çok daha fazlası. Duygu ve ihtiyaçtan daha fazlası. Dudakları benimkine değdiğinde ve adımı bir dua gibi fısıldadığında kalbimin açıldığını hissediyorum.

Dünyanın geri kalanından uzak, bu mükemmel yerde, imzaladığım sözleşmeyi unutabiliyorum. Belirlediğimiz süreyi unutabiliyorum. Evet dediğim nedenleri unutabiliyorum.

Şu anda, ben sahipleniliyorum ve sahipleniyorum. Ben onunum, o da benim. Ve bizim ilişkimizin hiç bitmemesini istiyorum.

BÖLÜM 29

CONNOR

İki gün üst üste karıma sarılarak uyandım.

Karım.

Mildred'in nefesi yavaş ve düzenli. Dün gece geç saatlere kadar uyumadık, son birkaç haftadır giderek artan kimyamızın etkisine kapıldık. Hareket etmekten, bu huzuru bozmaktan korkuyorum. Ya dün gece nişanımızın tüm stresinin doruk noktasıydıysa? Ya fikrini değiştirir ve birlikte yatmanın kötü bir fikir olduğuna karar verirse?

Maalesef, mesanem bana haykırıyor, bu yüzden kolumu dikkatlice onun altından çekip yataktan kalkıyorum.

Bir dakika sonra geri döndüğümde, Mildred benim yerime yuvarlanmış ve yastığımı çalmıştı.

Zemin gıcırdığında kapağı açıyor. Ne olacağını görmek için donup kalıyorum. Gözleri hala uykudan ağırlaşmış halde bana göz kırpmıyor, ama bakışları neredeyse çıplak bedenim üzerinde dolaşırken ısınmaya başlıyor.

Yanına yaklaşır ve yastığımı okşar. "Geri gel ve bana sarıl."

Rahatlama hissi damarlarımda yayılır. Yatağa geri tırmanır ve yanına uzanır, kolumu onun altına sokarım.

O da kucağıma girer ve homurdanarak "Hala yeterince yakın değilsin" der. Üstüme çıkar ve başını çenemin altına sokar.

"Kendini olağanüstü sevgi dolu mu hissediyorsun?" Elimi sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum, dün gece keşfettiğim omuz kemiğinin altına dövme yapılmış minik güvercinleri okşuyorum. "Yoksa azgın mısın?"

"Muhtemelen ikincisinden çok ilki, ama karnımı dürtüyorsun ve vücudumun diğer kısımları, biraz ağrıyor olsalar bile, fikirler üretmeye başlıyor.

biraz ağrıyor olsa bile. Yer deşiştirmeli miyim? Bu senin için fazla mı?"

"Fazla değil." Sebebi ne olursa olsun, bana yakın olmak istemesini seviyorum.

"Bana bu kadar yakın olmak ister misin?" Gsmdeki melek kanatlarını parmağıyla izliyor.

"Evet." Parmaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum. "Senin yanında olmak için her türlü bahaneyi kullanırım, ne kadar kötü olursa olsun."

"ocukken annen baban seni kucakladı mı?" Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi gsm, tam kalbimin üstüne öper.

"Pek sayılmaz. Dadılarımız vardı. Bazen sevgi dolu davranırlardı, ama onlar asla uzun süre kalmazdı."

Başını kaldırır, çenesini gsme dayar. "Neden?"

"Kıskançlık olabilir mi? Bir keresinde yanlışlıkla dadılardan birine anne diye seslendim. Ertesi gün işten ayrılmıştı." Beş yaşındaydım. Annem diğer odadaydı ve bunu duymuştu. Dadiya tokat attı. Annemin öfkesini, dadının şokunu ve iyi bir şeyi mahvettiğim için kendime ne kadar kızdığımı asla unutmuyacağım.

"ok zldm." Mildred kollarını sırtıma doladı ve beni sıktı.

Kollarımı ona doladım ve ben de ona sarıldım. "Sanırım sen de pek sarılmamışsındır."

"Hayır." Yanağını gsme dayadı, bu yüzden gözlerini göremedim, ama üzüntüsünü hissedebiliyordum. "Ailem çoğu zaman bana ilgi gösteremeyecek kadar kafaları güzeldi. Ve ilgi gösterdiklerinde... Genelde beni görmezden gelmeleri ya da orada olduğumu unutmaları daha iyiydi."

Öfke, şiddetli ve yakıcı bir öfke, bir anda beni sarar. Eğer hala hayatta olsalardı, onları bulur ve intikamımı alırdım.

Muhtemelen ani gerginliğimi hissederek çenemin altını öper. "Tüm kötü şeylerden kurtuldum, Connor."

"En başta onlara katlanmak zorunda kalmamalıydın."

"Sen de katlanmak zorunda kalmamalıydın, ama işte buradayız. Kötü ebeveynler, kötü ebeveynlerdir. Yoksul uyuşturucu bağımlıları ya da zengin pislikler olmaları fark etmez. Onlar zarar verirler ve biz ya onlara inat hayatta kalıp başarılı oluruz ya da tarihi tekrar ederiz." O, kendini yukarı çekerek yer değiştirir. "şimdi seni peceğim ve bizi inciten şeylerden

bizi üzen şeyleri konuşmayı bırakıp, bizi mutlu eden şeylere odaklanacağız, tamam mı?"

"Evet, hayatım."

"Bu oyunda berbatın tekisin." Mildred, Mastermind'da on kez beni yenerek gülümsüyor.

"Ya da belki de yüzünün şeytani bir sevinçle parladığını görmek için sana kazanmana izin veriyordum," diyorum.

"Ya da belki de bu oyunda gerçekten çok kötüsündür," diye espri yapıyor.

"Bu bir olasılık," diye katılıyorum. "Flip kadar masa oyunu becerilerimi geliştirmek için fırsatım olmadı."

"Pratik yapmak mükemmelliğe götürür."

"Senin galibiyet serin de bunu kanıtlıyor."

Mildred inleyerek bacaklarını açar.

Kaşlarını çatırır. "İyi misin?"

"Oh, harikayım. Sadece hokey oyuncusuyla seks yapmaya alışkın değilim." Bacaklarını uzatır ve bir iniltiyle ayak parmaklarını kıpırdatır.

"Sana banyoyu hazırlayayım, biraz ıslanmak ister misin?" diye önerdim.

"Sen ne yapacaksın?"

"Seninle oturacağım." Sanki başka bir şey yapmak isteyecekmişim gibi. Canlanır. "Banyoda mı?"

"Ben tek başıma zar zor sığıyorum, ikimiz de biliyoruz ki seninle birlikte girersem rahatlayamayız ve ağrını daha da artıracğız."

Bana tatlı bir tehditkar bakış atar. "Ya ağrıyı artırmak istersem?"

Alnını öperim. "Önce banyo yap. Sonra benimle tekrar oynamaya hazır mısın bakalım."

"Bu benim balayım! Seninle oynamaya hazır olup olmadığımı ben karar vermem gerekmez mi?" diye arkamdan seslenir.

Kafamı oturma odasına geri uzatıyorum. "Bu benim de balayım."

Onu somurtarak bırakıp banyoyu hazırlamaya başlıyorum, çilek-vanilya kokulu köpük ekliyorum. Komodinden kitabını alıp, ara sıra kullanılan sandalyelerden birini küvetin yanına çekiyorum, sonra oturma odasına geri dönüyorum.

"Yürüyebilirim." Onu kucağıma alırken sesinde eğlence var.

"Enerjini saklamalısın." Boynuna burnumu sürtüyorum. "Belki "Önemli yerlerim gayet iyi durumda. Ağrıyan yerlerim uyluklarım."

"Önemli kısımlar gayet iyi durumda. Ağrıyan yerlerim uyluklarım." Boynumu öper. "Ve karın kaslarım. Ve aslında her yerim."

"Önemli olmadığını düşündüğün şeyler ilginç." Onu banyo paspasına yatırıyorum.

Küvet de gölün muhteşem manzarasını görecek şekilde konumlandırılmış. Makyaj masasının ve küvetin yanındaki küçük masanın yüzeyi mumlarla kaplı. Hatta ona bir bardak köpüklü üzüm suyu doldurdum, çünkü genellikle alkol tüketimini arkadaşlarıyla dışarı çıktığı geceler için saklıyor.

"Burası çok güzel."

"O zaman sana çok yakışıyor." Onun kıyafetlerini çıkarıyorum. Her seferinde en değerli hediyeği açıyormuşum gibi hissediyorum. Güzelce çıplak kaldığında, onu küvete sokuyorum.

O, inleyerek sıcak suya dalar, köpükler onun yumuşak, baştan çıkarıcı tüm vücudunu kaplar. O, gözlerini kapatarak, saçlarını küvetin kenarından sarkıtarak uzanır. "Oh, bu çok güzel."

Göğsüm memnuniyetle ısınır.

Tuvalet masasından onun birçok saç lastiğinden birini alıp arkasına geçiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip kalın telleri toplayarak dağınık bir topuz yapıp sabitliyorum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kitabı sandalyeden alıp oturdum. "Sana kitap okuyabilirim diye düşündüm."

"Kendi özel anlatıcım." Çenesi köpüklere değene kadar aşağıya doğru eğilir. "Devam et o zaman."

Yer imi koyduğum bir bölüme geçip içeriği gözden geçiriyorum. "Ve baharatlı kısımları atlama," diye uyarıyor, hala gülümsüyor.

"Cesaret edemem." Okumaya başlıyorum, sahne canlanıyor, kahraman ve kahraman birbirlerinin sinirlerini bozarken sayfalar ve odadaki gerilim artıyor. "Bu ikisi sevişip bu işi bitirmeli," diye düşünüyorum sayfayı çevirirken.

"Yakında. Her şey birikimle ilgili." Diye iç geçirir.

"Bunu daha önce okudun mu?" Bir sonraki sayfayı çevirip ileride göz gezdiriyorum.

"Rahatlatıcı bir kitap."

"Rahatlatıcı bir kitap için çok fazla gerilim var."

"Amaç da bu."

Kaldığım yerden devam ediyorum, ikisi arasındaki çatışma, gerginlikle birlikte tırmanıyor. Ve sonra ayrılıyorlar. Mildred hareket edince su sıçrıyor, kahramanın parmakları kahramanın kıvrımlarını okşayıp külotunun içine kayarken, Mildred'in elleri su yüzeyinin altında kayboluyor.

Mildred'in gözleri benimkilerle buluştu. "Okumayı bırakma."

"Bensiz mi oynuyorsunuz?" Küvetin kenarına oturmak için yer değiştiriyorum.

"Eğer girersen, sen de benimle oynayabilirsin." Su, göğüslerinin şişkinliğine çarpar.

"Bence buradan manzara daha güzel." Parmaklarımı köpüklerin arasında gezdiriyorum, onları yerinden oynatarak, ellerinin uyluklarını aşağı doğru çekişini ve sonra narin parmaklarının arasına dalışını kısa bir an için görebiliyorum.

Birkaç paragraf daha okumaya devam ediyorum, kahraman ve kahraman, aralarında kopan kimyaya teslim oluyorlar, cümleler arasında gözleri Mildred'e kayıyor, onun aralık dudaklarını, pembe yanaklarını ve şehvet dolu gözlerini izliyorlar, çift en temel, en karanlık arzularını kucaklarken, o da apartmanlarının merdiven boşluğunda, herkesin onları bulabileceği bir yerde onu sikiyor. Mildred titriyor ve iç çekiyor, zirveye ulaştığında gözleri kapanıyor. *Bu benim karım.*

Sahne bittiğinde, kitabı sandalyeye koyup küvetin kenarlarını kavrarım, eğilip dudaklarını öperken fısıldarım, "En karanlık fantezin nedir, sevgilim?"

Alt dudağı dişlerinin arasından kayar, bakışları yana kayar, elleri hala uyluklarının arasındadır. "Neden?"

"Çünkü sana kitap okumam dışında seni neyin tahrik ettiğini bilmek istiyorum." Yavaşça dağılan baloncukların içinden elimi geçiriyorum.

"Beni yargılamayı istemiyorum," diye fısıldar.

"Benim tatlı karım." Bu kelimeleri söylediğimde yumuşamasından büyük heyecan duyuyorum. Dudaklarımı tekrar dudaklarına değdiriyorum. "Kinci bir davranışla bir sandviçe günahkar şeyler yaptım. Seni tahrik eden şeyler için seni yargılamayacağım."

Gülümsemesini bastırır ve gözleri benimkileri arar. Kendisinin bu yönünü bana güvenebileceğine karar verdiği anı görürüm. "İzlenmek, izlemek, yakalanabileceğimiz bir yerde olmanın heyecanı."

"Seni arabanda, kitaplarından birini dinlerken yakaladığım zaman gibi mi?" diye soruyorum.

Gözleri parlar. "Evet, aynen öyle."

Parmaklarım yüzeyi geçip uyluğunu okşadı. "Seni izlemeyi seviyorum." Elini kenara itiyorum. "Yumuşadığın hali." Parmağımı içine sokup yavaşça hareket ettiriyorum. "Çıkardığın güzel sesler."

O inliyor.

"Yapmamam gereken bir yerde seni sikersem ne kadar sessiz olman gerektiğini." Klitorisini okşuyorum. "Evdeki yemek masasında, personel mutfakta iken gibi."

İnliyor.

"Ya da Ethel odalarını temizlerken kütüphanedeki en sevdiğin kanepede."

"Oh, Tanrım..." O, sırtını kamburlaştırıp inliyor.

"Ailemin evinde bir aile toplantısı sırasında tuvalette."

Kalçalarını sallıyor ve göğüslerini kavırıyor.

"Ya da belki çocukluk odamı tercih edersin?"

Küveti kavrar, su kenarından damlar.

"Sen masamda otururken senin güzel amını yalamak isterdim —ailem aşağıda önemsiz şeyler hakkında konuşurken, akşam yemeğinden önce tatlı yediğimin tamamen farkında olmadan."

Benim için parçalanıyor, titriyor ve inliyor.

Hareket edebilecek hale geldiğinde, onu küvetten çıkarmama yardım ediyorum. Bugün hava sıcak ve gölün üzerinde tekneler var. Kano ve kayıklar geçip gidiyor. Onu pencerenin önüne götürüyorum, kabarık bir havluyla kuruluyorum ve makyaj masasından losyonunu alıyorum.

"Sence bizi görebiliyorlar mı?" diye mırıldanıyor.

"Umarım öyledir." Dudaklarımı ensesine bastırdığımda tüyleri diken diken oldu. Acele etmeden, önce kollarından başlayarak sırtına ve uyluklarına losyon sürdüm, sonra önüne geçip göğüslerine, karnına ve bacaklarına losyon sürdüm.

Karım nemlendiğinde, onu pencereye bakan sandalyeye oturturum, bacaklarını açarım, dizlerimin üzerine çökerim ve yüzümü onun tatlılığına gömerim. Elleri saçlarıma kayar, bacakları sandalyenin kolçaklarına uzanır, gözleri bana sabitlenir, ben onu yalar, emer, ısırır ve dilimle sikene kadar onu sikmeye devam ederim, ta ki o da boşalana kadar.

Gömleğimi çıkarırım, onu ayağa kaldırıyorum ve sürgülü kapıyı açmadan önce giyinmesine yardım ederim.

"Ne yapıyorsun?"

"İkimizin de fantezisini gerçekleştiriyorum." Elini tutup onu dışarıya, güverteye çıkarıyorum. Suda insanlar var ve komşularımızın kahkahalarını ve konuşmalarını duyabiliyoruz, muhtemelen onlar da sıcak havanın ve güzel manzaranın tadını çıkarıyorlar.

Onu parmaklığın önüne getiriyorum, göğsüm sırtına yaslanıyor ve ellerini parmaklıkların üzerine koyuyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. Boynuna doğru öpücükler bırakıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Komşularımız senin güzel inlemelerini duyacak kadar yakinken, seni burada sikmemi ister misin?"

Kıçını dışarı çıkarır, zaten sertleşmiş sikime sürtünür. "Aman Tanrım, evet."

"Eğer istemediğine karar verirsen, fikrini her zaman değiştirebilirsin, Mildred." Yanağına öpücük konduruyorum.

"Biliyorum." Başını geriye doğru eğip dudaklarımı arar.

Ağzını ağızımla kapatıyorum, diğer elimi aşağı kaydırarak gömleğimin kumaşı üzerinden onu okşuyorum. O bana sürtünüyor, ben de jogging pantolonumu aşağı indirip sikimi serbest bırakıyorum.

Komşular gülüyor ve barbeküde pişirilen bir şeyin kokusu geliyor. Mildred'i, cebimden prezervatifi çıkarmak, açmak ve penisime geçirmek için yeterince uzun süre bırakıyorum.

Mildred korkuluğa tutunur ve kışını dışarı çıkarır. Gömleğini yukarı kaldırıp, yumuşak tenini okşarım, bacaklarının arasına dalıp klitorisini okşarım, sonra sikimi tutup başını onun güzel pembe dudaklarının arasında ovuştururum. Omzunun üzerinden bakarak, alt dudağını dişlerinin arasına alıp sessizce mırıldanır.

Bir elimi kalçasına dolayarak içeri giriyorum. O, istediği kadar sessiz olmasa da inliyor. Gözleri parladığında ve yan odadaki konuşma bir anlığına kesildiğinde gülümsüyorum. Ona doğru eğiliyorum, penisim daha derine giriyor, dudaklarım kulağına değiyor.

"Şşş, hayatım, komşularımızın seni sikerken ne kadar güzel sesler çıkardığını bilmelerini istemiyorsan."

O titriyor, etrafımda titreşiyor.

"Küçük tehdit, şimdiden bana mı geliyorsun?" diye fısıldarım.

O da başını sallar, dudağı dişlerinin arasından kayar.

"Belki de benim değerli gelinime ne kadar iyi baktığımı onların bilmesini istiyorsun." Kalçalarımı geri çekip sırtına kaydırıyorum, sonra tekrar içeri giriyorum.

Nefesini içine çeker, bacakları titrer.

"Göldeki kayıkta oturan çifti görüyor musun?" Suya doğru başımı salladım ve onun bakışları da benimkini takip etti. "Eminim biz de manzarayı seyreden tatlı bir çift gibi görünüyoruz." Gömleğini toplayıp bükerek belinden aşağısını ortaya çıkarırım. "Ama onlar senin muhteşem amının içinden bacaklarına damlayan güzel spermi benim gördüğüm gibi göremezler ve ben seni doldururken çıkardığın tatlı sesleri duyamazlar, değil mi sevgilim?"

"H-h-hayır."

"Ama onların görebilmesini istiyorsun, değil mi?" Yanağına öpücük konduruyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldayarak inliyor.

"Bunu itiraf etmen sorun değil, hayatım." Çıkarıp tekrar içeri giriyorum. "Keşke senin, benim sikimin etrafında gerildiğinde ne kadar muhteşem olduğunu görebilselerdi

ama o zaman onları öldürmem gerekirdi çünkü sen benimsin, değil mi?"

"Ben seninim," diye kekeliyor.

Yukarıdaki ağaçlarda kuşlar kanat çırpıyor, sincaplar kaçışıyor ve yan odadan gelen neşeli kahkahalar kesiliyor. Sessiz, skandal dolu fısıltılar geliyor. "Biliyorlar, hayatım."

En güzel mırıldanma sesini çıkarır.

"Onlara konuşacak bir şey vermeliyiz, değil mi?"

Belki seks hayatlarını renklendirmelerine yardımcı olabiliriz."

O, şehvetle, mükemmel bir şekilde inliyor. Onun yanağına öpücük konduruyorum. "Bekle, hayatım, bir sahne yaratacağız."

Ben kalçalarını kavrayıp ona sertçe girerken, o da korkuluğa tutunmak için çabalıyor. Tenlerimiz ıslak şaplak sesleri çıkarıyor ve Mildred'in inlemesi kuşları kaçırıyor, rahatsızlıklarından duydukları hoşnutsuzluğu ifade ediyorlar.

O boşalır, benim adım en muhteşem, çaresiz iniltiyle, ve ben son bir kez daha ona girerim, orgazm beni sararken onu sıkıca tutarım. İkimiz de nefes nefese ve terliyiz, ikimiz de sessiz olmayı umursamıyoruz.

Komşularımızın sürgülü kapısı gürültüyle kapanıyor. "Umarım not almışlardır."

Mildred kıkırdar ve bu en güzel sestir. "Şimdi kim tehditkar?"

"Ben." Onu içeri taşıyorum ve günün geri kalanında yatakta tutuyorum.

BÖLÜM 30

DRED

Toronto Merkez Kütüphanesi'nin kurgu bölümündeki en alt rafa çömelip kitabı geri koyarken inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Her ağrı ve acıyla birlikte gelen anıları kafamdan silip atıyorum. Connor'la geçirdiğim hafta sonunun ardından gerçek hayata dönmek gerçekten şok edici. *Kocam*. Ve uyluklarım yalan söylemez — gerçekten de cehennem gibi bir hafta sonuydu.

Bu evliliği feshetmek artık bir seçenek değil, çünkü mevcut her yüzeyde onu sonuna kadar yaşadık.

Bir elimle alışveriş arabasının kenarını, diğer elimle rafı tutarak dişlerimi sıkıp ayağa kalkıyorum, baldırlarım ağrıyor. Gelecek yılı hayatta kalmak istiyorsam Essie'nin yoga derslerine katılmam gerekebilir.

İyi tarafı - ya da kötü tarafı, vücudumun hangi kısmının yorum yaptığına bağlı olarak - Connor önümüzdeki dört gün boyunca deplasman serisinde olacak, bu yüzden zavallı uyluklarımın iyileşme şansı olacak. Kalan kitapları raflara yerleştirmeyi bitirip ön büroya geri dönüyorum.

Orada duran tanıdık bir figürün Dorothea ile konuştuğunu görünce midem bulanır. Arabayı iade kutusunun yanına bırakıp, avuçlarım terlemiş halde oraya koşarım. "Bay Grace, bu beklenmedik bir durum. Connor iyi mi? Meems iyi mi?" Sabah çıktığımda iyiydi. Yorgundu, bu günlerde kalbindeki yük nedeniyle bu normal, ama mutluydu. Şu anda her doktor randevusu statüko. Hala ameliyat için uygun değil, ama kalbi dayanıyor.

Bana soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyor. "Annemin evinde yaşıyor ve oğlumla evli olduğuna göre bunları bilmemen gerekmez mi?"

Dorothea bana, sanki aynı fikirdeymiş gibi aşağılayıcı bir bakış atıyor — çok teşekkürler, Dorothea — ve beni orada bırakarak ofise giriyor.

Connor'ın babasıyla baş başa kaldım. Onun sorusunu görmezden geliyorum. Meems'in iyi olduğu ve kocamın da iyi olduğu açık. Eğer kocamın durumu sorun olsaydı, arkadaşlarımdan biri burada duruyor olurdu. Bu düşünceyle göğsümün sıkışması her şeyi anlatıyor.

Ellerimi birleştirip sonra yanlarıma indiriyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözleri üzerimde dolaşüyor. "Oğlum aksini düşünse de, benim için yararlı olabilecek becerilere sahip olduğunuzu sanmıyorum."

Bu cümlelerin derin, eski yaraları deşmesi şaşırtıcı. Connor'ın çoğu zaman kendine tahammül edememesine şaşmamalı. Seni koşulsuz sevmesi gereken insanlardan birinin sürekli olarak özgüvenini parçalaması yıkıcı olurdu.

Burada sık sık vakit geçiren yerel evsiz kadınlardan biri olan Anna, elinde kahvesiyle yanımdan geçiyor. Kıyafetine bakılırsa, ailesi onu temizlemek ve ikinci el mağazasına götürmek için son zamanlarda buralarda.

Anna el sallayarak selam verirken Duncan'ın dudakları kıvrılır ve elini pantolonunun cebine sokarak bana döner. "Buradaki programlarınızın ne kadarı dış finansmana bağlıdır sence?"

"Ben... Sanırım çok fazla." Aylık toplantılar düzenleyerek finansmanımızı tartışıyor, yeni hibeler için başvuruda bulunuyor, erişilebilir programlar için bağışçıların desteğini almak üzere teklifler hazırlıyoruz. Ekstra gelir elde etmek ve kaynaklara ayırmak için yerel topluluk kuruluşlarına mekan kirliyoruz.

O başını sallayıp mırıldanıyor. "Vakıf aracılığıyla, ailemiz değerli kuruluşlara olağanüstü miktarda para bağışlıyor."

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum."

Gülümsemesi soğuklaşır. "Sanırım yakın zamana kadar yapabileceğiniz tek şey buydu, değil mi? Bir düşünün."

Boğazımda oluşan korkunç yumruyu yutuyorum.

"Sizce değerli misiniz?"

Midem burkular. "Ne sorduğunuzu anlamadım."

Soğuk bakışları benimkilerle buluşur. "Anlamıyor musun? Sen fırsatçı bir fahişeden başka bir şey değilsin. Grace soyadına sahip olmak seni asla bizden biri yapmaz. Sen oğlumun dikkatini dağıtan bir şeyden başka bir şey değilsin. O senden bıkacak, *Dred*."

Duncan kravatını düzeltir, dudakları memnuniyetle seğirir. "Rahatına bakma, tatlım. Sahip olduğun her şey yok olabilir." Parmaklarını şıklatır. "Aynen böyle." Kötü niyetle dolu bir gülümsemeyle arkasını döner ve uzaklaşır.

Bileğimdeki saç bandını almak için uzandım, ama orada yoktu.

Beni suçladığı her şey, iyileşmemiş bir yaranın üzerine yeni bir kesik gibi. Bu sabah banka hesabımda para belirdi ve bunun büyük bir kısmı beni çok üzdü, çünkü kocamla geçirdiğim hafta sonu çok gerçekçi gelmişti. Kendimden parçalar paylaştım onunla, onu içime davet ettim. Ama o kırılğan masal, para hesabımdaki anında sona erdi. Connor'ı önemseyebilirim, ama bu onun karısı olmak için bir sözleşme imzaladığım gerçeğini değiştirmez.

Vücudum uyuşmuş, kanım damarlarımdaki buz gibi. Genç bir kadın kitap ödünç almak için geliyor ve ben, içim yıkılmış haldeyken nazik ve dostça davranmaya çalışarak, mekanik bir şekilde işlemleri yapıyorum. İşlemleri hallettikten sonra, biraz sakinleşmek için bir dakika zaman bulabilmek umuduyla dinlenme odasına giriyorum. Ama Dorothea ve birkaç çalışan daha orada ve ortamın havası kasvetli.

"Ne oluyor?" Meslektaşlarımdan yüzlerine baktıkça içime çöken his daha da güçleniyor. Onlar da benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyorlar.

"En büyük bağışçımızı kaybettik." Kenny sertçe saçlarını karıştırıyor.

O anda, bunun az önce kapıdan çıkan adamın işi olduğundan eminim. Meems'e sırf beni incitmek için böyle bir şey yapması nefesimi kesiyor.

"Yeni bir bağışçı bulamazsak birçok programı kesmek zorunda kalacağız," diyor Odette.

"Başka nereden kaynak bulabiliriz?" Bulamayacağımızı zaten biliyorum. Sunulan hizmetler için ödenen tüm paranın hesabı muhtemelen yapılmıştır. Ana fon sağlayıcımızı kaybettiysem, bağış toplama galası her zamankinden daha önemli hale gelecektir.

"Gerekli olmayan her şeyi denetlememiz gerekecek," diyor Dorothea.

Endişe kalbimi sıkıştırıyor. "Halihazırda devam eden programları kesmek zorunda kalacak mıyız?"

"Henüz emin değilim," diye itiraf ediyor. "Tüm rakamları hesaplamamız gerekecek, ancak okullarla bağlantılı olmayan veya şehirden fon almayan her şey muhtemelen kesilecek."

Bu, benim sorumluluğumdaki her şeyi kapsıyor. "Teklifleri yazmaya başlayabilirim. Belki programları devam ettirebiliriz." Anneler ve çocuklar programları, kurduğum her şey risk altında — hepsi Connor'ın babası, hak etmediğini düşündüğü bir soyadını taşıdığım için bana acı çektirmek istediği için.

Ama belki de o haklıdır. Grace adını hak etmedim. Ben sadece, benim için kazılmış çukurdan çıkmanın bir yolunu arayan, zor durumdaki bir kızdım. Ben Connor'ı kullanıyorum, Connor da beni kullanıyor. Bunun bir bedeli var, ve bu bedel de bu.

Ama geçen hafta sonu gerçek gibi geldi. Bir süredir gerçek gibi geliyor.

"Bir çaresini buluruz," diyor Kenny. Bana bakıyor. "Kocanla konuşabilirsin. Eminim sana seve seve yardım eder."

Ona boş boş bakıyorum. Connor'a söylemek sadece daha fazla sorun yaratır. Ve Meems'e söyleyip, zaten zor durumda olan kalbine daha fazla yük bindiremem. Ama kendi programlarım için hesaplamalar yapabilir ve artırılmış birikimlerimden yararlanabilirim. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Günün geri kalanını, normal görevlerimin arasında hibe fırsatları ve acil durum finansman kaynakları araştırarak geçiriyorum ve işten çıktığımda kendimi yorgun ve bunalmış hissediyorum. Metro merdivenlerini çıkıp arabama doğru yürürken telefonum yeni mesajlarla çalışıyor. Araba şu anda Connor'ın arabalarından biri. Rolls-Royce ile dolaşmak çok dikkat çekici olduğu için, metro hattına park edip işe trenle gidiyorum. Connor, Betty'yi tamirciye götürdü ve ona vazgeçmeyi reddettiğim için kapsamlı bir ameliyat geçiriyor. Connor da, tamir edilene kadar onu sürmeme izin vermiyor. Connor'ın garajında bulunan en ucuz araba seçeneği bu, tabii ona yeni bir araba almam için izin vermezsem, ki vermeyeceğim.

MEEMS

Cedrick bana Taco Bell'den yemek getirmeyecek.

DRED

Bu tartışmalı bir yaşam tercihi.

MEEMS

Bugün canım bunu yemek istiyor. Başka bir şey istemiyorum.

DRED

Yemek yemelisin, Meems.

MEEMS

Biliyorum. Ve Taco Bell yiyeceğim.

DRED

Ne istiyorsun?

MEEMS

Doritos Locos Taco Supreme combo ve doğum günü churros.

Lütfen.

DRED

En sağlıklı seçenekler değil ama tamam.

MEEMS

McDonald's'a da uğrayıp bana nugget Happy Meal ve vanilyalı milkshake alabilir misin?

DRED

Sebze de alır mısın?

MEEMS

Patates var.

DRED

Onlar sayılmaz, özellikle de kızartılmışlarsa.

Ayrıca, bunlar kalp ameliyatı olacak biri için en iyi seçenekler gibi görünmüyor.

MEEMS

Kahvaltıda yulaf ezmesi, öğle yemeğinde ise ızgara tavuk ve sebze yedim. Arada bir kendimi ödüllendirme hakkım var.

DRED

Tamam. Sana tüm kötü şeyleri getireceğim, ama sadece yanında salata da yersen.

MEEMS

Anlaştık.

BÖLÜM 31

CONNOR

Üçüncü periyotta iki dakika kaldı. Ryker shutout yaptı ve New York'a karşı bir gol öndeyiz. Bowman buz üzerinde puck ile ilerlerken ben pozisyonumu alıyorum. Madden onun peşinde, topu çalmak istiyor ama bu Bowman ve onun stick kullanma becerisi rakipsiz.

Ama ben onunla yıllardır buzda birlikte oynamanın avantajına sahibim. Onun her hareketini öğrendim ve duruşundaki ince değişiklikleri anlayarak bir sonraki hamlesini tahmin edebiliyorum.

"Bilek vuruşuna dikkat et," diye uyarıyor Ryker.

Bowman harekete geçmeden yarım saniye önce ne demek istediğini anlıyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. Puku saptırmayı başarak Romero'ya pas veriyorum, o da Madden'a şut atıyor.

O buz üzerinde hızla ilerlerken, Stiles ve Bright onun yanlarında yer alırlar. New York savunması hala pozisyon almaya çalışmaktadır. Madden fırsatı görür, hizaya gelir ve puck'ı vurur. Puck genişçe geçer, ancak Stiles onu yakalar ve bana pas verir. Olasılıkları değerlendiririm. Madden'a pas verebilirim, ancak herkes onun üzerindedir ve Bowman pozisyonundadır, bu yüzden hokey tanrılarına dua eder ve şutu çekerim. Başka bir oyuncu onu engellemeye çalışır, ama bunun yerine bıçağıyla ona dokunur, açığı değiştirir ve onu kalecinin beş deliğinden geçirir.

Romero ve Bright bana çarparak bağırıp sırtımı okşuyorlar. Maçın son dakikası çok çetin geçiyor ama rakibi gol atmasına izin vermeden maçı kazanıyoruz.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir ve soyunma odasına vardığımızda hepimiz galibiyetin coşkusunu yaşıyoruz.

Madden çenemi okşadı. "Bu gece iyi iş çıkardın, Grace. Çok güzel bir golü."

Övgüyü önemsemiyorum. "Zaten kazanacaktık." "Bu, golün etkileyiciliğini azaltmaz."

"Haklı. Çok güzeldi ve her gol önemlidir," diye Romero da aynı fikirde. "Özellikle New York'a karşı."

"Teşekkürler." Madden'a başımı sallarım.

Gülümser ve sırtıma hafifçe vurur. "Belki de Dred etkisi." "Belki." Gülümsememi saklamak için başımı eğip patenlerimin bağcıklarını çözmeye odaklanırım

Balayı hafta sonumuzun bitmesini istemiyordum. Sonsuz günler boyunca masa oyunları oynamak, ona ateşli aşk romanlarını yüksek sesle okumak, yatakta kahvaltı yapmak, vücudunun her santimini tekrar tekrar keşfetmek, onu orgazma ulaştırmak, fısıltı, inilti ve yalvarışlarla dudaklarından çıkan adımı duymak istiyordum. Ama gerçeklik beni çağırıyordu ve ben cevap vermek zorundaydım.

İki gün daha ve onu tekrar doyasıya yaşayabilirim - tabii o da isterse. Eğer balayı havasına kapılmamışsa. Ya da belki de o kesintisiz günler boyunca benimle mahsur kalmıştı ve sevişmek zaman geçirmek için bir yoldu.

Duş alıp takım elbise giyindik. Birkaç kişi lobideki barda bir şeyler içmeyi önerdi, ama düğünümünden birkaç gün sonra takım arkadaşlarımla barda çekilmiş fotoğraflarım akbabaları ortaya çıkarırdı.

Kimse benden bir açıklama beklemiyor olsa da, takıma açıklama yapmadan hayır demek yardımcı olmuyor. Mildred haklı. Onlara izin verirsem, bu adamlar ailem gibi olabilirler. Takımımındaki rolümü değiştirirsem — ve Mildred'in en çok değer verdiği insanlarla — belki de onun hayatına o kadar yerleşirim ki, benden vazgeçmek istemez.

"Sizinle vakit geçirmek isterdim, ama medya beni manşetlere taşıyacak bir neden arıyor." Bunun kariyerimle ilgisi olup olmadığı önemli değil. "Potansiyel hayranlarım varken onların objektiflerinden uzak durmak istiyorum."

Madden başını sallar. Bunun ciddiyetini anlayan biri varsa, o da odur. "O zaman neden benim odamda takılmıyoruz?"

"İyi fikir." Bu değişiklik için minnettarım.

Flip'in odasına çıkarken mesajlarımı kontrol ediyorum. Mildred'dan yeni mesajlar gelmiş. Telefonumdaki onun numarasını, ilişkimizin durumunu yansıtacak şekilde değiştirdim.

SEVGİLİ EŞİM

Güzel gol.

CONNOR

Teşekkürler. Günün nasıl geçti?

SEVGİLİ EŞİM

İyiydi. Galibiyeti kutlamak için dışarı çıkacak mısın?

CONNOR

Flip'in odasına biraz uğrayacağım. Ama istersen önce benim odama uğrayabilirim.

En başından beri öyle yapmalıydım.

SEVGİLİ EŞİM

Bunu yapma. Çocuklarla takıl. Yarın konuşabiliriz.

Bir şeyler ters gidiyor ve o mesajı araştırıp anlamını çözmek istiyorum, ama korkuyorum.

CONNOR

Her şey yolunda mı?

SEVGİLİ EŞİM

İş yerinde yoğun bir gün geçirdim ve yorgunum. Yastığına sarılıp uyuyacağım. İyi geceler.

CONNOR

İyi geceler, sevgilim.

Ertesi gün öğleden sonra, Boston'a indikten ve odalarımıza yerleştikten sonra, antrenman için buz pistine çıktık ve ben koçumdan bilgi almaya karar verdim. Flip'i bir kenara bırakırsak - ki onu düşünmekten hala hoşlanmıyorum - Lexi, Mildred'in en iyi arkadaşıdır. Eğer bir şey oluyorsa, o benden önce haberi olabilir.

Bunun değişmesini istiyorum. Mildred'in her endişesini, sırrını ve iyi haberini ilk olarak bana anlatmasını istiyorum, ama bunun için zaman gerekecek. Ve kendi endişelerimi gidermek için araştırma yapmaktan çekinmiyorum.

"Callie'nin bu akşam maçı var, değil mi?" diye soruyorum, Koç Forrest-Hammer ile puck'ı birbirimize atarken.

Koç başını sallar. "Evet, var. Roman ve Hollis'in deplasman maçlarında birbirlerinin yerini alabilmelerine çok minnettarım, özellikle de Fee bu yıl üniversitede olduğu için. Ve Dred de ihtiyacımız olduğunda harika bir yedek," diye ekler.

"Mildred maçlarına gitmeyi çok seviyor," diye onaylıyorum. "İkimiz de seviyoruz."

"Öyle," diye onaylıyor Koç Forrest-Hammer. "Ama bu çok zor bir istek ve son zamanlarda durumu önemli ölçüde değişti."

"Bugün onunla konuştunuz mu?" diye soruyorum.

"Her gün konuşuyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "Sen konuştun mu?"

"O benim karım." Sanki bu bir cevapmış gibi. Puku sopamla yuvarlar ve ona pas veririm. "Sana normal görünüyor mu?"

Koç Forrest-Hammer omuz silkiyor. "Biraz dikkati dağınık ve yorgun. Bir sürü teklif üzerinde çalışması gerektiğini söyledi. Düğün hazırlıkları onu meşgul etti, bu yüzden sadece işlerini yetiştirmeye çalışıyor olabilir."

"Doğru. Son birkaç hafta çok yoğun geçti." O benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri koşturup duruyoruz. Belki de haklıyım ve şimdi gerçek hayata döndüğümüz için pişmanlık duyuyordur — benimle evlendiği, beni vücuduna aldığı, sırlarını paylaştığı için.

"Ona, onu düşündüğünü belirten bir şey gönderebilirsin," diyor Koç.

"Bu iyi bir fikir." Ve benim de düşünmem gereken bir fikir.

"Çok karmaşık olması gerekmez." Sopasındaki pakı çevirip bana geri gönderir. "Bazen küçük ve düşünceli bir şey, abartılı bir şeyden daha anlamlı olabilir."

"Anladım."

"Onu önemsiyorsun," diyor Koç yumuşak bir sesle. "Bu seni şaşırtıyor mu?"

"Bu başka bir şey olarak başlamış olması, değişemeyeceği anlamına gelmez, Connor. Roman ve ben bunun kanıtıyız. Hemi ve Dallas, Hollis ve Hammer, Rix ve Tristan da öyle. Nereye varacağımız, nereden başladığımızla belirlenmek zorunda değil."

Ağzımı açıyorum, ama sonra Koç Vander Zee kayarak gelip konuşmayı sonlandırıyor. Yine de, mesaj amacına ulaşıyor. Antrenmandan sonra telefonumu kontrol ediyorum ve yeni mesajlar geldiğini görüyorum.

MEEMS

Karını alışverişe götürmelisin.

CONNOR

Tabii.

MEEMS

Pantolonunda delikler var.

Kasten.

CONNOR

Bu günlerde moda bu, Meems.

Ama onunla vakit geçirmeyi, kıyafet denemesini izlemeyi, ona güzel şeyler giydirmeyi çok seviyorum.

CONNOR

Döndüğümde onu götüreceğim.

BÖLÜM 32

DRED

HEMİ

Bir saat sonra su kaynağında
buluşalım mı? RİX

Başarabilirim! HAMMER

İbette yapabileceğimi biliyorsun.

İkisi birlikte ofiste dururken çekilmiş bir fotoğrafı aşağıda görebilirsiniz.

SHİLPA

Ben uyuyan altınımı keyfini çıkarırken siz de birbirinizin keyfini çıkarın.

Yorgun ama mutlu Shilpa'nın uyuyan bebeğine sarıldığı bir fotoğraf geliyor.

TALLY

Dans provam var. Özledim seni. Sevgilerimi
gönderiyorum! LEXİ

Ben de varım.

DRED

Keşke gelebilseydim, ama teklifler beni bekliyor. Benim için patates kabuğu yiyin!

Özel sohbetimizde Lexi'den yeni bir mesaj geliyor.

LEXİ

Günlerdir teklifler üzerinde çalışıyorsun. Baskı yapmak istemem ama biraz ara veremez misin?

DRED

Neredeyse bitirdim. Belki bu hafta sonuna doğru?

LEXİ

Tamam. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver.

DRED

Teşekkürler. Çok minnettarım.

Telefonumu Grace Manor kütüphanesindeki masanın üzerine atıp sandalyeye yaslanarak gözlüklerimi çıkarıp yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Banka hesabımdaki tüm parayı versem bile, bu fon kaybından sonra neredeyse tüm programlarım kesilmek zorunda kalacak. Bu haberi aldığımızdan beri koşturup duruyorum ve hepsi için teklifler hazırlamak tam zamanlı bir iş haline geldi. Komitenin bunların değerini göreceğinin garantisi yok.

Connor'a hiçbir şey söylemedim. Eğer ısrar ederse, ona her şeyi anlatacağım ve zaten çalkantılı olan ailesiyle ilişkisi daha da gerginleşecek. Meems ve kız kardeşleri üzerindeki dalga etkisi konusunda endişeliyim.

Dün gece eve geldiğinde, Meems ile vakit geçirdik ve sonra onu doğruca yatağa sürükledim. Kaçışa ve bağlantıya ihtiyacım vardı. O da en az benim kadar buna ihtiyaç duyuyor gibiydi. Ve seks, ağızlarımızı ve vücutlarımızı meşgul tutup zor konulardan uzak tutmanın harika bir yoludur.

Kafam çok karışık ve kalbim çoktan bu işe çok fazla karışmış durumda.

İki saat ve bir teklif daha bittikten sonra, Connor kütüphanede belirir. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm." Antrenmandan yeni çıkmış, koyu renk saçları şekillendirilmiş, kot pantolon ve uzun kollu Henley giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, cildindeki hikayenin bir parçasını ortaya çıkarmış. Bir reklamdan çıkmış gibi görünüyor. Ayrıca paket servis de getirmiş.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Sadece işlerle ilgileniyordum." "Hala yetismeye çalışıyor musun?"

"Evet." Gülümsüyorum, ama gülümsemem sert geliyor.

"Stresli görünüyorsun." Yemeği masanın üzerine koyar, gözleri üzerimde dolaşır.

"Bu zamanlar işler böyle olabilir."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ona uzanıyorum ve o da bana geliyor.

Avuç içleri kolçakların etrafında kıvrılır ve dudaklarımız birbirine değene kadar eğilir. "Öpücüklerle dikkatini dağıtmak dışında." Geri çekilir, kaşları çatılır. "Ya da belki de dikkatimi dağıtan sensin."

Onu hayatıma sokmanın sorunu, sonunda beni o kadar iyi anlayacak ki, ondan bir şey saklamak zorlaşacak. Tırnaklarımı saç derisinde gezdiriyorum, bunun hoşuna gittiğini biliyorum. "En sevdiğim şeyleri getirdin mi?"

"Getirdim. Ama onlar benim de en sevdiklerim." "Meems ne olacak?"

"Bir arkadaşına briç oynamaya gitti, yani karımla vakit geçirebilirim." Beni tekrar öper. "Aç mısın?"

"Yemek mi, yoksa sen mi?"

"Önce yemek. Beni sonra alabilirsin."

"Ne kadar acımasısın."

"O kadar kötü ki, seni yatağa götürüp çılgına dönene kadar orgazm olana kadar beslendiğinden emin olmak istiyorum."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Kesinlikle en kötüsü."

O gülümsüyor, ben de gülüyorum, ayrı kaldığımız süre boyunca hiçbir şeyin değişmemiş olmasına rahatlamış ve sürekli endişeden kurtulduğuma seviniyorum. Paketleri açıp yemeğe oturuyoruz. Babası kütüphaneye uğradığı günden beri iştahım kaçmıştı, ama Connor

benim en sevdiğim yemekleri almak için zahmete girmiş ve haklı da — yemek yemezsem hiçbir şeye konsantre olamam.

"Antrenman nasıldı?" Mango salatama sos döküyorum.

"İyiydi iyiydi. Bu sezon farklı farklı Connor piring üzerine demirhindi köri koyuyor.

"Nasıl farklı?" diye soruyorum.

Çatalını tabağının kenarına vurur. "Takımın bir parçasıymışım gibi." Kalbim sıkışır. "Terror'da oynarken böyle hissetmemiş miydin?"

"Daha önce hiçbir yerde öyle hissetmedim," diye itiraf ediyor. "New York'ta oynarken bile mi?"

Kafasını sallar. "Kodiak'ın benim tarafımda olması işleri kolaylaştırıyordu, özellikle de o takımın altın çocuğu olduğu için, ama ben yine de bir sorundum. Sonra Toronto'ya transfer oldum ve daha da büyük bir sorun haline geldim."

"Flip yüzünden."

"Kısmen. Ama ben, buz pistinde ve dışında insanların sinirine dokunmakla ünlü biriyim. Dikkatleri başka yöne çekmekte iyiyim."

"Ne değişti?" diye soruyorum, sesimi rahat tutarak. Açılıyor, beni içeri alıyor.

Başını eğiyor, gözleri tabağında. "Bundan daha fazlası olmak istiyorum." Connor boğazını temizliyor. "Hayatım boyunca bu rolü oynadım. Her zaman bir yabancıydım. Buz pistinde ve dışında, tek bildiğim şey buydu."

"Ama artık değil mi?" Midem altüst oluyor. Connor'a karşı hissettiğim duygular giderek büyüyor.

"Ailem, bu mesleği onlara inat etmek için seçtiğime inanıyor ve ben de tek yapabileceğim şeyin kötü adam olmak olduğuna inanmaya başladım. Ama sorunlu davranışların mirasından daha fazlasını bırakmak istiyorum. Takımımıdaki yerimi hak etmek istiyorum ve artık bundan etkilenen sadece ben değilim."

"Meems'i mi kastediyorsun?"

"Seni kastediyorum. Benimle evlenmek zorundaysan, en azından takımının onu sevmediği bir oyuncuyla evlenebilirsin."

Tabağımı kenara koyup onunkini alıp masama götürüyorum. Sandalyemden kalkıp onun kucağına oturuyorum, parmaklarımı

"Benim tatlı kötü adamım."

"Tatlı tatlı değil . İ bunu bu şeyleri şeyleri tamamen bencil nedenlerle."

"Peki bu nedenler nelerdir?"

"Bu seni bana karşı yumuşak yapıyor." Parmaklarını saçlarımla arasına geçirip çenemin kenarını öpüyor.

"Senin kötü, entrikacı ellerinde hamur gibi," diye onaylıyorum. Ağzımı kendine doğru çekip içini yalıyor.

Aniden ona karşı açgözlü bir istek duydum. İhtiyacım var ve çaresizim. Ayrıca, bu konuşma devam ederse, ona kendi gerçeğimi söyleyeceğimden ve bunun her şeyi değiştirebileceğinden korkuyorum.

Onun kucağından kayarak ayrılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum. Ellerimi kalın uyluklarına doğru kaydırıp kemerine uzanırken gözleri kararır.

"Ne yapıyorsun, küçük yaramaz?"

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Kemerini çözdüm, düğmeyi açtım ve fermuarını indirdim.

"Benim için planların var gibi."

Elimi boxer şortunun içine sokuyorum, parmaklarım onun uzunluğunu kavlıyor. O zaten sertleşmiş durumda. Onu kumaştan kurtarıp okşuyorum. Gözleri parlıyor ve ben ağzımı açık bırakarak şaftına öpücükler kondururken, baş kısmına doğru ilerlerken beni hayranlıkla izliyor. Onu dudaklarımla arasına alıp yalarken, emirken onun ateşli bakışlarıyla karşılaşırım.

"Çok güzelsin." Ben ağzımla onu becerirken, o başparmağıyla alt dudağımla okşuyor, bana böyle bakarken hissettiğim duygudan zevk alıyor — sanki ben onun dünyasıymışım gibi, sanki istediği tek şey benmişim gibi.

Ellerini yüzüme koyuyor, gözleri parlıyor, beni hareketsiz tutarken, penisi boğazımın yarısına kadar girmiş durumda.

"Connor, evde olduğunu fark etmemişim. Yatmadan önce Dred'in bir ihtiyacı var mı diye bakmaya gelmiştim," diyor Ethel, odanın diğer ucundan geliyor gibi.

Donakalırım, ama büyük masanın arkasında saklanıyorum. Ethel, dizlerimin üzerinde kocamın aletini emdiğimi bilmiyor.

Başparmağıyla yanağımla okşuyor, diğer eli yüzümden ayrılıyor.

"Biz iyiyiz," diyor. "Yine de teşekkürler. Bir dakikalığına dışarı çıktı."

"Ah. Anlıyorum. Peki, ona iyi geceler dememi söyle." Emme uyguluyorum.

Parmakları çenemin eklemine sıkıca bastırıyor. "Öyle yapacağım. İyi geceler, Ethel," dişlerini sıkarak söyler. "Sana da, efendim."

Birkaç saniye geçtikten sonra elleri tekrar yüzüme dokunur ve ağızımdan çıkar, çenemi yukarı kaldırarak beni sertçe öper. "Ethel'in benim sikimi yutmaya çalıştığını bilmesini mi istedin, sevgilim?" Ayağa kalkar, beni de beraberinde çeker ve gömleğimi çıkarır. Dudakları benimkilerle buluşur, parmakları çenemi kavrar. "Seni masanın üzerine eğip, kapı açıkken, herkesin geçebileceği bir yerde sikmeli miyim?"

Ağızına inleyerek cevap veriyorum.

Karanlık bir gülümsemeyle, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," der.

Beni döndürüyor, taytımı ve külotumu aşağı çekiyor ve beni pozisyona getiriyor. Elini omurgamdan aşağı doğru nazikçe gezdirirken içimi bir heyecan kaplıyor. Göğsüm ve karnım cilalı ahşap yüzeye geliyor ve başımı çevirip yanağımı atılmış kağıtlara bastırıyorum. Yarım kalmış akşam yemeği tabaklarımız birkaç santim uzakta, yanlarında da paket servis kapları duruyor.

Parmaklarını zaten titreyen bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Ne kadar güzel, ıslak bir amcık." İki parmağını içime sokuyor ve üzerime eğilip yanağımı öpüyor. "Sanırım seni daha sonra, yatakta, acele etmeden yiyeceğim. Ne dersin, karıcığım?"

"Evet, lütfen."

"Ne tatlı bir küçük tehdit." Parmakları çekilir ve hızla prezervatifi aşağı doğru yuvarlar ve tek bir yumuşak hareketle içime girer. Vücudu benimkini kaplar, ağız kulağımın yanındadır. "Çok iyi hissettiriyorsun, Mildred. Çok ıslak, sıcak ve mükemmelsin." Elini bacaklarımın arasına kaydırarak klitorisimi okşar.

Onun etrafında kasılmalarla boşalıyorum, onun adını inleyerek. "Daha yüksek sesle, sevgilim, mutfakta seni duyamazlar."

Göğsünün ısısı sırtımdan ayrılır ve parmakları kalçalarımın gömülür, sert ve hızlı bir şekilde içime girer. Amım her itişte ıslak

her itişte ıslak emme sesleri çıkarır ve ben de dayanıp bu yolculuğun tadını çıkarmak için elimden geleni yaparım, başka bir orgazmı onun adını inleyerek mutluluğa doğru savrulurum.

Ve sonra yine yaklaştı, dudakları kulağıma değiyor, boşalırken müstehcen sözler fısıldıyordu. Bir sonraki tura geçmeden yatak odasına ulaşamadık. Bunun yerine, Connor dizlerinin üzerine çökmüş, bacaklarım omuzlarına atılmış, yüzünü bacaklarımın arasına gömmüş ve sözünü yerine getirirken ben masanın üzerinde sırt üstü yatıyordum.

BÖLÜM 33

DRED

Telefonum yeni mesajlar geldiğinde, üzerimde benim spermim ve Connor'ın salyası olmayan bir şey giyiyordum. Telefonu masanın altındaki yerde buldum. Victor'un adı birkaç kez görünce midem bulandı. Onlar gönüllü çalışmaya başladıklarında, geç kalacaklarsa bana haber verebilmeleri için onlara ve Everly'ye cep numaramı vermiştim. Tabii ki, okul veya hayatla ilgili herhangi bir şeye ihtiyaçları olursa bana ulaşmaları için yeşil ışık yakmışım. Bugünden önceki son mesajları, hediyeleri için onlara teşekkür ettiğim mesajdı. Cordelia, hediye'nin parasını tamamen kendilerinin ödediğini söyledi, bu da hediye'yi daha da özel kılıyor.

VİCTOR

Kütüphanede misin?

Sanırım vardiyam çoktan bitti.

Everly, caddenin aşağısındaki kafedeki tuvalete kilitlendi. Dışarı çıkamayacağını söyledi ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

DRED

Cordelia'nın bir seçenek olmadığını varsayıyorum?

VİCTOR

Aslında hayır. Everly bugün zaten bir kez başını belaya soktu, Cordelia'ya söylersem başı daha da belaya girecek. Ne olursa olsun başının belaya gireceğini biliyorum, ama gerçekten üzgün ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

DRED

Anladım. Everly'ye mesaj atıyorum.

VİCTOR

Teşekkürler.

DRED

Halledeceğiz.

Hasar kontrolüne başlamak için Everly ile özel mesajlara geçiyorum.

DRED

Hey! Neler olduğunu bana anlatabilir misin? Victor endişeli görünüyor.

Inchworm noktaları belirir ve mesajın gelmesi bir dakika sürer.

EVERLY

Eve giderken adet gördüm ve kafeye uğramak zorunda kaldım. Ama sel oldu ve en sevdiğim kot pantolonum mahvoldu, tuvaletten çıkamıyorum çünkü bunu örtbas edecek bir şeyim yok. Dün çamaşırlarımı yıkadım, ama sonra kurutucuya koymayı unuttum ve her şey kokuyor ve yarın kadar başka bir fırsatım yok ve başka seçeneğim yok ve tuvaletten çıkarken köpekbalığı vajinamı ısırması gibi görünerek çıkarsam utançtan öleceğim.

DRED

Yarım saatten az bir sürede bir pantolonla orada olabilirim. Tam olarak uymayabilir, ama şu anki durumundan daha iyi olacaktır. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?

EVERLY

Belki tampon. Buradaki makinedekiler berbat. Ve tanesi bir dolar.

DRED

Hemen hallederim. Mmkn olduğunca çabuk gelirim.

Yatak odama koşuyorum — eşyalarımın çoğu Connor'ın odasına taşınmış, ama birkaç parça kalmış. Bir ift jogging pantolonu ve çeşitli kadın ürünleri alıp hepsini bir çantaya tikiştiriyorum.

Ben aşağı inerken, Connor iki tabak tatlıyla merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Güzel kaşları atılır. "Nereye gidiyorsun?" "İşle ilgili acil bir durum var." Tamamen yalan sayılmaz.

"Neden şimdi arıyorlar? Zaten işini eve getiriyorsun, şimdi de bu mu? Saat sekizi geçti. Yapamayacağını söyle onlara."

"Bunu halledecek başka kimse yok. Birkaç saat sonra dönerim."

Merdivenlerden inmemi engelledi. "Bana yalan söyleyen bir eş istemiyorum."

"

"Bu sözleşmede yoktu, değil mi Connor?" Bizim Güzel bir geceydi — masanın üzerine eğilip bacaklarım pes edene kadar sikilmek güzel sayılırsa, ki benim için öyle — ve şimdi buradayım, ondan kaçıyorum.

"Sözleşmede pek çok şey yoktu, Mildred," diye hatırlatıyor bana. Haksız bir şekilde.

"Benim nasıl bir eş olduğum konusunda seçici olamazsın." zellikle de bir saat önce onun sikini tamamen yutmaya çalışan türden bir kadın olduğum için.

Onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum, ama o hızlı ve benden daha iri, bu yüzden her hareketimi engelliyor.

"Birazdan o tatlıyı ştne bulaştıracaksın, kocam," diye uyarıyorum.

Koyu renkli, çekici kaşlarından birini kaldırıyor. "Beni eğlenceli zamanlarla tehdit etme, karıcığım."

Onu tiksindirmek umuduyla acımasızca dürüst davranıyorum. "Everly adet gördü. Bir kafede tuvalete kilittlendi ve

Yedek pantolonu yok. Ona bir tane getireceğim.

"Neden grup evinden değil de senden yardım istiyor?"

"Çünkü zaten olmaması gereken bir yerde ve daha fazla sorun yaşamamak için uğraşıyor."

"Neden bunu en başından bana söylemedin?" "Çünkü bu senin çözmen gereken bir sorun değil."

Çenesini kaldırıp bana küçümseyen, kibirli gözlerle bakıyor. "Ben senin kocanım. Sen benim karımsın. Senin bir sorunun varsa, benim de bir sorunum var."

Keşke böyle davrandığında bu kadar çekici olmasaydı. "Şu anda benim bir sorunu çözmemi engelliyorsun."

"Seni ben götürürüm."

Tartışmak bir işe yaramaz. "Peki." "Güzel."

"Gerçekten kötü adam rolünü oynuyorsun, değil mi?" diye ters bir şekilde cevap verip ona yol göstermesini işaret ettim.

"Oh, evet. Akşam yemeği için en sevdiğin şeyleri seçmek, bacakların tutmayacak ve sesin kısılacak kadar çok kez orgazm olmanı sağlamak, sonra özel kütüphanende özel bir tatlıyla sana sürpriz yapmak, ama planları değiştirip, sadece seninle vakit geçirmek istediğim için, yardıma muhtaç gençlere yardım etmek için seni arabayla götürmeyi teklif etmek, kesinlikle benim kötülüğümdür." Pastayı yan masaya koyar ve ceketimi alır. "Ve geceleri hava soğuduğu için senin üşümemeni sağlamak istemem inanılmaz derecede kötü bir şey."

"Ya da belki de sadece kontrolcü bir psikopat olmaya çalışıyorsun." Kollarımı kollara sokuyorum ve o da yakamın altından saçlarımı çıkarıyor.

"Oh, hayatım, kendimizi kandırmayalım. Burada kontrolü elinde tutan varsa, o da sensin." Çenemin kenarını öper. "Seni her yere takip ederim, yanan bir binaya bile."

Kalbimin çarpışını görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Everly ve Victor için pastayı almalıyız," diyorum.

"Katılıyorum."

"Ben taşıyabilirim." İki parçayı da alıp Connor'ın Rolls-Royce'una doğru yürüdüm. Bana kapıyı açtı, pastaları aldı ve ben kemerimi takana kadar bekledi, sonra pastaları bana uzattı.

Sokağa çıkıp kafeye doğru ilerlerken, "Neden nereye gittiğini bana söylemek istemedin?" diye sordu.

"Bu konuyu, durumu hallettikten sonra konuşabilir miyiz?" Ona daha önce söylersem, sinirden çılgına döneceğini hissediyorum ve iki ebeveynsiz genci idare ederken onun sinirlenmesini istemiyorum. Biri kurallardan nefret ediyor, diğeri ise bozulmuş kurallardan nefret ediyor. Bu, felakete davetiye çıkarmak olur.

"Benden bir şey saklıyorsun." Bu bir soru değil. "Sen saklamıyor musun?" diye karşılık veriyorum.

İkimiz de birbirimizden çok şey saklıyoruz. Bu ilişkinin ne olması gerektiği, geri dönüşü olmayan bir şekilde değişti. Sözleşmeye uymayan duygularım var ve zaten gergin olduğum bir dönemde bu duyguları sahiplenmek kötü bir plan gibi görünüyor.

Yolun geri kalanında sessiz kalıyor, ya öfkeleniyor ya da düşüncelere dalmış durumda. "Birkaç dakika sonra ikizlerle dışarı çıkacağım," diyorum ona "Seninle gelirim."

"Everly, kot pantolonunu kanla lekelemiş ve kendini banyoya kilitlemiş on beş yaşında bir kız. Sen ise tanınmış bir profesyonel hokey oyuncusun ve özellikle de sıradan biriyle evlendiğin için çok ilginç birisin. O kramp, huysuz ve duygusal ve fazladan ilgiye ihtiyacı yok."

Burun delikleri genişledi.

Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "Lütfen biraz sakın ol. Bu ikisi çok şey yaşadı ve şefkat görmeye ihtiyaçları var. Eve döndüğümüzde istediğin kadar somurtabilirsin."

"Beni karanlıkta bırakmanı sevmiyorum."

"Gerçeği öğrendiğinde de hoşuna gideceğini sanmıyorum, ama bu durum halledilip eve dönünce sana her şeyi açıklayacağım." Onu arabada bırakıp kahve dükkânına giriyorum.

Victor tuvaletin yanında durmuş, mağaza müdürüyle konuşuyor. Beni gördüğü anda yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. "Dred, geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Tabii ki."

"Onların vasisi misin?" Müdür bana şüpheyile bakıyor.

"Bunun ne önemi var?"

"O genç kadın kırk beş dakikadır orada!" Tuvaletin kapısını işaret ediyor. "Onun burada olmaması gerekiyor! Her gün buraya gelip sade kahve ve bir gün önceki çörek sipariş ediyor ve kahve fincanını üç kez dolduruyor." Sanki bu bir suçmuş gibi konuşuyor.

"Kahvenin yeniden doldurulması ücretsizdir," diyor Victor sessizce. "Damla kahvenin üzerindeki tabelada öyle yazıyor. Ve o buraya kahve içmek için gelmedi, sadece tuvaleti kullanmak için geldi."

"Tuvalet, ödeme yapan müşteriler içindir! Ve o bu politikadan yararlanıyor."

"O zaman belki de politikanızı değiştirmelisiniz," diyorum soğuk bir sesle. "Ve gerçekten, iyi bir nedeni olmasa, bir genç kızın kendini 45 dakika boyunca iğrenç bir umumi tuvalete kilitleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kapının üzerindeki zil çınlar. Omzumun üzerinden bakarım. Kocam içeri girerken herkes başını çevirir. Onu, yatak ve hayatımı paylaştığım adam olarak değil, diğerlerinin gözünde olduğu gibi görmeye çalışırım.

Kot pantolon giymiş olsa bile, o zarafetin timsali. Koyu renk palto, parlak ayakkabılar, mükemmel şekillendirilmiş saçlar ve insanların dikkatini çeken bir kibir havası. Bana, Victor'a ve mutsuz müdüre doğru ilerliyor.

"Sana arabada kalmanı söylemiştim," diye hatırlatırım.

"Sizin emrinize hiç uymadım, Bayan Grace." Şakağıma öpücük kondurur. Müdürün gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım, siz Connor Grace'sin."

"Öyle görünüyor." Yöneticisine sabırlı bir gülümseme atıyor. "Sanırım tuvalete kilitlenmiş yardıma muhtaç bir genç var. Eşim yardım etmek için burada ve benim burada olmamın neden olabileceği küçük rahatsızlık için Terror markalı hediyeler dağıtmaktan mutluluk duyarım."

Connor göğüs cebinden bir deste hokey kartı ve keçeli kalem çıkarır ve Everly ile ilgilenmem için beni yalnız bırakır. Üç dakika sonra, Everly gülünç derecede büyük bir eşofman giymiş, ben de mahvolmuş bir kot pantolon tutuyorum — abartmıyordu — ve Connor son kartını imzalıyor.

Onun arabasına doğru yürürüz ve Everly ile Victor arka koltuğa otururlar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Connor neşeyle sorar, karanlık tavırları şimdilik bir kenara bırakılmış durumda.

Yolcu koltuğunda kıvrılıyorum. "İkinizden biri neden Cordelia'nın yerine burada olduğumuzu açıklayabilir mi?" O, benim için grup evinin ana irtibat noktası.

Everly koltuğa yaslanıp kollarını kavuşturur. "Yönetici beni kahve dükkanından kovdu, ama tuvaleti olan tek yer orasıydı ve tabii ki tuvalete ihtiyacım vardı, bu yüzden şansımı denedim."

Victor ve ben birbirimize bakarız.

"Tek neden bu mu?" diye ısrar ediyorum.

"Kütüphaneye gideceğimi söyledim, ama günleri karıştırdım ve sen çalışmıyordun, ve bir süredir görüştüğüm adam oradaydı. Durum garipleşti, ben de oradan ayrıldım." Diye iç geçirir. "Sorun çıkarmıyordum. Sonra adet gördüm ve en sevdiğim kot pantolonumu mahvettim!"

"Sana yeni kot pantolon alabiliriz," diyor Connor.

"Yeni kıyafet alacak param yok," diye cevaplar Everly.

"Benim param var. Alışveriş merkezine gidelim." Connor, ben ön panelin üzerinde duran pastayı Everly ve Victor'a verene kadar bekler, sonra arabayı sürmeye başlar.

Arka aynaya bakıyorum.

Victor ve Everly, ellerinde kek dilimlerini tutarken birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar.

"Value Village'a gidebiliriz. Alışveriş merkezinden daha yakın," diyor Everly.

"Value Village nedir?" diye sorar

Connor. "Bir giyim mağazası," diye cevap veririm.

Beş dakika sonra, birkaç büyük mağaza ve Value Village'ın bulunduğu bir alışveriş merkezinin otoparkına giriyoruz.

Everly ve Victor arabadan atlarlar.

Connor kaşlarını çatıyor ama arabadan iniyor ve biz de onları takip ediyoruz. İkisine de birer alışveriş sepeti veriyorum.

"Çılgınlar gibi alışveriş yapın çocuklar."

"Yeni bir şeye ihtiyacım yok," diye cevaplar Victor.

"Ama hoşuna giden bir şeyler bulabilirsin. Ve yurttaki diğer çocuklar için de birkaç şey seçebilirsin."

Gözleri parlar. "Tamam. Bunu yapabilirim." Erkekler bölümüne doğru yönelir.

"Burası ikinci el giyim mağazası," diye fısıldar Connor.

Kolumu beline doluyorum. "Tasarımcı kıyafetleriyle ortaya çıkamazlar, Connor. Yetimhanedeki diğer çocuklar kıskanır ve kıyafetlerini çalabilirler. Ya da sadece satarlar, çünkü para marka isimlerinden daha önemlidir."

Bana yoğun bir ifadeyle bakar. "Bunu kişisel deneyiminden mi biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. Parlak şeyler için kavga eden birçok çocuk gördüm. "Everly, insanlarla kavga etmeyecek kadar hırçın bir çocuk ve onu olası bir kavgadan kurtarmak istiyorum."

"Bu ikisini gerçekten önemsiyorsun," diye düşünür. "Onların hayatını anlıyorum."

Sonraki bir saatimizi kıyafet alışverişi yaparak geçiriyoruz. Grup evindeki her çocuk için bir şeyler seçiyorlar ve Everly iki yeni kot pantolon, birkaç gömlek ve bir kazak alıyor. Victor iş görüşmeleri için bir düğmeli gömlek ve bir takım elbise pantolonu seçiyor. Dönüş yolunda yemek için mola veriyoruz ve onlar arabada yemeklerini yiyorlar.

Victor ve Everly'ye grup evine kadar eşlik ediyorum, böylece durumu açıklayabilirim, ancak onların sorunlarını artırabilecek ayrıntıları atlıyorum. Connor bu sefer arabada kalıyor.

On beş dakika sonra, iç çekerek yolcu koltuğuna geri oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Onlar iyi olacaklar." Grup evleri arasında bu iyi bir ev.

Eve yarı yolda, Connor sonunda kaçındığım soruyu sorar. "Benden ne sır saklıyorsun, hayatım?"

"Belki eve gidene kadar beklemeliyiz," diyorum. Yorgun ve üzgünüm. Everly ve Victor'un harika çalışanları olan bir grup evi var, ama bu sevgi dolu bir aile ve istikrarlı bir ortamın yerini tutamaz. Birbirlerine sahipler, ama çok daha fazlasını hak ediyorlar.

"O kadar mı kötü?" Connor'ın sesi gergin geliyor.

Aklında ne tür senaryolar canlanıyor acaba? İnsanlar ondan ne tür sırları saklıyorlar da bu kadar kapalı ve güvensiz hale geliyor?

"Kütüphanede yürüttüğüm programların çoğunu finanse etmek için bağışlara güveniyoruz ve bu finansman bu hafta başında kesildi." Daha az sert olan gerçeğe başlıyorum.

Daha az sert olan gerçekle başlıyorum. "Bu yüzden hibe teklifleri yazıyorum."

"Neden bana söylemedin? Bu konuda yardımcı olabilirim. Kütüphanenin ihtiyaı ne kadar? Bağışçı kimdi ve neden fonunu geri çekti?" Connor bana sorular yağdırıyor.

Ellerimi uyluklarımdan aşağı kaydırıp tırnaklarımı dizlerime bastırıyorum. "Tüm detayları bilmiyorum, ama muhtemelen Grace Hotels'in bir bölümüydü. Belki bir vakıf?"

"Meems kütüphaneden bağışını geri çekmezdi."

"Hayır, çekmezdi," diye onayladım.

Kaşlarını çatarak sokağına döndü.

şimdi ona zor kısmı anlatma zamanı. "Sen yokken baban kütüphaneye beni ziyarete geldi." Daha fazla sze gerek yok. Parçalar zaten bir araya geldi.

"Sana ne söyledi?"

"Doğru olduğuna inandığı şeyleri."

Kodu giriyor ve kapılar açılıyor. "Bana ne dedi, Mildred."

"Gerçekten istemiyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Connor arabayı park eder ve biz araçtan ineriz. Beni n merdivenlere kadar takip eder.

Cedrick kapıyı açar. Zorla

gülümserim.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Cedrick.

"İyiyiz," diye yalan söylerim.

"Mildred ve ben bu akşamın geri kalanında yalnız kalmak istiyoruz," diyor Connor ve asansöre doğru yöneliyor.

"Evet, efendim." Cedrick aceleyle uzaklaşır ve beni kızgın kocamla baş başa bırakır.

Kurtardığın için teşekkürler, Caddy.

Connor asansöre binene kadar bekler. "Anlat bana."

Onunla kavga edecek kadar yorgun ve zgnm. "Asla bir Grace olamayacağımı söyledi."

"Sen benim karımsın. Sen bir Grace'sin." "Ayrıca benim bir fahişe olduğumu da söyledi."

Connor'ın gözleri parlar ve bir an için buz pistinde kötü adam olmayı umursamayan hokey oyuncusunu görürüm. "O pislik."

"Ama o haklı, değil mi Connor? Bu rolü oynamam için bana para ödüyorsun." Üzerinde kocaman bir elmas yüzük olan elimi kaldırıyorum. "Ve biz sevişiyoruz, bu da beni tam olarak onun dediği gibi yapmaz mı?"

Onun ifadesi karardıkça midem düğümleniyor.

"Sözleşmemizde benimle yatmak zorunda olduğun yazmıyor."

"Ama yine de bir sözleşmemiz var." Ve benim sürekli geri döndüğüm nokta da bu değil mi?

Bu duygularım yazılı anlaşmanın içinde yer almıyor. Ve babasının davranışına duyduğu öfke pek çok şeyle bağlantılı olabilir. Gerçekten önem verdiği için mi kızgın, yoksa benim mutsuzluğum onun için önemli olan her şeyi doğrudan etkilediği için mi?

Kesin olarak bilmiyorum ve gerçek ne olursa olsun, bununla başa çıkacak kadar yorgunum.

"Sen fahişe değilsin, Mildred. Sen benim karımsın ve babam hoşlansın ya da hoşlanmasın, sen bir Grace'sin."

Onun daha fazla konuşmasını bekliyorum. Bana kendinden bir parça vermesini. Sözleşmenin önemli olmadığını söylemesini. Ama bu Connor. Benim ona kalbimi vermem kadar, onun da bana kalbini vermesi olası değil.

Ve bu bizi bir çıkmaza sokuyor.

BÖLÜM 34

CONNOR

Birkaç yatırımımı nakde çevirerek eşimin kütüphane programları için fonu yeniden sağlıyorum. Meems'e hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ona stres yaratmak istemiyorum, aynı sebepten dolayı eşime de. Ama bu durumun içime dert oluyor, öfke ve hayal kırıklığıyla boğuşuyorum. Böyle bir şeyi önceden tahmin etmem gerekirdi ve Mildred'i zarar görmekten korumak için önlemler almadığım için kendimi suçluyorum. Şimdi aşırı çalışıyor ve iş arkadaşları da en az onun kadar stresli.

Tabii ki Meems şirket aracılığıyla kütüphaneye bağışlar ayarladı. Tabii ki babam bir mali denetim yaptı ve karımı yerden yere vurmak için bir fırsat gördü, çünkü o hak iddia eden, güce aç bir pislik.

Ama daha da önemlisi, ona söylediği şeyler, onu küçük düşürmesi, kendini değersiz hissettirmesi. Bu yüzden, benim için diz çöktüğünde onun niyetini sorgulamaya başladım. Onun haklı olduğunu mu kanıtlıyordu? Benim ailemle yaptığım gibi o da bu rolü üstleniyor muydu? Kendi seçimlerimden kendimi ayırmak ve bunları ona dayatmamak zor.

Bu yüzden Mildred'in artık *bizim olan* yatak odamda uyumayı bırakmasını bekliyorum. *Benimle* yatmayı bırakmasını bekliyorum. Ama o ikisini de yapmıyor. Her gece yatağa giriyor. Ve her gece kolumu uzatıp onu davet ediyorum. Ama bana sarıldığında ve sıcaklığını içime çektiğimde rahatlamaktan hiç vazgeçmiyorum. Karanlıkta onu öpmeme, ona dokunmama, içine girmeme izin veriyor.

Yine de sözleşme kafamda asılı duruyor ve etkileri giderek artıyor. Mildred bu yüzden mi kalıyor? Hâlâ maddi güvenlik mi onun motivasyonu? O ve Meems giderek daha da yakınlaşıyorlar. Ben uzaktayken, onlar birlikte board oyunlar oynuyorlar, akşam yemeği yiyorlar

birlikte yemek yerler xml-ph-0008@deepl.internal ve bir aile gibi davranırlar. Gülümserler, gülerler ve severler. Ben de bunların hepsine sahip olmak istiyorum, ama hangisinin gerçek, hangisinin Mildred'in hesabındaki parayla bağlantılı olduğunu bilmiyorum. O bu konuda hiçbir şey söylemez.

Bugün hokey antrenmanından eve geldiğimde, Cedrick ve Norm'un duvara sabitlediği bir balon kemeri ve üzerinde "*Happy 75th Lucy*" yazan dev bir afiş buldum. Güzel karım ellerini beline koymuş, odanın ortasında durmuş onlara talimatlar veriyordu.

"Birkaç santim yukarı, Cedrick." Başını eğdi. "İşte böyle! Tam orası!"

Onu korkutmak istemediğim için birkaç metre uzakta durdum. "Ne oluyor?"

Biraz gerginleşir, ama dönmez. "Meems'e doğum günü partisi veriyoruz."

"Bunu organize etmene yardım ederdim." Daha çok, bunu organize etmesi için insanlara para öderdim.

"Sadece küçük bir toplantı." Hala göz teması kurmuyor. "Kimler geliyor?" Meems Mildred'i Mildred'in arkadaşlarını Onlar iki haftada iki haftada bir kitap kulübü için bir araya gelirler, bu da çoğunlukla takılmak ve abur cubur yemek için bir bahane gibi görünür.

Çenesi seğiriyor. "Senin ailen."

"Ne?"

Sonunda bana dönüyor, gardını alıyor, gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Meems'in doğum gününü kutlamak için ailenizi davet ettim."

"Cedrick ve Norm, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

"Elbette, efendim." Afişi aceleyle yerine asıp odadan çıkarlar.

"Neden ailemi *buraya* davet ettin?" Henüz babamla yüzleşmedim. Bir yandan onun daha fazla misilleme yapmasını istemediğim için, diğer yandan da ona fiziksel zarar verip hücreye düşeceğimden korktuğum için. Görünüşe göre zamanım doldu.

"Meems yorgun olduğunda izin alabilmesi için burada ağırlamanın daha iyi olacağını düşündüm." Mildred aramızdaki mesafeyi kapatıp avuçlarını göğsüme koydu. "Ayrıca, öğleden sonrasını ailenin evinde geçirmektense burayı tercih etmenin daha iyi olacağını düşündüm ve

babanın bana karşı olumlu olmayan duyguları olduğu için Meems'in veya kız kardeşlerinin cezalandırılması gerektiğini düşünmedim."

Tanrım, seni çok seviyorum.

Bu düşünce beni şok etti ve bu sözler içimde kilitli kaldı. "Kendini cezalandırmadığından emin misin, hayatım?"

"Başkaları tarafından yeterince cezalandırıldım," diyor bana. "Kendime de bunu yapmama gerek yok."

"Sen benimle evlendin."

"Seninle evlenmek bir ceza değildi Connor, sen öyle istesen bile."

Kapı zili çalar.

"Geldiler. Kokteyl partisine bile başlamadan kavga çıkarma." Yanağıma bir öpücük kondurur ve kolunu koluma takar.

"Bu çok zor bir istek."

"Ama babanın senin yaşadığın eve gelmesi gerçekten tatmin edici değil mi?"

"Mm..." Elini dudaklarıma götürdüm. "Haklısın, Dredful tehdit."

Onun zorbalık yaptığı, yüzüne fahişe dediği ve işini tehlikeye attığı karımın, hak ettiğini düşündüğü eve onu davet etmiş olması hakkında ne hissettiğini ancak tahmin edebilirim.

"Ahhh! Dred, seni özledik!" Kız kardeşlerim onu kucaklarken, annem ve babam geride duruyor, kayınbiraderlerim de onların arkasında, garip bir şekilde duruyorlar.

"Ben de seni özledim!" Mildred içten bir sevgiyle diyor.

Mildred parlak gülümsemesini anne babama çevirir ve annemden gelen geleneksel havada öpücükleri beklemek yerine, onu kucaklamak için kendine çeker. Keşke annemin şokunu bir şişeye koyabilseydim.

Mildred kız kardeşlerimle kol kola girip onları Meems'in beklediği oturma odasına götürür. Karımın yanına oturmak isterim, ama ben oraya varamadan kız kardeşlerim onun iki yanına geçerler.

İçecekler servis edilir ve mezeler masaya konur. Annem martini'sini yudumlarken, kendine ait olduğunu iddia ettiği Viktorya dönemi sandalyesinde garip ve yerinden çıkmış gibi görünür.

"Seyahate başladın bile, değil mi?" diye sorar Isabelle.

"Evet, resmi sezon başladı," diyorum. Ailemden hiç kimse hokey izlemiyor.

"Connor'la seyahat edecek misin?" diye soruyor annem

Mildred'e. O başını sallıyor. "Hayır. İşim var."

"Tabii ki var." Annem bana döner. "İşlerin nasıl gidiyor?"

Boğazımı temizlerim. Hokey hakkında soru sormasına şaşıırım.

"Sezon iyi başladı."

"Bu iyi." Annem Portia'ya döner. "Oh! Meems'e oturma odasının yenilenmesi için hazırladığın konsept çizimlerini göstermelisin!"

Sanırım bu konuyu kapattık...

Julian ve Bryson bilardo odasına geçmek için izin isterler. Sonra annem "bütün gün beklediği" bir telefonu cevaplar. Portia ve Isabelle, Meems'in misafir evine ne yaptığını görmek isterler ve bu da beni babamla baş başa bırakır.

"Karı burada kendini oldukça rahat hissediyor," diyor babam düz bir sesle.

"Eh, burası onun evi, bu yüzden mantıklı sanırım." Bardaktaki viskimi karıştırıyorum. "Mildred kütüphaneye gittiğini söyledi."

Ağzında hafif bir gülümseme belirir. "Haftalar oldu. Bu konuyu bu kadar geç açmana şaşırdım."

"Telefonla konuşmak istediğim bir konu değildi, çünkü telefonu kapatabilirdin."

"Bana daha önce gelip, fonu geri koymamı şahsen isteyebilirdin. Gerçi sen sorunları şiddetle çözme eğilimindesin."

"Benim girdiğim tek kavga buz üzerinde olur."

"Evet, biliyorum." Tırnaklarını inceliyor. "Ne kadar boşa giden bir eğitim. Senin yerine Portia'yı Harvard'a göndermeliydim."

"Karıma bir özür borçlusun."

"Neden, söylediğim her şey doğrudu?" Bana burun kıvrarak baktı ve hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Senin sorunun, Connor, asla kurallara uymaman. Her şeyi gereğinden fazla zorlaştırıyorsun. Kariyerin sonunda buna bir son vereceğini düşünmüştüm, ama bu aileyi kötü gösterme konusundaki kararlılığını yanlış değerlendirmişim."

"Dikkatli ol, baba. Sen *benim evimdesin* ve Mildred *benim karım*."

Başını geriye atıp gülüyor. "O bir fırsatçı, Connor. Seni istemiyor. Bu hayatı istiyor." Etrafımızı işaret ediyor. "O hiçbir şeyden gelmedi. O hiçbir şey. Senin aklın başına gelip gerçeği görmen sadece an meselesi. O bir dikkat dağıtıcı. Hatta bir proje. Seni önemli hissettiriyor, ama o hala sadece bir fahişe."

"O öyle değil..."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Onu pahalı kıyafetlerle giydirip güzel mücevherler takabilirsin, ama o yine de rahat bir yaşam karşılığında sana bacaklarını açan pis bir sürtük. Onu istediğin kadar kullan. Paranın karşılığını al, Connor, ama sonra ondan kurtul ki, kendini tamamen dışlanmış birine dönüştürmek yerine, bu aileye uyum sağlamana yardımcı olacak birini bulabilesin."

Öfkeyle titreyerek sandalyemden kalkıp, takım elbisesinin yakasını tutuyorum. "Böyle devam edersen, annemin estetik cerrahını ziyaret etmek zorunda kalırsın."

Gülümsüyor. "Gerçek acıttı, değil mi evlat?"

"Benimle uğraşmak istiyorsan, devam et, ama karımla asla uğraşma."

"Connor."

Mildred'in titrek sesini duyunca babamı bırakıp geri çekildim. Kız kardeşlerim ve Meems köşeyi dönünce, annem de arkalarından gelerek etrafımda döndüm.

"Yemek yemek odasında servis ediliyor," der yumuşak bir sesle.

Gözlerime bakamamasından, ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

Akşam yemeği son derece rahatsız edici geçiyor. Konuşmalar yapmacık. Mildred tabağına neredeyse dokunmuyor. Annem, Grace Manor'ın ne kadar acilen yenilenmesi gerektiğini anlatıyor. Julian ve Bryson kamu fonlarından şikayet ediyor. Babam ve ben, üstü kapalı hakaretler savuruyoruz.

"Yeter artık." Meems bıçağını ve çatalını masaya bırakır.

Herkes dikkatini ona çevirir.

"Bu..." Benimle babam arasında eliyle işaret eder. "...inanılmaz." Peçetesini masaya atar ve sandalyesini geriye iter.

sandalyesini geriye iter.

Ona yardım etmek için ayağa kalkarım. "Meems."

Elini kaldırır ve diğer eliyle masanın kenarını tutar. Gözleri alev alev yanmaktadır. "İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum, ama bu... sidik yarışı çocukça ve yersiz."

"Torunun..."

"O senin oğlun!" diye bağırır.

Mildred tamamen şok olmuş görünüyor. Sandalyesini geri itip masanın etrafından dolaşıyor. Onun dönüşümünü izliyorum, genç kızları tuvalettaki utanç verici durumlardan kurtaran kadın haline geliyor. "Tamam, Meems, öfkeni bir kenara bırak. Onlar yetişkin erkekler. Kendi sorunlarını kendileri çözebilirler." Elini uzatıyor ve Meems onu tutuyor. Mildred ona bir şey fısıldıyor ve o da başını sallıyor.

Kollarını birbirine kenetlerler ve Mildred, çeşitli şok ifadeleri takınan aileme döner. "Akşam yemeğine geldiğiniz için teşekkürler. Duvarlara bulaşmadığı sürece, pasta için kalabilirsiniz. Ama Meems misafirlerle işini bitirdi."

Bunun üzerine Meems'i yemek odasından çıkarır ve ailem onları izlerken geride kalır. Üç saniye sonra, annemle babam tartışmaya başlar. Ama annemin öfkesi uzun sürmez. Sahip olduklarını kaybetmekten çok korkar.

Onları bırakıp, özür dilemek için karımı ve Meems'i aramaya gidiyorum.

Onları mutfakta Ethel, Norm ve Cedrick ile birlikte buluyorum.

Mildred yana kayar ve Meems ile arasındaki boş tabureyi okşar. "Hadi ama Connor. Sen kek ve dondurmayı hak edecek kadar tatlı bir kötü adamsın."

BÖLÜM 35

DRED

"Bu çocuklar bu gece çok formdalar." Rix çikolata kaplı fıstığı ağzına atar.

"Bu aralar çok temiz oynuyorlar," diyor Hemi.

"Böyle bir geçiş yılında bunu görmek güzel." Hammer bir fotoğraf çeker ve Hollis'e ya da babasına, ya da ikisine birden mesaj gönderir. Ligden emekli olmuş olabilirler, ama hala takıma yatırım yapıyorlar. İkisi de bu gece Hokey Akademisi'nde koçluk yapıyor; aksi takdirde onlar da burada olurdu.

Roman geçen sezon Kellan ve Connor'ı hazırlamak için onlarla yakından çalıştı ve tüm bu sıkı çalışmanın karşılığını alıyor gibi görünüyor.

"Connor bu sezon gerçekten büyük bir gelişme gösterdi." Shilpa küçük oğlunu kollarında sallıyor. Oğlan sevimli bir kulaklık takıyor ve iki devre boyunca kucaklanıp dolaştırıldıktan sonra tamamen bitkin düşmüş durumda.

"Onun için iyi bir sezon oldu," diye katılıyorum.

"Bu değişimin sorumlusu sen olabilirsin." Essie beni dürttü.

"Bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum..."

"Senin yüzünden gibi görünüyor." Hemi kaşlarını kaldırır.

"Takımdaki herkesle iyi geçiniyor, Flip'le bile," diyor Hammer.

Tally, tiksinişmiş bir ifadeyle telefonundan başını kaldırır. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, üzgünüm. Cammie bu akşam Chase'in maçında ve eski sevgilim diğer arkadaşlarımızdan birine asılıyor. Bana söylemek istemedi ama başkası söylemesindense kendisinin söylemesinin daha iyi olacağını düşündü." Telefonunu cebine koyar. "Kiminle çıktığı umurumda değil

ama en yakın arkadaşlarımdan birinin önünde flört ederek pislik olduğunu gösteriyor, anlıyor musun?"

"Üzgünüm, Talls." Fee koluna sarılır.

"Önemli değil. O bir pislik. Bu kadar ürkütücü davranmayı bırakıp takılacağı yeni insanlar bulması gerekiyor."

"Belki Chase'in maçlarından birine gitmeliyiz," diye önerir Rix. "Ve erkeklerimizi de götürmeliyiz," diye ekler Hemi.

Tally'nin gözleri sevinçle ve bir parça da haklılık duygusuyla parlar. "Tam bir felaket olur," der. "Ama muhtemelen buna değer."

Tally'nin geçen seneki erkek arkadaşı hayranların gözdesi değildi. Yaz sonunda, memleketinden bir kızla öpüşürken çekilmiş fotoğrafları ortaya çıkınca ayrıldılar. Görünüşe göre, o süre boyunca *hem* onunla *hem de* Tally ile çıkıyormuş. Tally, internetteki tüm dedikodulardan rahatsız olmuş ve onun gerçek yüzünü daha önce görmediği için kendine kızmıştı, ama çabucak toparlandı.

"Oh! Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Hemi dudağına dokunur.

"Kütüphane bağış toplama galası için hazırlıkları gözden geçirmek mi?" diye umutla soruyorum. Düşün ve tüm teklifleri yazmakla meşgul olduğumuz için bu iş arka planda kalmıştı.

Hemi başını salladı. "Çok zamanımız var, ama önümüzdeki birkaç hafta içinde çoğunu halletmek isterim."

"Kabul." Fazla hevesli görünmemeye çalışıyorum, ama Connor'ın babasıyla olanlar ve fonların kesilmesinden sonra bu galanın kütüphaneye biraz nefes aldırmasını çok isterim. Fonlar yeniden sağlandı ve eminim bunun tamamen kocamla ilgisi var, ama o bundan bahsetmedi. "Artık yerleştiğime göre, bu işe daha fazla zaman ayırabileceğim."

Kızlar araya girip fikirlerini söylüyorlar ve Hammer not almak için telefonunu çıkarıyor.

Terror maçı kazandı. Cuma gecesi ve üç günlük tatil var, bu yüzden dışarı çıkıp kutlama yapmaya karar veriyoruz. Normal şartlarda, kulüp ortamı pek bana göre olmadığı için erken ayrılırdım, ama bu sefer öyle olmadı. Şehrin kenarında bir malikanede yaşıyorum ve eskiden tüm arkadaşlarıma kolayca ulaşabildiğim günleri özleyorum. Eskiden koridordan geçip sokağa çıkabilirdim, şimdi ise planlama yapıp arabayla gitmem gerekiyor.

Ve eğer ben onlarla vakit geçirmek için rahatlık alanımdan çıkıyorsam, kocam da çıkabilir.

Diğerleri birbirlerine birkaç blok uzaklıkta yaşıyorlar, bu yüzden Connor ve ben gruba katılıp Rix ve Tristan'ın evinde durup hızlıca kıyafetlerimizi değiştiriyoruz.

"Benim dolabımdan bir şeyler ödünç alabilirsin," diyor Rix. "Ayakkabı numaramız da aynı."

"Gerek yok," diye Connor bizi rahatlatıyor. "Cedrick birazdan seçeneklerle birlikte burada olacak." Telefonunu kaldırıp haritada hareket eden arabayı gösteriyor. "Birkaç elbise ve ayakkabı getiriyor, istediğini seçebilirsin."

"Saat ondan sonra oldu! Cedrick muhtemelen yatmak istiyordur."

"Elbiseleri ve ayakkabıları bıraktıktan sonra yatacak, canım. Merak etme, yarın izinli."

"Sen inanılmazsın."

"En iğrenç olan, tabii ki. Arkadaşlarla spontane bir şekilde dışarı çıkmaya karar verdiğimizde, senin kendi kıyafetlerinde rahat olmanı istemekle ne cüret ediyorum?"

"İkiniz çok tatlısınız." Rix, Tristan'ın koluna sarılır. "Değil mi?"

"Çok tatlılar," diye onaylar Tristan.

"Onu cesaretlendirme." Connor gülümserken ben kaşlarımı çattım.

Yarım saat sonra, tüm kıvrımlarımı ortaya çıkaran bir elbise ve muhtemelen bir aylık kira kadar pahalı bir çift ayakkabı giyiyorum. Elbisenin fiyatını düşünmüyorum bile.

Külübe girerken Connor'ın eli koruyucu ve sahiplenici bir şekilde sırtıma konuyor. Kaşları hoş bir şekilde çatılmış ve çenesi gergin.

"Oldukça gerginsin," diyorum.

"Neden acaba?" diye mırıldanıyor.

"Elbiseyi giymemi istemiyorsan, bir şey söylemeliydin." Bilerek kışkırtıyorum.

"En çok bunu beğendiğimi söylediğimde başka bir şey seçeceğini düşünmüştüm."

"Yani bu elbiseyi beğenmedin *mi*?"

"Hayır, bu elbiseyi çok beğendim. Çok çekici görünüyorsun. Ters psikoloji ve dürüstlüğün lehime işleyeceğini ve senin

senin asi küçük düğmelerini

çalıştırır diye ummuştum."

"Sanırım ters tepti, değil mi?"

"Evet, hem de çok."

"Bu, geceyi somurtarak ve kızgın bir şekilde geçirmeyi planladığın anlamına mı geliyor?"

"Bu oldukça olası."

Çevremizdeki hava şimdi bas sesleriyle titriyor.

"Oh! Bu benim en sevdiğim şarkı! Hadi dans edelim!" Tally elimi tutuyor ve ben omzumun üzerinden el sallıyorum, Connor'ın yüzündeki ifade kararmaya başladıkça gülümsemem genişliyor.

Quinn onun omzuna vurur ve ona bir içki uzatır. "Connor seni canlı canlı yemek istiyor gibi görünüyor," diye bağırır Tally.

"Sevdiğini söylediği elbiseyi giydiğim için oldukça sinirli," diye cevaplıyorum.

Kaşlarını çatar. "Anlamadım."

"Bence o, Tally'nin bu elbiseyi herkes için değil, sadece onun için giymesini istiyor," diye açıklıyor Rix, etrafımızı saran kalabalığı işaret ederek.

"Oh! Bu mantıklı. Beni sahiplenene birini bulana kadar sabırsızlanıyorum." Tally saçlarını omzunun üzerinden atar ve erkeklere doğru bakar. "Eski sevgilim gibi değil tabii."

"Onu unuttuğuna sevindim." Hemi ona yandan sarılır

"Ben de. Onun herkesin sevdiği biri olmadığını biliyorum. Özellikle de benim Babamın." Gözlerini devirir. "En azından onunla hiç seks yapmadım." "Küçük bir merhamet." Rix ile bakışırız.

"Denemedi değil ama..." Tally gözlerini devirir. "Her zaman denerler. Benimle çıkmak istemesinin yarısı, benim bakire olduğumu bildiği içindi. Bir keresinde mumlar ve seks müziği falan hazırladı. Arkadaşlarına benim bekaretimi bozduğunu söyleyebilmek istiyordu. Sonra yalan söyleyip yine de bozduğunu söyledi, ayrıca benim berbat bir sevişici olduğumu da ekledi."

Kaşlarımı kaldırırım. "Bu adam tam bir pislik gibi görünüyor." Flip bunu asla öğrenmesin, yoksa onu gömer.

"Onun bir arkadaşının kız arkadaşına onun erken boşaldığını söyleyerek intikamımı aldım."

Rix burnunu kırıştırdı. "Öyle miydi?"

"Evet, her zaman iki dakikadan az sürede bitirirdi. Ben ise hiç orgazm olamazdım." Tally kollarını kavuşturup dudaklarını büküyor, ama ritim çok dayanılmaz hale gelince bir an sonra tekrar dans etmeye başlıyor.

"Bencil bir pislik gibi geliyor." Hemi, Tally'nin neredeyse boşalmış içkisini alır ve arkasındaki bar rafına koyar.

"Çok bencil," diye onaylar Tally.

Birkaç dakika sonra Tristan'ın bize katılmasına şaşırmadım. Dallas ve Hollis de ardından gelirler ve sonra tanıdık bir dövmeli kol belime dolanır. Çenemi kaldırırım ve Connor gözlerini kısarak bana bakar.

"Beni dans pistinden çekip götürmek için burada olma," diye uyarıyorum. Beni kendine daha sıkı çekiyor. "Eski bir deyiş vardır, Hayatım. Onları yenemiyorsan, onlara katıl.

"Yani benimle dans etmek için mi buradasın?"

"Ön sevişme için buradayım." Başını eğiyor, dudakları yanağıma okşuyor ve kulağımda duruyor. "Bütün gözler üzerimizde. Ellerim üzerinde."

Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru ilerleyerek uyluklarımın arasına yerleşir. "Kötülüğün ta kendisi."

"Bu elbiseyi giyen sen oldun," diye hatırlatır bana. "Onu sevdiğini söyleyen de sensin."

Elini yan tarafıma doğru kaydırdı. "Kurallara uymayan sensin."

Elimi uzatıp kulağının kabuğunu okşuyorum. "Kuralların ne olduğunu bile bilmediğim halde onlara uymak zor."

"Sanırım kafamdaki düşüncayı tamamlamalıydım, o zaman bu elbiseyi sevdiğimi, ama senin onu insanlarla dolu bir kulüpte giymenin beni hafifçe cinai hale getirdiğini bilirdin."

"Ve muhtemelen azgın." Döndüm ve kıcımlı ona bastırdım, sertliğini hissettim.

"Muhtemelen." Başımı çevirip çenemi kaldırdı, böylece ağzımı ağzıyla kapatabildi.

Yumuşak bir öpücük. Tatlı. Ta ki alt dudağıma emip dişlerinin arasından kaydırıncaya kadar. "Ne hakkında düşünmeden duramadığımı biliyor musun?"

"Eve vardığımızda ön holde beni sikmek mi?"

"Arabadan çıkabilirsek şanslı sayılırsın." Eli aşağıya doğru kayıyor, kalçalarını sallarken karnımın alt kısmına sıkıca bastırıyor.

"Bana daha fazla anlat," diyorum.

"Seni garaj yolunda sesli kitabını dinlerken yakaladığım zamandan biraz daha bahsetmeni istiyorum."

Omurgamdan bir heyecan dalgası geçer. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Seni o zamankinden daha iyi tanıyorum." Parmakları karnımın üzerinde yayılıyor, yasadışı bir şekilde kasık kemiğimin tepesine yakın bir yere bastırıyor.

"Öylesin," diye yumuşak bir iniltiyle onayladım.

"Boşalmak üzereyken nasıl ses çıkardığını biliyorum." Çenemin kenarını öper. "Ve izlenmekten hoşlandığını da biliyorum."

Meme uçlarım sertleşir ve külotum ıslanır.

"Ve işte buradayız, bir gece kulübünün ortasında." Kulak mememi ısırır. "Arkadaşlarımızla çevriliyiz ve dudaklarını ısırma şekline bakılırsa, boşalmaya çok yakınsın, değil mi, Dredful tehdidi?"

"E-evet." Herkes kendi dünyasında kaybolmuş, bedenleri hareket ediyor, kendi ön sevişmelerine dalmışlar. Ama her yerde gözler var. Biri izliyor. Fark ediyor.

"Güzel, ıslak amının sikimi sıkmasını ne kadar istediğimi biliyor musun?"

İnlemem bas sesinde kayboluyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor ve dizlerim titriyor. Connor beni döndürüyor ve dizini uyluklarımın arasına sokuyor. Eli kıcımlı kavlıyor, beni kendine sıkıca çekiyor. Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Boşaldığını hissedebiliyorum, küçük tehdit." Ve sonra ağzı ağızma yapıyor, inlemelerimi yutuyor.

Onun kollarına eriyorum. Arkadaşlarımıza veda etmiyoruz. Bacaklarım ağırlığımı taşıyabilecek hale gelir gelmez, beni kulüpten çıkarıp arabasına bindiriyor.

Yola çıktığımızda, "Külotunu çıkar" diyor.

Onu uyluklarımdan aşağı kaydırıyorum. Connor elini uzatıyor ve ben onu avucuna bırakıyorum. Onu burnuna götürüp derin bir nefes alırken inliyor.

"Aman Tanrım." Titreyerek tırnaklarımı uyluklarıma geçiriyorum.

"Yine mi boşalacaksın?"

"Belki," diyorum dişlerimi sıkarak. Kalçalarımın hareketleri beni ele veriyor.

Connor neredeyse dönüşü kaçırıyor. Sert bir sağa dönüş yapıyor, sonra direksiyonu düzelterek gazdan ayağını çekiyor. Sıcak eli uyluklarımın üzerine konuyor ve sıkıyor. Bacaklarımı onun için ayırıyorum ve o klitorisimi okşuyor. Vücudum yanıyor ve ben patlamak üzereyim.

Sokağımıza döndük ve o kapının şifresini tuşladı. Kapı açılır açılmaz, arabayı park etti ve elini enseme dolayarak beni kendine çekip öptü. O anda, çılgınca, doyumsuz bir şekilde birbirimize sarıldık. Kapıyı açıp serin sonbahar gecesine çıktı. Ben orta konsolun üzerinden tırmanıyorum ve o bir eliyle beni arabadan çıkarırken, diğer eliyle sikini serbest bırakıyor.

Aceleyle prezervatif takıyor, sonra ben ona sarılıyorum ve o beni arabanın yan tarafına bastırıyor. Bakışlarımız kilitleniyor, kalbim bir an duruyor ve sonra o beni sert ve muhteşem bir hamlede dolduruyor. Ağızlarımız çarpışıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Connor beni garaj yolunun başında unutulmaz bir şekilde beceriyor. Ona yeterince yaklaşamıyorum, asla doyamayacağım. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum.

Sonra yumuşar. Beni hala becerirken, tutuşu nazik, dudakları benimkiler üzerinde yumuşaktır. Bana izin verse, onu sevebilirdim sanırım.

BÖLÜM 36

CONNOR

"Dred bu gece nerede?" Meems, Norm ve Ethel onunla ilgilenirken, yemek yememiz için bizi yalnız bırakmadan önce rahat olduğundan emin olmak için sorar.

"Bir arkadaşını ziyaret ediyor."

Meems'in yüzü aydınlanır. "Babes mi?"

Gülümserim. "Hayır, Flip ile masa oyunları oynuyor," diye açıklıyorum. "Ah." Anlamış gibi başını sallar. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?" "O onun en iyi arkadaşı."

"O öyle, senin ne hissettiğin değil," diye ısrar ediyor.

Parmesanlı yeşil fasulyemi ikiye bölüp çatala deliyorum. "O, onun ailesi. Uzun zamandır birbirlerine destek oluyorlar."

Gözlerini genişletip bekliyor.

"Tabii ki kıskanıyorum. Ama aralarında bir şey olmadığını biliyorum." Mildred her gece yanımda uyuyor. Ona dokunan, onu öpen, onu seven tek erkek benim. *Ama ben bu sözleri hiç söylemedim.* "Arkadaşlıkları çok kolay. Çok yakındırlar."

"O sevilmesi kolay bir insan," diyor Meems.

"Öyle," diye onaylıyorum. Onu sonsuza kadar sahiplenmek istiyorum. Beni sevmesini sağlamak istiyorum. "Ama ben değilim."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor. "Babam benden nefret ediyor."

O, çatalını tabağının kenarına koyarken iç geçirir ve ifadesi yumuşar. "O seni anlamıyor. Baban, büyükbaban gibi. Onun tüm varlığı bir iş ilişkisi."

"Ama dedem seni seviyordu," diyorum. *Kendi evliliğim bir sözleşmeye dayalıyken ben nasıl farklı olabilirim ki?*

"Öyle yaptı, ama bu zaman aldı. Ve ne yazık ki baban için, büyükbabanın yumuşak davrandığı *tek* kişi bendim. Genetik özelliklerden kaçamazsın, ama aynı zamanda benden ve annenden de bazı özellikler almışsın. Sen de şefkatli ve merhametlisin."

Ben kendimde bu özellikleri görmüyorum. Ben özverili biri değilim. "Annem babamın üzerinde baskı kurmasına izin veriyor. Kız kardeşlerim de kocalarına aynı şeyi yapıyor."

Meems iç geçirir. "Courtney'nin, benim büyükbabana yaptığım gibi babanı yumuşatmasını umuyordum. Ama onu yumuşatmak yerine, o onu sertleştirdi. Annen, herkesin istediği gibi olmak için fazla şartlanmış. Sen üzerine düşeni yaptın, ama hiçbir zaman ikisinin de çizgisine uymadın." Elimi sıkmak için uzanır. "Onların hissettiği şey nefret değil. Hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, korku. Ebeveyn olarak en büyük başarısızlık, çocuklarını oldukları gibi görememek. Seni anlamamaları senin suçun değil."

Büyürken, hep benim falanca kişinin oğlu gibi olmamı istediler. Kız kardeşlerim evlendikten sonra, benim Julian ve Bryson gibi olmamı istediler.

Ve şimdi buradayım, hala isyankar, hala hayal kırıklığı yaratan, hala kabul görmeye çalışan ama kabul görmeyen. "Ya babamdan daha iyi sevmeyi bilmiyorsam?" Bir uçuruma doğru koşuyormuşum gibi hissediyorum ve aşağıda beni mahvedebilecek bilinmeyen bir şey var.

Çünkü düşünüyorum. Zaten düştüm. Ve yere çarpmaktan korkuyorum.

Meems masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Sen beni seviyorsun beni

sevi "Bu farklı bir tür aşk."

yors Meems, beni olduğum gibi kabul eden tek kişi. un."

ve bana kendi isteklerini dayatmıyor. Mildred beni başka bir şey olmaya zorlamıyor, ama bunun nedeninin ilişkimizin çıkar ilişkisi olması mı olduğunu bilmiyorum. Annemin ailesinin iyiliği için babama bağlı olduğu gibi, Mildred de ailesinin iyiliği için bana bağlı.

Ama geceleri yalnız kaldığımızda, bu ilişki çıkarıcı gibi gelmiyor. Geçen hafta arkadaşlarımızla dışarı çıktığımızda da öyle hissetmedim. O gerçekten mutlu görünüyordu, sadece arkadaşlarıyla değil, benimle de.

Hayatımda ilk kez, bir yere ait olduğumu hissediyorum ve bunun sebebi tamamen o. Bana bunun nasıl olacağını gösterdi. Ama onu kaybedersem ne olacak?

"Farklı evet, ama yine de geçerli. Tüm sevgiler önemlidir," diyor Meems. "Sen de Mildred'i seviyorsun."

Başımı sallıyorum. "Evet, seviyorum."

"O da aynı şekilde hissediyor."

Tabağıma odaklanıyorum. Kimya, aşk ile aynı şey değildir. "Ya babamdan daha iyi bir adam olamazsam?" *Mildred beni yumuşatıyor mu? Ben onu sertleştiriyor muyum?*

"Sen zaten daha iyi bir adamsın. Dred ile kariyer hedeflerini iletirmek için evlenmedin."

Ama o zamanlar onu sevdiğim için de evlenmedim. Şimdi seviyorum, ama başlangıçta o benim sorununun cevabıydı. Onun yumuşaklığını ve ihtiyacını ona karşı kullandım. Ona parayı verebilirdim. Bir yıl boyunca benim kız arkadaşım gibi davranabilirdi, bu Meems'i de mutlu etmez miydi?

Callie'nin hokey maçlarında onun yanında oturup, o küçük kızı ailesi gibi sevdiğini görmek, bu sözleşmeyi teklif etmeyi kolaylaştırdı. Hiçbir şeyi yoktu, kimsesi yoktu ve hiç çaba harcamadan tüm bu insanların kalbini kazanmayı başardı. Mildred, hayatındaki insanlar tarafından tamamen seviliyor. Ben de kendim için aynı sevgiyi istedim. Derinden değer veren arkadaşlarla çevrili olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Ve şimdi buna sahibim. Ona sahibim. "Mildred'in kendisi için yarattığı türden bir aileyi hak etmediğimden endişeleniyorum."

"Benim sevgili tatlı oğlum." Meems elimi sıkıyor. "Mildred, hak etmeyen birine kalbini verecek türden bir kadın değildir."

"Biliyorum." Sorun şu ki, onu sahte bahanelerle aldım ve onu kendim tutmak için nasıl rica edeceğimi bilmiyorum.

Karım eve geldiğinde saat dokuz buçuk olmak üzere.

Kütüphanedeki kanepede uzanmış beni görünce gülümser. "Seni burada bulduğuma neden şaşırmadım acaba?"

"Burası en sevdiğin yer." *Ve seni yanımda tutamıyorsam, en sevdiğin yerde vakit geçiririm.*

O benim yanımdaki kanepeye oturur ve ben kolumu kanepenin arkasına uzatırım, umarım o da boşluğa kayar. Hayal kırıklığına uğramam. O benim yanıma sokulur ve okuduğum kitabın kapağına bakar. "Yığının üstündeki ilk kitabı mı aldın?"

"Evet. Bölüm başlıklarına göz atıyordum." "Onlar benim en sevdiğim kısımlar."

"Demek ateşli sahneleri ve kalp kırıklıklarını seviyorsun."

"Bu, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmadan önceki karanlık anlar. Ama ben sadece sonunda her şeyin yoluna girdiğini bildiğim için seviyorum."

Ona ilişkimizin yürüyeceğini düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum, ama bu çok riskli geliyor. Kitabı kenara koyup dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Flip'le oyun gecesi nasıldı?" Onun hakkında konuştuğumuzda göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Onun için benim kadar önemli olamayacağımdan korkuyorum.

"Onu yendim, ki bu alışılmadık bir şey değil." Parmak tırnağıyla pantolonumun dikişini takip ediyor.

"Sanki bir 'ama' var gibi."

Bana baktı, gözleri biraz hüzünlüydü. "Zorlanıyor." "Kişisel olarak mı, mesleki olarak mı?"

Flip en iyi performansını sergiliyor. Harika bir sezon geçiriyor. Takımdaki en iyi skor rekoruna sahip ve

lign ilk onuna girmeye çalışıyor. Ancak iyi performans göstermesi, kendini harika hissettiği anlamına gelmiyor.

"Bunlar her zaman birbirinden bağımsız olarak işlev görmez."

Bu mesleğin dışında olan insanlar, zirveden dibe düşmenin ne kadar kolay olabileceğini fark etmiyorlar. Ve aldığı tüm olumlu haberlerle birlikte, geçmişteki olumsuz haberler de yeniden gündeme geliyor.

"Yani ikisi de mi?" diye soruyorum.

O başını sallar ve bana yaklaşılmaya çalışır, ben de onu kucağıma alırım. Onunla birlikte olmak istiyorum, gardını indirip benimle paylaştığı bu anları, en çok kıskandığım kişi hakkında olsa bile. Belki de özellikle o zaman.

"Onun için endişeleniyor musun?"

"Evet." O yer değiştirip boynumu öper ve derin bir nefes alır. Yüzünü göremediğim için kafasından neler geçtiğini anlayamıyorum. "Rix ve Tristan'ın düğününde hepimizin Tally hakkında gördüklerini o da görmeye başladı ve artık farkında olduğu için bunu görmezden gelemiyor."

"Ah. Bu zor bir durum."

"Ve şimdi geçmişteki seçimlerinin şimdiki zamanını ve geleceğini nasıl etkileyebileceğini fark ediyor. Birine layık olduğunu düşünmüyor," diyor.

Başımı sallıyorum. O ve benim ortak bir yanımız var. Aradaki fark, ben yine de deneyecek kadar bencilim. "Zaman birçok şeyi değiştirebilir."

Parmağıyla çenemin kenarını okşadı.

"O meşgul kafanda başka neler oluyor?" diye soruyorum. "Bu yıl tatiller farklı olacak."

"Senin için genellikle nasıl geçer?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Başını kaldırıp çenemi öper. "Genelde Noel arifesinde kütüphaneye sık sık gelen evsizler için yiyecek sepetleri hazırlarım, grup evine hediyeler bırakırım ve Tayland yemeği sipariş ederim."

"Geçen yıl kader bizi bir araya getirmiş gibi görünüyordu." "Mm-hmm... Öyleydi," diye onaylar.

Geçen yıl yerel bir Tayland restoranında Roman'la karşılaştık ve Noel arifesini onun evinde geçirdik. Bu, Lexi ve kız kardeşlerinin

Lexi ve kız kardeşlerinin Noel'ini daha az zor hale getirmek için bir plan yapmamıza ilham verdi, çünkü bu onların ebeveynleri olmadan geçirdikleri ikinci tatildi.

"Peki ya Noel günü?" diye soruyorum.

"Genelde sabahları aşevine gidip akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ederim."

Yanağını okşuyorum. "Hiç kendin için bir şey yapmıyor musun?"

"Bütün bunlar benim için. Başkalarının günlerini neşelendiriyorum ve tatillerde yalnız kalmıyorum."

Ona bir daha asla yalnız kalmayacağını söylemek istiyorum. Hayatımın geri kalanında her Noel'i onunla geçireceğim.

Parmak ucuyla kulağımın kenarını okşuyor.

Bu Noel'in kolay geçeceğini ona söz veremem, ama onun ve benim zihnimizi ağırlaştıran şeylerden uzaklaştırırım.

Dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. Sıcak, yumuşak eli boynumun arkasına dolanıyor ve başını eğerek öpücüğün derinleşmesine izin veriyor. Haftalar aylara dönüştü ve zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Onu kaybetmek istemiyorum, ama onu elde tutmayı hak etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Mildred, birbirimizin dudaklarını keşfederken kucağıma oturur. Ellerimi yanlarından aşağıya doğru kaydırıp kalçalarına yerleştiririm, onu daha yakınımda istiyorum.

Birbirimizin gömleklerini ve onun sütyenini çıkarmak için yeterince uzun bir ara verdik. O benim dudaklarımı geri almadan önce, eğilip bir meme ucunu yakaladım, sıkı ucu yaladım, sonra yumuşakça emdim.

Onu altımda istiyorum, ellerini saçlarımda, adımları güzel dudaklarından inleyen bir inilti olarak. Onu kanepeye yatırıp, üzerine uzanıyorum ve dikkatlice gözlüklerini çıkarıp, başının arkasındaki masaya koyuyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Bırak da seninle ilgileneyim, sevgilim."

Ben boynunu öperken parmakları saçlarıma kayıyor. Göğüs uçlarını okşuyorum, her nefesini ve inlemesini zevkle dinliyorum, nazik emişlerle keskin ısırtıkları sırayla yapıyorum.

Göbeğine ulaştığımda, kot pantolonunu ve külotunu çıkarıp yere çöküyorum, bacaklarından birini omzuma asıp diğer bacağını açarak dizini kanepenin arkasına dayıyorum. Başımı çevirip bacağının içini ısırtıyorum, bu onu inlemeye ve kalçalarını sallamaya zorluyor.

Ayak parmakları yanıma kıvrılır, omuzlarını koltuktan kaldırırken sesi nefes nefese olur. "Kapıyı açık bıraktım."

"Herkes uyuyor." Uyluk içini öperek ilerliyorum.

"Uyuyor olmayabilirler." Cildini emdiğimde alt dudağını ısırır.

"O zaman karımın ihtiyaçlarını karşıladığımı anlarlar." Uyluklarının tepesine doğru yoluma devam ediyorum. "Ve benim için bir ziyafet gibi uzanmış halin çok güzel görünüyor."

"Ne kadar iyi bir kötü adam."

"Her günün her anında."

Mildred kanepeye geri çöküyor, ben ağzımı açarak onun tenine öpücükler kondururken gözleri benimle kapı arasında gidip geliyor. O çaresizce inleyerek yalvarana kadar emiyor ve onu tahrik ediyorum.

"Ağzımı yalarken çok tatlısın." Onu yalarken, o benim altımda kıvranıyor, elleri saçlarımda, tırnakları kafa derime batıyor. "Dilimin üzerinde boşalırken çok güzelsin, karıcığım."

Mildred kıvrılır ve inler, vücudu dalgalar halinde orgazm olurken titrer. Ve ben doyamam. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarır, onu boyum boyunca yuvarlar, sonra nemli bacaklarının arasına girerim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve ben onun içine girip onu doldururken, onu sahiplenirken, gözleri parlar.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Parmakları yanağımı okşadı. "Cennet gibi," diye onayladım.

Beni kendine sarıyor, beni kendine çekiyor, vücudum onu kanepeye bastırıyor. Parmaklarımdaki yumuşak teni, dudaklarıma çarpan sıcak nefesi, çilek ve vanilya kokusu ve dilimde onun tadı.

Öpüşürüz, sevişiriz, birbirimize sarılırız ve nefes nefese kalırız.

O yine boşalır, muhteşem, savunmasız ve benimdir.

Kalmasını istiyorum. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Onu hayatımın geri kalanında sevmek istiyorum.

BÖLÜM 37

CONNOR

Mildred ve ben Noel arifesi sabahını yerel evsiz topluluğa yardım paketleri dağıtarak geçiriyoruz. Selam verdiğimiz herkesi ismiyle tanıyor. Beni kocası olarak tanıtıyor ve her seferinde bana onun gibi birine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylüyorlar. Tabii ki ben de aynı fikirdeyim.

Kütüphane öğlen kapandıktan sonra, çocuklara hediyeler bırakmak için grup evine uğruyoruz. Mildred'in Victor ve Everly'yi görmekten özellikle heyecanlandığı belli, ben de öyle.

Mildred bana bir kutu uzattı. İçine baktım. "Bunları nereden buldun?"

"Ceddy verdi. Depoda tatil eşyaları arasında bulmuş, ben de kullanabileceğimizi söyledim."

"Buradaki herkesin Terror hayranı olduğunu sanmıyorum."

"Toques ve kapüşonlu sweatshirtler her zaman hoş karşılanır. Beyzbol şapkaları ve tişörtler de öyle. Hangi takım olduğu umurlarında olmaz, sadece yeni ve logosu havalı olması yeterlidir." Geçen seneden kalma elf şapkalarından birini alır. "Buraya gel."

Eğilip dudaklarımı büzüyorum. Beni öpüyor ve elf şapkasıyla saçımı mahvediyor, ama umurumda bile değil.

İçeri girdiğimizde, Mildred kutuları yere koymaya bile zaman bulamadan Everly ona koala gibi yapışır. "Bugün geleceğinden emin değildim, çünkü artık evlisin ve katılman gereken aile etkinlikleri falan var."

Mildred onu sıkıca kucaklar. "Sanki Noel Arifesini kaçıracaktım gibi." Victor, sırtarak ortaya çıkar. "Selam Connor. Elf şapka güzelmiş." Çenemi eğiyorum. "Bence bana yakışıyor."

"Kesinlikle." Everly'nin Mildred'i bırakmasını bekleyerek geride durur, sonra kendi kucaklaması için harekete geçer.

Kollarını onun etrafına doladığında, tüm vücudu yumuşar.

O, herkese böyle bir etki yapar. İnsanlar onun nezaketi ve sıcaklığına aşık olurlar.

Daha fazla genç merdivenlerden aşağı iniyor, neredeyse hepsi sarılmak istiyor. Bana merakla, gözleri fal taşı gibi açılmış olarak bakıyorlar.

Bir çocuğun ağzı yana doğru çekiliyor. "Sen Connor Grace'sin." Elimi cebime sokuyorum. "Öyleyim."

"Dred ile evlendin."

"Evet."

"Sen gerçekten iyi birisin," diyor kararlı bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, o beni daha iyi biri yapıyor."

Bir dakika sonra, ekşi bir ifadeyle uzun boylu bir genç merdivenlerden aşağı iner. Gözleri beni gördüğünde parlar. "Vay canına." Daha genç, aynı derecede uzun boylu bir çocuğa bakar. "Yalan söylediğini sanmıştım."

Omuz silker. "Bazen doğruyu söylerim."

Sıksa çocuk kenarda durur, gözleri bana kayar.

Mildred koluma sarılır. "Connor hepimiz için özel hediyeler getirdi."

Birdenbire konuşkan, hevesli gençler tarafından çevriliyim. Şapkaları, tişörtleri ve formaları dağıtıyorum. Bazıları bana sarılıyor, diğerleri ise hediyelerine imza atmamı istiyor. Bu, özellikle Mildred'in yüzünü aydınlatan haliyle, beni alçakgönüllü ve memnun ediyor.

Hediyeleri dağıttıktan sonra, kahve ve ikindi atıştırmalıkları için kalmaya davet ediliyoruz. Kahve berbat ama kurabiyeler güzel. Mildred, evin bekçisi Cordelia ile, Everly için çok başarılı olduğu için çocukların kütüphanede toplum hizmeti saatlerini kazanmaları için ek fırsatlar yaratmak amacıyla fon önerisini konuşuyor.

Maalesef, ailemin evine gitmemiz gerektiği için ayrılmak zorunda kalıyoruz. Çocuklarla kalıp berbat kahveyi içip kurabiyeleri yemeyi tercih ederdim, ama Mildred'i görmekten heyecanlanan kız kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratamam.

İkizler pencerede durup el sallıyor, Everly kardeşinin koluna sarılmış, ikisi de hem üzgün hem de mutlu görünüyorlar. Ben Mildred'i arabamın yolcu koltuğuna oturtuyorum.

"Grup evinde Noel nasıl geçiyor?" diye soruyorum.

"Gizli Noel Baba hediye değişimi yapıyorlar," diye cevaplıyor. "Bazı çocuklar, aile üyeleriyle gözetim altında ziyaretler yapabiliyorlar ve aile ziyareti yapamayan ya da ailesi olmayan çocuklar birlikte akşam yemeği hazırlıyorlar."

"Victor ve Everly ebeveynlerini görüyor mu?"

Mildred başını sallar. "Hayır, ebeveynlerinin ziyaretine izin verilmiyor."

"Neden?"

"Annem bağımlılık sorunu olan bir seks işçisi, babam ise hapiste."

"Bu çok üzücü."

"Öyle, bu yüzden grup evi daha iyi." Vücudunu bana doğru çevirerek yer değiştirir. "Ailenle Noel nasıl geçiyor?"

Omuz silkiyorum. "Genellikle annemle babam kız kardeşlerimi ve Meems'i sıcak bir yere götürürler."

"Meems bu yıl seyahate çıkabilir mi?"

"Hayır, ama ailemin geri kalanı bu akşam yemeğinden sonra uçağa binecek." "Hiç gittin mi?"

"Küçükken gitmiştim. Şimdi programım izin vermiyor." Ve yıllar önce sormayı bıraktılar.

"Tabii ki hayır." Sesi hüzünle yumuşar. "Ama bu yıl da geçen yıl olduğu gibi birlikte çok eğleneceğiz."

"Daha da iyi olacak," diye onayladım.

Eve vardığımızda, akşamın kıyafet kurallarına uygun olarak resmi akşam yemeği kıyafetlerimizi giydik. Sonra Mildred, paketlenmiş bir hediye gibi süslenmiş kocaman bir kutu taşıyarak merdivenlerden aşağı indi.

"O ne?"

Kutuyu öne doğru eğerek içindekileri gösterir.

"Hediyeler." "Kime?"

"Senin ailen için." Bunu sanki evrendeki en mantıklı şeymiş gibi söylüyor, sanki her gördüğümüzde ailem kibirli pislikler değişmiş gibi.

"Ama ben hediyeleri hallettim bile." Aileme her yıl aynı şeyi alırım: annem ve kız kardeşlerim için spa hediye çekleri, babam ve kayınbiraderlerim için pahalı ithal içkiler. Meems için ise elinden geleni yaparım. Her yıl ona farklı bir şey alırım. Geçen yıl, kızlar gecesi için ona yeni bir kışlık mont, ona uygun şapka ve eldivenler aldım. Bu yıl, misafir evi için ona özel bir okuma koltuğu aldım, çünkü o koltukta sık sık uyuyakalıyor.

"Sen kendi hediyelerini hallettin. Bunlar benden." Meems ortaya çıkarken yanağıma bir öpücük kondurup kutuyu bana uzatır.

Mildred'in bakışları bana kayar, kaşları kalkar. "Ne kadar uyumluyuz, değil mi?"

Mildred siyah ve bordo ekose bir elbise giyiyor, Meems ise yeşil ve siyah. İkisi de altın rengi detaylara sahip. Ceketim Mildred'in elbisesiyle aynı bordo renginde, kravatım ise Meems'in yeşil rengini yansıtıyor.

Meems'in gülümsemesi alaycı. "Connor renk uyumuna her zaman önem vermiştir."

Omuz silkiyorum. "Biz bir takımız."

"Kesinlikle öyleyiz." Mildred sıcak bir gülümsemeyle kollarını açarak üçümüzü birbirine bağladı. Kızlarımı arabaya kadar geçirdim, binmelerine yardım ettim ve kısa bir yolculukla ailemin evine vardık. Sadece birkaç saat sonra tatil için hoş olmayan aile yükümlülüklerimi yerine getirmiş olacaktım.

Vardığımızda, kız kardeşlerim bizi havada öpücükler yerine kucaklaşarak ve coşkuyla karşılar ve bizi oturma odasına alırlar.

"Vay canına." Mildred alaycı bir gülümsemeyle, "Ne güzel bir ağaç." der.

Onaylayarak mırıldanıyorum. Ailemin beyaz üzerine beyaz dekoruna çok yakışıyor.

Annem bize havadan öpücükler vermek için yanımıza gelir ve takım elbisemi hoşnutsuz bir bakışla süzer.

"Bunlar da ne?" İçinde ne varsa dışarı fırlayıp onu ısıtırmış gibi, daha küçük ve daha az gürültülü ambalajlanmış hediyelerle dolu, gürültülü ambalajlı kutuyu dikkatle inceliyor.

"Hediyeler," diyor Mildred neşeyle.

"Onları kendin mi sardın?" diye sorar annem.

"Bu, yılın en sevdiğim kısmı." Mildred, nedenini

anlamıyorum, oturma odasına girer ve onu ağacın altında bulunan tek renkli, profesyonelce paketlenmiş hediyelerin yanına koyar.

Julian önce hediyelere, sonra bana kaşlarını kaldırır. "Ne güzel bir takım elbise."

Bryson bardağına öksürür.

"Eğlenceli değil mi?" Mildred, onların kabalığını görmezden gelerek yanağıma bir öpücük kondurur. "Gece bitmeden Meems ile mutlaka fotoğraf çekilmeliyiz."

Mildred'i yanımda tutmak istiyorum, böylece benim kişisel güneş ışığı ve sıcaklık kalkanım olabilir, ama kız kardeşlerim onu ve Meems'i kanepeye çekip onlara iltifatlar yağdırıp sohbet ediyorlar.

Julian'ın telefonu çalar. "Hemen dönerim. Buna bakmam lazım."

Bryson da onun peşinden gider. Noel arifesinde iş telefonlarına cevap vermek zorunda olmadığım için üzgün olduğumu söyleyemem.

Babam yaklaşıyor, yüzündeki ifade küçümsemesini yansıtıyor. "Görüyorum ki bu yıl da aile fotoğraflarını mahvetmeyi planlıyorsun."

"Eleştiremeyeceğin bir şey giyerek seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." Görünüşe göre geceyi ok atarak başlıyoruz.

"Bu aileyi hayal kırıklığına uğratmakta kesinlikle çok başarılısın," diye onaylıyor.

Bu iğneleyici sözleri bekliyordum, ama yine de istediğimden daha keskin geldi. "O zaman senin gözüne girmeye çalışmayı bırakmam iyi olmuş, değil mi?"

"Bu kadar şımarık davranmayı bıraksan, aile etkinlikleri herkes için daha az stresli olur."

"Sence neden böyle davranıyorum?" diye soruyorum, umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak.

"Dikkat çekmek için."

"Aynen öyle," diye onaylıyorum. "Çünkü bana sürekli hayal kırıklığı yaşayamıyorsan, hayal kırıklığı yaşayabileceğin başka birini bulman gerekir. En azından ben yanlarında olduğumda kız kardeşlerim ve annem rahat ediyor."

Bakışlarım, Isabelle ve Portia'nın arasında, gülümseyip kahkaha atan karıma kayıyor. Genellikle Noel gergin geçer. Hoş olmayan bir ortamdır. Herkes babamla benim kılıçlarımızı çekip kavga etmeye başlamamızı bekler. Çünkü kendimi tutamıyorum. Ya da belki başka bir şey denemek çok riskli geliyor.

"Hediyeleri açalım mı?" diyor Mildred, gözleri üzerimde. Aceleyle ekliyor: "Tabii, belirli bir sıranız yoksa? Gelenekleri bozmak istemem."

"Genelde önce akşam yemeği yeriz," diyor annem.

"Ama bu yıl Mildred için bunu değiştirebiliriz." Isabelle karımın elini sıkıyor. "Her zaman önce hediyeleri mi açarsınız?"

Yanakları kızarır. "Oh, uh, benim bir aile geleneğim yok, o yüzden herkes için uygun olanı yapabiliriz."

Portia ve Isabelle bir an sessiz kalırlar. Birbirlerine bakarak durumu değerlendirirler.

Annem, "Akşam yemeğinden önce bir hediye açabiliriz" diyerek beni ve sanırım herkesi şaşırtır. Gergin bir şekilde babama döner. "Öyle değil mi, Duncan?"

"Tabii ki yapabiliriz," diye araya girer Meems, Mildred'e gülümseyerek. "Yeni aile üyeleri yeni gelenekler gerektirir."

"Benim getirdiğim hediyeleri açabilirsiniz." Mildred parlak bir gülümsemeyle ayağa kalkar.

Herkese birer hediye verir ve bana da bir tane uzattığında, onu büyük koltuğa çekip boynuna burnumu sürterim. "Senin hediyeni açmak istiyorum."

Beni dirsekleriyle kaburgalarıma vurur. "Uslu dur."

"Ya istemiyorsam?" Babamın dediği gibi, tam bir velet gibi davranıyorum. Aile sorunu. Mildred bunu istemedi. *Kahretsin*.

Bana doğru dönüyor, kağıt yırtılma sesi odayı doldururken yüzümü inceliyor. "Bu benim için değil. Bu senin bir şeye tepki verişin ve daha sonra bana ne olduğunu söyleyeceksin."

Isabelle ve Portia heyecanla çığlık atarak dikkatimi Mildred'in etkilenmemiş bakışlarından uzaklaştırıyorlar.

Kız kardeşlerim şapkalarını takıyor, birbirlerine ayarlamalarında yardım ediyorlar. Annem kaşlarını çatıyor. Meems geniş bir gülümsemeyle sırıtıyor ve kayınbiraderlerim ve babam şaşkın görünürler.

"Örgü örmeyi seviyorum," diye açıklıyor Mildred. "Kütüphaneye sık sık gelenler için şapka ve eldiven örüyorum ve herkesin kışlık şapkaya ihtiyacı var, o yüzden..." Omuzlarını silkiyor ve ben kolumu onun omzuna atıp şakağına öpücük konduruyorum. Bu sefer bana dirsek atmıyor.

"Fotoğraf çekilmeliyiz," diyorum. "Oh, ben..." Annem başlıyor.

"Evet! Hepimiz fotoğrafa girebilmemiz için tripod kuralım!" diyor Isabelle. "Geçen yıl Connor aile fotoğrafını kaçırdı!"

Çünkü ben de Cabo'da Noel'i kaçırmıştım.

Portia, kenarına BBB harfleri örülmüş pembe şapkasını düzeltir ve ayağa kalkar. Kız kardeşlerim daha mutlu olamazdı. Kayınbiraderlerim ise sinirli görünüyor. Ama mucizevi bir şekilde, ailem şöminenin önünde toplanır ve örülmüş berelerini takar. Erkeklerin berelerinin hepsinde Terror logosu örülmüştür.

"Bunlar çok etkileyici," diyorum Mildred şapkamı düzeltirken. Kolumu onun omzuna doluyorum ve Isabelle yerine koşarken onu kendime çekiyorum.

"Herkes gülümseyin!"

Portia paylaşmaya değer bir fotoğraf seçene kadar on beş fotoğraf çekmek zorunda kalıyoruz. Fotoğrafı aileme Airdrop ile gönderiyorum ve hemen sosyal medyada paylaşıyorum, bu da babamı çok kızdırıyor.

Mutfak personeli akşam yemeğinin yakında hazır olacağını bildiriyor.

Kız kardeşlerim saçlarını düzeltmekle meşgul, annem Meems ile konuşmaya çalışıyor ve kayınbiraderlerim viskilerini yeniden dolduruyorlar.

Mildred elimi sıkıyor. "Yemeğe oturmadan önce tuvalete gideceğim."

"Ben gösteririm" diyorum.

Onu koridorda takip ediyorum, o da omzunun üzerinden bakıp yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra beni içeri çekip kapıyı kapatıyor. "İyi misin?"

"Bu soruyu benim sormam gerekmez mi?"

"Babanla ne oldu?"

"Her zamanki gibi. O ok atıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve kendimden nefret ediyorum, yani kimse kazanmıyor."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her zaman kendini feda ederek herkesi korumak zorunda değilsin. Sadece birkaç saat daha. Dayanmamız gereken tek şey bu, sonra sadece sen, ben ve dışlarınle çıkarmaya davetli olduğun güzel, şenlikli iç çamaşırım kalacak."

İçimde bir kıvılcım çakıyor. "Şimdi görebilir miyim?"

"Hayır, çünkü yaparsan akşam yemeğini mahvetmek isteyeceksin." Onu kendime çekmeye çalıştığımda göğsüme bastırıyor. "Şimdi iyi bir kötü adam ol, sonra kötü olabilirsin."

İç çekip başımı eğdim ve kokusunu içime çektim. "Tamam. Ama sadece senin için."

"Ve Meems için."

"Çoğunlukla senin için."

Sözlerim üzerine gözlerinde bir değişiklik oldu, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Biraz panikleyip küstahça sırtmaya zorladım kendimi. Sorun çıkarmak benim varsayılan davranışımdır. "Ayrıca senin bu şenlikli külotlarına erişmek istiyorum."

Ayak parmaklarının ucuna basar ve dudaklarını çenemin kenarına bastırır. "Birlikte kalacağız."

İki saat yirmi dakika sonra — bu sürenin çoğunu dilimi ısırarak ve babamın yüzüne yumruk atmayı hayal ederek geçirdim —eve vardık, Meems'i yatağına yatırdık —hediye açarken uykuya dalmıştı, bu da bize nihayet ayrılmak için bir bahane verdi— ve asansöre doğru yöneldik.

"Bu gece harika iş çıkardın." Mildred, kapıyı kapatıp ikinci kata çıkarken tırnaklarını ensemin arkasına geçiriyor.

"Davranmam için bir nedenim vardı." Ve yarının daha iyi olacağını kendime hatırlatmaya devam ettim, çünkü sadece biz ve onun için hazırladığım özel sürpriz olacaktı.

Niyetim Mildred'ı yatağa götürüp ona ağzım, parmaklarım ve sikimle teşekkür etmek, ama oraya varmadan önce sabrımın ve iyi davranışımın tükendiğini fark ediyorum. Onu yeterince hızlı soyamıyorum. Kendimden nefret etmeme neden olan her şeyi silmek, tüm korkularımı örtbas etmek, onun içime girdiği gibi onun içine girmek istiyorum.

Onu asansörün köşesine doğru itiyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, külotunu aşağı çekiyorum — söz verildiği gibi, her tarafında küçük çobanpüskülü dalları olan şenlikli bir külot — bacağını omzuma atıyorum ve yüzümü ona gömüyorum.

Ellerini saçlarıma geçirip dilimi yalıyor, inlemeleri ve hıçkırıkları duvarlarda yankılanıyor. Hala giyinik durumdayım

, prezervatifi takıp onu duvara yaslayıp içine giriyorum. Rahatlama hissi çok güçlü. Sıcak, sıkı ve yumuşak.

"Benim." Çenesinin kenarını ısıyorum. "Sen benimsin." Onu öpüyorum, sevişiyorum ve daha da derine dalıyorum. "Benim olduğunu söyle."

"Seninim," diye fısıldadı.

Ve bunun sonsuza kadar böyle olmasını diliyorum.

BÖLÜM 38

DRED

Noel sabahı yastığa sarılmış uyandım. Geçmişteki tatil deneyimlerimden bazıları son derece tatsızdı, ama dün gece şimdiye kadar geçirdiğim en neşeli Noel arifesiydi. Asansörde seks yaptıktan sonra Connor beni yatağa taşıdı ve bir saat boyunca beni çılgına dönene kadar orgazm ettirerek tam bir şeytan gibi davrandı. Sonra beni kucaklayarak uyuttu, dudakları omzumda, burnu boynumda.

Onun sıcaklığını arayarak yuvarlandım, ama soğuk çarşaf ve onun vücudunun olması gereken yerde boş bir alanla karşılaştım. Gözlerimi açıp etrafa baktım. Antrenman veya maç sabahlarında onu genellikle bulduğum yerde, şöminenin yanındaki koltukta gazete okurken değildi. Diğer tarafa yuvarlandım ve gözlüğümü buldum.

Bir fincan kahve, çilek kompostosu ile süslenmiş bir kase yoğurt ve yanına konmuş benim adımın yazılı olduğu bir not ile birlikte ısıtıcı üzerinde duruyor. Endişe beni kaplıyor. *Ya Meems'e bir şey olduysa?* Connor kötü bir şey olursa beni uyandırır. Yine de, notu açarken ellerim titriyor.

Mutlu Noeller, sevgilim.

Birkaç işi halletmem gerekti ve seni geç saatlere kadar uyandırdığım için seni uyandırmak istemedim. Yakında görüşürüz.

XO

Connor

XO'da takılıp kalarak iki kez daha okudum. Noel sabahı yalnız uyanmak alışılmadık bir şey değil, ama bu yıl kalbime saklayacağım güzel bir anım olacağını düşünmüştüm.

Yorganı atıp tuvalete gittim. Giyinmeyi bitirdiğimde, Babe Brigade sohbetim patlamıştı.

RİX

Mutlu Noeller, Babes!

SHİLPA

Üçümüz size en mutlu tatiller diliyoruz! Saat beştan beri ayaktayız ve Ash, Pavin'in hediyelerini açmasını umuyordu, ama şu ana kadar en çok ayaklarıyla ilgileniyor.

Ardından, ayak parmaklarını ağızına sokmuş halde yerde yatan sevimli erkek bebeklerinin bir fotoğrafı geliyor.

HAMMER

Bu sabahki manzaram.

Hollis'in ekose pijama pantolonu ve Noel Baba şapkası giymiş hali geliyor.

LEXİ

Benim manzaram o kadar da güzel değil. Şu anda bir Noel bebeği hoş karşılanırdı.

Lexi'nin şişmiş karnı ve LOADING yazısı belirir.

HEMİ

Size en harika Noel'i diliyorum!

Ardından, Hemi ve Dallas'ın aileleriyle birlikte çekilmiş bir selfie geliyor. İkisi de ebeveynlerinin yaşadığı Muskoka'dalar.

ESSİE

Mutlu bayramlar, sevgililerim!

Essie ve Nate'in bir fotoğrafı görünüyor. Nate'in dikkati kamerada değil, Essie'de.

Dewey'in yanına gidip onu kafesinden dikkatlice çıkarırım, ona biraz sevgi gösterip Noel Baba şapkasını takarım ve kendi selfie'mi çekerim. Fotoğrafı "*Mutlu Noeller*" mesajıyla birlikte gönderirim.

Bir dakika sonra, özel mesajlarıma bir mesaj geliyor.

LEXİ

Her şey yolunda mı?

DRED

Bilmiyorum. Uyandığımda yalnızdım.

LEXİ

DRED

Bir şey halletmesi gerektiğini söyleyen bir not bırakmış. Yarım saat sonra aşevine gideceğim.

LEXİ

Belki bir şey almaya gitmiştir?

DRED

Eminim öyledir. Bugün daha sonra seni ve kızları görmek için sabırsızlanıyorum.

LEXİ

Sabırsızlanıyorum, onlar da öyle. Daha erken gelebilirsiniz.

DRED

Teşekkürler. Aşevindeki işim bittiğinde mesaj atarım.

Çileklerin ve yoğurdun yarısını yiyip kahvemi yudumluyorum, ama midem bulanıyor. Her şey kapalıyken Noel sabahı nereye gitmek zorunda kalabilir ki? Dönen düşüncelerimi bir kenara bırakıp Dewey'i kafesine geri koyup onu besledikten sonra çantamı alıp aşağı iniyorum.

Koşu ayakkabılarımı giyerken ön kapı açılır. "Bu sanki filmde çıkmış gibi!" tanıdık bir ses kalbim bir an durur.

Bir dakika sonra Everly ortaya çıkar, ardından Victor ve kocam gelir. "Dred!" Everly sırtıma atlar ve insan pelerini gibi bana asılır. "Mutlu Noeller!"

"Merhaba." Kollarını kollarımla örterim.

Connor, Victor'un arkasında durur, eli cebinde, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Victor'a kollarımı açtım ve o da bana doğru adım attı. "Mutlu Noeller, Dred."

"Mutlu Noeller, Victor."

"Seninle birlikte aşevine gidiyoruz!" Everly haykırır. "Ve sonra geri buraya geri Noel çoraplar ve brunch için," diye açıklıyor Connor.

"Sonra burayı keşfedebiliriz, değil mi?" diye sorar Everly. "Bu yeri keşfedebilirsin," diye onaylar Connor.

"Kulağa harika geliyor." Boğazımı tıkayan duygular yüzünden sesimin çatlamaması büyük şans. Bugün birkaç damla mutluluk gözyaşı dökmeden geçirmem imkansız gibi görünüyor, ama onları sonraya saklıyorum.

Çantamı alıp malikaneden çıkıyoruz. Victor ve Everly arka koltuğa biniyorlar, Connor da beni takip ederek yolcu koltuğuna oturuyor.

"Yalnız uyandığın için üzgünüm. Bu olmadan önce dönmeye çalıştım, ama umarım sürpriz bunu telafi eder," diyor.

"Tahmin ettiğinden de fazla." Ona sarıldım. "Bu, yılın en iyi Noel sürprizi."

Dudakları dudaklarıma değiyor. "Dün gece kendimi kontrol edemediğim için de özür dilerim."

"Öyle değilim. İhtiyaç duyulmak güzel bir şey," diye itiraf ediyorum.

"Sana daha medeni bir şekilde ihtiyaç duyabilirdim."

"Benim için sorun değildi."

Bir anlığına gözlerimin içinde kaybolmuş gibi

görünüyor. Everly yüzünü cama dayıyor.

Gülüyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum. "Çocuklar izlerken iyi bir örnek olmalıyız."

Beni dudaklarımdan öper. "Hm, haklısın."

Connor arabaya binmeme yardım eder ve şehirden geçerek aşevine gideriz. Dördümüz, sonraki birkaç saati, kendileri hazırlayamayacak durumda olan insanlar için Noel yemeği hazırlayarak geçiririz. Terleten, yoğun bir iştir, ama oradaki herkes bunu gülümseyerek yapar, çünkü sonrasında sevgi dolu evlerimize dönüp sıcak bir yemek yiyeceğiz.

Aşevi hazırlıkları bittiğinde, Everly ve Victor ile arabaya binip malikaneye geri dönüyoruz.

İçeri girdiğimizde Meems, oturma odasında en sevdiği koltukta oturuyor. Yeşil bir elbise giymiş, saçları yapılmış, sanki şehirde bir geceye çıkmaya hazır gibi görünüyor.

"Ne güzel bir manzara!" Dördümüzü görünce yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Mutlu Noeller! Sabahınız nasıl geçti?" Koltuğundan kalkıyor ve ben ona nazikçe sarılıyorum.

"Harikaydı. İki yüz kilo patates püresi yaptık." Önümüzdeki birkaç gün kolum ağrıyacak ama buna kesinlikle değer.

"Kızılıcak sosu yapımına yardım ettim," diye ekliyor Everly. "Burası harika bir yer! Bu ağaç çok büyük! Ben Everly. Düğünde tanışmıştık, ama düğün çok kalabalıktı ve yüzlerce kişi vardı. Bu da kardeşim Victor. Noel'inizi bizimle paylaşıp bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Hatırlıyorum. Sizi tekrar görmek çok güzel." Meems onlara sarılır.

"Connor bir sürprizi olduğunu söylemişti, bundan daha iyisi olamazdı."

Düğünde onlara çoktan aşık olmuştu. "Ben de öyle hissediyorum."

Kalbim mutluluk

ve minnettarlıkla dolup taşıyor.

Connor, dün orada olmayan hediyelerle dolu devasa ağacın yanına gider. Everly ve Victor'un isimlerinin yazılı olduğu çorapları kaldırır.

Victor'un isimlerinin yazılı olduğu çorapları kaldırır. "Kim hediyeleri açmak ister?"

"Bizim için oraplarınız mı var?" Victor'un gözleri fal taşı gibi açılır.

"Tabii ki. Hepimizin bir tane var." Connor orapları dağıtır ve Everly ile Victor ağıacın önünde çapraz bacaklı olarak yere oturlar.

Ben de Connor'ın yanına sokulurum. "ok teşekkür ederim. Bu ikisi en güzel hediye."

O benim şakağı mı öper. "Seni mutlu ettiğine sevindim."

Everly ve Victor çoraplarını karıştırırlar, her kk şeye hayranlıkla bakarlar. Çikolata ve gençlerin ihtiyaçları gibi standart çorap hediyeleri vardır, ama Everly için yerel bir kitapçıya ait hediye kartları ve sınırsız kahve içmesine izin veren yeni favori kafesine ait hediye kartları da vardır. Victor bir STEM abonelik kutusu alır.

orabım ilek temalı ve en sevdiğim şeyler içinde saklı: en sevdiğim vücut losyonundan, ara sıra kendimi şımarttığım köpük banyosuna kadar. En altta, başka bir bilezikle birlikte kk, şenlikli bir mücevher kutusu var. Bu bilezik tatil temalı ve açıkça Connor'ın elleriyle yapılmış. Hepimiz için bir tane yaptığını ve kendininkiyle uyumlu olan bir tane taktığını fark edince kalbim kabarıyor.

Connor, orabındaki her bir hediyei atıktan sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. orabını, ithal ikolatalar ve akaağı şekerlemesi gibi en sevdiği ikramlarla doldurdum, ayrıca yaptığım bereye uyan el örgüsü eldiven ve çoraplar da koydum. Meems, en sevdiği çocukluk şekerlerinden birkaçını ekledi ve ikizlerden de kk hediyeler var. Bugün çok daha rahat, artık kavga modunda değıl. Ve b e n de gerçek bir ailenin parasıymışım gibi hissediyorum.

Buna tutunmak, onu beslemek ve asla bırakmamak istiyorum. Gerçeklik ve kurgu arasındaki sınırlar bulanıklaştı. Connor'ın niyetinin ne olduğunu bilmeyi isterdim. O her zaman beni mutlu etmeye odaklanıyor ve dün gece bunun Meems için değıl, benim için olduunu söyledi. Bu mümkün mü?

Hediyeler açıldıktan sonra — Connor ikizler için aşırıya kamamaya çalıştığını söylüyor ama başaramamış — brunch için yemek odasına geçiyoruz.

"Buraya yirmi kişi sığabilir!" diye haykırıyor Everly.

"Eskiden her yıl Noel yemeğı verirdik," diye açıklıyor Meems.

"Artık yapmıyor musunuz?"

"Ailem genellikle tatillerde seyahate çıkar," diye açıklıyor Connor. "Bazen Meems de onlarla gider, ama bu yıl evde kaldı."

"Hokey yüzünden gidemiyorsun, değil mi?" Everly, kreplerine akçaağaç şurubu döküyor.

"Doğru." Connor başını sallıyor.

Everly'nin ağzı bir tarafa çekilir. "Çok yazık."

"Sorun yok." Elini uzatıp benim elimi kapattı. "İhtiyacım olan her şey burada."

Everly'nin yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir ve Meems'in gülümsemesi ışıltılı olur. Onun yanağına öpücük kondurmak için eğilirim, keşke onun zihnini okuyup bunun doğru olduğunu teyit edebilseydim.

Everly ve Victor, krep, yumurta ve bir dağ gibi meyve salatası ile kendilerini tıka basa doyururlar ve brunch'tan sonra Connor, Meems'i misafir evine götürür ve uyutur. Umutlanmak istemiyorum ama doktorlar ihtiyatlı bir şekilde iyimserler. Kalbi çok çalışıyor olduğu için hala çabuk yoruluyor ama son birkaç haftadır uykuları kısalmış durumda.

Everly ve Victor, keşfetmek için asansörle ikinci kata çıkıyorlar. Everly, "gerçek" bir asansör olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyor ve o ve Victor kütüphaneye hayran kalıyorlar. Sonunda tekrar merdivenlerin tepesinde beliriyorlar.

"Burası harika!" diye bağıyor.

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Ve çok büyük!" Everly, merdiven korkuluğuna tutunur, gözleri şeytani bir neşeyle parlar. "Kaymak istiyorum!"

Victor onu belinden tutar ve uzaklaştırır. "Burası film değil ve Noel Günü'nde hastaneye gitmemize gerek yok."

"Çocukken bunu yaparken kolumu kırıyordum!" Connor geri dönerken bağıyor.

Gülerek ona dönüyorum. "Bu hiç de şaşırtıcı değil."

"Kız kardeşlerimdense ben yapayım daha iyi."

Kolumu onun koluna doladım ve yanağımı onun pazısına dayadım. "Meems nasıl?"

"Mutlu ama yorgun." Başımlın üstüne öpücük konduruyor.
Everly ve Victor, ılık atıp gülerek koridordan doğu kanadına doğru koşarlar.

"Onları bugün buraya getirdiğın için teşekkür ederim."

"Dün yaşadıklarından sonra en azından bunu yapabilirdim. Ayrıca sen onları seviyorsun," diyor.

"Seviyorum." Ona bakıyorum. *Seni de seviyorum*. Bu sözleri söylemek istiyorum, ama korku onları içimde tutuyor.

BÖLÜM 39

CONNOR

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler." Noel öğleden sonra Roman'ın evine vardığımızda, Roman'ın sırtımı okşamasını kabul ediyorum.

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur."

Mildred, Lexi'yi kucaklayarak sarılır. Bugün, karımın mutlu gözyaşları döktüğünü umduğum anları birden fazla kez yakaladım.

"Sadece Mildred'in en çok sevdiği insanlarla çevrili olmasını istiyorum."

"Anlıyorum." Roman omzuma vurur ve sonra Meems'e dönerek kolunu uzatır. "Seni tekrar görmek çok güzel, Lucy."

Ona gülümser ve Roman, onu oturma odasına götürürken, onun söylediklerini duyabilmek için eğilir.

Callie kenarda duruyor, biraz kendinden emin değil gibi görünüyor.

Kollarımı açıyorum ve bir an tereddüt ettikten sonra, göğsüme çarpan bir hisle, bana doğru koşarak geliyor ve onu kucağıma alabiliyorum. "En sevdiğim kaleci nasıl?"

"Harika! Roman ve ben spor salonuna gittik ve herkes uyanmadan bu sabah stres atmak için hokey oynadık. Fee birkaç haftalığına geri döndü ve üniversiteden eve geldiği süre boyunca en sevdiğimiz filmleri birlikte izleyeceğiz."

"Şimdilik harika bir Noel olacak gibi görünüyor."

"Evet. Roman bu sabah yine Noel Baba kılığına girdi, ama ona onun olduğunu bildiğimi söyleme."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp hayali anahtarı bir kenara atıyorum.

"Bu sefer yanında elfler de getirdi mi?" diye sessizce soruyorum.

"Bugün izinli olduklarını söyledi." Gözlerini kısıyor. "Ve şimdi sen ve Dred bir aileniz, bu iyi bir şey çünkü Dred bir aileye layık

bir aileye sahip olmayı hak ediyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Onu yere indiriyorum ve o da beni ağacın yanına çekip hediyelerini gösteriyor. Roman'ın hediye verme becerisi her yere damgasını vurmuş. Callie ile neredeyse aynı büyüklükte dev bir doldurulmuş aksolotl, yeni hokey ekipmanları, kitaplar ve giysiler var.

"Vay canına, bu yıl gerçekten çok uslu olmuş olmalısın, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet." Başını sallayıp at kuyruğunun ucuyla oynuyor. "Lexi'nin Noel'de bebeğini doğurmasını umuyordum, böylece teyze olacaktım, ama bebeğin hala büyüdüğünü söyledi." Dudaklarını büzüyor. "Ama bilemiyorum, çünkü Lexi'nin karnı gerçekten çok büyük. Patlamak üzere olan bir balon gibi görünüyor."

Gülüyorum.

"Hayal edebiliyor musun? Birden patlar!" Elini patlama hareketi yaparak gösterir. "Ve konfeti yerine bir bebek çıkar." Bir an düşünür. "Sen ve Dred bebek sahibi olacak mısınız?"

"Callie!" Fee ortaya çıkar ve kız kardeşinin ağzını eliyle kapatır. "Üzgünüm! Bu aralar tamamen teyze olmaya odaklanmış durumda."

Callie kız kardeşinin elini çeker. "Onlar evli. Evli insanlar bebek sahibi olur," der savunmacı bir tavırla, burnunu kırıştırarak.

Everly başını sallar. "Sen ve Dred'in çok sevimli bebekleri olurdu."

"Lexi ve Roman'ın bebeği en sevimli olacak," diyor Callie. "Victor'a merhaba demeye gidiyorum." Ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor.

Everly kaba bir kahkaha atar. "Birinin duyguları var galiba." "Geçen yıl Connor'la düğün planlarını tamamlamıştı,"

"Onun on sekiz yaşına geldiğinde buz üzerinde evleneceklerdi."

"Pardon, ne dedin?" Callie'nin Victor'a sarıldığı yere bakıyorum, hala omzunun üzerinden bize bakıyor.

"Bana onların hayali törenini çizmemi bile istedi," diye sırrını paylaşıyor Fee.

"Öyle mi?" diye sorar Everly.

"Evet. Victor, Dred ile evlenene kadar resmim gururla duvarında asılıydı, sonra dolaba kaldırıldı." Fee bana bir bakış attı. "Ama tek boynuzlu ata bindiğin resim hâlâ duvarında asılı."

"Senin bakması zor birisi değilsin," diyor Everly, sonra bir anlığına gözlerini kapatıyor. Fee'nin kolunu tutuyor. "Neden bana sanat eserlerini göstermiyorsun?" Fee'yi uzaklaştırıyor.

Mildred yanıma yaklaşır. "O da neydi öyle?" "Görünüşe göre Callie benimle evlenmeyi planlıyormuş."

Güler, sonra Callie'nin çapraz bacaklı oturduğu ve Victor'a eskiz defterlerinden birini gösterdiği kanepeye başını sallar. "Görünüşe göre o aşk duygusu değişiyor."

"O, onun bebek bakıcısı olabilir," diye mırıldanırım. "On yıl bekle."

Aniden kapıda bir hareketlilik olur, ardından yüksek sesli kadınsı bir heyecan duyulur. "Hollis ve ben nişanlandık!" diye bağırır Hammer.

Mildred ve Lexi yüzüğü görmek için koşarak gelirler, ardından Fee, Everly ve Callie de gelir. Hammer'ın annesi ve Roman'ın eski sevgilisi Zara ile hayat arkadaşı North da oradadır. Aniden Noel bambaşka bir kutlamaya dönüşür.

Fırtına dinince, Roman, Hollis ve North ile birlikte kalırken, Victor kızların arasına çekiliyor. İlgiyi umursamıyor gibi görünüyor.

"Tebrikler dostum." Hollis'in kadehine kadehimi çakıyorum.

"Teşekkürler. Doğru anı bekliyordum ve başkası yine benim şöhretimi çalmak için araya girmeden harekete geçsem iyi olur diye düşündüm."

Başımı sallıyorum. "Bu konuda benim rolüm için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Her şeyi mükemmel yapma konusunda endişelenmeyi bırakmam gerekiyordu." Eggnog'unu yudumluyor. "Dred, bugün ikizlerle ona sürpriz yaptığını söyledi."

"Evet. Onlara oldukça bağlandı," diye açıklıyorum. "Onlar onu mutlu ediyor."

"Sen onu mutlu ediyorsun," diye cevapladı Roman.

"O sana iyi geliyor." Hollis omzuma vurur. "Harika bir sezon geçiriyorsun, kariyerinin en iyisi."

Takımımınla daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlaşıyorum ve istatistiklerim yükseldi. "O beni sakinleştiriyor." Mildred olmasaydı, bugün bir süre Meems'i eğlendirir, gündüz sarhoş olur, kötü filmler izler ve kendime acırdı. Bunun yerine, beni seven insanlarla —onu seven herkesle çevriliyim. Kalbim genişliyor ve

aynı anda daralıyor gibi hissediyorum. Sözleşme olmasaydı, o da benim onu seçeceğim gibi beni seçer miydi? Bunu öğrenmek için bu balonu patlatmaktan korkuyorum. Ama patlatmazsam patlayabilirim.

Herkes geldiğinde, oturma odasında toplanıyoruz. Mildred, kanepeler ve sandalyeler çok dolu olduğu için kucağıma yerleşiyor. Çocuklar puflarda uzanıyor.

"Gizli Noel Baba hediye alışverişi zamanı!" diye bağılıyor Roman.

"Evet!" Callie ayağa fırlar. "Hediyeleri ben dağıtabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin, evlat." Roman kızın saçlarını okşadı.

"Hediye alışverişi için hiçbir şey getirmedim," diye fısıldadı Mildred, aniden paniğe kapıldı.

"Her şeyi hallettim, canım. Endişelenmene gerek yok."

Bana bakar. "Bütün bunları sen mi planladın?"

Parmaklarımla yanağını okşarım. "Noel'in senin için özel olmasını istedim."

"Ne kadar sevimli bir kötü adam."

Gözlerindeki sıcaklık bana inanmak istememi sağlıyor. "İnsanlar öğrenip itibarımı mahvetseler bile umurumda değil."

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

"Hey! Halka açık yerlerde öpüşmek yok! Bu evin kuralı!" Callie şikayet eder.

Ben gülerim, Mildred yüzünü boynuma dayarken arkadaşlarımız kıkırdar.

Callie hediyeleri dağıtır. Mildred'in Gizli Noel Baba'sı ona Dewey için yeni bir tatil kıyafeti alır. Everly en sevdiği kitabın özel ciltli bir kopyasını alır ve Victor en sevdiği şarkıların piyano için düzenlenmiş yeni bir kitabı alır. Kutumu sallarım. Şüpheli bir şekilde hafiftir. Ambalaj kağıdını açarım ve dikkatlice içine bakarım.

"Ne oldu?" diye sorar

Mildred. "Hiçbir şey."

Kulağımın kepeklerini okşar. "Bunların rengi bana yalan söylediğini gösteriyor."

"Hediyen ne?" diye sorar Callie.

"Evet, Connor, ne saklıyorsun?" diye sorar Roman. "Bu sendin." Roman'ı suçlayıcı bir şekilde işaret ederim. O omuz silker. "Bu Gizli Noel Baba."

Karım kutuyu elimden almaya çalışırken herkes alay ediyor.

"Bunu yapmak istemezsin, hayatım."

"Oh, sanırım istiyorum."

"Daha sonra yalnız kaldığımızda pişman olabilirsin," diye uyarıyorum.

"Risk alacağım." Parmaklarını kaburgalarımın batırır, gıdıklanan yeri bulur — bunu bir keresinde dövmelemlerimi öperken keşfetmişti. Bu, kutuyu almaya çalışırken dikkatini dağıtmak için yeterlidir. Kucağımdan atlar ve kutudan nesneyi çıkarır, Hammer'a atar.

Hammer kahkahaya boğulur. "Mükemmel."

"Nedir o?" diye sorar Callie.

Hammer, sinir bozucu derecede sevimli, sırıtan, doldurulmuş sandviçi havaya kaldırır.

İstediğimden daha fazla insan gülüyor.

"Gülümseyen sandviç neden bu kadar komik?" Callie, sevimli bir şekilde farkında olmadan soruyor.

"Connor sandviçleri çok sever," diye açıklıyor Lexi.

"Oh." Sanki her şey çok mantıklıymış gibi başını sallıyor.

"Diğer sandviç durumundan pek de memnun değildi galiba," diye düşünür Mildred.

"Gençken aptalca bir şey yaparsın ve bunu asla unutamazsın," diye söyleniyorum.

Neyse ki	sandviç	sandviç	tartışması	bitiyor
	Roman	Roman	akşam yemeği için	masayı

kurma zamanının geldiğini duyurur.

Cebimde telefonum titriyor. Kız kardeşlerim iniş yaptıklarında bana haber vereceklerine söz vermişlerdi, ama arayan Isabelle ve Portia değil. Babamdan, sosyal medya paylaşımlarımla ilgili şikayet eden bir mesaj geliyor. Şimdilik cevap vermiyorum. Mükemmel bir günü mahvetmesine izin veremem. Telefonumu ceketimin cebine koyup ön salonda bırakıyorum. Meems, Mildred, ikizler ve ekibim var, önemli olan tek şey bu. Callie akşam yemeğinde Victor ve Roman'ın arasında oturuyor,

Everly de Fee'nin yanında oturuyor. Bu çocuklar arasında anında bir bağ kurulmuş gibi görünüyor. Hepsi ebeveynsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Kolumu Mildred'in sandalyesinin arkasına uzatıyorum.

Yanağıma öpücük kondurur. "Bugünü sadece benim için değil, ikizler için de bu kadar özel kıldığın için teşekkür ederim."

Ona gülümsüyorum. "Mutlu musun?"

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor.

"Güzel. Tek istediğim buydu."

Yine, sözlerim üzerine ifadesi değişir, ama bu sefer paniğe kapılmam. Kalbimdekileri görmesini istiyorum.

Yemek yiyoruz, gülüyoruz ve konuşuyoruz. Kendimi iyi hissediyorum. Hayatımın büyük bir bölümünü, bağ kurmaktan kaçınarak, bağ kurmaktan ve kaybetmekten korkarak geçirdim. Şimdi ise, bu bağları kalıcı hale getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum.

Meems akşam yemeğinden sonra yorgun düşer, bu yüzden arkadaşlarımıza teşekkür eder, hediyelerimizi toplar ve herkese veda öpücüğü vererek ayrılırız. Ayrılmadan önce Hammer ve Hollis'e nişanlanmalarından dolayı tekrar tebriklerimizi iletiriz. İkizler Meems'i arka koltuğa yerleştirirken, Mildred ve ben bagajı doldururuz.

"İkizleri bu gece geri götürmek zorunda mıyız?" diye sorar Mildred sessizce.

Kafamı sallarım. "Yarına kadar gerek yok, ama onlar henüz bilmiyor." Gözleri parlar.

"Eğer gece kalmak isterlerse, kalabilirler."

Bana sarılır. "Teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir hediye."

Yüzümü boynuna dayarken, onları sonsuza kadar yanımızda tutabileceğimizi, kendi uyumsuz ailemizi kuracağımızı söylemek istiyorum. Ama o zaman hayatının geri kalanını tatillerde ve diğer birçok günde benim ailemle uğraşarak geçirmek zorunda kalır. Ve hala bir sözleşmeyle bana bağlı. Bu yüzden bu düşünceyi kafamda saklıyorum ve onun arabaya binmesine yardım ediyorum.

Everly, eve dönerken Fee hakkında yeterince güzel şeyler söyleyemiyor. Meems'i misafir evine götürüyoruz ve geri döndüğümüzde ikizler oturma odasında oturmuş, hediyelerini düzgünce istiflemişler.

"Sanırım geri dönmeliyiz, değil mi?" diyor Victor, sesindeki üzüntüyü gizlemek için çaba sarf ederek.

Everly de aynı derecede mutsuz görünüyor ve ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdiriyor.

"Bu gece geri dönmek ister misin?" Mildred'in sesi hafifçe titriyor.

Birbirlerine bakıyorlar.

"Zorunda değil miyiz?" diye sorar Victor.

"Kontrol ettim, isterseniz gece burada kalabilirsiniz," diyorum.

"Burada mı?" Everly'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Sizinle mi?"

"Sadece isterseniz. Kendi yatağınızda daha rahat hissedecekseniz, bunu anlarız," diyor Mildred.

"Hayır. Hayır. Olmaz. O yataklar berbat, ama buradakiler çok güzel görünüyor." Everly Victor'a bakar. "Kalmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Başını sallar ve yutar, sesi çatlar. "Evet, lütfen." "Tamam, harika." Rahatlama göğsümdeki sıkışıklığı giderir. "Neden bu gece kalacağınız odaları seçip sonra film izleyelim."

Karar vermeleri sadece bir dakika sürer. Hepimiz rahat kıyafetler giyeriz, sonra patlamış mısır yaparız ve sinema odasında takılıp en sevdikleri tatil filmini izleriz.

Yatmak için merdivenleri çıktığımızda saat geç olmuştu. İkizler, bitmek bilmeyen heyecan ve aşırı yorgunluk arasında kalmış gibi görünüyorlardı.

Mildred ve benim odamızın koridorunun sonunda, birbirine bitişik odalarına girip kayboluyorlar.

Mildred, odamızın kapısı kapanır kapanmaz kollarını boynuma doladı. "Bu muhteşem Noel'i yaşattığın için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Eğer isteseydi ona dünyayı verirdim. Benim için kalırsa ona her şeyi verirdim — mecbur olduğu için değil, istediği için.

"Neredeyse mükemmeldi," diye fısıldadı, parmakları gömleğimin yakasına doğru kaydı. "Sadece bir şey eksikti."

Elimi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum. "Neydi o?"

"Sen." Gömleğimi pantolonumdan çıkarır. "İçimde."

"Bunu senin için düzelteyim, sevgilim." Bizim olanın daha fazlası olduğuna inanmama izin veriyorum. Bana borçlu değil, beni istiyor.

Birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz, o beni yatağa yönlendiriyor ve üstüne çekiyor. Ona yeterince yaklaşamıyorum, ellerinin tenimde hissettirdiği dokunuşlardan ya da yumuşak inlemelerinden ve iç çekişlerinden doyamıyorum. Onun sadece bedenini değil, kalbini de istiyorum.

ellerini tenimde hissetmekten, yumuşak inlemelerinden ve i ekişlerinden doyamıyorum. Onun her parçasını istiyorum, sadece vücudunu değil, kalbini de.

Prezervatife uzandığımda, o başını sallar. "Bu gece olmaz, lütfen."

Bunun zerine kalbim yine hızla çarpmaya başlar. "Emin misin?"

Mildred parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir. "Hap kullanıyorum. Sana güveniyorum ve seni tamamen hissetmek istiyorum."

Kalçalarımı hareket ettiriyorum, başım onun girişine dokunuyor. Tek yapması gereken kalçalarını hafifçe eğmek, ben de onu tek bir yumuşak hareketle dolduruyorum. Bu bir duygu seli ve ben mutluluğa düşüyorum. Beni çevreleyen sıcaklığına.

Ellerimle yüzünü erevelerim, birlikte hareket ederken gözlerimi onun gözlerine dikerim. Çok derine girmişim. Onun için çok uzağa gitmişim. Asla kurtulamayacağım. Kurtulmak da istemiyorum. Sonunda o muhteşem dalgalarla boşalır ve ben de onu takip ederim, baş döndürücü mutluluğa boğulurum.

Sonra onu temizler ve tüm ışıkları kapatırım. Ama yatağa girmeden önce telefonumu kontrol ederim ve Meems'in doktorundan yeni bir e-posta bulurum.

Bugün gelmesi pek normal görünmüyor, ama endişe dalgasını yenip e-postayı açar ve içeriğini gözden geçiririm.

Karanlık odada Mildred'in silueti, sessizlikte çarşafların hışırtısı eşliğinde otururken seçilebiliyor. "Connor, ne oldu?"

"Meems." "O

iyi mi?"

Kafamı kaldırıp karanlıkta onun gözlerine bakıyorum. "Ameliyat için uygun görüldü."

BÖLÜM 40

DRED

Meems'in ameliyatına kadar geçen hafta beklenmedik bir duygusal iniş çıkışlarla geçti. Connor, şefkatli, otoriter ve kavgacı davranışlar arasında gidip geliyordu. Stresi, keskin yorumlar ve yumuşak özürlerle ortaya çıkıyordu.

Noel, milyonlarca yıl ve bir ilişki öncesindeymiş gibi geliyor. Ona olan hislerim değişti. Sonunda kendim bir aile kurmak yerine, bir aileye kavuştuğumu hissediyorum. Onu ve Meems'i çok seviyorum. Bu muhteşem yer artık benim evim gibi hissettiriyor. Ve tüm bunların anlamından çok korkuyorum.

Kendimi ona bağlı hissetmek için çaresiz hissediyorum. Gündüzleri, o kendini kapatıyor, içine kapanıyor. Bu yüzden her gece, ışıklar söndüğünde, ona ulaşmaya çalışıyorum. Karanlıkta güvendeyiz, duygularımız arzusunun arkasında gizli kalabilir.

Ama bugün zamanım kalmadı.

Kocam yanımda oturuyor olsa da, çok uzaklarda. Her teselli girişimim kısa ve keskin bir reddedilmeyle karşılanıyor. Ailesi karşımızda oturuyor, güneşte geçirdikleri bir haftadan bronzlaşmışlar. Babası dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Julian ve Bryson işte, çünkü birinin işleri yolunda tutması gerekiyor.

Courtney bir dergiyi karıştırıyor, Isabelle yetişkinler için boyama kitabındaki karmaşık bir deseni boyuyor ve Portia bir romanı açık tutuyor, ama on dakikadır sayfayı çevirmemiş. Connor'ın dizi zıplıyor ve kol dayama yerine vuruyor.

Bileğimdeki saç lastiğini çekiştiriyorum. Noel arifesinden beri ikimiz de pek iyi uyuyamadık ve ben hem duygusal hem de fiziksel olarak bitkin durumdayım. Üstelik şu anda tüm bu gerginlikten boğulmak üzereyim. "Kahve içmem lazım. Bir şey isteyen var mı?" diye soruyorum.

"Buradaki kahve banyo suyu gibi tadı var," diye söylenir Courtney.

Isabelle boyama kitabını kapatıp ayağa kalkar ve kitabı sandalyeye koyar. "Ben de seninle gelirim."

Connor'a bakıyorum. "Sana bir şey getireyim mi?" "Gerek yok." Çenesi seğiriyor.

Kalbim acıyor. Ayağa kalkıp onun önüne geçiyorum, vücudumla herkesin görüşünü engelliyorum. Bakışları zıplayan dizine sabitlenmiş durumda.

Eğilip dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. "Uzun sürmez."

Onu ailesiyle yalnız bırakmaktan korkuyorum, ama beni dışlarsa onu koruyamam. Hala, acilen yapmamız gereken konuşmayı başlatacak cesareti kendimde bulamıyorum. Meems hayatta kalmazsa, benim mutluluğum artık önemli olmayacak, ve eğer hayatta kalırsa... şey, bu sözleşmenin bir parçası değildi.

Isabelle elini elime sokup sıkıyor. "Her şey yoluna girecek." "Seni ben teselli etmeliyim, tersi olmamalı."

"Sen Meems'e yakınsın. Benden daha yakın. O her zaman Connor'ı daha çok sevdi," diyor Isabelle.

"O onu anlıyor," diye mırıldanıyorum. Ben de anladığımı sanıyordum. Gerçek bir şey olmaya başladığımızı sanıyordum, ama şimdi emin değilim.

"Connor'ın içine kapanık olabileceğini biliyorum," diye fısıldıyor Isabelle, koridora doğru ilerlerken. "Ama şu anda korkuyor."

"Hepimiz korkuyoruz." Ve o benden uzaklaşıyor. İkisini de kaybedersem nasıl hayatta kalacağım bilmiyorum.

"Ama Connor hepimizden daha fazla," diyor yumuşak bir sesle. "Senin dışında, Meems onun bu kadar sevdiği tek kişi."

Midem burkuluyor, çünkü Connor beni sevmiyor. *Seviyor mu?* İçimdeki bir ses soruyor. Onun hayatındaki varlığım bizi birbirimize bağlayan şey. Öyle *değil mi?* Kendime hep böyle söylüyorum. *Ama neden?*

"Onu değiştirdin, Dred. Hem de çok. Meems ameliyatı atlatınca, iyileşecek. Sadece bu aşamayı geçmesi gerekiyor."

"Hepimizin geçmesi gerekiyor," diye onaylıyorum.

Beni sıkıca kucakladı. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Kolay olmadığınızı biliyorum."

Ailesi dağınık ama kız kardeşlerinin onu önemseydiğini biliyorum. O da onları önemsiyor. *Belki beni de sevebilir, diye düşünüyorum* ama aklım bunu kapatamadan.

Isabelle beni bırakıyor ve Tim Hortons'a ulaşana kadar koridorda yürümeye devam ediyoruz. Herkese kahve ve Timbits alıyorum.

Portia ve Connor kahveyi kabul eder, diğerleri fikrini değiştirir diye masanın üzerine bırakırım. Sonra tekrar bekleme süreci başlar, midemdeki düğüm giderek büyür, korkularım artar. Ameliyatın ikinci saatinde bir hemşire gelip son durumu bildirir. Duruşu ve ifadesi zaten kıpır kıpır olan midemi daha da altüst eder.

"Doktorlar kapakçığı değiştirmek için çok çalışıyorlar, ama durum kritik," diyor. "Lucy'yi kısa bir süre kaybettik, ama şimdi durumu stabil."

İçimdeki her şey donar.

"Hala valfi değiştirebilirler mi?" diye sorar Portia.

"Elinden geleni yapıyorlar," diye cevaplar hemşire.

Connor sertçe saçlarını okşar. "Bu onu iyileştirmeli, onu öldürmemeli!"

"Connor, kendine gel," diye bağırır babası.

Elimi nazikçe onun koluna koyarım. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, dövmelelerinin bir kısmı görünür durumdadır. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Yürüyüşe çıkmak istemiyorum! Doktorların işlerini yapmalarını istiyorum!" diye bağırır.

Ellerimi kaldırarak geri çekildim. "Onlara ya da bana bağırarak sonucu değiştirmeyecek."

Öfkesi hızla suçluluk duygusuna dönüşür ve gözlerini kaçıır.

Isabelle ve Portia gözleri gözleri fal taşı gibi açılır. Onun annesi utangaç, babası ise kendini beğenmiş görünüyor. Sanki bu patlama beklenen bir şeymiş gibi.

"Oğlumuzu affedin. Öfkeli biridir," diyor Duncan hemşireye.

"O acı çekiyor ve korkuyor," diye karşılık veriyorum. "Kendinize bir bakın." Dördünü işaret ediyorum, yan yana oturuyorlar, oğulları için yer yok.

"Onu bir adaya dönuştürdüğüünüzde ne bekliyordunuz?" Connor'a dönüp elimi uzattım. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

O da kabul eder, ama hala gözlerime bakmaz. Ve ben onun davranışlarının ardındaki nedeni bilmiyorum.

Koridorda, bakışları ayaklarında kalıyor, çenesi sıkı. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Bunu hak etmedin."

"Ben de, ve hayır, hak etmedim." Ona dönüyorum. "Ama bu gerçekten zor bir durum. Ne yapabilirim, Connor? Neye ihtiyacın var? Çabalıyorum, ama sen beni dışlıyorsun."

"Sadece onun yaşamasına ihtiyacım var." Beni göğsüne doğru çekiyor. "Onun kalmasına ihtiyacım var. Bunun son olmamasına ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, yanağım gömleğine sürtünüyor. Bencilce, ben de aynı şeyi istiyorum — sadece onun için değil, kendim için de. Çünkü o olmadan, biz ne yapacağız? Onunla konuşamıyorum. Beni kucaklıyor, ama daha fazlasını vermiyor.

Hastanede birkaç tur attıktan sonra bekleme salonuna geri dönüyoruz. Sonraki iki saat sonsuz gibi geliyor.

Doktor nihayet geldiğinde, Connor elimi sıkıca tutar, o kadar sıkı ki kemiklerim birbirine sürtünür.

"Başardı," diyor bize.

Oda topluca nefes verir. "Tanrıya şükür." Connor'ın yüzündeki gerginlik kaybolur.

"Ancak henüz tehlikeyi atlatmış değil," diye uyarıyor. "Önümüzdeki birkaç gün çok önemli, onu yakından takip edeceğiz."

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sorar Connor.

"Hâlâ anesteziiden çıkıyor, ama içeri girip merhaba diyebilirsiniz. Ancak ikiniz birden ve sadece bir dakika."

"Isabelle ile git," diyor Connor'ın babası düz bir sesle.

Connor itiraz etmez ve odadan çıkarken, kız kardeşinin peşinden giderken bana bakmaz.

Meems'in başardığına çok sevindim, ama bundan sonra olacıklardan ve Connor'ın bu olaydan sonra nasıl birine dönüşeceğinden korkuyorum.

BÖLÜM 41

CONNOR

Bu gece kalecimizi korumakta başarısız oldum. İki sayı gerideyiz ve Ryker, Romero ve Palaniappa benim berbat performansımı telafi etmek için iki kat daha fazla çalışıyorlar.

Sinirliyim ve konsantre olamıyorum. Meems beş gün sonra hala hastanede ve ben burada, evimden iki saatlik uçuş mesafesindeki buz pistindeyim. İlk kırk sekiz saatten sonra durumu düzeldi ve şimdi çok daha iyi. Bu yüzden onun ve karımın yanında olmak yerine takımımın yanında olmaya karar verdim. Uzaklaşmam gerekiyordu. Bir bakış açısı bulmak için. Mildred'den biraz uzaklaşmak için.

Ama ben performans gösteremiyorum. Bu yüzden Ottawa üçüncü periyodun ikinci yarısında tekrar gol atmaya çalıştığında, kalan soğukkanlılığımı da kaybedip onların en skorlu oyuncusuna faul yapıyorum. Kavgaya arıyorum, bu yüzden fırsatını bulduğumda onu en çok acıtacak yerinden vuruyorum. O da tepki gösteriyor ve bana eldivenlerimi çıkarmak için bir neden veriyor. Bu da beş dakikalık bir cezaya neden oluyor, ki bu da maçın bu aşamasında takımımın en son ihtiyacı olan şey.

Vander Zee beni öldürmeye hazır gibi görünüyor. Koç Forrest-Hammer'ı göremiyorum çünkü o locada, ama onun ne kadar etkilenmediğini tahmin edebiliyorum. Ottawa, benim cezamın sonunda tekrar gol atarak farkı açıyor. Geri dönemeyiz ve bu, iki maçta ikinci mağlubiyetimiz oluyor — playofflarda yerimizi garantilemek istiyorsak bu gidişatın devam etmemesi gerekiyor.

Soyunma odasına girdiğimizde ortam çok kasvetli. Romero omzuma vuruyor. "Fazla kafana takma. Başında çok şey var."

"Bu bir mazeret değil." Burada olmamalıyım, ama evde de olamam. Endişelerle boğuluyorum ve karımla konuşabilmeyi diliyorum. Ama dürüst olmaya çok korkuyorum.

Vander Zee diğer koçlarla birlikte içeri girer. "Bu takım, Hammerstein ve Hendrix kadroda olmadan da başarılı olabileceğimizi kanıtlamak için çok çalışıyor. Ama bu saçmalık, rakip takımın sizi sinirlendirmesine izin verip testosteron dolu çaylaklar gibi oynamanız, işe yaramaz. Böyle devam edersek playofflarda yerimizi kaptırabiliriz. Giyinin, dinlenin ve kafanızı maça verin ki iki gün sonra Montreal'i yenebilelim."

Bizi duş almamız ve üstümüzü değiştirmemiz için yalnız bırakıyor. Kutlayacak bir şey olmadığı için kimse dışarı çıkmak istemiyor. Bu akşamki maçla ilgili haberleri şimdiden tahmin edebiliyorum. İnsanlar eski halime döndüğümü sorgulayacaklar. Son birkaç ayın geçici bir durum olup olmadığını merak edecekler, cennette sorunlar olduğunu düşünecekler.

Haksız da sayılmazlar.

Meems'in burada kalma süresi on yıl daha uzayabilir ve ben rahatlamış ve sevinçli olsam da, bu sonucu planlamamıştım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü Meems'i tutmak, Mildred'i kaybetmek anlamına gelir.

Soyunma odasından çıktığımda, Lexi diğer koçlarla birlikte koridorda duruyor. Bakışları bana doğru kayıyor ve yüzündeki hayal kırıklığı benim kaldırılabileceğimden fazla. O her zaman benim tarafımda olmuştur, ama şu anda çok kızgın görünüyor.

Beni kenara çekiyor. "Başında çok şey olduğunu biliyorum, ama sen bundan daha iyi bir oyuncusun."

"Belki de değilim." Kafamdaki düşünceleri dile getiriyorum. "Belki de son birkaç ay bir şans eseri idi."

Karnının üstüne kollarını kavuşturur. "Onu kızdırmak için orada ne yaptığını biliyorum ve bu kadar alçaldığın tek neden, yüzüne öfkesini çıkarmak için birini arıyor olman. Büyükannenin ameliyatının stres kaynağı olduğunu ve bunun sadece onun iyileşmesinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum, unutma."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Lanet olsun." Diye homurdanır. "Mildred senin nasıl hissettiğini biliyor mu?" "Nasıl hissettiğim önemli değil. Bu anlaşmanın bir parçası değildi ve o daha iyisini hak ediyor."

Koç başını sallar. "Eğer gördüğü senin bu halinse, evet, sana katılıyorum. Kafanı topla, Connor. Sorunlarını çöz ve kişisel hayatını buz pistine taşımayı bırak."

Ona göz kırptım. "Bitirdin mi?"

"Aslında hayır." Yüzü sertleşir. "Kendi duygularınla yüzleşmekten çok korktuğun için hayatını ve kariyerini mahvetmek üzeresin. Burada bir şey kaybedecek tek kişi sen değilsin." Ve bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaşır.

Otele geri dönerim ve odama giderken koridorda Romero'ya rastlarım.

"Hey dostum, bugünkü maçın zor geçtiğini biliyorum, ama kendine fazla yüklenme," diyor. "Büyükanne'nin durumunun seni çok zorladığını biliyorum."

"Takımımın maçını mahvettiğim için affedilmeyi hak etmiyorum."

"Maçı tek başına mahvetmedin," diye karşılık verir. "Hepimiz oradaydık."

"Ben durumu daha da kötüleştirdim." Kartı sensörün üzerinden geçirdim.

Bir an sessiz kalır. "Ryker'in odasına gidip biraz takılacağım. Sen de gel. Bir sonraki maçın stratejisini konuşabiliriz."

"Kötü ruh halimi etrafa yaymasam daha iyi olur." Kapıyı omzumla açtım.

"Fikrini değiştirirsen, biz 626 numaralı odadayız."

"Değiştirmeyeceğim, ama teşekkürler."

Beni kendi nefretimle baş başa bırakıyor.

Telefonum bir mesajla titriyor. Cebimden çıkarıyorum, neredeyse babamdan bir mesaj gelmesini umuyorum, böylece onunla da tartışabilirim. Ama o benim maçlarımı izlemiyor.

SEVGİLİ EŞİM

Selam, nasılsın?

Mesaja uzun uzun bakıyorum. *Berbat durumdayım. Takımımı hayal kırıklığına uğrattım, Meems'i tekrar görebilmek için üç gün daha uzakta olacağım ve Meems tekrar iyi formuna kavuştuğunda seni terk etmek zorunda kalacağımdan eminim.*

SEVGİLİ EŞİM

Meems iyi bir gün geçirdi. Onu ayağa kaldırıp dolaştırıyorlar. Connect Four oynadık ve beni fena yendi. Doktorlar, iyileşmeye devam ederse önümüzdeki hafta taburcu edebileceklerini söylediler.

Lütfen cevap ver.

CONNOR

Bu iyi haber.

SEVGİLİ EŞİM

Seni arayabilir miyim?

CONNOR

Şu anda olmaz.

SEVGİLİ EŞİM

Takımla mı dışarıdasın?

CONNOR

Şu anda konuşamam.

SEVGİLİ EŞİM

İyi misin?

Cevap hayır. Hiç de iyi değilim. Korkuyorum. Her şeyi mahvediyorum. Ama aramızda saatler ve çok fazla kilometre varken ona gerçeği söyleyemem. Ve onun duygularının benimkilerle uyuşmayacağından çok korkuyorum.

CONNOR

İyiyim. Sadece konuşacak enerjim yok.

Noktalar üç kez belirip kayboluyor.

Cevap vermiyor.

Ben de bunu istemiştim. *Kahretsin.*

Ertesi sabah uçağa binerken, Flip'in telefonla karımla konuştuğunu duydum. Tabii ki ona gitmişti. O onu asla dışlamazdı. O, karımın en iyi arkadaşı, en çok güvendiği kişiydi.

Onu kaybettiğimde, Flip ona yardım etmek için yanında olacak. Ve ben, Meems'in korktuğu gibi, yalnız kalacağım.

BÖLÜM 42

DRED

"Bence tüm playoff maçlarını burada izlemeliyiz." Tally, Meems'in evindeki sinema odasındaki deri koltukta uzanmış, önünde tepside popcorn kasesi, elinde margarita ile oturuyor.

"Katılıyorum," diyor Rix.

"Aynı fikirdeyim!" Hammer, Rix'in yanındaki koltuğa oturur.

"Sezon dışında burada film geceleri düzenlemeliyiz," diyor Essie.

"Bu fikri çok sevdim!" Hemi, bacak dayanağını ayarlamak için düğmeye basar.

"Harika bir oda," diye katılıyorum. Ama hiçbir söz vermiyorum. Önümüzdeki hafta nasıl olacağını bilmiyorum, playofflar sırasında nasıl olacağını ise hiç bilmiyorum.

Connor, Ottawa'ya karşı oynadığımız berbat maçtan sonra beni araması yirmi dört saatten fazla sürdü ve tek sorduğu şey Meems'ti. Maç hakkında konuşmak istemedi, nasıl başa çıktığımı da sormadı. Evlendiğim Connor'ın nereye gittiğini bilmiyorum ve bu beni içten içe yiyor.

"Yarın çocuklar eve dönene kadar sabırsızlanıyorum." Rix, Tristan'ın ona gönderdiği kurabiye kutusunu etrafta dolaştırıyor.

"Eminim buzdolabındaki ürünler de onun dönüşünü heyecanla bekliyordur," diyor Tally, pek de fısıldayarak değil.

Rix kollarını havaya kaldırır. "Sadece bir kerelikti!"

"Unutulmaz bir kerelik," diye ekler Tally.

"İtiraf etmeliyim ki, bu uzun yolculukların büyük hayranı değilim, kadınsı yanlarım da öyle," diyor Hemi.

"Aynı. Batdick iyi biri ama orgazm sonrası sarılma konusunda çok eksiklikleri var." Hammer iç çeker.

Essie'nin gözleri parlar. "Hollis tam bir sarılma meraklısı, değil mi?"

"En büyükleri," diye onaylar Hammer.

Essie'nin yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir. "Nate de öyle. Muhtemelen çift kişilik yatak alabiliriz çünkü o bütün gece boyunca bana sarılır."

"Dallas kanepede üstüme uzanır ve hala yeterince yakın olmadığını söyler." Hemi güler.

"Tris ve ben her zaman sarılmakla başlarız, ama o bir fırın gibidir, bu yüzden onun kollarından kurtulmak için kıvrılmam gerekir. Ama o gece boyunca temas noktası ister ve ben her zaman onun kollarında uyanırım," diye itiraf eder Rix.

"Bu çok tatlı." Tally elini kalbine bastırır. "Her gece sarıldığım bir tam vücut yastığım var ve onu gerçek bir erkek arkadaşla değiştireceğim günü iple çekiyorum."

"Olacak," diye Essie onu teselli eder.

"Peki ya Connor? O da sarılmayı sever mi?" diye sorar Hemi.

"Şey... İkimizden sarılmayı seven daha çok benim, ama o da hoşlanıyor." Ama şimdi hepsini sorguluyorum. Her gece kolunu uzatıp beni yanına davet ediyordu — bunu kendi istediği için miydi, yoksa benim istediğim için mi?

Deplasman serisine gitmeden önceki gece, karanlıkta benimle sevişti ve kollarında uykuya dalmama izin verdi, ama gece yarısı uyandığımda onun benden uzaklaşıp yan dönmüş olduğunu gördüm. Ve ertesi sabah veda etmeden gitti.

Yakınlığına alışmıştım ve bunu doğal kabul etmeye başlamıştım — deplasman maçları sırasında kitaplarımın içine bıraktığı küçük notlar ve işyerime ansızın gelen öğle yemeği bu seri ile sona erdi. Artık sadece sessizlik ya da kısa, gergin konuşmalar var, çoğunlukla mesajlaşarak. Şakalar yok. Karşılıklı konuşmalar yok. *Karanlıkta seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum demek yok.*

Kendimi, bunun sadece Meems'in ameliyatının stresinden kaynaklandığını ikna etmeye çalışıyorum. Ama kendimi korumak için kendimi kapatma geçmişimi çok iyi bildiğim için yanıldığımı düşünmüyorum. Beni dışlayarak, benim her zaman kendimi koruduğum gibi o da kalbini korumaya mı çalışıyor? Keşke sözleşme aramızda bu belirsizlik duvarı olmasaydı da, içgüdülerime güvenmemi engellemeseydi.

Babes ve ben maçı izlemek için yerimizi alıyoruz ve bu gecenin iyi geçmesi için parmaklarımı çaprazlıyorum. Connor yarın eve geldiğinde ne olacağını bilmiyorum ve bir galibiyetin en azından onun ve takım için gerginliği biraz azaltacağını umuyorum. İlk periyot iyi geçiyor, Terror Montreal'i gol atamadan tutuyor ve bir gol atıyor. Bu eğilim ikinci periyotta da devam ediyor ve Connor kendini kontrol altında tutuyor gibi görünüyor. Bazı gergin anlar yaşıyor ama ceza almaktan kaçınıyor.

Ancak üçüncü periyodun yedinci dakikasında her şey ters gidiyor, Flip takılıp düşüyor ve başka bir oyuncu tarafından bariyere çarpıyor.

Arenada ve bu odadaki kadınlar arasında bir çığlık korusu yankılanır.

Tally, elinde kalan patlamış mısırı yere düşürdü. Gözleri ekrana kilitlendi, eliyle ağzını kapattı, gözleri korkuyla büyüdü.

Essie, onu teselli etmek için elini uzatırken bana bir bakış atar. "Ayağa kalkıyor. İyisi."

"Ya beyin sarsıntısı geçirirse? Ya geçen sezon olduğu gibi yine sahalardan uzak kalırsa? Ayak bileğini incittiğinde çok zor zamanlar geçirdi..." Etrafına bakarken sesi kesilir.

"Olay olduğunda onu ziyaret ettin mi?" diye sorar Hemi.

"Ona ev yapımı makarna ve peynir ile Good n' Plenty getirdim, çünkü bunlar en sevdiği şeyler." Tally ellerini ovuşturur. "Sadece onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Sorun değil, Tally. Ona karşı hislerin olduğunu biliyoruz," diyor Rix. "Ne?" Gözleri etrafta dolaşıyor. "Ben... ben... Ne diyorsunuz...?" Essie elini sıkıyor. "Sorun değil. Biz senin arkadaşınız."

Biz başımızı sallarken yüzünün rengi soluyor. "Hepiniz biliyor musunuz?"

"Uzun zamandır arkadaşız, Tally," diye açıklıyor Hammer. Alt dudağı titriyor. "Ne zamandır biliyorsunuz?" Hammer omuz silkiyor. Rix ve Essie birbirlerine bakışıyor.

Görünüşe göre aramızda gerçeği itiraf edecek cesareti olan tek kişi Hemi. "Uzun zamandır."

"Aman Tanrım, sence o biliyor mu?" Elini ağzına kapatır ve gözyaşları yüzünden akar. "Onunla bir daha yüzleşemeyeceğim. Çok utanıyorum."

Sonraki yarım saatimizi Tally'yi teselli ederek, onu duygusal uçurumdan kurtarmaya çalışarak geçiririz. Onun için kalbim acıyor, özellikle de Rix'ten Flip'in muhtemelen birkaç maç boyunca beyin sarsıntısı nedeniyle oynayamayacağını öğrendikten sonra.

Toronto, son iki dakikada bir gol farkla maçı kaybeder ve bu deplasman serisinde 0-3 geride kalır.

Gecenin sonunda, kızlar gözyaşları içinde Tally'yi eve götürürler ve ben de yukarı çıkarım. Aylardır uyuduğum yatak odasında durur ve burada daha ne kadar kalacağım diye düşünürüm.

Pijamalarımı giyip Connor'ı arıyorum. Telefonu açtığında şaşırılmış olmaktan nefret ediyorum.

"Selam." Tek kelime, ama ses tonu çok şey anlatıyor. Kısa, kesik ve temkinli.

Sanki Eylül ayına geri döndük gibi hissediyorum, o ay kapıma bir sözleşme ve finansal sorunlarımı çözmenin bir yolunu sunmak için gelmişti. "Nasılsın?"

"İyiyim. Meems nasıl?"

"Her geçen gün güçleniyor." Bu doğru. En güzel şekilde toparlanıyor.

O içini çekiyor. "Doktorlar da öyle diyor, senden de bunu duymak güzel."

"Bu akşamki maç için üzgünüm."

"Olan oldu."

Yastığını göğsüme sıkıca sarıyorum, onunla yüzleşebilmeyi, onu dürüst olmaya zorlayabilmeyi diliyorum. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Ne dememi istiyorsun, Dred? Berbat bir seri geçirdik ve bunun çoğu benim hatam, şimdi de en skorer oyuncumuz sakatlık nedeniyle oynayamıyor." Ses tonunda hayal kırıklığı belirgin. "Bak, seninle bunu tartışacak vaktim yok. Berbat bir hafta geçirdim. Yorgunum ve sabah erken saatte uçağımız var."

Hâlâ bana Dred dediği gerçeğine takılıp kaldım. O bana sadece tam adıyla, sevgilim ya da küçük baş belası diye hitap eder.

Boğazını temizledi. "Yarın görüşürüz." "İyi yolculuklar," dedim donuk bir sesle.

"İyi geceler." Telefonu kapatır.

Yastığının etrafına kıvrılıp, bu yatak odasında geçireceğim son gece olduğuna kendime söz veriyorum. Meems kendi başına idare edebilecek duruma gelene kadar bekleyeceğim, ama sonra gitmek zorundayım. Connor'ın babasının beni suçladığı şeyin bir parçası olmaya izin vermeyeceğim.

Bu planın her şeyinden nefret ediyorum, ama daha kötüsünü de atlattım.

BÖLÜM 43

CONNOR

Eve vardığımda ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

İlk yapmam gereken şey, Meems'i görmeye gitmek, çünkü o şu anda evde, ama kafam çok karışık ve onun, deplasman serisi sırasında oyunum ve tavırlarımdan duyduğu hayal kırıklığıyla başa çıkamıyorum. Bu yüzden asansörle yukarı çıkıp valizimi boşaltıyor, duş alıp duygularımı kontrol altına alıyorum.

Son üç maç, kariyerimin en kötülerinden bazılarıydı. Sanki evren bana tek bir iyi şey vermiş, sonra da dengelemek için diğer her şeyi elimden almak istemiş gibi.

Yatak odama giriyorum, karımın çilek kokulu losyonunun rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Çantamı bırakıyorum, odayı incelerken kıyamet havam daha da kararıyor, bir şeylerin yolunda olmadığını fark ediyorum.

Dewey'in kafesi kaybolmuş.

Midem zaten düğümlenmiş halde banyoya geçiyorum. Mildred'in eşyaları makyaj masasından kaybolmuş. Giyinme odasının kapılarını açıyorum. Onun için aldığım her şey düzgün sıralar halinde asılı duruyor, ama onunla birlikte getirdiği en sevdiği eşyalar ve iş kıyafetleri yok. Şifonyerin içindekiler de aynı şekilde.

Koridoru geçiyorum, endişe ve öfke içimde savaşıırken yatak odasının kapısını açıyorum. Dewey şaşkınlıkla homurdanıyor. Rahatlama hissi hızlı ve şiddetli bir şekilde geliyor, ardından daha fazla öfke geliyor. O gitmiş, ama kalmış.

Çünkü mevcut durumu kapsayan bir madde içermeyen bir sözleşmeye bağlı. *Eğer ayrılırsa, parayı alamaz.* Ve bu benim için adil olmaz mı? Onu bu duruma ben soktum. Bir fırsat gördüm ve onu, şartlar ve zamanı için tazminat vaadiyle kendime bağladım.

Babam yine haklıydı. Tabii ki benim saçmalıklarımından bıkmış. Ben de bıktım. Ailemin ve ekibimin günah keçisi olmak yorucu. Ama kendimi, herkesin beklediği kötü adam olmak, kahraman olmaya çalışıp başarısız olmaktan daha iyi, en azından daha güvenli olduğuna ikna ettim. Ya da sadece kendim olmaktan.

Mildred benim karım ve burası ailemin evi, ama o burada yokken burada olma hakkım olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden yatak odamıza, benim yatak odama geri dönüyorum, çantamı boşaltıyorum ve bara geçiyorum. Viski durumu iyileştirmeyecek, ama hayatımı mahvettiğimi unutmama yardımcı olabilir.

Mildred'in en sevdiği kristal bardağa üç parmak kadar viski doldurup, onun sevdiği koltuğa oturuyorum. Artık bitti. Bunu sağladım. Telefonum bir mesajla titriyor, sonra bir tane daha, bir tane daha. Cebimden çıkarıp, rahatsız etmeyin moduna almaya hazırlanıyorum, çünkü kimseyle uğraşacak havamda değilim, ama mesajlar kız kardeşimden geliyor.

ISABELLE

Evde misin?

Haberleri gördün mü?

Bu bir yalan olmalı.

Onun numarasını çeviriyorum, şimdiden fırtınaya hazırlıklı olarak. Bana mesaj attığına göre durum kötü olmalı.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, telefonu açar açmaz.

"Gördün mü?"

"Az önce eve geldim, ondan önce uçaktaydım, sonra arabamdaydım, yani hiçbir şey görmedim. Ne oldu Izzy?" Son serideki kötü performansıyla babamın radarına girmiş olsam şaşırmam, her zaman Grace adını lekeliyorum.

"Bu gerçek olamaz. Sahte olmalı." Hıçkırarak ağlıyor.

Şakaklarımı ovuşturup ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum. Hayatımı berbat hale getirmek Isabelle'in suçu değil. "Ne sahte olmak zorunda ki?

sahte olması gereken şey nedir?"

"Babamın fotoğrafları var ve, ve... ve, aman Tanrım, sanırım kusacağım, Connor." Telefonu yere düşüyor ve ardından hıçkırıklar geliyor.

"Izzy? Babamın ne fotoğrafları?" Onu hoparlöre alıp Grace adını hızlıca arattım. Buzdaki son performansıyla ilgili birkaç sonuç çıktı, ama bunlar babamın gölgesinde kalmıştı. "Oh, lanet olsun."

"Bu gerçek değil," diyor, sesi şimdi biraz daha sakin. "Bu derin bir sahtecilik. Biri bunları yapmak için yapay zeka kullanmış. Babam böyle bir şey yapmaz."

Kız kardeşimin babama olan inancını kıskanıyor muyum, yoksa kafasını kuma gömmek istemesi nedeniyle ona acıyor muyum, bilmiyorum. Annemin ne kadar dehşete düşmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Görüntüler, pürüzlü olsa da, çok ağır. Bunların babam olduğu ve resimlerdeki sarışın, çok daha genç kadının annem *olmadığı* çok açık. Uygunsuz pozisyonlar da açıklanamaz.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu onun sekreteri mi?"

"Bu gerçek değil," Isabelle neredeyse yalvarırcasına söyler. "Bu bizi mahvedecek."

"Babamızı mahvedecek," diye düzeltiyorum. Ve muhtemelen Grace adını lekeler.

Ailemiz büyük bir skandalla karşı karşıya kalacak.

"Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle, Connor," diye yalvarır kardeşim.

"Her şey yoluna girecek. Medyada yer aldığım tüm zamanları düşün.

Hiçbir şey olmuyor. Sen bir Grace'sin. Bu senin zırhın."

"Şu anda zırh gibi gelmiyor. Lanet gibi geliyor." "Biliyorum.

Ama bunu atlatacağız, Izzy."

"Tanrım, Julian az önce eve geldi. Berbat durumdayım. Beni görmeden önce kendimi toparlamam lazım. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Ben cevap veremedi telefon kapattı.

Dünyam etrafımda parçalanıyor gibi hissediyorum. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Babama tek bir mesaj gönderiyorum, bir ok atıyorum.

CONNOR

Şimdi kim utanç verici?

BÖLÜM 44

DRED

Arabamı park ettim ve bileğimdeki saç lastiğini birkaç kez çektim. Artık yumurta kabukları üzerinde yürümek ya da bu belirsizlik içinde yaşamak yok. Bu da kocama karşı çıkmak anlamına geliyor. Cevapları olmayan sorularla kafamı kurcalamaya devam edemem.

"Bana güç ver" diye mırıldandım, arabamın sıcaklığından ayrılıp ısıtılmış garaj zeminine adım attım.

Bu konfor düzeyine alışmak çok kolay oldu. Zamanımı, malikanede dolaşarak, merdivenleri yavaşça ikinci kata çıkararak, parmaklarımın altında hissettiğim tırabzanların dokusunu ezberleyerek geçiriyorum. Aylardır her gece uyuduğum yatak odasına yaklaşıırken midem bulanıyor.

Connor'ı kalbime bu şekilde sokmak istememiştim, ama şimdi bu belirsizlik içindeyim ve tek bir çıkış yolu var. Yatak odasının kapısı aralık. Derin bir nefes alıp kapıyı itiyorum.

Kocam en sevdiğim koltuğa oturmuş, yarısı boş bir viski bardağı tutuyor ve her yönüyle öfkeli, asil bir milyarder oğlu gibi görünüyor. Ona ayağa kalkmasını, kollarını açmasını ve bu hafta beni dışladığı için özür dilemesini, çok bunaldığını, benim kadar korktuğunu söylemesini istiyorum. Ama o oturmaya devam ediyor, çenesi sıkı, gözleri boş.

Onu çoktan kaybettim.

Ya da belki de onu hiç sahip olmadım.

Ama soruyorum, çünkü bir sonraki adımımı bilmem gerekiyor. "Biz birbirimiz için kimiz?"

O, ifadesiz bir yüzle koltuğunun koluna işaret parmağıyla hafifçe vurur. "Sen benim karımsın, ben de senin kocanım."

"Demek istediğim o değil."

Meems'in ameliyatından önce, derin ve gerçek bir şeye doğru ilerliyormuşuz gibi hissediyordum, ama şimdi altımdan halı çekiliyor.

Yine. Hala. Hayatımın hikayesi bu.

"O zaman ne demek istiyorsun, Dred?"

Takma adım kalbimi bıçak gibi kesiyor. Tek bir kelimeyle küçültüyor, önemsizleştiriliyorum. Bana kasten zarar veriyor, beni uzaklaştırıyor. Ama benimle kötü adam olamaz. Ne kadar acı verse de, ondan gerçeği öğrenmeden çekip gitmesinin zevkini ona yaşatmayacağım. "Bana karşı ne hissediyorsun, Connor?"

Çenesi seğiriyor ve parmakları koltuğun kollarına bastırıyor, ama sessiz ve inatçı kalıyor. Şimdi onda babasını görüyorum ve bu beni korkutuyor.

Ama yine de yaklaşıyorum, sanki korkmuş bir hayvanı köşeye sıkıştırıyormuşum gibi hissetsem de.

"Bana karşı ne hissediyorsun, Connor?" diye tekrar soruyorum.

"Minnettarlık." Bacaklarını çaprazlayıp tekrar açıyor. "Bana en değerli kişiyi geri verdin."

Bu, amaçlandığı gibi canımı yakıyor. Bir sonraki sorum boğazımı yakıyor. "Son birkaç aydaki mutluluğumun ne kadarı doğrudan Meems'le ilgiliydi ve ne kadarı aslında benimle ilgiliydi, Connor?"

"Seni mutlu etmek Meems'i mutlu etti," diyor basitçe, sanki bu çok açıkmuş gibi.

Sanki başka bir şey yokmuş gibi. Sanki aylardır aynı yatağı paylaşmamışız gibi. Sanki her gece beni değerliymişim gibi kucaklamamış gibi.

"Peki ya sen? Bu seni mutlu etti mi?" "Benim mutluluğumun önemi yok, Dred."

"Bana öyle demeyi kes!"

"Neden? Herkes sana öyle diyor." "Sen herkes değilsin!"

Omuzlarını silkiyor. "Ama ya öyleyse?"

"Neden beni böyle dışlıyorsun?"

"Dışlamıyorum," der düz bir sesle.

"Öyle yapıyorsun," diye tartışırım. "Şu anda yaptığın her şey, bana babanın beni suçladığı her şey gibi hissettiriyor." Ve Connor'ın kalbinde ve kafasında olanlardan kaçabilmesi için kendimi kullanmasına izin vermeyi reddediyorum. Bir şey olduğunu biliyorum.

Boğazı titrer ve başını omuzlarında sallar. "Bir sözleşme imzaladın. Maddi güvenlik için benimle evlenmeyi kabul ettin. Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım." Aramızda eliyle bir hareket yapar, sesi duygusuzdur ve kalbimi parçalamaya devam eder. "Bu hiçbir zaman gerçek olmadı. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. Sen de öyle yaptın."

Her kelime, çocukluğumdan beri iltihaplanmış açık bir yaraya tuz basılmış gibi hissettiriyor. Onarılması imkansız kadar kırılmış küçük kız. İnsanların evlerine götürdükleri ve her zaman hayal ettikleri kızları olmasını umdukları kız. Ama ben hiç öyle olmadım. Bir yetişkinin bana bakacağına, beni öncelikli tutacağına güvenebilen yanım paramparça olmuştu.

Ben bir
hayırseverlik
vakasıyım.
Kırılmış.
Gereksiz.

Her zaman öyleydim. Herkes gibi Connor da benim için üzülüyordu. Beni, kalbini çalan tek kişiyi mutlu etme şansı olarak gördü. Ve benim tüm zayıflıklarımın sonuna kadar yararlandı. Yumuşak, kusurlu kalbimi bana karşı kullandı.

Başını eğip gözlerini benden saklıyor. Onun duygularıyla olan bağımı koparıyor. Ama şimdi kızgıyım. Kırık geçirdiğim onca yıl, başkalarında bunu nasıl fark edeceğimi öğretti bana. Ve yalan söylenmesinden nefret ederim.

Bu bir sözleşme olarak başladı, ama bir noktada işler değişti. Connor gerçeği kabul etmek istemiyor olabilir, ama ben onun yerine getirmesi gereken bir yükümlülükten daha fazlasıydım, o da daha iyi bir hayata giden bir biletden daha fazlasıydı.

Ona aşık oldum. Milyarderin öfkeli oğlu değil. Buz üzerinde kötü adam olan ve kendisi hakkında zaten inandığı şeyi doğruladığı için tüm olumsuz ilgiyi memnuniyetle karşılayan hokey oyuncusu değil. Bana evlilik sözleşmesini uzatan bu kapalı karakterli adama aşık olmadım.

Kendi başıma kurtulamadığım anıların çukuruna düştüğümde bana bakan adama aşık oldum.

Bana Noel hediyesi olarak ikizleri verdi.

Sevdiğimi bildiği bu evde bana bir oda verdi. Benimle masa oyunları oynadı.

Bana kitap okudu.

Beni kucakladı.

Benimle sevişti.

Hayallerimi gerçeğe dönüştürdü. Bir aile kurabilme ihtimaline inanmamı sağladı. Sevilebileceğime inanmamı sağladı.

Ve onun bu kadar umursamaz olmasına kızgınım. Her şeyi benden ve kendinden alıp götürüyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı çok keskin kenarlı bir şeye dönüştürüyor, sanki hiç var olmamış gibi onun tüm iyi yanlarını siliyor.

Çenesini sıkıyor ve koltuğun kollarına tutunuyor. Onun gerçeğinin bir kısmını kabul etmesini bekliyorum.

Ama bunun yerine kalbimi ikiye bölüyor.

"Seni burada istemiyorum."

BÖLÜM 45

CONNOR

Onun sesindeki acıyı ya da kendi duygularımın acısını kaldıramıyorum. Mildred, ailemi ya da onu vuracak olan fırtınadan habersiz, çünkü o da Grace soyadını taşıyor. Keşke ona gerçeğin bir parçasını anlatabilsem, ama bunun ikimize de ne faydası olur ki? Bu, onun istediği bir hayat değil. Ben, onun bağlanacağı kişi değilim.

Aramızda uzanan sessizlik işkence gibi, ama onun sonraki sözleri ruhumu parçalıyor.

"Senin babanından daha iyi olduğunu sanıyordum." Sesi duygudan çatlıyor. "Sen daha iyi bir yalancı değilsin, ama aynı derecede acımasısın."

Son cümleyi duyunca başımı kaldırıyorum.

Sevdiğim tüm yumuşaklık ortadan kayboldu. Ona, bana, benim için ifade ettiği şeye yaptıklarımın da anlaşılacağı gibi, güzel şeyleri mahvediyorum.

Soğuk bakışları benimkilerle buluşur. "Sana acıyorum."

"Acımamalısın." Onun öfkesinden başka bir şey hak etmiyorum. Arkasını dönüp dışarı çıkar.

Onun yatak odasına koşup kalması gerektiğini söylememek için tüm irademi kullanıyorum. Gidemez. Yerine getirmesi gereken bir yükümlülüğü var.

Ama bunu zaten yapmadı mı?

Meems'in kalbini onardı, ona savaşmaya devam etmesi için bir neden verdi. Bunun için ona sonsuza kadar minnettarım, bu yüzden onu kalmaya zorlayarak ona daha fazla acı çektirmek, ona gereksiz bir işkence gibi geliyor. Zaten şu anda kendimden yeterince nefret ediyorum.

Yarım saat sonra, koridorda bir hareketlilik oluyor. İkimize de iyilik yapıp olduğum yerde kalıyorum.

Sonunda Cedrick kapıda belirir, yüzünde üzüntü dolu bir ifade vardır. "Bayan Grace kişisel eşyalarını aldı ve malikaneden ayrılmaya hazırlanıyor."

Midem sanki içini dışına çıkarmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum.

"Cesaretimi mazur görün, belki onunla konuşup kalmasını rica etseniz?"

"İsterse gidebilir."

Uzun bir süre orada durduktan sonra boğazını temizledi. "Madam Grace şu anda onunla konuşuyor. Sizin aşağı gelmenizi istedi."

Buna hazırlanmak için zamanım olacağını sanmıştım. Her bandajı birden söküp tüm yaraların aynı anda kanamasını sağlamak daha iyi olur. "Hemen aşağı iniyorum."

Beni yalnız bırakıyor.

Yirmi dakika daha oyalanıyorum, ama Meems'in bana gelmesini istemiyorum.

Merdivenlerden aşağı indiğimde beni oturma odasında bekliyor. Üzgün ya da zayıf görünmüyor, iki haftadan az bir süre önce kalp ameliyatı geçirmiş gibi de görünmüyor. Öfkeli bir melek gibi görünüyor.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Onun emirlerine uyuyorum. Boğazım düğümleniyor, ağzım kuruyor, gözlerim yanıyor. Hayatımı mahvettim ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Onun hayal kırıklığını ve öfkesini hak ediyorum.

"Ne zaman kendini sabote etmeyi bırakacaksın?" "O beni terk etti," diye aptalca belirtiyorum.

"Neden onu uzaklaştırıyorsun?"

"Babam yüzünden ailemiz rezil olacak. Mildred'in de bunu yaşamasına gerek yok." Bu, hiçbir değeri olmayan zayıf bir bahane.

"Babanın aptalca seçimleri onun kendi kararı ve evet, ortalık karışacak, ama sanki o bunu daha önce yaşamamış gibi. Şimdi tekrar dene, bu sefer doğruyu söyle."

"Mildred Eylül ayında maddi sıkıntılar yaşadı." "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Açıklıyorum." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Onun sana ne kadar değer verdiğini ve senin de ona ne kadar değer verdiğini gördüm, bu yüzden ona bu durumu halledeceğimi söyledim... tabii benimle evlenmeyi kabul ederse. Senin benim yalnız kalacağımı düşünmeni istemedim, bu yüzden ona bir sözleşme imzalatım."

Meems bana en yakın nesneyi fırlatır, ki neyse ki bu bir kutu mendildir ve kırdığına pişman olacağı bir şey değildir. Ayrıca nişan alma becerisi de çok kötüdür, bu yüzden nesne koluma çarparak yere düşer. "Ona bir sözleşme imzalatmışsın?"

"Senin için yaptım! Mutlu olmanı istedim!"

"Dred'in senin kız arkadaşın olması beni çok mutlu ederdi. Onu karın yapmana gerek yoktu."

"Aksi takdirde benimle kalmazdı! Kendi ailem bile bana tahammül edemiyor."

"Seni aptal, gülünç adam. Her şeyle savaşırsın, değil mi?" O iç geçirip başını sallar. "Alternatiflerin olsa bile, her şeyi zor yoldan yapmayı başarırsın."

"Başka ne seçeneğim vardı ki?"

"En başta benim önerdiğim şeyi yapıp ona çıkma teklif edebilirdin," diye işaret eder.

"Asla evet demezdi. En yakın arkadaşı benden nefret ediyordu." Onun beni terk ettiğini ve nedenini öğrendiğinde yine şimdiki zaman olacak.

"Seninle evlenmeyi kabul etti," diye tartışır

Meems. "Sadece başka seçeneği olmadığı için."

"Öyle mi?" Meems başını sallar. "Her zaman ve sonsuza kadar zor yoldan. Sen küçük bir çocukken bile."

"Hiçbir şey değişmemiş, belli ki."

"Kapa çenenini ve dinle," diye bağırır

Meems. Aptal ağzımı kapatırım.

"Bir olay vardı." Gözlerini tavana çevirip ayrıntıları hatırlamaya çalışır.

"Her zaman bir olay olurdu," diye yardımcı olmaya çalışıyorum.

Bana bir bakış attı. "Baban her zaman yaptığı harika şeyleri herkesin kutlaması için bir parti vermek isterdi ve sen ve kız kardeşlerin her zaman sergilenirdiniz. Kız kardeşlerin bunu severdi."

elbiseler, en azından ilk birkaç saat için, çünkü prensesmiş gibi davranabilirlerdi."

"Masal onlar için işe yaradı," diye mırıldandım.

"Bir süreliğine, evet. Ama senin için hiç işe yaramadı. Kostümlerden nefret ediyordun. Tek istediğin hokey oynamakken, minyatür bir yetişkin gibi görünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordun." Üzüntüyle başını salladı.

Buz pateni yapabilmek için her şeye katlanırdım, ama partilerden hep nefret ederdim. İnsanları, sosyalleşmeyi, kendim olmayan biri gibi davranmayı nefret ederdim.

"Bir gece giyinmeyi reddettin. Annen çok kızmıştı. Baban çok meşguldü, çünkü Tanrı korusun, o sadece isimde ebeveyn değildi. Personel seni ikna edemedi. Ve bir fırsat gördüğün anda kaçıp saklandın. Seni bir saatten fazla aradılar."

O geceyi şimdi hatırlıyorum. Hokey maçı vardı, ama ailem partiyi daha önemli görmüştü. Nasıl olacağını biliyordum. Saatlerce sandalyelerde bebekler gibi oturmak, hareket edememek, koşamamak, oynayamamak, eğlenememek. Buzda zaman geçirememek. "Babamın ofisine saklandım."

"Ve babanın en sevdiği heykelini kırdın," diye ekliyor.

Babam öfkelenmiş, yüzü kızarmış ve çok sinirlenmişti. Bağırılmış, azarlamış ve beni o kadar sert dövmüştü ki, günlerce oturmak bile acı veriyordu.

"Yine de partide oturmak zorunda kaldın ve bir hafta boyunca hokey oynama hakkını kaybettin."

O kısmı da hatırlıyorum. Sıkıntı beni neredeyse öldürüyordu.

"Sen her zaman yaramazdın, Connor. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu, bir de sana uymayan şeyleri kabul etmemendir. Ama başın belaya girdiğinde, bir çıkış yolu aramazsın, daha da büyük bir karmaşa yaratmanın yolunu ararsın. Tek yapman gereken Mildred'e gerçeği söylemekti. Ona olan hislerini kabul edebilirdin, ama bunun yerine, onu küçük düşürmek ve dışlamak için elinden gelen her şeyi yaptın."

O haklı. Ben de aynen öyle yaptım.

Meems'in yüzü yine hüzünlü bir ifadeye büründü. "Ona bakışını gören herkes senin ona aşık olduğunu anlar. Tek yapman gereken ona söylemekti

ona söylemekti, o da senin olacaktı. Şimdi bozduğun şeyleri düzeltmek için on kat daha fazla çabalamak zorunda kalacaksın."

"Onu hak etmiyorum."

"Şu anda davrandığın şekilde, hayır. Bu kendini sabote etmektir, Connor. Kariyerinde, ailenle, takım arkadaşlarınla bunu yapıyorsun. Bunu yapmadığın tek kişi *bendim*. Ama şimdi buradayız. *Beni* mutlu etmek bahanesiyle hayallerindeki kadınla evlendin. Mildred'e olan duygularını en başından itiraf etmeliydin, çünkü kendine dürüst olursan, bu duygular onu sözleşmeye bağlamadan çok önce vardı."

"Onun iyi bir insan olduğunu biliyordum." "Ve ondan hoşlandın!"

"Ondan hoşlanıyordum," diye isteksizce kabul ediyorum. "Ve ona aşık oldun!" Ellerime bakıyorum.

O içini çeker. "Tek yapman gereken o sözleşmeyi yırtıp atmaktı.

hepsi bu."

"Ama o zaman o giderdi," diye fısıldarım.

"Hayır. Senin korktuğun şey buydu. Bu yüzden kendini riske atmak yerine kendini riske atmak yerine, bunun gerçekleşmesini sağladın." Meems bir an durur, bu gerçeği kabul etmemi bekler. Sonunda başımı sallar. "Yaptığın hatayı düzeltmek mi istiyorsun? *Kendinle* gurur duyacağın bir şey yap, böylece diğer insanlar da seninle gurur duyabilir."

Sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü. Yumuşak, yıpranmış eli omzuma kondu ve eğilip dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Kendi kalbini kırmayı bırak."

BÖLÜM 46

DRED

Kalp kırıklığına iki parmak aşağı veriyorum. Daireme geri taşınmak hem doğru hem de yanlış geliyor. Ve artık o benim; benim malım. Vazgeçmeyeceğim bir düşün hediyesi.

Bir saat önce duşta ağlarken temizlikçi kadın içeri girdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Görünüşe göre Connor, sanki buna hazırmış gibi, iki haftada bir birini toz almaya ve süpürmeye getiriyormuş. Sanki benim eninde sonunda gideceğimi bekliyormuş gibi. Çünkü benim kalmak istemeyeceğime inanıyormuş. Ve şimdi buradayım, kalbim paramparça, kendi korkuları yüzünden beni bu kararı almaya ittiği için hayal kırıklığına uğramış ve kızgınım.

Kapım çalındı ve sonra kapı açıldı çünkü Flip için güvenlik mandalını açık bırakmıştım. Elinde market poşetleri ve kocaman bir kutu dondurma vardı.

Gözyaşlarıma boğuluyorum.

Market poşetlerini ve dondurmayı en yakın yüzeye koyar ve kollarını açar. Kollarının arasına düşerim ve gömleğine ağlayarak sığınırım.

"Üzgünüm." Derin bir nefes alır. "İstersen onu pataklarım."

"Belki..." Hıçkırırım.

Beni kaldırıp ayaklarım havada sallanacak şekilde kanepeye taşır. Rahat bir pozisyona yerleştirildikten sonra, gömleğine ağlamaya devam ederim. Kısa bir an için, ona olan hislerimin sadece platonik olmamasını dilerim. Flip de kırılmıştır, ama en azından beni sevdiğini *biliyorum*, hayallerimin erkeği olmasa da.

Sonunda nefesimi tam olarak alabildiğimde ve konuşmaya çalıştığımda hıçkırık tutmadığımda, Flip ikimize birer içki getirir, iki kaseye yarı erimiş dondurma doldurur ve yanıma oturur, koluna sarılmama izin verir.

Her şeyi açıklamaya fırsat bulamadan, kapı tekrar çalınır. "Merhaba?" Rix'in sorgulayan sesi koridordan duyulur.

"Belki Flip evi kontrol ediyordur," diyor Tristan.

"Buradayız!" diye sesleniyorum.

Birkaç saniye sonra Tristan ve Rix oturma odasına gelirler, Tristan elinde muhtemelen Flip'in haftalık yemek planındaki yiyeceklerle dolu birkaç kap taşır.

Rix'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Dred? Ne oldu? İyi misin?"

"Connor ve ben ayrıldık."

"Ne? Neden? Ama o sana çok aşık." Beni kollarına sarıyor.

Flip iki kase daha dondurma alır ve onlar da oturma odasına gelip üzücü hikayemizi dinlerler.

"Ona aşık oldum, o da bana aşık oldu, ama duygularını kabul etmiyor," diye açıklıyorum.

Flip yavaşça başını sallar. "Baştan başlamak ister misin? Çünkü genellikle insanlar aşık olduktan *sonra* evlenirler, önce değil."

Hikayenin tamamını bilmeden bu kadar uzun süre dayanmış olması, onun ne kadar harika bir en iyi arkadaş olduğunu gösteriyor. Diğer arkadaşlarım da tüm bu süre boyunca benim yanımda oldular.

Bu yüzden baştan başlıyorum: Callie'nin hokey maçları, Connor'ın Meems'in kitaplarını aramak için kütüphaneye gelmesi, Connor'ın dairemi kaybetme ihtimalimi azaltmak için anlaşma önerisinde bulunmadan önce onun kim olduğunu ve ona ne kadar bağlı hissettiğimi anlamam, ve sonra sözleşmeyi imzalamam.

Tristan kaşlarını kaldırır. "Onunla evlenmek için sözleşme mi imzaladın?" Koşulları açıklıyorum.

Flip'in yüzü kararır. "Apartman konusunda sana yardım edeceğimi biliyorsun, sana hiçbir şey imzalatmazdım."

Tristan ve Rix birbirlerine bakar.

"Bu ne demek oluyor?" Flip ikisi arasında eliyle işaret eder. "Onun yaptığının doğru olduğunu düşündüğünü söyleyemezsin."

"İkimiz de bir şeyler kazanacaktık," diye açıklıyorum.

"Connor yaptık çok çok daha çok düğün düğün dahadaha konaklama konaklamayı ayarlamakla kalmayacak," diyor Rix.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Flip.

"Annem ortaya çıktı," diye açıklıyor Tristan.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne? Ne zaman?" Tristan, on iki yaşındayken ailesini terk eden annesini o zamandan beri görmemiştir.

"Düğünden önceki gün. Ben onu görmedim, ama Nate gördü. Ben orada değildim, ama Essie ve Nate düğünden sonra olanları anlattılar. Connor ona para vermiş. Hayatımızdan uzak durması için ona üç milyon dolar vermiş. Ayrıca, bir daha bizimle iletişime geçmeye çalışırsa bu parayı geri ödemek zorunda kalacağını belirten bir sözleşme imzalatmış. Ve herhangi bir şekilde geri ödeme kabul etmiyor."

"Bunun bizim düğün hediyemiz olduğunu söyledi," diye ekliyor Rix.

"Vay canına." Flip elini saçlarının arasından geçirir. "Bu... vay canına."

Bu kesinlikle Connor'ın yapacağı bir şeye benziyor, özellikle de koşulları göz önüne alırsak. Başımı kanepenin minderlerine yasladım. Daha fazla gözyaşı akıyor. "Bu olanları daha da kötüleştiriyor." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Belki de benim gibi korkmuştur?" diye sordu

Tristan. Başımı salladım ve Flip bana bir mendil uzattı.

Tristan ve Rix birkaç dakika daha kalırlar, ama sonra beni ve Flip'i yalnız bırakıp daha sonra arayacaklarına söz vererek giderler.

"Keşke bunu bana anlatsaydın, Dred." Flip'in yüzünde üzüntü okunuyor.

Dondurma çorbamı bir kenara bırakıp, soğuk elimle onun sıcak elini tuttum. "Ama neden bunu isteyemeyeceğimi anlıyorsun. İstemeseydik bile, bu bizim ilişkimizi değiştirirdi. Bu riski alamazdım. Arkadaşlığımız çok önemli. Connor, bu anlaşılmayı yapabileceğim güvenilir birisi gibi geliyordu. Meems'i çok seviyor ve ben de onu seviyorum. Bu rolü oynayabileceğimi ve kalbimi bu işe karıştırmayabileceğimi düşündüm."

"Ama bu ikiniz için de değişti."

"İlk başta düşündüm ki... Meems'i mutlu ettiği için beni mutlu etmek için bunları yaptığını düşündüm. Mantıklıydı. Beni ne kadar mutlu ederse, diğerlerine o kadar gerçekçi görünürdü, değil mi?"

O başını sallar. "Düğüne geldiğinde kesinlikle gerçek gibi görünüyordu."

"Düğünden sonra onunla yatmaya başladım," diye itiraf ediyorum. "Ve sonra... onunla yatmaya başladım. Onun yatak odasına taşındım. Sanki birlikte bir hayat kuruyormuşuz gibi hissediyordum. Noel için ikizleri benim için eve getirdi. Ve ben onları sonsuza kadar yanımda tutmak istedim. Olanların gerçek olmasını istedim, Flip. O çocukların bizim olmasını istedim. Meems'in de benim olmasını istedim. Sevmek, sevmek ve bunların hepsinin elimden alınmamasını istedim." Yine ağlamaya başlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp gömleğine ve ellerime düşüyor. "Ama o çok acımasızdı. Gereksiz ve acı verici bir şekilde acımasızdı. Ve bu çok acı veriyor, çünkü onun iyi bir insan olduğunu biliyorum ve benim ona karşı hissettiklerimi onun da bana karşı hissettiğini biliyorum. Sadece bunu itiraf edemiyor. Korkudan her şeyi mahvetti ve ben yine paramparça oldum, kendimi bir daha toparlayamayacağımdan korkuyorum."

Flip kollarını bana dolayarak beni sallıyor, sanki ben bir çocukmuşum ve o da hiç sahip olmadığım ama hep istediğim ebeveynmişim gibi. Birbirimiz için pek çok rol üstleniyoruz: en iyi arkadaş, anne, baba, sırdaş, şampiyon, terapist, destekçi, azarlayıcı.

"Bana sonsuza kadar böyle hissetmeyeceğimi söyle," diye ağlıyorum. "Bana hayatımın geri kalanında böyle acı çekmeyeceğimi söyle."

"Sonsuza kadar böyle hissetmeyeceksin." Başımın üstüne öpücük kondurur. "Ama bir süre acı çekeceksin, en azından o kafasını kılıcından çıkarana kadar. Belki de ondan sonra da bir süre."

"Ya kafasını kılıcından çıkarmazsa? Aşık olduğum için kendimi çok aptal hissediyorum."

Flip sallanmayı bırakır. "Birincisi, sen aptal değilsin, Dred. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin, o yüzden en iyi arkadaşıma iyi davran, yoksa..."

Ben gülerek ona bir bakış attım. "Senin düşmanına aşık oldum."

"Sana zarar vermesinden nefret ediyorum. Tüm o saçmalıkların ardında aslında iyi bir adam olmasından nefret ediyorum. Korku tepkisinin acımasız olmak olmasından nefret ediyorum. Ve sana olan duygularını kabul edemeyecek kadar aptal olduğu için sonunda onun yüzünü parçalayabileceğimden nefret ediyorum. Ama tabii ki herkesin yıkmak istediği, sadece büyükannesini mutlu etmek isteyen adama aşık oldun. O da seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Hepimiz gördük. Ben gördüm. Bu yüzden onu sevmemek zor olurdu." Omuz silkiyor. "Ayrıca aranızda müthiş bir kimya var."

"Yani aklımı kaçırmıyorum? O da bana karşı hisler besliyor mu?"

Flip başını sallar. "Dediğin gibi, sadece bu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyor ve aptalca davranıyor."

"Yardım istemediğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ben de, ama neden istemediğini anlıyorum." Kolunu omzuma dolayarak beni sıkıca sarar. "Keşke benim sorunlarım buna engel olmasaydı. O zaman belki kalbin kırılmazdı."

"Sanırım ikimiz de boşanmış olacağız, ha?" diye şaka yapıyorum.

O, gülmeden içini çekerek güler. "Burada gerçek bir ironi var, değil mi? Fiona ile gizlice evlendim, hayatımızı birlikte geçireceğimizi düşünerek, ama onun tek istediği paraydı. Sen ve Connor bir sözleşmeyle evlendiniz, ama sonunda birbirinize gerçekten aşık oldunuz."

"Ve işte ikimiz de buradayız."

"İkimiz de buradayız," diye onayladı.

Flip, üniversitenin son döneminde lisedeki sevgilisiyle evlendi. Mezun olduktan sonra profesyonel olacaktı. Lisedeki ilişkilerini, farklı üniversitelere gittiklerinde sonlandırmışlardı, ama son sınıfta yeniden bir araya gelmişlerdi. Onu seviyordu ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

Ailelerinin mezun olana kadar beklemeleri için onları ikna etmelerini istemedikleri için evliliklerini gizli tutmuşlardı. Ve birkaç ay sonra Flip, Fiona'nın sadece bu evliliğin ona sağlayacağı yaşam tarzı için evlendiğini fark etti. Bu pahalı ve acı bir dersti, kendi başına öğrendiği bir ders. Bunu bilen tek kişi benim. Tristan ve kız kardeşi bile onun evlendiğini veya Fiona'yı hayatından çıkarmak için ilk yıl maaşını ona verdiğini bilmiyorlar.

"Bir aile istiyorum,
Flip." "Ben senin
ailenim."

"Ama ben çocuk istiyorum. Callie ve Fee'nin, yakında doğacak olan Lexi ve Roman'ın küçük bebeğinin ve henüz doğmamış diğer Terror bebeklerinin teyzesi olmayı çok seviyorum. Ama kendi çocuklarım olsun istiyorum. Biyolojik olarak benim olmaları gerekmez. Noel'de ikizleri çok istiyordum. Bir an için bunu yapabileceğimi hayal ettim." Connor ve benim yapabileceğimize inandım. "Ama ya onlar için iyi olamayacak kadar kırılmışsam?"

"Değilsin. Sen inanılmaz, dirençli, harika bir insansın ve verecek çok sevgin var," diye beni teselli ediyor.

"Şu anda gerçek birikimim de var. Bir kısmını kütüphaneye ve birkaç hayır kurumuna bağışladım, ama paranın çoğu hala orada duruyor." Ne yapacağımı bilmediğim için yatırımlara ve GIC'lere yatırdım.

"Rix ile konuşabiliriz," diyor Flip. "O sana finansal konularda yardımcı olur."

"Geçen yıl koruyucu ebeveynlik başvuru sürecini başlattım. O zaman bunu destekleyecek maddi durumum yoktu, ama şimdi var. Victor ve Everly'nin önümüzdeki birkaç yıl içinde reşit olacaklarını biliyorum, ama yine de onları sevebilirim. Onlar için güvenli bir liman olabilirim. Onlara her zaman geri dönebilecekleri bir yuva sağlayabilirim."

Flip bana sarılır. "Onlar için harika olursun. Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle, senin için bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

BÖLÜM 47

CONNOR

Takımın bir parçası gibi hissetmeye alışmıştım, ama şimdi Terror'a ilk katıldığım yere geri döndüm. Dışlanmış. Sorunlu.

Madden antrenman boyunca bana öfke dolu bakışlar atıyor. Genelde taraf tutmayan Stiles ve Bright bile bana karşı soğuk davranıyor. Koç Vander Zee, buz pistindeki sorunlarımın manşetlere taşınan Grace ailesinin skandalıyla ilgili olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Annem sinir krizi geçirmenin eşiğinde ve Portia ile Bryson'ın yanında kalıyor. Isabelle saklanıyor ve evden çıkmayı reddediyor. Keşke tüm bu olaylara daha az şaşırsaydım. Ancak kendi hayatım da darmadağın olduğu için bu konu benim için o kadar da önemli değil. Takım arkadaşlarım biliyor, ama Meems dışında ailem habersiz.

Romero bile sinirli. "Sen kendi kendinin en büyük düşmanısın dostum," diye homurdanıyor, dağınık bir antrenmanın ardından soyunma odasına doğru yürürken.

"Biliyorum." Meems dün bunu bana açıkça söyledi ve son yirmi dört saat boyunca onun ne kadar haklı olduğunu düşündüm.

"Kendi sorunlarını çözmelisin," diye ekliyor Ryker.

"Biliyorum."

Ryker iç çekip başını sallıyor.

O ve Romero, takımda hala benimle konuşan tek iki kişi ve söyledikleri hiç de nazik değil. Ama doğru da.

Ekipmanlarımızı çıkarırken ağzımı kapalı tutuyorum. Koç Vander Zee içeri girip bize sert bir konuşma yapıyor, sonra beni ofisine çağırıyor. Başımı sallayıp bir an gözlerimi kapatıyorum. Eğer tekrar takas edilsek, bu benim kendi hatam olacak. Ve bu, Meems'e artık yakın olamayacağım anlamına gelecek

ama ülkenin diğer ucuna gönderilirsem, Mildred benimle uğraşmak zorunda kalmayacak ve belki bu onun için daha iyi olacaktır.

Hâlâ bankta oturmuş, en kötü senaryoları düşünerek kendimden nefret ediyorum ki, Madden gözümün ucunda belirir. İkimiz de boxer şort giyiyoruz. Takımın geri kalanı duşta.

"Sen tam bir pisliksin," diyor bana. "Evet."

"Tristan ve Rix'in düğününde ne yaptığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Ailem Aruba'daki otellerin yarısına sahip. Bunu yapmasaydım, şu anda olduğumdan daha da büyük bir pislik olurdu."

Flip kollarını kavuşturur. "Annesiyle olanları kastediyorum."

Bu benim dikkatimi çekti. "Bunu kimseye söylememesi gerekiyordu."

"Bana söyledi ve Dred de biliyor. Bu harika bir şeydi, seni sikik pislik."

"Aksi takdirde düğün mahvolurdu." Elimi yüzüme sürüyorum. "Aynı şeyi Mildred için de yapabilirdim, biliyorsun. Hiç soru sormadan devreye girip onun borcunu ödeyebilirdim."

"O parayı kabul etmezdi."

"Ama o farkına bile varmadan tüm sorunu çözebilirdim. Parmaklarımı şıklatarak sorunu ortadan kaldırabilirdim." "Ama yapmadım. Onu bir sözleşmeye bağladım. *Onu benim* yaptım."

Flip bana yumruk atar. Sanki ben bunu istemişim gibi. Gözlerim karardı ve aniden şiddetli bir ağrı hissettim.

"Bunu tekrar yapmalısın," diye kışkırttım. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

"İstediğin kadar beni kışkırt." Elini salladı. "Ama bunu yapmanın tek nedeni, kendinden nefret etmen ve fiziksel acı ile dikkatini dağıtarak, neden olduğun duygusal acıyı başkalarının almasını istemen. Dred'i bir sözleşmeye bağladın çünkü onu istiyordun. Beni kızdırmak için değil - ki eminim bu sana biraz heyecan vermiştir - ama onu gerçekten sevdiğin için ve senin karışık beyninde onu elde etmenin en mantıklı yolu buydu. Erkek ol, Connor. Kendin için biraz sorumluluk al." Gözleri

ateşli ve özellikle öfkeli görünüyor. "En iyi arkadaşımın kalbini kırdın. Senin de sorunların olduğunu ve ailenin şu anda berbat durumda olduğunu biliyorum, ama Dred'e yaptığın şey affedilemez."

Bu sözlerle midem altüst oldu. "Bensiz daha iyi."

Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Senin neyin var lan?"

Bir sürü şey. "Mildred nazik ve iyi, benim olmadığım her şey. Benden ve karışıklıklarımın bıkacak. Onun için yeterince iyi değilim ve onu hak etmediğimden eminim. Özellikle de kalbini."

Flip'in dudağı kıvrılır ve ifadesi sinirlenmeye dönüşür. "Öncelikle, yaptığın her şey, ne kadar karmaşık ve tersine olsa da, tamamen farklı bir şey söylüyor. İkincisi, en iyi arkadaşımın kimi sevmeye layık olduğunu veya hangi seçimleri yapacağını sen belirleyemezsin."

Kaşlarımı çattım. Onun verebileceği tüm tepkiler arasında, bu en son beklediğim tepkiydi. Yüzüme daha fazla yumruk atması, evet, ama onun benim için hissettiklerini savunması değil.

"Aptal olma, Connor. Dred son derece sadık ve harika bir insan. Onu geri mi istiyorsun? Kendi kalbini korumak için onun kalbini parçalamak en iyi yol olduğuna karar verdiğinde verdiği zararı telafi etmenin bir yolunu bul. O kadar çok insan tarafından incitildi ki." Tüm öfkesi acıya dönüşür. Bir an durup kendini toplar. "Onu güvende tutması gereken, onu en çok sevmesi gereken insanlar tarafından. Ve tüm bu zorluklara rağmen, o hala tanıdığım en iyi insanlardan biri. Aptallığını kabul et ve kendini o listeden çıkarmak için bir yol bul."

Beni bankta oturmuş, içim parçalanmış halde bırakıyor.

Ama her konuda haklı. Ve ben de onu incitenlerin listesine kendimi ekledim. Bunu düzeltmem lazım — ona ve kendime, babam gibi olmadığımı kanıtlamam lazım. Onu hak ettiği şekilde sevebileceğimi. Bana ikinci bir şans verirse, onun kalbine iyi bakabileceğimi.

Takımın geri kalanı duştan çıkana kadar bekledikten sonra ben de duşa giriyorum. Duştan çıktıktan sonra Koç Vander Zee'yi görmeye gidiyorum. Ofisine vardığımda yalnızdır. Yorgun görünüyor.

"Otur, Connor."

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Ellerini birleştirir, işaret parmakları birbirine değiyor. "Nasılsın?"

"Daha iyiydim."

Gözlerini kısarak çeneme bakıyor. Soyunma odasındaki aynadan çenemin morarmaya başladığını biliyorum. "Yüzüne ne oldu?"

"Sadece sakarlığımdan."

Kaşlarını kaldırır. "Hikayen bu mu?" "Evet."

O iç çeker. "Ailenle ilgili sorunlar, diğer her şeyin üstüne bir de stres yaratıyor olmalı."

Omuz silkiyorum. "Daha büyük sorunlarım var."

"Evde işlerin pek iyi gitmediğini duydum." "Koç

Forrest-Hammer'dan mı?"

"Evet."

"Mildred'in durumundan bahsetti mi?" diye soruyorum.

"Bu konuyu Lexi'yle ya da belki de eşinle konuşmalısın," diyor. "Olayları bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok, ama kişisel sorunlarını çözmek için buz pistinden uzaklaşmaya ihtiyacın varsa, bunu ayarlayabiliriz."

"Ara vermenin bu sorunu çözeceğini sanmıyorum," diye itiraf ettim. Takım arkadaşlarımla ilişkilerimi kesinlikle düzeltmeyecek.

"Bu sezon başına çok şey geldi." Daha fazla ayrıntıya girmiyor. Sadece öylece bırakıyor.

"Evet," diye onaylıyorum. *Ama bu durumu kendim yarattım.*

O içini çeker. "Bak, Connor, sen mükemmel bir oyuncusun, istatistiklerinin gösterdiğinden daha iyisin. Seni bu takıma aldık çünkü sende potansiyel gördük ve geçen haftaya kadar bu sezon kariyerinin en iyisiydi. Baskı çok yoğun olabilir, özellikle de her taraftan çatışmalarla karşı karşıya kaldığında. Diğer çocuklar gibi sen de buraya gelmek için çok çalıştın. Sadece takıma değil, herkese kendini kanıtlama ihtiyacı hissettiğini biliyorum. Senin durumunu ya da buz pistinin dışında uğraştığın şeyleri kıskanmıyorum. Ama işler ters gittiğinde, bu sarmalın içine girip kendini aşağı çekmesine izin vermek kolaydır. Biri sana elini uzatırsa, onu tut, çünkü

bu, kazdığın çukurda kalmakla bir çıkış yolu bulmak arasındaki fark olabilir.

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Çözmeye çalışıyorum."

"İhtiyacın varsa, zaman ayır."

"Teşekkürler, Koç. Size haber veririm, tamam mı?"

"Tamam. Dinlen. Yarın önemli bir maçımız var."

Ofisinden çıkıp koridordan Lexi'nin odasına doğru ilerliyorum. Açık kapısını çaldığımda avuçlarım terlemiş durumda.

Bilgisayar ekranından başını kaldırıyor ama konuşmuyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Karşısındaki sandalyeyi işaret eder. "Koçum olarak değil, Lexi olarak," diye açıklığa kavuştururum.

O da başını sallar.

Odayı geçip teklif edilen koltuğa oturuyorum. "Mildred ile konuştun mu?"

"Evet."

"Nasıl?"

Kollarını kavuşturur. "Sence nasıl?"

Başımı eğip, evlilik yüzüğümün üzerine odaklanıyorum. "Bu işi gerçekten mahvettim."

"Connor tarzında, kesinlikle batırdın." Lexi karnını okşadı. "Ne sormaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece... Onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum." "Sen iyi misin?"

"Hayır."

"O zaman neden öyle olduğunu düşünüyorsun?" Koltuğunda rahatsızlık çekiyormuş gibi kıpırdanıyor. Doğum tarihi yaklaşmış, bu yüzden çocuğa ya da iç organlarına fazla yer kalmadığını tahmin ediyorum. "Dred hakkında bilgi almak için beni zorlayamazsın," diyor bir süre sonra. "O benim en iyi arkadaşım ve onu korumak ve sırrını saklamak zorundayım. Senin anlaşmanın ayrıntılarını bildiğim için benzersiz bir konumdayım. Ayrıca, son birkaç ayda parametrelerin büyük ölçüde değiştiğini de biliyorum. Seçeneklerin vardı Connor, çok farklı sonuçlar doğurabilecek seçenekler. Bence kendine, neden sevdiğin birini incitmeyi seçtiğini sormalısın.

"Duygularını dürüstçe ifade etmek yerine." Kaşları çatılır ve elini kaldırır.

Sandalyemden fırladım. "İyi *misin*?"

"Evet, sadece... Bu hafta başında Braxton Hicks kasılmaları yaşadım. Muhtemelen yine aynı şey."

"Kahretsin. Seni strese sokuyorum."

Kafasını sallar. "İyiyim. Sadece hamileliğim çok ilerlemiş."

"Seni eve bırakayım mı?"

Yüzünü buruşturur ve karnını okşar.

"Lütfen Lexi. Bunu senin için yapmama izin ver."

"Evet, tamam. Bu iyi olur." Ayağa kalkmaya çalışır. "Eşyalarımı toplayayım."

Lexi'ye eşyalarını taşımada yardım edip onu asansöre kadar geçiriyorum. Mildred'i seven ve onun iyiliğini düşünen bu insanların, benim onu dışladığım gibi beni dışlamadıkları gerçeği beni çok etkiliyor. Ayrıca babamın yapacağı gibi benim zayıflığımı da kullanmıyorlar. Aksine, benim kazdığım çukurdan çıkmam için bana yardım ediyorlar. Bu, evlendiğim kadın hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmıyor mu? O seviliyor ve sevilen biri, ve o ve çevresindeki herkes bana da sevilen biri olabileceğimi göstermek istiyor. Bu, hayatta bir kez karşılaşılabileceğim bir hediye ve şimdi sıra bende, bunu hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyor.

Asansör katımıza geldiğinde, Romero ve Ryker dışarı çıkıyorlar. dışarı çıkıyorlar.

"Her şey yolunda mı?" Romero, kapıların kapanmasını önlemek için elini sensörün üzerine koyarak sorar.

kapıların kapanmasını engellemek için elini sensörün üzerine koyar.

"Evet, sadece Braxton Hicks." Lexi, sanki bir cin ortaya çıkarmak istercesine karnını okşar. "Connor beni eve götürecekt."

"Birimiz senin arabana takip edelim mi?" Romero teklif eder.

"Gerek yok. Lexi yerleştikten sonra geri gelip alırım, ama teşekkürler." Lexi'yi takip ederek asansöre giriyorum.

"Yardıma ihtiyacın olursa mesaj at," diyor Romero.

"Teşekkürler dostum." Ona çenemi kaldırarak selam verip otopark düğmesine basarım.

Kapılar kapanır ve Lexi korkuluğa yaslanır. "Takımın geri kalanı da gelip görmeye gelecek."

"Dışarıda kalmaya alışkınım."

Gözleri çeneme dikildi. "Yüzüne ne oldu?" "Flip ile bir tartışma yaşadık."

"Yumruklarınızla mı?" "Bunu hak ettim."

O iç çekip karnını ovmaya devam etti. "Umarım bu seni geçen sezonki çatışmaya geri döndürmez."

"Hayatımı ve en iyi arkadaşının hayatını mahvettiğim için kızgın, ama odak noktası takım."

Yüzünü buruşturup korkuluğa tutunur.

"Bu konuyu konuşmayalım. Sana gereksiz stres yaratıyor gibi hissediyorum. Seni hastaneye götürmemi istemediğinden emin misin?"

Kafasını sallar. "Suyum bile gelmedi. Evde kalmam daha iyi. Yine de teşekkürler."

Arabasına doğru yürüdük ve onu yolcu koltuğuna oturtup Roman'ın evine doğru yola çıktık. Yukarı çıktığında rahat olduğundan emin oldum. "Roman eve gelene kadar kalmamı istemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Bir saat içinde eve gelir. Ben dolapları falan temizleyeceğim."

"Dinlenmen gerekmez mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Hareket ettiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Yine de beni bıraktığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Kapıyı açıyorum.

"Connor."

Omzumun üzerinden geriye bakarım.

"Yaptığın hatayı düzeltmenin ilk adımı, Dred'e ulaşmak."

"Biliyorum."

Kendime ve Mildred'e bir daha onu bu şekilde incitmeyeceğimi kanıtlamam gerekiyor. Korkularımın ona olan sevgimin önüne geçmesine izin vermeyeceğimi.

BÖLÜM 48

DRED

"Connor geldi." Everly'nin tırnakları koluma batıyor.

Bir saat önce hastaneye geldiğimizden beri neredeyse kucağımda oturuyor. Anlaşılan Connor, antrenmandan sonra Lexi'yi eve bırakmış ve birkaç saat sonra Lexi, Braxton-Hicks kasılmalarının gerçek doğum sancıları olduğunu fark etmiş.

Everly ve Victor'ı grup evine bırakmayı teklif ettim — bebeklerin kendi zamanlarında doğduğunu ve muhtemelen hastanede uzun saatler geçireceğimizi açıkladım — ama benimle birlikte olmak istediklerini söylediler, bu yüzden buradayız. Connor'ın gelmesini umdukları için gelmek istediklerini hissediyorum.

Connor'dan ayrıldığımdan beri, arkadaşlarımla çevriliyim — özellikle Roman, Lexi ve Callie, onlar da benim ailem oldular — ve ikizler gölgem gibi yanımdalar. Boş zamanlarımda, gala hazırlıklarına tamamen kendimi verdim ve koruyucu ebeveyn listesine girmek için çalışıyorum. Neyse ki bu iki şey beni meşgul etti. Everly ve Victor'a henüz söylemedim, çünkü işler yolunda gitmezse onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama tüm umutlarımı bu işe bağladım.

Connor'ı üç boyutlu olarak görmek için hissedeceğim duygulara hazırlanmanın yeterli bir yolu yok. Duygularını sahiplenememesine üzülüyor ve kızıyorum. Kaybımdan dolayı kalbim acıyor ve özlemle çarpıyor. Noel'den beri aramızda olan her şeyi sihirli bir şekilde silebilmeyi diliyorum, çünkü Meems için en iyi haber bizim için sonun başlangıcı olmuştu.

Callie, Connor'a merhaba demek için aceleyle ayağa kalkar, ama sonra bana döner ve bu, zaten paramparça olan kalbimi daha da kırar.

Connor için ağladığımı gördü. Şimdi ne düşüneceğini bilmiyor. Ama ona başımı sallıyorum ve o da ona doğru koşuyor.

Connor kollarını açıyor ve Everly ona sarılıyor.

"Callie neden ona kızgın değil?" Everly, rahatlamak isteyen bir kedi gibi yüzünü koluma sürtüyor.

"Onların ilişkisi farklı."

"Onun ona sarılması seni üzüyor mu?" Sesinde, benim kalbimdekiyle aynı gerçek bir özlem var.

"Hayır, bu beni üzmez." O her zaman bir ada gibi hissettirmiştir.

Ben de buna katkıda bulunmak istemiyorum. "Gidip onunla konuşmalısın."

"Neden buraya gelip seninle konuşmuyor?" Yanağını koluma daha sıkı bastırıyor.

"Muhtemelen saygılı davranmak istiyor." Bu, onun gerçekten bunu yapamayacağından daha kolay kabul edilebilir bir açıklama. "Lexi benim arkadaşım, ama Connor da takımın, Roman'ın ve Lexi'nin arkadaşı," diye açıklıyorum. "Bizim için durum karmaşık, ama senin için karmaşık olmak zorunda değil."

"Neden her şey eskisi gibi olamıyor?"

"Keşke o kadar basit olsaydı, tatlım." Yanağımı onun başının üstüne yasladım. "Git selam ver. Seni soruyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Lexi'ye nasıl olduğunu sordu, şimdi ona kendin söyleyebilirsin."

"Ama ona kızgıyım."

"Üzgün olabilirsin ama yine de onunla konuşmak isteyebilirsin."

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirir. "Sen üzülür müsün?" "Hayır, hiç de değil. Oraya gidersen

, çünkü onu özlediğini ve onun da seni özlediğini biliyorum ve ikiniz de buradayken bu şekilde hissetmeye devam etmenize gerek yok."

"Tamam." Sandalyesinden kalkar, ama ona doğru yürürken iki kez omzunun üzerinden bana bakar.

Victor, Dallas ve Flip ile kart oynadığı bekleme odasının diğer tarafından onu izliyor. Bana olan sadakatinden dolayı Connor'a yaklaşma olasılığı daha düşük.

Lexi'nin en yakınları, aynı zamanda Connor'a en çok kızgın olanlar da buradalar. Öfkeli kalabalığa göğüs gerip ortaya çıkmaya cesaret etmesi çok şey ifade ediyor.

Rix yanımdaki sandalyeye oturur. "Nasılsın?" "Kalbim oldukça kırık," diye itiraf ederim.

"Konuştunuz mu?"

Başımı sallıyorum.

"Belki bugün o gün olmalı."

"Belki." Everly, Connor'a bir şey açıklarken ellerini sallamaya başlayınca göğsüm sıkışır.

Victor duygularını gizleyen stoik biridir, Everly ise tüm duygularını dışa vurur. Everly, anne babasının ayrıldığı hissine kapılmıştır, benim için de durum aynı. Kafamda dört parçayı bir bütün haline getirdim ve bu kaybın üzüntüsüyle öfke arasında gidip geliyorum.

"Neden konuşmadığını anlamıyorum! Konuşmazsan nasıl bir şeyi çözebilirsin ki? Bana sonunda bir ailem olduğunu hissettirip sonra da hepsini elimden alamazsın! Bu adil değil!" Everly gözyaşlarına boğulur ve Connor onu kollarının arasına alır.

Everly, Connor'ın göğsüne yaslanarak hıçkırarak ağlar. Zaten parçalanmış kalbim tekrar parçalanmak üzere. Connor, Everly'nin omzunun üzerinden bana bakar ve gözlerindeki hüznü beni neredeyse mahveder.

O ağlarken onu kucaklar. Bir babanın yapacağı gibi.

Tıpkı benim partnerimin yapacağı gibi.

Aşık olduğum adamın yapacağı gibi.

Onlara gitme, onu da teselli etme arzusu ile içim acıyor. Ama bu ana ihtiyaçları var, onun yıkıldığı ve onun ona değer verdiğini gösterdiği ana. Birbirimize olan duygularımızın bunu aşacak kadar büyük olmasını istiyorum, ama aynı zamanda sevdiği insanları dışladığında neler olacağını görmesini de istiyorum. Sonuçları gerçek, büyük ve acı verici.

Onun, neden olduğu acıyı kabullenmeye hazır olduğu noktayı bulmasını istiyorum. Belki de Everly'nin üzerindeki etkisini görmek — bir an için bir ailesi olabileceğine inanan, ailesi olmayan bir kızın

bir an için bir ailesi olabileceğine inanan bir kızın üzerindeki etkisini görmek, ona ihtiyaç duyduğu netliği kazandırmaya yardımcı olabilir.

Gözyaşlarıma hakim olamadığım için tuvalete gitmek için izin istiyorum. Tuvaletten çıktığımda Everly, ağır bir battaniye gibi sırtıma yaslanıyor. "Onu özlüyorum."

"Ben de."

"O da bizi özlüyor. Seni özlüyor."

Başımı kaldırdığımda, Connor bize doğru geliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Muhteşem, kederli yüzünde pişmanlık yazıyor. Elini kaldırıyor ve bir an için bana uzanıp dokunacağını düşünüyorum. Beni sakinleştirecek. Kalbimdeki acıyı dindirecek. Ama yapmıyor.

Keşke aşk dikenlerle gelmeseydi.

Roman kapıda belirir ve tüm gözler ona çevrilir. Geniş gülümsemesi bize en önemli şeyi anlatır. Lexi ve Roman ebeveyn olmuşlardır.

"Yepyeni bir kızımız oldu!" diye duyurur.

Hammer onu ilk kucaklayan kişi olur, ardından herkes gülümseyerek ve kahkahalar atarak tebrik etmek için etrafına toplanır. Bu çok güzel bir andır ve kalbim onun, Lexi'nin ve kız kardeşlerinin mutluluğuyla dolar. Bu mutluluğu hak ediyorlar.

Ama kendi ailemi özleyen bir parçam acı çekiyor ve acaba bir gün kendi mutluluğumla dolu bir kalbe sahip olabilecek miyim, yoksa sadece çevremdeki insanlar için sevinç mi duyacağım diye merak ediyorum.

BÖLÜM 49

CONNOR

Birkaç gün önce hastanede fırsatım varken Mildred'i kenara çekmediğim için kendime kızıyorum. Ama bir fırsatı daha kaçırmayacağım. Bu gece, Toronto Central'ın topluluk programlarını desteklemek için Hemi ve Hammer'ın yardımıyla düzenlenen kütüphane bağış toplama galası var. Meems benim eşlikçim.

Ben bardan Meems'e zencefilli gazoz alırken Tristan yanıma yaklaşır. "Nasılsın dostum?"

"İyiyim. Sen?"

Artık benim ve Mildred'in hikayesini biliyor. Bütün grup biliyor. Takımımından gelen düşmanlık azaldı, ama acıma duygusu arttı. Hangisini daha az sevdiğimi bilmiyorum.

"İyiyim." Sessiz müzayede ürünlerinin sergilendiği duvarı inceliyor, bunların yarısı Meems ve benim tarafımdan bağışlanmış. "Oldukça güzel bir etkinlik."

"Bu, kütüphane programlarının öngörülebilir gelecekte devam etmesini sağlayacaktır."

Benim planım, Mildred'in bir daha hibe teklifi yazmak zorunda kalmamasını sağlamak. Meems, babamın yıllar önce kurduğu fonu çektiğini öğrendiğinde çok sinirlendi. Babamın annemi aldattığını öğrendiğinde de öfkesi doruğa ulaştı. Kütüphane fonunu düzelttikten sonra kendini daha iyi hissediyor, ama babamla aramızı düzeltecek ne olabilir, bilmiyorum.

"Dred, topluluğu için harika şeyler yapıyor," diyor Tristan. "Öyle."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Flip'e düşünümde yaptıklarını anlattığım için üzgünüm, ama aynı zamanda üzgün de değilim."

"Sorun değil. O sırrı benden saklamayı istemek adil değildi

."

Omuzlarını silkiyor. "Hepimiz sır saklıyoruz. İyi bir adam olduğunu saklamana gerek yok, Connor. Bunu kabul edebilirsin."

"Öyle miyim peki? Mildred'in sorununu da senin sorunun gibi ortadan kaldırabilirdim."

O iç çeker. "Ama bu nasıl işe yarardı ki? O bunu bir hediye olarak kabul etmezdi. O böyle davranmaz. Bunu biliyorsun. Bunu en başından beri biliyordun, değil mi? Callie'nin maçlarında onunla geçirdiğin onca zamandan sonra."

"Evet." İç geçiriyorum. "O, sevmesi kolay bir insan."

"Evet." Odanın diğer tarafına bakar. "Quinn'in düğününe getirdiği kadın değil mi o?"

Gerginleşiyorum.

"Üzgünüm dostum." Omzuma vurur, yüzünde üzüntü belirir. "O yaraya tuz basmak istemedim."

"Önemli değil. Kanaması benim hatam. Evet, o Lovey Butterson. Çocukluktan beri arkadaşlar."

O başını sallar. "Hokey Akademisi'ndeyken onun da orada olduğunu hatırlıyorum. Ama bana pek arkadaş gibi gelmiyorlar."

"Evet, sana katılıyorum, ama belki de bunu kabul etmeye hazır değiller." Tıpkı benim Mildred'e olan duygularımı kabul etmeye hazır olmadığım gibi. "Özellikle de aileleri bu kadar yakinken."

"Bunun ne kadar karmaşık olabileceğini biliyorum."

"Ama senin için işe yaradı." Gözlerim karıma takılırken enseme ovuşturuyorum. "Kim bilir, belki ben de kendi kazdığım çukurdan çıkabilirim."

Mildred, gelin partisi için giydiği şarap rengi elbisesiyle muhteşem görünüyor. Ve onu tekrar giymesini çok seviyorum. Ailem için bu, destansı boyutlarda bir isyan. Odanın diğer ucunda, arkadaşlarıyla çevrili, Meems ile konuşuyor. Mildred gülümsüyor, ama yorgun görünüyor. Acaba benimle aynı uyku problemini mi yaşıyor? Birkaç ay boyunca, deplasman maçları sorun değildi çünkü eve döndüğümde ona sarılabileceğimi biliyordum. Şimdi ise yatakta onun yokluğu uykumu kaçırıyor. Grace Manor, sadece o içindeyken ev gibi geliyor.

"Ne oluyor lan?" Tristan mırıldanıyor ve beni düşüncelerimden çıkarıp geri gerçekliğe döndürüyor.

"Ne oldu?"

"Ailenin geleceğini biliyor muydun?"

"Bilmiyordum." Babamla konuşmuyor olsam da, annemin de konuşmadığını sanıyordum.

Ama tabii ki, annemle babam girişin yanında birlikte duruyorlar. Babam, son birkaç gündür basında çıkan olumsuz haberlerden hiç etkilenmemiş gibi, şık ve bakımlı görünüyor. Annem de görünüşte bakımlı görünüyor, ama bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

Annem destek gerektiğinde kız kardeşlerime güvenir, ama geçen hafta Portia'nın evinde kaldığı sırada ona bir meyve sepeti ve ev masaj terapisti gönderdim, böylece annem benim onun yanında olduğumu bilsin diye. Birkaç gün önce beni aradı ve ağlayarak her şey için özür diledi. Bu, ikimiz için de hiçbir şeyi düzeltmiyor, ama en azından ikimiz de, işler ters gittiğinde bile, hala bir aile olduğumuzu kabul ediyoruz.

"Geri döneceğim," diyorum

Tristan'a. "Senin işini hallettik," diyor.

Odayı geçip, beni her zaman kendimi daha aşağı hissettiren adama doğru yöneliyorum, böylece o kendini daha büyük hissedebilsin. Kendi hayatımı zorlaştırmaktan bıktım. Olmayan kavgaları yaratmak zorunda değilim.

Annem benim yaklaşmamla birlikte uygun şekilde gergin görünüyor. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Babamın zaten yeterince yıpratıldığı annemi daha fazla yıpratmama gerek yok. Babama dönüp sakın bir gülümsemeyle, "Umarım buraya destek olmak için gelmişsindir, her zaman bu kütüphaneye fon ayrılmasını uygun görmediğin için ortalığı karıştırmak için değil," diyorum.

Omuzlarını geriye doğru çekiyor. "Annen, bizim de katılmamızın basında iyi bir izlenim yaratacağını ve yapılan bazı zararları telafi etmeye yardımcı olabileceğini düşündü."

"*Senin* verdiği zararı mı kastediyorsun?"

Çenesi çalışıyor. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Bütün dünya ne dediğimi biliyor. En azından, herkesi kafasını karıştırmaya çalışmak yerine, hatanı kabul et.

kendi kafanda uydurduğun hayali hikayelere inandırmaya çalışmak yerine, hatalı olduğunu kabul et. Kendinden başka kimseyi düşünmedin. Sen kendinden başka kimseyi düşünmezsin." Kendimi durdurup sesimi alaltıyorum, çünkü annemin en son ihtiyaı olan şey daha fazla insanın konuşması. "nk dşnseydin, sadece adını değil, tüm aileni de rezil ettikten sonra yanında durmaya hazır birinin olması ne kadar inanılmaz bir şans olduğunu anlardın. Utanç duyan değil, utanç kaynağı olmak nasıl bir duygu?"

"Bir hata yaptım..."

"Bunun üstüne mi demek istiyorsun?" Gğsm işaret ettim. "Anladık, Connor."

"yle mi? Etkilediğin herkes için endişelenmiyorsun. Sadece nasıl grndğn önemli. Kızlarının evden çıkarken taciz edilmesinden umursamıyorsun. Annemin kalbini kırdığını ya da karımı p gibi hissettirmek için elinden geleni yaptığını umursamıyorsun. Tüm çocukluğumu senin onayını almak için geçirdim. Artık bunu istemiyorum ve ihtiyacım da yok, özellikle de ikiyüzlülüğün ve ailemizi bu kadar umursamazca küçük dşrmeninden sonra."

Mildred ve Hemi sahneye çıkarak seyircinin dikkatini çekerler ve sessiz müzayedenin kazananlarını açıklarlar. Meems bize doğru gelir. Annemin yanağına öpücük kondurur, ama babama aynı sevgiyle selam vermez. Babam, Meems'in ayağına basmadığı için şanslıdır. Meems'in bunu yapmak istediğini biliyorum.

Annemle Meems'in arasına geçip, ona içecek bir şey getirmediğim için özür dilemek için eğildim, ama görünüşe göre başka biri bu işi halletmiş.

"Beyzbol eldiveni büyüklüğünde elleri olan yakışıklı adam bunu bana getirdi." Kolumu sıkıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye söz veriyorum ve dikkatimi karıma veriyorum. Lexi, Ariel'i doğurduğunda hastanede kısa ve gergin bir merhaba dışında, ikimizin de kalbini kırdığımdan beri onunla konuşmadım.

Hemi, katılımcıların hepsine teşekkür ederek başlar ve ardından sessiz mzayededeki kazananlar ödüllerini alırlar. Kazananların çoğu

takım arkadaşlarımdır. Toplam toplanan miktar artmaya devam ederken Mildred kesinlikle duygusal bir an yaşar ve sonunda iki milyon dolara ulaşır.

Mikrofonu ayarlarken sesi titriyor ve herkese cömert katkıları için teşekkür ediyor.

Kaşlarımı kaldırarak Meems'e bakarım.

"Ne düşünüyorsan, onu yapmalısın," diye fısıldar.

Gülümserim ve elimi kaldırarak, "Ailem ek bir bağış yapmak istiyor!" diye seslenirim. Babama göz kırparım ve sahneye doğru yönelirim.

Mildred gergin görünüyor. Ailemin dinamikleri hakkında bildiklerini düşünürsek bu gayet normal.

Hemi bana, eğer aptalca bir hareket yaparsam, Terror'da kaldığım süre boyunca tüm korkunç tanıtım işleri bana kalacakmış gibi bir bakış atar.

Annem dehşete kapılmış görünüyor, babam ise beni gömmek istiyor gibi. Ama Meems onaylayarak başını sallar. Önemli olan tek kişi o ve Mildred.

Sahneye çıktığımda Hemi'ye "İyi olacağına söz veriyorum" diyorum. O da bana çok hafifçe başını sallıyor.

Karıma dönüyorum. "Çok güzelsin."

"Ne yapıyorsun?" Mildred gergin bir gülümsemeyle ve dişlerini sıkarak diyor.

"Sevdiğim insanlar için elimden gelenleri düzeltmek." Mikrofona dönüp elimi kaldırıyorum. "Merhaba, millet."

Kalabalıkta şaşkın bir mırıldanma yayılır. Biri fotoğraf çeker. Birkaç telefon havaya kalkar ve etkinliği takip eden medya mensupları yaklaşır. "Bu muhteşem etkinliği düzenleyen Wilhelmina Reddi-Grinst, Aurora Hammerstein ve Mildred Grace'e alkışlarınızı esirgemeyin." Alkışlarım ve herkes bana katılır. "Ve Toronto Merkez Kütüphanesi'nin topluluk programlarını desteklemek için iki milyon dolar toplamanıza yardımcı olan tüm inanılmaz bağışçılara ve sponsorlara."

Alkışlar devam eder.

"Grace ailesi, anne babam ve büyükanne adına, Mildred'in adına bir bağış yapmak istiyor."

Odadaki herkesin ağız açık kalır ve eşim de aynı tepkiyi gösterir.

“Mildred, kütüphane programlarının ve bilgiye ücretsiz erişimin önemini bana gösterdi. Büyükanem her zaman kütüphaneleri desteklemiştir ve onun onuruna, bu gece toplanan bağışlarla eşdeğer bir miktar daha ekleyerek bağışımızı ikiye katlamak istiyoruz. Bu programların sonsuza kadar devam edebilmesi için bunu her yıl yapmaya devam edeceğiz.” Anne ve babama dönüyorum. “Anne, baba ve Meems, Mildred ve ben cömertliğiniz için size inanılmaz derecede minnettarız. Bizi desteklediğiniz için teşekkür ederiz.”

Mildred şok olmuş görünüyor ve babam öfkeden alev alev yanacakmış gibi görünüyor.

Ama az önce Mildred'in hayal edebileceği her program için fon sağladım ve ailemi olumlu bir ışıhta gösteren güzel bir yalan uydurdum. Artık belki kız kardeşlerim, gelecek milenyumdan önce güneş gözlüğü takmadan evden çıkabilecekler.

“Çok teşekkür ederim,” diyor Mildred mikrofona fısıldayarak.

Annem coşkuyla alkışlıyor, gözleri duygu dolu bir şekilde, “İkinizi de destekleyebildiğimiz için çok mutluyuz” diyor.

Hemi devreye girip görevi devralır ve ben isteksizce sahneden ve karımdan ayrılırım.

Hemi müzayedeyi bitirirken herkes alkışlar ve tezahüratlar yapar.

Babam eğilir ve dişlerini sıkarak, “Bu ne cüret...” der.

“Seni iyi göstermekle ne cüret ediyorum? Senin itibarını kurtardığım ve ailemize olumlu bir ışık tuttuğum için şimdi ne kadar utanç vericiyim?” Ağızını açar ama hiçbir şey çıkmaz. “Ama merak etme, bunu senin için yapmadım. Annem ve kız kardeşlerim için yaptım.” Omzuna vururum. “Rica ederim.”

BÖLÜM 50

DRED

Connor, fotoğrafçıların ve heyecanlı kütüphane personelinin arasından bana ulaşabilmek için yarım saat daha beklemek zorunda kaldı. Güzel, asil, kararsız ve umutlu görünüyordu. Meems koluna girmişti.

"Merhaba, Mildred." Onun dudaklarından çıkan adım kalbimi sızlatıyor.

"Merhaba, Connor." Connor o sözleşmeyi teklif ettiğinden beri çok şey değişti: hayatım altüst oldu, bir masal gibi yaşadım, kalbim kırıldı ve dayanıklılığım sınandı. "Merhaba, Meems."

"Benim tatlı kızım." Kollarını bana doladı ve beni ağlatacak kadar sıcak bir kucaklama verdi.

"Cömert bağışın için teşekkür ederim."

"Hepsi Connor'ın fikriydi." Göz kırıyor. "Eve gidiyorum." "Seni uğurlayayım mı?" diye soruyor Connor.

"Kesinlikle hayır." Ellerimizi tutar. "Siz ikiniz konuşmalısınız." Yanağıma öpücük kondurur, sonra Connor'a da aynısını yapar. Dallas, şoförünün beklediği arabasına kadar ona eşlik etmek için yanına gelir.

Connor gömleğinin yakasını çeker. "Yemin ederim bunu ben planlamadım."

"Meems istediğini yapar," diye cevap veriyorum. "Ve ailen adına yaptığın katkı gerçekten muhteşemdi."

"Programlarının, tüm boş zamanını teklif yazmakla harcamadan yürümesi istiyorum. Annem ve kız kardeşlerimin huzurlu olmasını ve Meems'in aile dramaları yerine sağlığına odaklanabilmesini istiyorum."

"Peki ya senin istediğin ne?"

"Onun üzerinde çalışıyorum." Boğazını temizler ve elini cebine sokar. "Konuşmak isterim. Şu anın en uygun zaman olmadığını, belki daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu ya da belki de hiç konuşmaya hazır olmayacağını anlıyorum

... Ama, şey, hazır olduğunu hissedersen, özür dilemek isterim." Yutkundu. "Ve sana hislerimi anlatmak isterim."

Kalbimi tekrar incitmek için teslim etmek istemiyorum, ama bunun sunduğu umut ışığını da görmezden gelemem. Ve her halükarda, bunun sonuçlarıyla yüzleşmezsek ilerleyemeyiz. "Konuşabiliriz."

Umut, yüz hatlarını yumuşatıyor. "Şimdi mi? Yoksa sonra mı daha iyi olur?"

"Şimdi konuşabiliriz." Burada, kendi evimde, arkadaşlarımla ve onun takım arkadaşlarının yakınında konuşmayı tercih ederim, çünkü ağlayacak bir omuza ihtiyacım olursa diye.

Beni koridora kadar takip ediyor. Kafamı depo odalarından birine sokuyorum. Her yerde boş kutular ve malzemeler var, ama burası özel bir yer ve kimse bizi rahatsız etmeyecek, bu yüzden onu içeri alıyorum.

Etrafa bakınıyor. Oturacak yer yok ve birbirimize fazla mesafe bırakamıyoruz.

Boynunun arkasını ovuşturur. "Çok üzgünüm."

Kollarımı kavuşturup beklerim, çünkü *ne* için özür dilediğini duymam gerekir.

"Sana çok kötü davrandım."

"Kesinlikle öyleydin," diye onaylıyorum.

"Böyle davranılmayı hak etmedin." "Hak etmedim."

"Ne kadar acımasız davrandığım için hiçbir mazeretim yok, seni o şekilde dışladığım için hiçbir gerekçe gösteremem. Ama açıklamaya çalışacağım." Derin bir nefes alır. "Korkudan kendimi sabote ettim ve bu korkularımı senden çıkarmaya hakkım yoktu. Sen hep nazik, yumuşak ve empatik davrandın, ama ben sana karşılık vermedim. Sana hiç karşılık vermedim ve keşke tüm bunları geri alabilsem, ama yapamam. Sana sadece yaptıklarımı ve sana verdiğim acıyı gördüğümü söyleyebilirim ve izin verirsen, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

Kendimi kucaklıyorum, duygularım çözülmek üzere. Onun söylediklerine inanmak istiyorum, ama ona, bize güvenmekten korkuyorum.

"Bir daha bana karşı böyle kapılarını kapatmayacağına nasıl güvenebilirim? Ailenle ilgili başka bir sorun çıktığında ne olacak?"

Ya da Allah korusun, Meems'i gerçekten kaybettiğimiz gün. "Senin döngünün dışında kalamam Connor. Kalbimi sana veremem, eğer ona kötü davranmaya devam edeceksen."

O, boğazı titreyerek başını sallar. "Sana yapılanları ve sana yaptıklarımı görüyorum ve sana olan sevgimin, kendime olan nefretimin önüne geçmesine bir daha asla izin vermeyeceğime söz veriyorum. Çünkü tam da bunu yaptım. Bizi olması gerektiği gibi öncelikli tutmadım. Geçmiş geri alamam, ama seni seviyorum Mildred, hiç düşünmediğim kadar çok. Ve bir daha asla kendini istenmeyen hissettirmeyeceğim."

Gözyaşları yükseliyor, sevinç ve umutla ve derin bir belirsizlikle dalgalanıyor. Bu sözlerin yeterli olmasını istiyorum, ama onun bunu bana sadece söylemesini değil, yaşaması gerektiğini biliyorum. Ve bu zaman alacak.

"Hayatım boyunca taşıdığım bir yaraya parmaklarını bastırdın. Bana bir daha böyle bir şey yapamazsın. Bunu kabul etmem. Buna izin vermem ve istemeden ya da istemeden zayıflıklarımı bana karşı kullanan birinin yanında kalmam. Zalim bir koca istemiyorum. Yalnız kalmayı tercih ederim."

Utanç, derin bir üzüntü ve yürek parçalayan bir kabul ile birlikte yüzünü kaplar. O, tüm bunların sorumluluğunu üstlenir. "Her gün sevildiğini hissetmeyi hak ediyorsun, Mildred. Seni sevebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum ve bana bir şans verirsen, seni kaybetme riskini asla göze almayacağıma ve senin muhteşem kalbini bir daha asla hafife almayacağıma söz veriyorum."

Connor kolunu sıyırıp bileğinden birkaç bileziği çıkarır. Elimin arkasını okşar ve ben avucumu ters çeviririm, göğsümde kırılğan bir umut filizlenir. Benim dilimi konuşuyor, ilk bileziği avucuma koyarken, sonra bir sonrakini, sonra bir sonrakini koyarken, hatasını anladığını eylemleriyle gösteriyor.

Özür

dilerim.

Seni

seviyorum.

Seni özledim.

Narin boncukları parmaklarımla okşarken, kalbimin küçük parçaları iyileşmeye başlasa da göğsüm ağrıyor. "Senin en iyi halini istiyorum, Connor. Senin verebileceğin her şeyi görüyorum." Sevdiği insanlar için ortaya koyduğu tavır, Ariel'in doğumunda Everly'nin yanında olması, bu gece babasına karşı çıkması, işleri daha iyi hale getirmek için bir yol bulması

daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulması... Bunlar özverili davranışlar ve ben de bu adama aşık oldum. "Sadece *seni* istiyorum. Ama bana sadece parçalarını değil, tümünü vermelisin. Ve sadece bazen değil."

Boynunun arkasını ovuşturup başını eğdi. "Kötü yanlarımı görmeni istemedim."

"Kötü yanları yok." Yaklaşıp parmağımı çenesinin altına koyuyorum, böylece çelik gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. O kadar kederli ki. Yeterince iyi olmadığı söylenmeye alışkın, düşmüş bir prens. "Ama ben, doğru olanı yaptığı için veren ve sevdiği insanları mutlu etmek için her şeyi yapan bir erkeği hak ediyorum, çünkü bu seni de mutlu ediyor. Ben aşık olduğum kişi bu."

Parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doluyor. "Seninle masa oyunları oynayan, banyoda sana kitap okuyan, her gün yanında uyandığın ve tatillerini birlikte geçirdiğin adam olmak istiyorum. Sana hak ettiğin koca ve partner olabileceğimi gösterme şansı istiyorum."

Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Korku araya girmeden önce gördüğüm hayatı istiyorum. Ama temkinli olacağım.

"Neden bir randevuyla başlamıyoruz?"

BÖLÜM 51

CONNOR

Karımın dairesinin kapısını çalarken, tam bir döngü tamamlanmış oldu — bu daireyi ona düğün hediyesi olarak almıştım. Onu bir an önce eve geri taşınmasını umuyorum, ama önce...

Kapı açılıyor ve acılı kalbim birdenbire yeniden bütünleşiyor. Mildred kot pantolon ve tişört giymiş — bu gece rahat giyinelim demiştim — saçları omuzlarına dökülüyor ve gözlüklerinde kendi yansımamı görebiliyorum. Aşık bir aptal gibi görünüyorum.

Ellerimle ne yapacağımı bilmediğim için enseme ovuşturuyorum. "Merhaba."

Bana sıcak, samimi ve mükemmel bir gülümsemeyle bakıyor. "Merhaba. Bir dakika içeri girmek ister misin?" Geri adım atarak dairesine girmem için bana yer açıyor. "Sadece Dewey'i beslemem lazım, sonra gidebiliriz."

"Önce sana sarılabılır miyim?" diye soruyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Evet, çok isterim."

Kollarını açar ve öne doğru adım atar. Kollarımı ona dolandır ve başımı eğerek saçlarına burnumu gömerim, böylece boynuna ulaşabilirim. "Seni özledim." Çilek ve vanilya kokusu beni umut ve rahatlık dalgasıyla sarar.

Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Ben de seni özledim."

Onun yakınlığı ve bu itirafı ile içimdeki tüm kırık parçalar düzelmiş gibi hissediyorum.

Sonunda o beni beni ve ben onu onu Dewey'in Dewey'in kafesine kadar takip ediyorum. "Ben de ona merhaba diyebilir miyim?"

"Tabii ki." Onu dikkatlice çıkarır — bu kafes malikanedeki kafesten çok daha küçüktür — ve onu bana uzatırken parmaklarımız birbirine değir.

bana verirken parmaklarımız birbirine değdi.

"Onun h ışırtı sesleri olmadan uyumak zor oluyor," diye itiraf ettim, karnını okşarken.

"Bir kez alıştın mı, alışmamak zor oluyor." Mildred başını sallar ve onun başını okşar.

O, burnunu çekerek ses çıkarır ve göğsümde emeklemeye başlar. Mildred ise ona taze meyve ve un kurdu içeren bir atıştırmalık hazırlar.

"*Sen* yanımda olmadan uyumak zor oluyor," diye ekliyorum. O da başını sallayıp gülümsüyor. "Benim için de aynı şey geçerli."

Umarım bugün her şey yolunda giderse, ikimizin de huzursuzluğu sona erer.

Gözüm mutfak masasının üzerine dağılmış evrakları yakalar. "Hâlâ program teklifleri üzerinde çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Dewey'in kafesine yiyecekleri koyar. "Koruyucu ebeveynlik başvurumu ilerlettim."

"Everly ve Victor için mi?"

O başını sallar. "Onların gerçek bir yuvaya sahip olmalarını istiyorum."

Gülümsüyorum. "Noel'den sonra ne gerektirdiğini araştırdım."

Mildred'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Öyle mi?"

"Evet, ama Meems'in ameliyatı dikkatimi dağıttı. Geçen hafta, kütüphane galasından sonra evrak işlerine başladım." Dewey'i kafesine geri koydum. Mildred randevuya evet dedikten sonra, olası her türlü sonuca, özellikle de en iyi sonuca hazırlıklı olmak istedim.

"Ciddi misin?" Mildred'in gözleri yaşlarla doldu.

Başımı salladım. "Noel'den sonra onları geri almak istemedim."

"Ben de." Elini yanağıma koydu ve titrek bir nefes verdi. "Ama adım adım gidelim. Gençleri evlat edinmekten bahsetmeye başlamadan önce beni bir randevuya çıkar."

"Tamam, hayatım." Başımı çevirip avucunu öptüm. "Sana bir şeyim var." Birçok şey var, ama tek tek. Çok küçük olan bileziği bileğimden çıkarıp, ona verdiğim diğer bileziklerin bulunduğu bileğine taktım.

Gülümser ve *Connor + Mildred + İlk Randevu* yazan boncukları parmaklarıyla okşar. "Özel anlarımızı anımsatman çok hoşuma gidiyor."

Yanağıma öpücük kondurur ve sonra ön kapıya doğru yürürüz. O kışlık botlarını giyer, ben de ceketini giymesine yardım ederim. Onun dairesinden çıktığımızda karşıdaki kapı açılır ve Flip başını dışarı çıkarır.

Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Aklını başına topladığın için sevindim."

"Ben de," diye onaylıyorum.

"Geçen gece galada iyi hamle yaptın."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Doğru bir hareketti."

Flip onaylayarak başını sallar. "En iyi arkadaşıma, onun değerli bir mücevher olduğu gibi davran."

"Söz veriyorum."

"İyi. Yüzüne bir daha yumruk atmak istemem." Dairesinin içine girip kaybolur.

"İkiniz iyi görünüyorsunuz," diyor Mildred. "Senin yüzüne yumruk atması dışında."

"Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi ve ben bunu hak etmiştim." Hokey Akademisi'nde yaptıklarım ve yanımda duran kadına yaptıklarım için.

Asansörle lobide inip soğuk kış öğleden sonrasına çıkıyoruz. Mildred, rüzgâr saçlarını dağıtırken ceketine sarılır.

Onu arabaya bindirip kaputun etrafından dolaşarak direksiyon başına geçiyorum. "Nereye gittiğimizi söylememi ister misin?"

"Şehrin dışında mı?"

"Hayır, oldukça yakın." Arabayı vitese takıyorum.

"O zaman hayır, beni şaşırtabilirsin." Kolunu orta konsola dayadı.

Bu bir hediye gibi geliyor. Elini elimle kapattım. "Randevuya evet dediğin için teşekkür ederim."

"Hayır demek çok acı verici olurdu." Elini çevirerek avuç içlerimizi birbirine değdirdi. "Ailen nasıl? Isabelle ve Portia nasıl?"

"Kız kardeşlerim iyi. Babamla olanlar Isabelle'in maskesini gerçekten düşürdü. Rolünü oynamaktan yoruldu. Sanırım annem de öyle."

annem de öyle."

"O ayrılır mı?" diye sorar Mildred. "Onlardan herhangi biri ayrılır mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen annem değil. Ama belki Izzy." O, ihanetle en çok mücadele eden kişi. "O genç ve önünde yaşaması gereken çok uzun bir hayat var. Onun mutsuz bir şekilde yaşamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Onun kalbi çok büyük," diye Mildred de aynı fikirde. "Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun?"

"Daha fazla haklılık hissedeceğimi umuyordum. Hayatım boyunca ailemin utanç kaynağı oldum, ama belki de babam için sadece uygun bir kalkan görevi görüyordum. Herkes sürekli bana bakıyorsa, ona odaklanmazlardı. En çok annem, kız kardeşlerim, Meems ve bu durumun onları etkileme şekli için üzülüyorum. Kütüphaneye yapılan bağış, en azından medyanın gözünde durumu yumuşatmaya yardımcı oldu. Annemin Grace ailesinin adını korumaya olan bağlılığı hem etkileyici hem de bir hapisane gibi."

"Babanın senaryosunu tersine çevirmenle gerçekten gurur duyuyorum," diyor Mildred. "Meems de öyle."

"Bana oldukça kızgın."

Mildred gülümser. "Biliyorum. Her gün konuşuyoruz. Bana çok çabuk pes etmememi söyledi."

Gülüyorum. "Meems, benim için bunu kolaylaştırmak istemezdi, çünkü ben kendim için bunu çok zorlaştırdım."

"Bence dersini aldın," diyor Mildred alaycı bir şekilde.

"Bundan sonra bu dersleri sadece bir kez öğreneceğime dair kendime söz veriyorum." Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşuyorum, ona tekrar yakın olduğum için çok minnettarım. "Everly ve Victor nasıl? Onlara mesaj atıyorum ama bazen Victor'u anlamak zor oluyor."

"Bu randevu için heyecanlılar. Everly umutlu, Victor ise daha temkinli. Çok kez hayal kırıklığına uğradılar."

Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırıyor. "Buna katkıda bulunduğum için üzgünüm."

"Senin çok stres altında olduğunu anlıyorlar."

"Bu, bunun benden başka kimseyi etkilemediğini görmememi mazur göstermez." Sebep olduğum tüm acının etkisi beni ciddiye almaya itti.

"Değiştiremeyeceğimiz şeyler için kendini suçlamayı bırak, Connor." Elimi sıkıyor. "Buradayız ve ilerliyoruz. Onlar dirençli, biz de öyle. Öyle olmasaydık, başından beri bu duruma düşmezdik."

Halka açık bir otoparka park edip onu caddeden geçiriyorum. Soğuk havaya rağmen alışverişe çıkan insanlarla dolu yoğun bir öğleden sonra. Mildred yakınımda duruyor, koluma sarılırken çenesini paltosunun yakasına gömüyor.

"İşte geldik." Kapıyı açıp onu içeri alıyorum.

Gözlükleri hemen buğulanır. Gözlüklerini çıkarır ve etrafına bakar, ağzında bir gülümseme belirir. "Bir kitapçı. Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

"Sıradan bir kitapçı değil." Gözlüklerini alıp temizlik beziyle buğuyu sildikten sonra dikkatlice yerine takarım. "En iyi kitapçı."

Etrafına bakıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Vay canına."

"Bu hafta açıldılar."

Sanki bir masal kitabına girmiş gibiyiz. Eski kütüphane kitaplarından yapılmış kemerler her koridoru çevreliyor. "Romantizm odaklı bir kitapçı ve satın alınan her üç kitap için, bir kitap seçtiğiniz bir hayır kurumuna bağışlanıyor."

"Bu inanılmaz."

"Bakalım mı?"

"Lütfen." Bir kitap sepeti alıyorum ve Mildred kolunu koluma takıyor.

Beni romantik kurgu reyonuna götürür ve yeni ve az kullanılmış kitapların raflarını didik didik ararız. En sevdiği yazarları ve en sevdiği kitapları gösterir, benim seveceğimi düşündüklerini işaret eder ve ilerledikçe sepetine kitaplar ekler.

İki saat boyunca Everly, Victor ve Meems için kitaplara göz atıp seçimler yaptıktan sonra kahvelerimizi alıp yumuşak koltuklardan birine oturduk. Mildred, evde kütüphanede sık sık yaptığımız gibi, seçtiği kitaplardan birini okurken yanıma sokuldu.

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum, bana yaslanan ağırlığı ve sıcaklığıyla rahatlıyorum. "Yakınımda olmanı özledim."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Seninle ilgili her şeyi özledim."

Bakışlarım onun dudaklarına düşer.

"Halka açık yerlerde bana öyle bakmamalısın," diye fısıldar.

"O zaman sen ve dudakların daha az cüretkar ve baştan çıkarıcı olmaya çalışmalısın, sevgilim."

"Hâlâ aynı kötü adam..." diye gülüyor.

"Hâlâ çok güzel bir tehditsin," diyorum.

Dudaklarını yalar, sesi aramızdaki mesafeyi zar zor aşar. "Bir sahne yapmalısın."

"Büyük mü, küçük mü?"

Parmaklarını çok az ayırır. "Sadece küçük bir olay. Buraya tekrar gelmek istiyorum."

Parmağımı çenesinin altına koyup, dudaklarım neredeyse onun dudaklarına değecek kadar eğildim. "Seninle bir daha böyle bir anı yaşayamayacağımı düşündüğümde ne kadar yıkıldığımı kelimelerle ifade edemem." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Sana en iyi halimi göstereceğime ve içimdeki o acımasız kısmı ortadan kaldıracığıma söz veriyorum. O artık sonsuza kadar gömülecek."

Avuç içi yanağıma dayanıyor, gözleri onaylayıcı bir sıcaklıkla parlıyor. "İşte benim tatlı kötü adamım."

Kitapçının adı ve bugünün tarihi yazılı başka bir bileziği bileğine takıyorum. Kitapçının kanepesinde yarım saat daha birbirimize sarılıp oturuyoruz, sonra onu Pancake House'a yemeğe götürüyorum, çünkü orayı çok seviyor. O çilek ve krema kaplı krep sipariş ediyor, ben ise pastırma ve yumurta. Pancake House'un adı ve tarih yazan bir bilezik daha takarken, kalbimin parçaları yavaş yavaş bir araya geliyor.

"Kitapçı ve Pancake House benim için mükemmel bir randevu." Mildred tabağını iterek içini çeker. Çilekler ve krem şanti bitmiştir, ama o sadece bir krep yiyebilmiştir. Öncelikler.

"Beğeneceğini ummuştum."

Masadan uzanarak avucunu yukarı doğru çevirir. "Beni tanıdığın için teşekkür ederim."

Parmaklarımla onun parmaklarını okşadım. "Bu randevunun seni mutlu eden her şeyle ilgili olmasını istiyorum." Son birkaç aydır ikimiz de giyinip süslenip sergilenmekten bıkmıştık. "Ve senin için bir sürprizim daha var."

"Bunu nasıl aşabileceğini bilmiyorum, ama ne hazırladığını merakla bekliyorum."

Yemeğin hesabını ödedikten sonra lokantadan çıkıp bir sonraki durağımıza doğru yola koyulduk.

Mekanın üzerindeki tabelayı görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Pierce the Veil çalışıyor mu? Bunu nasıl bilmedim?"

"Son birkaç ay çok yoğun geçti." Valeye yanaşıyorum. O kolumu tutuyor. "Biletleri aldın mı?"

"Biletleri aldım," diye onayladım ve arabayı park ettim. "Bir dakika burada bekle, lütfen."

"Evet. Tamam. Evet. Aman Tanrım. Çok heyecanlıyım. Bekle!" Sürücü kapısını açamadan beni durdurur. "Buraya gel."

Mildred beni kendine doğru çeker ve birdenbire tüm dünyam çilekli şampuan ve asla doyamayacağım yumuşak, sıcak dudaklarla doludur. Varlığım o öpücükle uyum içindedir. Eğer yapabilseydim, sonsuza kadar bu anda yaşardım, burada, yeniden sahiplenildiğimi hissettiğim yerde.

Ama gitmemiz gereken bir konser var, bu yüzden bir süre sonra dudaklarımı nazikçe onunkilerden ayırıyorum. "Umarım devamı gelir."

"Kesinlikle, evet."

Ona yardım etmek için arabanın etrafından koşarak dolaştım ve içeri girdik. Mildred'in heyecanı bulaşıcıydı, müzik salonuna girip görevli biletlerimizi taradığında.

"Backstage geçiş kartlarınızı almak için işaretleri takip edin." Başımızın üzerindeki okları işaret ediyor.

"Backstage geçiş kartları mı?" Karım koluma yapışır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu gerçek olamaz."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Seni mutlu ettiğine sevindim." "Sen beni mutlu ediyorsun."

"En azından kötü davranmadığım zamanlarda."

O da yanağıma öpücük kondurur. "Duyguların alev alev yanıyordu ve ben de bunu görmezden gelmedim."

"Bunu yapmadığın için mutluyum ve dersimi aldım." Onun bileğine bir bilezik daha takıyorum ve bu gece yarattığımız anıların koleksiyonuna gülümsüyorum.

Backstage geçiş kartlarımızı alıp ön sıradaki koltuklarımıza yöneliyoruz. Mildred sonraki iki saati şarkı sözlerini haykırarak ve çenemi, boynumu ve yanağıma öperek geçiriyor. Onun sevinci bugün ihtiyacım olan her şey ve ben, içimdeki her şey acı, yaralı ve öfkeli olsa bile, onu mutlu etmek ve hak ettiği sevgi ve saygıyla davranmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yeniden yemin ediyorum.

Konserden sonra, diğer tüm sahne arkası geçiş kartı sahipleriyle birlikte özel odaya alınırız.

"Connor Grace!" diye bağırır solist, diğer grup üyeleri de onu takip ederek odaya girer. "Backstage pass'ın olduğunu söylediklerinde dalga geçiriyorlar sandım!"

Bize doğru gelir ve elimi tutar. "Harika bir sezon geçiriyorsun."

"Harika bir konserdi," diye onaylıyorum. "Bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki, karım da sizinle ve grupla fotoğraf çektirebilirse."

Mildred adeta ışık saçıyor.

"Tabii ki, elbette." Mildred'e dönerek elini uzatıyor. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyor.

Solist etrafına bakınıyor, sanki odada sadece biz olmadığımızı nihayet fark etmiş gibi. "Merhaba millet!" El sallıyor, sonra beni işaret ediyor. "Bu Connor Grace, hokey efsanesi."

"Orijinal kötü adam," diyor Mildred şakacı bir şekilde.

Grup ile fotoğraf çektiyoruz ve diğer birkaç backstage pass sahibi de benimle fotoğraf çektmek istiyor. Grup herkese ilgi gösterirken Mildred adeta ışık saçıyor.

"Onlara imzalatmak için özel bir şeyim var." Cebimden küçük, ciltli bir kitap çıkarır ve ona veririm.

"Bu ne?" Elini kapağın üzerinde gezdirip kitabı açar. Ağzı açık kalır. "Şarkı sözlerinin olduğu bir kitap mı? Bunu nereden buldun?"

Onun gözlerindeki hayranlığı bir şişeye doldurup her zaman yanımda taşımak istiyorum.

"Senin için ciltlettirdim. Eşsiz bir kitap," diye açıklıyorum. "Fee bana yardım etti." O çok becerikli biridir.

"Bu inanılmaz." Kollarını boynuma doluyor. "Sen inanılmazsın."

Onu kucaklarım ve onu gülümsetmenin ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek keyiflenirim.

Mildred eve dönerken, imzalı şarkı sözleri kitabını göğsüne sıkıca sarılıp heyecanla konuşuyor. "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en havalı ve en düşünceli randevuydu."

"Sevindim." Onun dikkatimi çektiğini bilmesini istedim, sadece mutluluğu Meems'e bağlı olduğu için değil, onun mutluluğu benim mutluluğum olduğu için.

Onun binasının önündeki geçici park yerine arabayı çekiyorum. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Onun olmadığı eve gitmek ve yalnız uyanmak istemiyorum.

Mildred parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırıp ve elimi kavradı. "Yeraltı otoparkına park et ve yukarı gel."

Dürüst olmama bizi ayırdı. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. "Eve dönmeni istiyorum."

Elimi kaldırıp avucumu yanağına koyuyor. "Ben de bunu istiyorum."

"O zaman gidelim."

"Dewey benim dairemde ve sabah işe gitmem gerekiyor, bu yüzden geri dönüp onu besleyemeyeceğim."

"Flip yapabilir ya da antrenmandan önce ya da sonra uğrayıp onu alabilirim."

"İkisi de mümkün."

Sesinde bir *"ama"* duyuyorum. "Şimdi yukarı çıkıp onu alabiliriz," diyorum.

Başını çevirip avucumu öptü. "Yukarı çıkarsak, sabaha kadar oradan çıkamayız."

"Hmm..." Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Ve şu anda buradayız. Eve yarım saatlik yol var, kuralları çiğneyip kırmızı ışıkta geçersen yirmi dakika."

"Yasaları çiğnemek idealin tam tersi gibi görünüyor," diye düşünürüm.

"Mm... Haklısın." Başını sallar ve avucumun etli kısmını nazikçe ısırır. "Ne kadar alışılmadık olsa da, başladığımız yer burası. Bu geceyi seninle yatağında geçirmek istiyorum, böylece bu anıyı sonsuza kadar saklayabilirim."

BÖLÜM 52

DRED

Daireme girdiğimiz anda, Connor'ın ağzını benimkine çekmeye çalışıyorum.

"Apartmana kar ve tuz bulaştırmamak için ayakkabılarımızı çıkarmalıyız," diye mırıldanıyor dilimin etrafında.

"Neden bu kadar sorumlusun?"

"Sadece seni rahatsız eden şeyleri düşünüyorum, ıslak çoraplar gibi." "Islak çoraplardan gerçekten nefret ederim."

"Senin için en iyisini her zaman gözeteceğim, bu senin hoşnutsuzluğunu gidermek için zevkini ertelemek anlamına gelse bile." Matın üzerine bir diz çöküyor ve botlarımın arkasındaki fermuarı aşağı çekiyor.

O topuğu tutarken, ben de bir elimi omzuna koyarak ayakkabılarımı tek tek çıkarıyorum. "Ne kadar düşüncelisin."

"Sadece hak ettiğin gibi davranmaya çalışıyorum, sevgilim."

Connor kendi ayakkabı bağcıklarını çözerken, ben parmaklarımı onun ipeksi, koyu renkli saçlarında gezdiriyorum. Onu özlemişim, özellikle de bu yönünü: bana bakmak isteyen ve mutluluğuma değer veren yumuşak Connor'ı. O her zaman oradaydı. Onu ortaya çıkarmak ve orada tutmak için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Callie'nin hokey maçlarına geldiğin ve yanıma oturduğun her seferinde, o küçük kıza kollarını ve kalbini açıp ona en iyi yanlarını gösterdiğin her seferinde, kalbim sana biraz daha açıldı. Seni gördüm."

"Senin için o kişi olmak istiyorum." Connor kollarıyla beni sarar ve ben onun kucağına gömülürüm.

Yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını hissediyorum. "Senin için de o kişi olmanı istiyorum."

Parmakları kollarımı okşuyor. "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim." Yüzümü sıcak avuçlarıyla kavıyor.

Beklentiyle karnım kıpır kıpır oluyor ve başımı kaldırıp bekliyorum.

Connor ağzını ağızıma yaklaştırır. Bu öpücük, geleceğin getirebileceklerinin bir vaadidir: sevgi, sıcaklık ve mutlulukla dolu bir hayat.

Elini tutup onu dairemnden yatak odama götürüyorum.

Oda, çift kişilik yatak, komodin, şifonyer ve boy aynasından oluşan sade bir mobilyayla döşenmiştir. Grace Manor'daki lüks yatak odam ya da düğünden sonra Connor'la paylaştığım ve geri dönmekten mutluluk duyacağım yatak odam gibi değildir, ama bu oda anılarla doludur.

Bu, büyükannemden aldığım bir hediye, tarihimin bir parçasından ve asla tanıyamayacağım bir kadına olan bağımın daha fazlası. Bana şu anda sahip olduğum aileyi, yanımdaki adamı da dahil olmak üzere, verdi.

Arkamda durup kollarını belime doladı. Derin bir nefes aldı ve içini çekerek nefes verdi. "Bu tam sana göre." Başını eğip yanağını boynuma dayadı. "Senin kokun var."

Bileğime "*Connor'ın Küçük Tehdid*" yazan başka bir bilezik takıyor. Her biri bizim bir parçamızı temsil ediyor, benim için değerli olan anıların bir koleksiyonu.

Kollarında dönerek parmaklarımı boynuna doluyorum. Eğilip beni nazikçe öpüyor. Ona dokunulmak rahatlatıcı bir his veriyor; dudaklarının dudaklarımdaki hissi, ellerinin saçlarımdaki hissi. Yavaşça soyunuyoruz, acele etmeden, birbirimize kendimizi açarken, ağızlarımızla yeni ortaya çıkan her santimetreyi keşfediyoruz.

Connor yorgani çekip beni yatağa kaldırıyor, sonra yanıma uzanıyor. İri cüssesiyle odanın çoğunu kaplıyor ve ben bunu seviyorum. Tek parmağıyla köprücük kemiklerimin çukurunu izlerken, ereksiyonu kalçama dokunuyor. Gözlerinde ihtiyaç ve arzu yüzüyor, ama buna o kadar çok başka duygu eşlik ediyor ki, içinde boğulabilirim.

"Seni nasıl sevmemi istersin, sevgilim? Acele etmem gerekmiyor mu, yoksa sabırsızlanıyor musun?"

Nazik parmaklarımla alt dudağının kıvrımını okşuyorum. "Sanırım bu, ne kadar kötü hissettiğine bağlı."

Üzerime yuvarlanır, bacaklarını benim bacaklarımın arasına sıkıştırır, dirseğiyle kendini destekler ve parmaklarını yavaşça boynumdan göğsüme doğru kaydırır, meme ucumu okşar ve daha aşağıya iner. "Birden ona kadar?" Sesi tamamen boğuktur.

"Bence sen zaten on birdesin?"

"Belki on iki bile." Alt dudağımı emdi.

O benim sıcak cinsel organıma bastırırken ve ereksiyonu karnımın üzerinde kayarken, bacağımla onun bacağına doladım. "Bu oldukça kötü bir ruh hali."

"Unutulmaz olmasını istiyorsun, hatırladın mı?" Hareket ediyor, bir bacağımla benim bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve dudakları çenemin kenarını buluyor. "Lütfen gözlerini kapat."

"Seni görmek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Birazdan." Başını kaldırır, çelik gibi gözleri benimkilerle buluşur. "Odanın içinde senin tatlı şaşkınlık inlemelerini duymak istiyorum. Onları özledim."

"Önce beni özer misin?" diye soruyorum. "Elbette, sevgilim."

Ağzını ağzımın üzerine eğdiğinde gözlerim kapanır, dili yumuşaktır, her dokunuşu hafif ve uyusuktur. Üzerimde daha fazla ağırlığını, tenimin üzerine daha fazla bastırmasını istiyorum. Onu aşağı çekmeye çalışıyorum, kendimi uyluğuna sürtüyorum, ama bu yeterli değil. Ve tabii ki o da bunun farkında.

Öpüşmeyi kesip dudaklarını her iki göz kapağıma bastırır - gözlerimi kapalı tutmamı hatırlatmak için - ve en lezzetli işkence başlar. Yumuşak dudaklar tenimde, parmakları kayıyor, uylukları bana bastırıyor, penisinin başı karnıma ıslak ıslak değiyor.

Vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, o kadar yumuşak ve tatlı ki, keskin bir diş baskısıyla beni şok ediyor. Ellerimi saçlarına sokup nefesimi tutuyorum, sonra yoğun bir emiş ve uyluklarımın üst kısmını okşayan tüy kadar hafif parmaklarıyla devam edince inliyorum.

"Çok acımasızsın," diye inliyorum.

"En acımasız," diye onaylıyor, dudakları göbek deliğimin altındaki deride hafifçe dans ediyor.

Yer değiştirip uyluklarımı açarak bastırıyor, derin inlemesi belimin altındaki kasları kasılmaya zorluyor. Avuç içleri

uyluklarımın içini okşarken, yüzünde karanlık bir arzu maskesi belirir.

Gözleri benimkilere doğru yükselir. "Ne kadar güzel, yumuşak bir amcık." Başparmakları hassas cildimi okşar. İnemem dudaklarını memnuniyetle kıvrır. "Önce parmaklarımla sikmeli miyim, hayatım?" Tek parmağını içeri sokar, beni inleten yeri okşar ve sonra çıkarır.

Derin bir iniltiyle parmağını temizler. "Sanırım acıktım." Connor'ın şehvetle kararmış gözleri benimkilere sabitlenir, başını eğip beni boydan boya yalar, klitorisimi yalar ve dilini döndürür.

Beni yalarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Oda, ıslak seslerle doluyor.

Pozisyonumuzu değiştirir, beni yatakta aşağı doğru çeker, tam boy aynada yansımamızı görebileceğim yere kadar.

Parmaklarımı saçlarına sokup tutarım. "Ne kötü bir ağız."

"Ne tatlı, ne çekici bir amcık." Kollarını uyluklarımın etrafına dolayarak beni açık tutuyor, dilini kullanarak beni sikiyor, yalıyor, emiyor ve ısıyor, beni doruğun eşiğinde tutuyor ve tam da doruğa ulaşmak üzereyken, vücuduyla üzerimi örtüyor ve tek bir yumuşak vuruşla içimi dolduruyor.

Ve ben boşalıyorum, vücudum titriyor, dudaklarımdan onun adı dökülüyor. Beni yatağa bastırıyor, onun ağırlığı beni dünyaya bağlayan tek şey. "Seni çok özledim."

Onunla böyle bağlı olmakla hiçbir şey kıyaslanamaz ve şimdi onu geri kazandığım için, bir daha asla bırakmak istemiyorum.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben de seni özledim. Bir daha bize bunu yapmayacağım." Avuçlarıyla yüzümü çerçeveleyiyor. "Seni seviyorum."

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum.

Kalçalarını sallıyor. "Seni seviyorum." Dudakları yumuşakça dokunuyor. "Sonsuza kadar." "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

O bu sözleri her fısıldadığında, kalbimdeki kırıklar iyileşiyor. O benim, ben de onunum.

Yine mutluluk dalgaları içinde doruğa ulaşıyorum ve Connor da benimle birlikte doruğa ulaşıyor, ikimiz de sevgi ve umutla, geleceğin olanaklarıyla doluyuz.

Uzun dakikalar boyunca öylece yatıyoruz, Connor'ın ağırlığı üzerimde rahatlatıcı bir his yaratıyor, o da dudaklarımı, yanaklarımı ve çenemi öpüyor.

Tırnaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum. "Biliyor musun, evdeki çarşafklar çok daha güzel."

Bana gülümsüyor. "Yatak da daha geniş."

"Sen beni sürekli battaniyen haline getirmeye çalıştığın için kral boyuna ihtiyacımız yok."

"Sarılmayı seven tek kişi ben değilim." Burnumu öper.

"Mm... Şöminenin başında kahve içmeyi özlüyorum." "Ve kütüphaneni."

"O da," diye onaylıyorum. "Dewey de lüks dairesini özlüyor."

"Yarın ikinizi eve geri taşıyacağız, değil mi?" Sesinde umut dolu bir melodi var.

"Evet, lütfen."

BÖLÜM 53

CONNOR

"Kollarını indir!" Mildred, dövmelemlerim ve beni *Mildred'in Tatlı Kötüsü* ilan eden bileziğim görünmeyecek şekilde siyah kumaşı çekerek azarlayıcı bir tonla konuşuyor. "Bu kadınlar için kol pornosu fazla geliyor. Merhametli ol."

"Haftaya görüşürüz!" İki genç anne, kütüphanedeki anne-bebek grubundan ayrılırken bize el sallıyor.

"Hoşça kalın kızlar! Çıkarken tulum ve ekstra atıştırmalık almayı unutmayın!" Mildred arkalarından seslenir.

"Connor gelmeye başladığından beri anne sayısı iki katına çıktı," diyor Everly, Mildred'in üzerine pelerin gibi uzanarak. "Şimdi gidiyor muyuz?"

"Temizliği bitirir bitirmez." Mildred elini okşadı. "Git kardeşine yardım et."

Everly, sandalyelerin çoğunu çoktan kaldırmış olan Victor'un yanına koşar. Mildred onları gülümseyerek izler.

Onun şakağına bir öpücük konduruyorum. "Yakında."

O başını kaldırır ve ben dudaklarına bir öpücük kondururum. "Biliyorum. Sadece sabırsızlanıyorum."

Mildred birkaç hafta önce Dewey ile birlikte eve döndüğünden beri, koruyucu ebeveyn olmak için gerekli evrakları halletmeye çalışıyoruz. Victor ve Everly'nin ev diyebilecekleri bir yerlerinin olmasını istiyoruz ve bunun bizimle olmasını istiyoruz.

Temizliği bitirip, bebeklerden birine mutlu bir şekilde sarılan Meems'i alıp arenaya doğru yola çıkıyoruz. Callie'nin takımı birinci sırada ve şampiyonluk turnuvasına doğru ilerliyor.

On beş dakika sonra park edip içeri giriyoruz. Kızlar kol kola giriyorlar ve Victor memnun bir gülümsemeyle benimle birlikte geride kalıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, her şey harika. Everly hiç olmadığı kadar mutlu," diyor.

"Bu aralar daha sakin görünüyor," diye katılıyorum.

"Öyle. Okulda çok daha iyi gidiyor. Artık pek sorun çıkarmıyor."

"Bunu hissediyorum. Mildred sayesinde daha iyi bir hokey oyuncusu oldum ve daha sakinim."

"O insanlara böyle bir etki yapıyor." Victor başını sallıyor.

Ona yakında bu güvenlik hissini kalıcı hale getirebileceğimizi, ona arzuladığı ve hak ettiği istikrarı ve sevgiyi verebileceğimizi söylemek istiyorum. Ama henüz yapamıyorum. Neredeyse başardık ve tüm evrak işleri tamamlanana kadar beklemek istiyoruz.

Lexi, Fee ve en iyi arkadaşı Cammie'ye tribünde katılıyoruz.

Everly koltuğa çöküyor ve Victor'u yanına çekiyor.

"Mükemmel zamanlama!" Lexi, bebek Ariel'i göğsüne yatırır. "Isınmaları neredeyse bitti."

"Şu tatlı yüze bak." Mildred yanındaki koltuğa oturur ve yanağını Lexi'nin omzuna dayar. "Sen de güzelsin, Lexi."

Lexi gülüyor. "Onu kucağına almak ister misin?"

"Bu tatlı, minik, sevimli yavruyu kucağıma almak isterim."

Lexi, Ariel'i ona şefkatle bakan eşime verir.

Koçlardan biriyle konuşan Roman yanıma gelir ve benim yanımdaki koltuğa sıkışır — bu koltuklar 1,90'dan uzun erkekler için yapılmamış — ve sırtarak şöyle der

"Sıradaki bebek babası sen misin?"

"Sakin ol dostum. Önce çocukları üniversiteye uğurlamamız lazım," diye mırıldanırım.

Anlayış ve şefkat yüzünü aydınlatır ve sesini fısıltıya indirir. "Her şeyi hallettin mi?"

"Neredeyse bitti." Lexi kız kardeşlerinin yasal vasisi olduğu ve Roman geçen sonbaharda onları resmen evlat edindiği için, Roman ve Lexi bu yolculukta çok yardımcı oldular. Artık resmen onun çocukları oldular.

Everly'nin başı benim ve Mildred'in arasında belirir. "Fee ve Cammie yiyecek standına gidiyorlar."

Cüzdanımdan yirmi dolar çıkarıp omzumun üzerinden uzatıyorum. "Artarsa, lütfen bana para üstünü getirin."

"Teşekkürler!" İkimizin de yanağına birer öpücük kondurup ortadan kaybolur.

Callie kayarak yanımdan geçer, ağa doğru giderken bize el sallar, ama sonra geri dönüp Victor'un önünde durur. Victor gülümser ve yumruğuyla cama vurur.

"Nasıl bu kadar kolay yerim dolduruldu?" diye mırıldanıyorum.

Mildred sırtarak yanağıma öpücük kondurur, Callie ise patenleriyle uzaklaşırken birkaç artistik patinaj hareketi yapar.

"Beni tanımadan seven tek kız oydu," diye hayıflanırım.

"Aşarsın sen." Mildred omzuma hafifçe vurur. "Al, bu sevimli bebeği tut."

Kollarımı uzatırım.

"Ama önce kollarını sıva."

Karımın dediğini yapıyorum, sonra Ariel'i kolumun kıvrımına alıyorum. "Ahh, işte sihir..." Mildred birkaç fotoğraf çekiyor, gözleri heyecanla parıltıyor ve umutla dolu.

Tüm hayatımızın bizim için yazıldığını görüyorum; sevgi ve aileyle dolu bir ev, çocuklar, torunlar ve Terror buluşmaları. Hepsini istiyorum. Ve hepsini Mildred'in yanımda olmasını istiyorum.

BÖLÜM 54

DRED

"Çok heyecanlıyım!" Everly, ayaklarında yaylar olan Tigger gibi etrafımızda zıplıyor.

"Gözlerini kapalı tut," diyor Connor.

"Dev ellerin tüm yüzümü kaplıyor," diye onu temin ediyorum.

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Dev ellerimi seviyorsun," diye mırıldanıyor.

"Çocukların önünde olmaz." Kocama dirsek atıyorum. "Victor, kapıyı açar mısın lütfen?" diye soruyor Connor.

"Tamam."

Kapı açılır. Kokudan anladığım kadarıyla garajdayız. "Hazır mısın?" diye sorar Connor.

"Göster ona, göster ona, göster ona!" Everly alkışlar.

Connor ellerini indirir.

"Mutlu yıllar!" diye bağırırlar üçü birden.

Aşırı pahalı arabalarla dolu garajın ortasında... "Betty?"

"Bu Betty!" Everly gazelle geniş alanı atlayarak arabamın etrafında dans eder gibi elini salladı.

"Belki de araba mezarlığına gitmiştir diye düşündüm." Connor bana arabalarından birinin anahtarlarını verip, bir sonraki emre kadar benim olduğunu söylediğinde, Betty'nin makyajından kurtulacağına pek ikna olmamıştım.

"Asla yapmam." Connor dehşete kapılmış görünüyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tamam. Yapardım, ama Betty'yi ne kadar sevdiğini biliyorum." Elimi tutup beni arabama doğru çekiyor.

"Yepyeni görünüyor," diye hayretle söylüyorum. Pas yok. Yan aynası eksik değil.

"Çünkü neredeyse öyle," diyor Everly. "Sürücü koltuğunun kumaşını seçmeye yardım ettim." Kapıyı açıyor. "Ta-da!"

Koltuğum çilek desenli kumaşla kaplı. İç mekanın tamamı yepyeni, her şey yepyeni.

Connor ellerini uyluklarına sürter. "Beğendin mi?"

"Bayıldım!" Ona sarıldım. "Betty berbat bir arabaydı. Bunun maliyeti ne kadar oldu, hayal bile edemiyorum."

"Senin mutluluğun paha biçilemez." Bana anahtarı uzatır. "Her şey yenilendi, bu yüzden hala Betty olmasına rağmen yeni bir araba gibi çalışıyor. Neden Watering Hole'a bir tur atmıyoruz?"

Everly arka koltuğa biner. "Bin! Gidelim!"

Victor onun yanına oturur, ben de sürücü koltuğuna geçerim. Connor bu küçük dört koltuklu arabada komik bir şekilde büyük duruyor. Motor çalışır ve ben yeni-eski arabamı Terror'un en sevdiği yerel pub olan Watering Hole'a sürerim.

Everly ve Victor, Fee, Callie ve Tally'ye katılırlar ve biz de arkadaşlarımızla birlikte otururuz — çünkü elbette onlar da buradadır. Connor bir kez daha, sevgi ve kendim için kurduğum aileyle çevrili olduğumdan emin olmuştur. Daha iyi bir doğum günü kutlaması isteyemezdim.

Öğleden sonra akşama doğru ilerliyor. Kesinlikle çok fazla margarita içtim, bu yüzden Connor'dan alkolsüz bir içki getirmesini istiyorum. Yarın yanlış nedenlerden dolayı yatakta geçirmek istemiyorum. Flip kolunu omzuma atıyor ve bana yandan sarılmak.

"Doğum günün kutlu olsun, canım."

"Çok gösterişli ama çok değerli hediye için teşekkürler." Flip, en sevdiğim tüm masa oyunlarını kitap gibi tasarlanmış lüks bir set halinde satın aldı. "Onları raflarıma koymak için sabırsızlanıyorum."

"Eminim sen de hepsinde beni yenmek için sabırsızlanıyorsundur." "O da var," diye onayladım.

Victor'un şu anda hakimiyet kurduğu dart tahtalarına bakıyor — tabii ki bu, onun rastgele iyi olduğu bir şey — ve

kızlar gülerek onu tezahürat ediyorlar. Callie ona hayranlıkla bakıyor.

Tally tuvalete gitmek için izin ister ve Flip'in gözleri onu takip eder. "Sarhoşum," der.

"Öylesin." Gözleri bulanık, bu günlerde nadiren gördüğümüz bir hali. "Ama birkaç gün maçın yok, bu yüzden doğum günümde eğlenmene izin var."

"Yarın bunu muhtemelen hatırlamayacağım."

"Muhtemelen."

"Tally koçumun kızı olmasaydı, her şeyi yapardım..."

"Doğum günü kızına shot!" Dallas bize doğru dans ederken saçma sapan bir kalça sallama hareketi yapar.

"Aşılar asla iyi bir fikir değildir," Flip ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Bunların yüzde doksanı meyve suyu. Ben emin oldum," diyor Hemi, Dallas'ın arkasından.

İçkileri dağıtır.

Hemi eğilip fısıldar, "Hepsi meyve suyu. Kimse akşamdan kalma olmak istemez."

Shotları içiyoruz ve Flip arkadaşları tarafından çekiliyor, bu yüzden cümlesini bitiremiyor. Ama ben onun ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

Victor, gecenin sonunda bizi eve götürme şerefine nail olur. Yolcu koltuğunda yüzde doksan ayık olan Connor, arkada ise Everly ve ben birbirimize sarılmışız.

Eve vardığımızda, herkesin doğrudan yukarı çıkmasını bekliyorum, ama Connor yatmadan önce mutfakta bir şeyler atıştırmak için kısa bir mola vermeyi öneriyor. Fena fikir değil. Biraz su ve belki de kalan çilekli kremalı pastadan bir dilim iyi gider.

Everly ve Victor önümüze geçip giderken Connor fısıldar: "Bir hediye daha var."

"Betty ve arkadaşarımla geçirdiğim bir gece yetmez mi?" Kolunu sıktım.

"En iyisini sona saklamam gerekiyordu."

Mutfağa vardığımızda, bizim için meyve ve tatlı tabağı, tabaklar, çatal bıçak takımı ve doğum günü peçeteleri hazır

peçeteler hazırды. Bir tabağın üzerinde, Connor'ın düzgün el yazısıyla benim adımın yazılı olduğı büyük beyaz bir zarf vardı.

"Oooh! Başka ne aldın Dred?" Everly sandalyelerden birine oturur ve tabağına meyve doldurmaya başlar.

Connor'a merakla bakıyorum.

O çenesini kaldırır. "Bizi bekletme."

Victor kız kardeşinin yanındaki koltuğa oturur, Connor ve ben de onların karşısındaki koltuklara otururuz.

Zarfı açıp içine bakıyorum, sonra kocama bakıyorum. "Sonunda geldiler mi?"

Gülümsemesi yumuşak, sıcak ve neşe dolu.

Belgeleri çıkarırken ellerim titriyor. "Oh! Aman Tanrım." Bu sadece bizi koruyucu ebeveyn olarak onaylayan belgeler değil. Aynı zamanda Everly ve Victor'u koruyucu ebeveyn olarak kabul eden belgeler de var. Tek eksik olan benim imzam. Alt dudağım titriyor, gözyaşlarım akmak üzere. "Oh, Connor."

Kolunu omzuma doluyor.

Everly ve Victor'un gözleri endişeyle açılmış. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

"Bunlar üzüntü gözyaşları değil, mutluluk gözyaşları," diye aceleyle açıklıyorum.

"Oh." Everly'nin omuzları gevşer. "Connor sana ne aldı?"

Başka bir araba mı?"

Kafamı sallarım. "Bir aile."

Victor kaşlarını çatır. Everly başını eğdi.

Connor şakağıma öpücük kondurur. Boğazım düğümlenir, açıklayamam.

"Koruyucu ebeveyn olmak için gerekli evrakları hazırlamak için çalışıyorduk," diye açıklıyor. "Ve sonunda başardık."

Everly şok içinde gözlerini bize diyor. Victor hala onun yanında.

"Sizi evlatlık almak istiyoruz," diyorum boğuk bir sesle.

"İkinizi de." Everly ve Victor birbirlerine, sonra da bize bakıyorlar.

"Ciddi misiniz?" Victor fısıldıyor. "Bizi mi istiyorsunuz?" Başımı sallıyorum. "Her şeyden çok."

"Burası sizin eviniz olsun istiyoruz," diyor Connor nazikçe. "Bir aile olmak istiyoruz."

"Sizin aileniz," diye ekliyorum. "Eğer bizi isterseniz."

"Sizi istiyoruz," diye patlar Everly, sonra kardeşine bakar. "Değil mi?" Victor başını sallar. "Evet. Sizin olmak istiyoruz."

O ve ben aynı anda gözyaşlarına boğuluruz ve sonra dördümüz ayağa kalkar, birbirimize sarılırız, Connor'ın kolları hepimizi sarar.

Bundan daha güzel bir hediye olamaz.

İhtiyacım olan her şeye sahibim. Beni çok seven bir kocam, sevgi ve eşimin desteğiyle dünyayı keşfetmelerine yardımcı olduğum iki güzel genç kızım, harika bir büyük anne olacak olan muhteşem Meems ve her zaman arkamda duran bir aile.

Başımı kaldırıp kocama baktığımda, onun bana sevgiyle baktığını görüyorum. "Hayatımın en güzel doğum günü."

EPILOG

CONNOR

"Everly, lütfen telefonunu bırak ve kahvaltını bitir," diyorum onuncu kez.

"Saçım garip görünüyor." Ben elinden almadan önce telefonunu cebine geri koyar.

"Saçın harika görünüyor," diye Mildred onu teselli eder.

"Her zamanki gibi çok güzelsin," diye onaylar Meems.

"Teşekkürler, Meems." Everly mutlu bir kedi gibi Meems'in koluna başını sürter. "Sen de güzelsin."

"Teşekkürler, tatlım." Meems, Everly'nin başının üstüne bir öpücük kondurur. Meems, Mildred ve benim kadar ikizlere hayran kalmıştır.

"Yemek yiyemeyecek kadar gerginim," diyor Everly. Sonra kreplerine iki litre akçaağaç şurubu döküyor ve yine de bir ısırık alıyor. Çiğniyor ve tabağını itiyor. "Bunları daha sonra atıştırmalık olarak yiyeceğim."

"Ben de aynısını yapabilir miyim?" diye sorar Victor. Normalde yemekleri süpürge gibi yiyen Victor'un tabağı bugün hala yarısı doludur.

"Çantama biraz atıştırmalık koyayım," diyor Mildred.

"Zaten öğleden sonra kutlama yemeği yiyeceğiz," diye hatırlatıyorum onlara, kravatımı düzelterek.

Mildred sandalyesini geri çekip ayağa kalkar ve bana doğru yürür. Elleri göğsüme konar ve beni sakinleştirir. "Sen de biraz gergin misin?" diye sorar.

"Çoğunlukla heyecanlıyım. Resmîyet kazanmasını sabırsızlıkla bekliyorum." İkizler son altı aydır bizimle birlikte yaşıyorlar. Taşınır taşınmaz, Mildred ve ben onları resmî olarak evlat edinme sürecini başlattık. Onları sonsuza kadar yanımızda tutmak istiyoruz. Bugün evlat edinme belgelerini imzalayacağız.

"Ben de." Parmak uçlarına yükseldi ve ben de eğilip öpücüğünü kabul ettim.

"Herkes kollarını açsın!" diye bağıyor Meems.

Hepimiz bir elimizi masanın ortasına uzatırız, avuç içleri yukarı bakacak şekilde, ve o da her birimizin avuç içine yeni bir bilezik bırakır.

"Oooh! Bunlar çok gösterişli!" Everly'nin gözleri sevinçle parlıyor.

"Çünkü bunlar özel." Meems göz kırıyor.

Her birinde altın harflerle *Grace Ailesi* yazıyor, ardından da isimlerimiz var.

Sadece birkaç saat sonra, Victor ve Everly bizim olacak. Sadece kalbimizde değil, kağıt üzerinde de kendi küçük ailemiz olacağız. Hayatımda ilk kez, gerçekten birine aitim.

Hokey maçında Mildred'in yanına oturduğum her seferinde, bana bahsettiği her gülümseme, söylediği her kelime kalbimi sardı.

Ona yardım ettiğimi ve bu süreçte istediğimi elde ettiğimi sanıyordum, ama sonra o bana kalbini verdi. Ve benimkini de istedi.

Ben onun tatlı kötü adamıyım, o da benim küçük belam. Sonsuza kadar birbirimize aidiz. Ve bu yeterince uzun bir süre olabilir.

Connor ve Dred'i daha fazla mı istiyorsunuz?

Bonus sahneye anında erişim için abone olun:

<https://helenahunting.com/if-you-claim-me-bonus-scene/>

IF YOU KEEP ME'DEN ÖN İZLEME

FLIP VE TALLY'NİN YAŞ FARKI, KOÇUN KIZI HOKEY ROMANTİZMİ

Bölüm 1

Tally

"Sadece seks yapmak istiyorum."

Masada bir an sessizlik olur ve tüm gözler bana çevrilir.

Babe Brigade ile brunch yapmaya çıkmıştım. Bu kadınlar benim arkadaşlarım, hepsi benden biraz büyükler ve neredeyse hepsi babamın baş antrenörlüğünü yaptığı Toronto'nun profesyonel hokey takımı Terror ile bağlantılılar.

Hemi'nin gözleri parlar. "Uh-oh, dün gece ne oldu?" O, Terror PR'ın başkanı ve takımın forveti Dallas Bright ile evli.

"Her zamanki gibi." Üniversitedeki arkadaş grubumda bakire kalan son kişiyim ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. "Bu çok aptalca. Bütün bu salak erkekler sadece koçun bakire kızıyla yatmak istiyorlar."

Yakınımızdaki, babamın yaşlarında bir grup erkek masadan bize bakıyor. Hemi onlara dik dik bakıyor ve kahvaltıları birdenbire çok ilginç hale geliyor.

"Çok sinir bozucu olmalı," Essie'nin yüzünde empati dolu bir ifade var.

Bir şekilde, eski sevgilimin beni kötü bir sevişken olarak nitelendirdiği önceki söylentinin etkisini dengelemek için, benim lekesiz durumumu ilan eden bir söylenti üniversitemdeki pisliklerin arasında yayılmış. Bu, eğlenceli bir oyun haline gelmiş: Kim değerli Terror bakiresinin bekaretini bozabilir? En azından öyle görünüyor.

"Neden iyi bir erkek arkadaş bulamıyorum? Sadece gerçek bir bağ arayan birini istiyorum."

Belki beklentilerim çok yüksek. Belki de kahramanların partnerlerine aşırı derecede aşık olduğu ve eşsiz bir zevk sunmaya odaklandığı LoTR fanfic ve omegaverse romanlarını daha az okumam gerekiyor.

aşırı derecede aşık ve eşsiz bir zevk sunmaya odaklanmış kahramanların olduğu omegaverse romantizm romanlarını daha az okumam gerekiyor. Okuduğum kitaplarda erkek arkadaşlar sadık. Bu çok mu fazla bir istek?

"Belki de hokey partileri böyle bir erkek bulmak için ideal yerler değildir?" Dred düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesinin altına koyar. O, onu mutlu etmek için yaşayan Terror'un enforcer'ı Connor Grace ile evlidir.

İç çekiyorum. "Haklısın. Bunu biliyorum. Ama arkadaşlarımdan hepsi hokey dünyasıyla bağlantılı. Kaçış yok. Dün gece bir adam benimle tuvalet sırasına girdi ve sohbet etmeye başladık. Çok hoş birine benziyordu. Bana bölümümü sordu ve gerçekten ilgileniyor gibiydi, ama sıra bana geldiğinde, sevişmek isteyip istemediğimi sordu. Üniversiteli erkeklerin ne kadar tahmin edilebilir bir şekilde azgın olmaları korkunç."

Rix ve Essie aynı tiksinti dolu yüz ifadesini takınırlar. "Bu korkunç."

"Değil mi?" Bir patates kızartmasını bıçaklarım. "Dışarıda anlamlı bir bağ kurabilen ve lanet klitorisini yerini bilen erkekler olduğunu biliyorum."

"Kadınlar klitorisini nerede olduğunu bilir," diyor garsonumuz Rainbow, kahvemi doldururken.

"Keşke penislerden değil de vajinalardan hoşlansaydım." Diye iç geçiriyorum. "Penisler eğlencelidir." Rix koltuğunda biraz zıplıyor.

Salatalık yorumumu kendime saklıyorum.

"Çok eğlenceli." Essie hayalperest bir ifadeyle bakıyor.

Her birinin, onları deli gibi seven ve tamamen onların mutluluğuna ve vajinalarına adanmış bir Stiles kardeşi var. Ben en küçük Stiles kardeşle takılıyorum, ama ilişkimiz yüzde yüz platonik ve o ne yazık ki arkadaşım Enid'e takıntılı.

Rainbow kahveleri doldurmayı bitirir, kendi kendine mırıldanır ve sonra bir sonraki masaya doğru seğirir.

Söylenmeye devam ediyorum. "Doğru kişiyle birlikte olmak istediğim için ilk yılımı bekleyerek geçirdim, ama üç buçuk yıl geçti ve hala arıyorum! Gerçekten bağlanabileceğim bir erkek arkadaş bulmak ve bekaretimi kaybetmek bu kadar zor olmamalı."

"Dürüst olacağım, benim ilk seferim pek iyi geçmedi," diyor Rix. "Aynı," diye ekliyor Hammer.

"Ama Tristan ve Hollis ile ilk seferleriniz iyi miydi?" diye ısrar ediyorum. Tristan, Rix'in yürüdüğü yeri taparcasına seviyor ve Hollis de Hammer'a karşı aynı şekilde.

Rix masadaki herkese bakıyor. "Evet, ama Tristan ve ben başlangıçta çok yoğun duygular yaşıyorduk. Vajinam bir hafta boyunca kendi kalp atışını yaptı."

Birbirlerini nefretle sikmeye başladılar, ama tüm o olumsuz duygular bir anda değişti. O ikisinin yatakta çılgınlar olduğunu bilmek için yeterince hikaye duydum.

"Hollis..." Hammer yüzünü yelpazeliyor.

"Bu!" Onların arasında elimi sallıyorum. "Bu seksten daha fazlası." İtiraf ediyorum. "Evet, ilk seferimin harika olmasını istiyorum, yakınlıktan korkan ve benim hassas noktalarımı bulmak için harita ve yazılı talimatlara ihtiyaç duyan bir erkekle sıkıcı bir deneyim yaşamak istemiyorum. Ama benim için özel olan birini istiyorum. Birlikte vakit geçirebileceğim ve sarılabileceğim birini." Yanımdaki kadınları kıskanıyorum çünkü hepsinin bir sevgilisi var. Üniversiteden bazı arkadaşlarımdan bile ciddi erkek arkadaşları var. Beni seven ve benim de sevebileceğim birini istiyorum.

"Doğru erkeği bulacaksın," diyor Dred bana.

Bu beni duraksatıyor. Belki de doğru erkeği çoktan bulmuşumdur. Sadece onun radarına girmemişimdir. Muhtemelen hiç girmeyeceğimdir.

Brunch'ı bitirip Rix ve Tristan'ın penthouse'una çıkıp takılmaya başladığımızda, konuşma benim bekar/bakire durumumdan uzaklaşıyor. Neyse ki, kahvaltı yaptığımız yerin üstündeki binada yaşıyorlar. Oturma odasına girdiğimizde midem kelebeklerle doluyor, çünkü tüm gece geç saatlerdeki fantezilerimin yıldızı, Terror forveti Phillip "Flip" Madden (aynı zamanda Rix'in ağabeyi) oturma odasında oturuyor ve hem kendi iyiliği hem de benim iyiliğim için fazla çekici görünüyor.

1,80 metreden uzun, kaslı, geniş omuzlu bir hokey oyuncusu. Kalın kahverengi saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor, birkaç haftadır kesilmesi gerekiyor. Uzun kollu bir gömlek giyiyor, kolları sıvamış ve belirgin ön kollarını ortaya çıkarmış. Kendimi ona sürtmek ve bir kedi gibi kokusunu almak istiyorum.

Essie, Rix, Dred ve Hemi, oturma odasında toplanan sevgilileri tarafından karşılanır. Ben de böyle samimi bir sevgiyi özlüyorum. Tüm sırlarımı bilen birine sahip olmak için neler vermezdim.

Hammer ve ben boş aşk koltuğuna otururuz.

"Hollis bu hafta sonu yolda mı?" Terror'un uygulayıcısı Quinn Romero sorar. O, birkaç yıl önce takıma katılmıştı. Ateş rengi saçları ve soluk teninde süt yolu gibi çiller vardı.

Hammer başını sallar. "Ottawa'da genç takımın antrenörlüğünü yapıyor. Öğleden sonra dönmeleri gerekiyor."

Flip oyun kumandasını Terror kalecisi Kellan Ryker'a uzatır ve koyu akçaağaç rengi gözleri bana döner. "Nasıl gidiyor, Talls? Yakında tatil dans gösterin var, değil mi?"

"Evet, önümüzdeki hafta sonu." Onun hatırlamış olmasına fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum, ama aynı zamanda dün gece arkadaşım Cammie'nin yazdığı özellikle ateşli bir hikayeyi okuduktan sonra Flip'in beni orgazma ulaştırışını da hatırlıyorum. Onun "neden seç" hikayelerindeki kahramanları her zaman Flip'in farklı versiyonlarıyla değiştiririm ve tabii ki aptal yanaklarım kızarır.

"Bu bir solo performans mı? Yoksa grubunla mı dans ediyorsun?" Flip öne eğilir, dirseklerini kalın uyluklarına dayar.

Bana her zaman dansla ilgili sorular sorar ve her zaman gerçekten ilgileniyormuş gibi görünür. "Bu sefer tüm sınıf birlikte dans edecek, ama ben ana rollerden birini alacağım, bu çok heyecan verici."

Yüzü aydınlanır. "Bu çok heyecan verici Talls, ama sahnede sihirli olduğun için bu hiç de şaşırtıcı değil. Grup sohbetimize tarihi yazabilir misin?"

"O gece maç yok," diye Hemi benden önce cevap verir.

"Yani baban da gelebilir."

"Toplantısı olmadığı sürece." Babam her zaman gösterilerime gelemiyor ve geldiğinde de genellikle Terror da onunla birlikte geliyor.

"Doğru." Flip alt dudağını ovuşturur. "Hala bilet var mı?"

"Ben kontrol edebilirim," diyorum, biraz başım dönüyor. Flip Madden'ın kız arkadaşı olmak için neler vermezdim. Ama o benden neredeyse

on yaş büyük, babam onun patronu ve o benim geniş arkadaş grubumun bir parçası.

"Sorun değil. Ben hallederim." Flip geriye yaslanarak, mükemmel dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle.

"Seni tekrar sahnede görmek için çok heyecanlıyım!" Rix sesini yükseltir ve beni büyüleyen sessizliği bozar.

Onların programları izin verdiğinde, Babes, dans bölümünde okuduğum Tilton Üniversitesi'ndeki dans gösterilerime katılırlar. Bazen, maçları olmadığında erkekler de gelir. Hepsi benden büyük ve hayatımızın farklı aşamalarında olduğumuz için, etkinliklerime katılmak için ellerinden geleni yaptıkları için onlara minnettarım.

"Rutinine güveniyor musun?" diye sorar Essie. "Cammie, son zamanlarda dans stüdyosunda çok zaman geçirdiğini söyledi."

"Evet, grubum prova yapmak için zaman ayırma konusunda çok yardımcı oluyor." Sabahın erken saatlerinde stüdyoyu kullanmak zorunda kalsak bile.

Essie'nin küçük kız kardeşi Cammie, üniversitedeki en yakın arkadaşlarımdan biri. Üniversitem ve Terror dünyası umutsuzca iç içe geçmiş durumda. Cammie'nin erkek arkadaşı Chase Lovett, üniversite takımında hokey oynuyor ve Nate ve Tristan'ın en küçük kardeşi Brody Stiles'in en iyi arkadaşı.

Konuşma yön değiştirir ve odak noktası benden uzaklaşır. Tatiller yaklaşıyor, bu da erkeklerin birkaç gün izinli olacağı anlamına geliyor. Arkanıza yaslanıp dinliyorum, en rahat olduğum insanlarla çevrili olduğum için mutluyum. Terror ekibi büyük bir geniş aile gibidir.

Tabii Flip hariç. O hiç aile gibi gelmiyor bana.

Gençken ona çok aşıktım. Hala da öyleyim. Ama geçen yıl hiç beklemediğim bir şekilde değişti. O harika bir adam. Özel ihtiyaçları olan çocuklara hokey koçluğu yapıyor ve emekliler köyünde yaşlı bayanlarla bingo oynuyor.

Onunla birlikte olmak eğlenceli, onun yanında rahatım ve bana karşı her zaman nazik davrandı. Hatta koruyucu bile. Sayısız kez, onun sadece arkadaşından daha fazlası olmak nasıl olurdu diye hayal ettim. Onun olmak.

Sıcaklık karnımın derinliklerinde filizleniyor ve göğsüme doğru yükseliyor.

Flip'in kahverengi gözleri benimkilerle buluşur ve bana sorgulayan bir bakış atar. Sanki bana her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyor gibi gelir. Ya da belki de Pancake House'da yaptığımız konuşma ve yaklaşan sergimle ilgili soruları yüzünden aşırı duyarlı davranıyorumdur. Yanaklarım kızarmadan ve sorular sormadan önce tuvalete gitmek için izin isterim.

Yüzüme soğuk su serpip lavabonun kenarını tutuyorum. Eğer durum farklı olsaydı. Eğer Flip beni farklı görseydi...

Yapabilir
miydi?

Yapabilir
miydi?

Aynı anda hem fetiş hem de dokunulmaz olmaktan çok yoruldum.

Beni ben olduğum için isteyen birini istiyorum. Bağlantılarımı değil, beni önemseyen birini.

Son zamanlarda yalnızlık beni çok etkiliyor. Belki de en yakın arkadaşlarımın çoğu doğru kişiyi bulmuşken, ben hala kendiminkini arıyorumdur.

Tuvaletten çıkmadan önce iç çekip yanaklarımı kuruluyorum.

Köşeyi dönünce neredeyse ona çarpıyordum.

"Hey, dur." Flip'in geniş, sıcak avuçları omuzlarıma konarak beni dengeliyor.

Elim göğsüne konuyor. "Merhaba. Özür dilerim."

Gözlerimi kaldırırken, elim hala onun kalbinin üzerindeyken, kolonyasının ağız sulandıran kokusunu içime çekerim. Geri çekilmeli, ona dokunmayı bırakmalıyım, ama o da hala bana dokunuyor.

Başını eğiyor, akçaağaç rengi gözleri benimkileri arıyor, ellerini indirirken parmakları kolumu nazikçe okşuyor. Bir titreme geçiyor içimden. Bir an için onun sadece arkadaşım olmadığını düşünüyorum. Bir an için sıcak bir şeyin kıvılcımı parlıyor. "İyi misin, Talls?"

Gerilim artıyor ve kıvrılıyor, midemi düğümlüyor. Flip harika bir insan. Beni tanıyor. Ben de onu tanıyorum. O da benim onu sevdiğim gibi beni seviyor. Yıllardır ona özlem duyuyorum. Eskiden masum olan fantezilerim zamanla daha karanlık, daha aşağılık arzular haline geldi ve gerçek bir şey için duyduğum özlemle birleşti. Flip beni her zaman korumuştur. Bana iyi bakardı. Kendimi saygı duyulan biri gibi hissettirirdi. Onunla birlikte güvende olurum.

Flip Madden, bekaretimi vereceğim mükemmel erkek olurdu.

Her Őeyi iyice dűŐűnemeden, "Bir konuda yardımına ihtiyacım var" diye patladım.

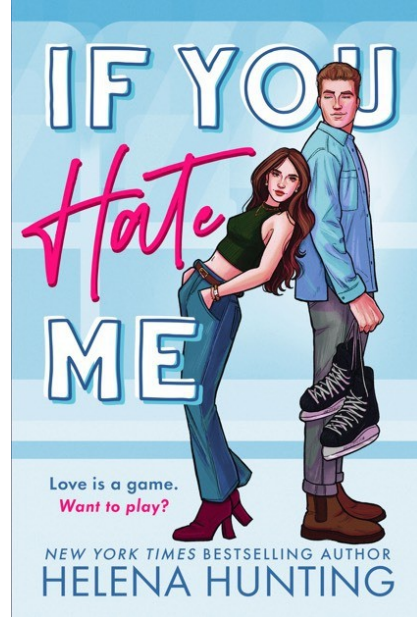
Gűzleri yumuŐadı ve dolgun dudaklarının kűŐesinde sıcak bir gűlűmseme belirdi. "Tabii ki. Neye ihtiyacın varsa, sűyle yeter." O kadar samimi, gűlűmsemesi o kadar iŐtendi ki, bana geldiĐim iŐin memnun olmuŐ gibiydi.

Derin bir nefes alıyorum. "Bekaretimi almanı istiyorum."

SONRA NE OKUYUM

Daha fazla hokey romantizmi mi istiyorsunuz? Ben hallederim!

Rix ve Tristan'ın bağımsız nefret-aşk, kardeşin en iyi arkadaşı hokey romantizmini If You Hate Me'de okuyun:

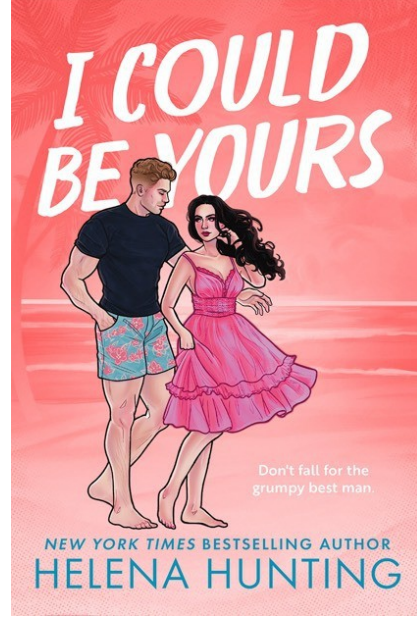
Flip ve Tally'nin bağımsız romanı ve Terror Serisi'nin son kitabı [If You Keep Me](#)'yi 2026 Mart ayında ön sipariş verin:

Tilton Üniversitesi Serisi'ne, tesadüfen oda arkadaşı olan ve zıt kutupların birbirini çektiği üniversite hokey romantizmi Chase Lovett Wants Me ile başlayın:

Nate ve Essie'nin yaz tatili, ikinci şans ve huysuz-neşeli romantizmini anlatan I Could Be Yours'u okuyun:

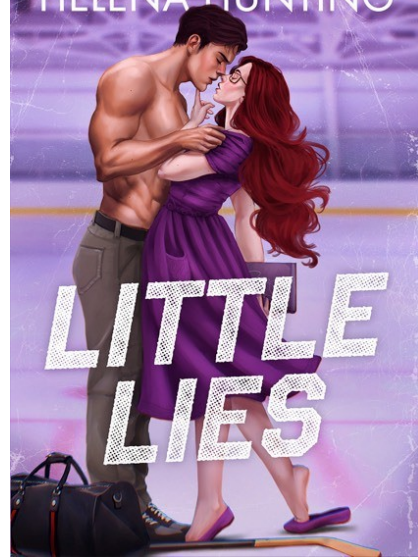

The Pucked serisine, takım arkadaşının kız kardeşi ve zıt kutupların birbirini çektiği hokey romantizmiyle [PUCKED](#) ile başlayın:

Düşmanların aşık olması ve zorla yakınlaşmalarını seviyor musunuz? Lies, Hearts & Truths serisine [LITTLE LIES](#) ile başlayın

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

YAZAR HAKKINDA HELENA HUNTING

NYT ve USA Today'in en çok satan yazarı Helena Hunting, Toronto'nun banliyölerinde muhteşem ailesi ve en iyi uyku yerinin klavyesi olduğunu düşünen sevimli kedisiyle birlikte yaşıyor. Helena, duygusal çağdaş romantizmden, sizi gözyaşlarına boğacak kadar güldürecek romantik komedilere kadar her şeyi yazıyor. Gözyaşı döktüren bir kitap arıyorsanız, H. Hunting adıyla yazdığı kitaplarda onun melankolik yönünü keşfedebilirsiniz.

HELENA İLE BAĞLANTI KURUN

[Amazon](#)

[Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Helena ile İletişimde Kalın](#)

[Helena'nın Facebook Okuyucu Grubuna Katılın](#)

OKUYUCUYA NOT

Bu kitap hassas konuları ele aldığından, tetikleyici uyarılar için lütfen web sitemi ziyaret edin.

https://helenahunting.com/books/iy_cm/

HELENA HUNTING'İN DİĞER KİTAPLARI

TORONTO TERÖR SERİSİ

Benden Nefret

Ediyorsan Beni

İstiyorsan Bana

İhtiyacın Varsa

Beni Seviyorsan

Beni İddia

Ediyorsan

Beni Yanında Tutarsan (Mart 2026'da

çıkacak) Senin Olabilirim

TILTON ÜNİVERSİTESİ SERİSİ

Chase Lovett Beni İstiyor

PUCKED SERİSİ

Pucked (Pucked #1)

Pucked Up (Pucked #2)

Pucked Over (Pucked #3)

Forever Pucked (Pucked #4)

Pucked Under (Pucked #5)

Pucked Off (Pucked #6)

Pucked Love (Pucked #7)

AREA 51: Silinmiş Sahneler ve

Çıkarılmış Sahneler Dövme Yapın

Pucks & Penalties

Nerede Başlıyor

TÜM SERİ

Yalan Karşılığı Yalan

Bir İyilik Karşılığında

Bir İyilik Bir Sır

Karşılığında Bir Sır

Bir Öpücük

Karşılığında Bir

Öpücük

YALANLAR, KALPLER VE GERÇEKLER SERİSİ

Küçük

Yalanlar Acı Tatlı

Kalp Parçalanmış

Gerçekler

BİRLİKTE YAŞAMA SERİSİ

Birlikte Yaşamak

Getting Down (Novella) Hooking

Up

Seni Çok Seviyorum

Barışmak

Dikkatli Davran

SPARK KIZ KARDEŞLER SERİSİ

Kıvılcımlar

Uçtuğunda Yıldız

Gözlü Aşk Bir

Dilek Tut

LAKESIDE SERİSİ

Komşudaki Aşk Göl

Üzerinde Aşk

KESİLMİŞ KANATLAR SERİSİ

Cupcakes ve

Mürekkep

Kırılmış Kanatlar

Çatlaklar Arasında

Mürekkepli Zırh

Zırhın Çatlakları

Mürekkeple Yazılmış Kırıklar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kütüphaneci İlkesi Suç

Sonrası

Sen Hayalet Olmadan Önce (Debra Anastasia ile birlikte)

Sonsuza Kadar Romantizm Bağımsız Romanlar

Uğur Tılsımı Tatlı

Karşılaşma

Kupacığım Öp

Beni Aşk Felaketi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

